Sezgin Kaymaz

Kaptanın Teknesi

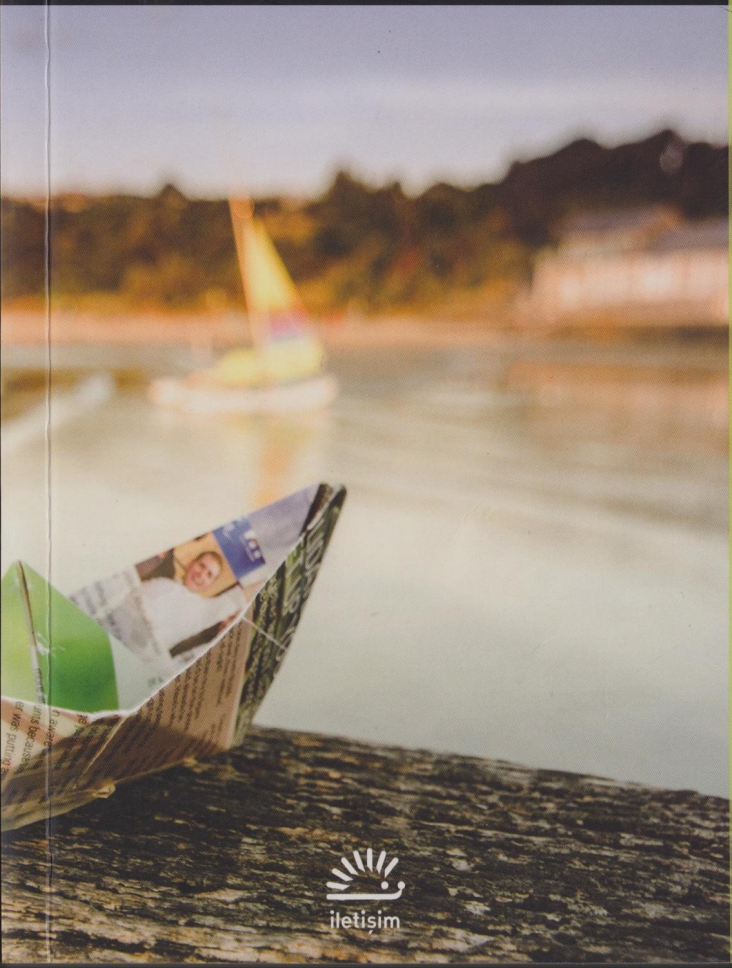

iletişim

SEZGİN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda Koordinatör olarak çalıştı. İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi*(1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kısas* (2014). Diğer kitapları: *Bakele*, April Yayıncılık (2015), *Son Şura*, April Yayıncılık (2015), *Bugün Bize Kim Geldi*, April Yayıncılık (2016).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 512 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 75
ISBN-13: 978-975-470-713-7
© 1999 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1-7. BASKI 1999-2013, İstanbul
8. BASKI 2016, İstanbul

KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal
UYGULAMA Hasan Deniz
DÜZELTİ Güneş Akkor
BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Kaptanın Teknesi

iletişim

Gelirken, ne kadar gerçeküstü varsa, hepsini beraberinde getirdi 'O'...

'O'...

Vakitle birlikte, vakitlice gelen...

Hayatımı allak bullak eden, sonra da ortalığı bana toplatan...

Bir kapı aralandı üç gün önce ve 'O' girdi hayatıma...

Güneş kadar yakıcıydı, buz gibi don...

Deprem kadar yıkıcıydı tufan gibi bir son...

'O'ydu hepsi de...

Ruhumun tufanı, tufanımın Nuh'uydu...

Kim, benim sandığım 'ben' olmadığımı öğretebilirdi bana?..

Vakti, bir kılıç gibi kuşanan kim olabilirdi?..

Kimdi, hiç tanımadığım halde, hep beklediğim?..

Sarı gözlü, kara giysili o yakışıklı kimdi?..

'O'ydu elbette!..

* * *

Durmamalı, dinlenmemeli ve yazmalıyım 'O'nu. Uyumamalıyım, yemek de yememeliyim gerekirse ve zamanında bitirmeliyim... Yoksa, 'O'nun kim olduğunu benden başka bilen de olmayacak...

* * *

Üç gün önce başladı her şey... sadece üç gün önce...

12 Ekim, Pazartesi

Hamit Çalıkıran'ın 'Fonetik' dersindeydik. Adamcağızın ne konuştuğu, ne anlattığı beni pek ilgilendirmediği için her zaman olduğu gibi, yanımda oturan Cavidan'a sataşıp duruyordum. Dersin bitmesine on beş-yirmi dakika vardı. Kapı çalındı. Çalıkıran, dersinin bölünmesine ifrit olur. Gene oldu huyu itibarile. Şöyle hafif bir kalp spazmı geçiriyormuş gibi son kelimesini güçlükle yutup, dik dik, tıkırdatılan kapıya bakmaya başladı. Derken, kapı açıldı ve içeriye 'O' girdi... Tabii, o anda, onun 'O' olduğunu bilmiyordum... ve yine bilmiyordum ki ismini öğrendikten sonra bile 'O', içimde biryerlerde, hep 'O' olarak kalacak... 'O' işte... Ortadan uzun, kumral gibi de değil gibi, Ninja misali tepeden tırnağa kapkara giyinmiş bir genç irisi...

'Çok özür dilerim bayım.' Durdu. Bir 'es' verdikten sonra devam etti:

'Kayıt işlerini ancak tamamlayabildim. İzin verirseniz, derse girmek istiyorum.'

İçimden gülmek geldi. Çalıkıran'a 'Bayım' ha? Hatta, dışımdan da gülmek geldi, çaktırmadan gülüp Cavidan'ı dürttüm. İngiliz Kraliyet Akademisi'nden mi geldin lan? Orda 'Sör' olunca, burda 'Bayım' oluyor demek... Zavallım... besbelli yeni

kayıt. Ne bilsin Çalıkıran'ın şerrini? Merhamete geldiğimi belli etmemeye çalışarak, Cavidan'a dönüp;

'Hıyardaki hevese bak,' diye fısıldadım. '...iki ay sabretmişin, on dakka daha sabretsene! Çalıkıran'ın eline düşmeye değer mi?'

Buram buram merhamet kokan, başka hiçbir art niyet taşımayan bu fiskos-eleştirimi henüz bitirmiştim ki sırtımı, üşüten bir rüzgârın yaladığını hissettim. Bir tuhaf oldum. Sanki, 'birisi' tarafından, yakın göz hapsine alınmış gibiydim. Belki de 'O', hıyar dediğimi duymuştu da arkadan arkadan kesiyordu ense tıraşımı. Kafamı bir çevirecek olsam, 'O'nunla göz göze geleceğimizden emindim, ama bakamadım, tırstım. Merakım da içimde kaldı bu yüzden. Hakikaten 'O' baktı diye mi sırtımda yeller esmişti acaba?

Allah'tan, Çalıkıran hemen şarladı da, tedirginliğimi sırtımdan atıp, 'O'ndan tarafa dönebildim. 'O' da, Çalıkıran'dan tarafa dönmüştü zaten...

'Mösyöö...' diyordu Çalıkıran. 'Şu dakikaya kadar, Beytepe koridorlarında koyun mu güdüyordunuz yoksa?'

Bu tür aşağılamalardan, bana yapılmadığı sürece, çok hoşlanırdım esasen, ama nedense, o anda hoşlanmak bir yana, üzülmüştüm bile. Hadi, 'O' sana 'Bayım' dedi diye kızdın, sen de 'O'na 'Mösyö' de, tamam, anlayışla karşılarız, ama 'koyun gütme' falan ne ayak? Heves etmiş, bir kırlangıç gibi kanat çırpa çırpa derse gelmiş işte... Niye kalbini kırıyosun?

Kendime gelsem iyi olacaktı. Ne oluyordu bana? Kırılan kalp benim miydi ki, için için hocaya bozuk atıyordum? Kıs kıs gülmek gerekirken kös kös surat asmak da nerden çıkmıştı? Tanımadığım birine yapılan hakaret, hiç tanımadığım vicdanımı niye sızlatsındı? İnsanlaşıyor muydum ne? Buna sebep, 'O' muydu, yoksa ben miydim? Harbi bir analiz yapabilmek amacıyla, 'O'na, daha dikkatli bakma gereği duydum. İlginç, aman aman bir tip miydi ki, anaç tavuk gibi kol-kanat germeye kalkıyordum? Di mi?.. Bir bakmak lazımdı, nedir, neye benzemektedir diye... Ne bileyim, hem hoştu da, hem de değil gibiydi sanki... Kafamı başka tarafa çevirdiğim anda, kılığı kıyafeti hariç, suratı gözümün önünden kayboluyordu...

Öylesine ilgilenmiştim demek ki... Isınacaktım galiba... Kendimi ezik hissetmemi sağlayacak hiçbir artısı yoktu çünkü. Normaldi de, değil gibiydi... Yok yok... normal sayılırdı...

Dedim ki içimden; 'Cüsseli çocuk maşallah! Heybetine güvenip Çalıkıran'ı anasından doğduğuna pişman etse bir güzel de, hem ders kaynasa, hem de kavga seyretsek.'

Doğaldır, bu niyazıma paralel, sözkonusu cüsseli çocuktan, cüssesine yaraşır, ağır, ağdalı, tumturaklı ve aynı zamanda da Çalıkıran'ı lök gibi oturtacak bir çıkış bekledim... Boş yere beklemişim. Herif, sadece, o yumuşacık sesiyle, kuru bir 'Özür dilerim' dedi ve kıçını dönüp, henüz giremediği kapıdan çıktı gitti. Çalıkıran, kavga seyretme umutlarını da beraberinde götüren müstafi koyun çobanının arkasından, içinde kalan öfkenin gazıyla, kapalı kapıya baktı durdu bir süre...

Aslında, ben de öyle yaptım... Nereye baktığımı bilmeden, şampanya sarısı kapıya boş boş bakıp dururken Cavidan'ın bet sesiyle kendime geldim:

'Şşşt... seninki çok çabuk akıllandı kız!'

Tersledim:

'Nerden benimki oluyomuş?'

'Eee, Allah'ı var, yakışıklı çocuk. Sen, daha görür görmez, ağına nasıl düşüreceğini planlamışındır bile.'

'Aman istemem... Senin olsun... Al...'

'İyi... ver...'

Nedenini bilmiyordum ama Çalıkıran derse devam etmeye başladıktan sonra bile, her ne kadar, Cavidan'la dalaşıp dikkatimi dağıtmaya çalıştıysam da, 'O'nu düşünmekten kendimi alamıyordum. Söylemesi ayıp, 'O'na odaklanmıştım... da... niye?.. Sebepsiz olamazdı bu düşüş... Başka, bambaşka bir havası vardı 'O'nun... Sınıfa girer girmez yarattığı etki, Yorkshire Terrier çiftliğine dalan bir Kangal'ın yarattığı etkiden farksız olmuştu. Çalıkıran sayesinde zaten var olan sessizlik, çok daha derin bir sessizliğe dönüşüvermişti. Sessizlik, mutlak bir hal almıştı sanki. Düşündükçe farkediyordum.

Cavidan'la mı daha çok cebelleştim, kendimle mi, bilemiyorum ama nihayet, tabiat kuralları, saatlerin akrebiyle yelkova-

nını en sevdiğim yere getirmek için, Dünya'yı azıcık daha döndürdü ve ders bitti. Sevindim doğal olarak, fakat bu sevincim dahi bir acaipti. Harbiden de ders bitti diye değil, 'O'nu tekrar görebileceğim diye seviniyordum sanırım. Endişelenebilirdim her an. Neler oluyordu bana? Kendi duygularından, benim kadar emin birine rastlamış mıydım evvel ömrümde?.. Hayır!.. Peki, kendimi böyle ilk kez gördüğüm bir adama mel mel bakarken suçüstü yapmış mıydım hiç?.. Gene hayır!.. O halde, endişelenmemde hiçbir sakınca yoktu... Derhal endişelendim... Panik içinde, bir taraftan, 'O'nu yeniden görmek hevesime 'Çüş!' demeye çalışırken, bir taraftan da bastıramadığım bir açgözlülükle, assolist bekler gibi, sahne kapısına, yani sınıfın kapısına bakmaya başladım.

Çalıkıran, çıkarayak, âdeti olduğu üzere, ertesi güne okuyup gelmemizi istediği, bilmemkaç sayfa metni tahtaya yazıp, teneffüsümüzün bir-iki kıymetli dakikasını daha gasp ederken, ben de, âdetim olduğu üzere, bu çabasını sallamıyordum bile... Yalnız, bu defaki sallamayışım bir başka türlüydü... Bir ders öncesine kadar, her aklı başında öğrenci gibi, sırf hocayı sallamamak için hocayı sallamayan ben, bu defa, hocayı sallayamadığım için hocayı sallayamıyordum. Bu, harbiden çok tuhaf bir durumdu. Habire 'O'nu düşünüyordum. 'Şu herif bi an önce gitse de, o herif gelse!' diye dualar ediyordum.

Önce, dualarımın birinci kısmı kabul olundu ve 'Şu herif' gitti. Yerimde, geriye doğru kaykıldım. Böylece, kapıyı daha geniş bir açıyla dikizleyebilecektim. Keş Cavidan da hemen bir sigara tellendirdi. O, ilk dumanını suratıma üflerken, ben de 'O'nu niye bu kadar çok merak ettiğimi merak ediyordum. Sırf; 'Hıyar' dediğim zaman, arkamdan baktığını sandım diye mi?.. Sınıftaki sessizliği bile susturdu diye mi?..

'Çatlama çatlama... gelir şimdi.'

Cavidan'dı. Bana bok atıyordu resmen. O kadar çok mu ele veriyordum kendimi? Hemen salağa yattım:

'Ha?'

'Şimdi gelir dedim... Utanmasan, koridora fırlayıp çocuğu oracıkta iğfal ediceksin.'

Bu kızı seviyordum. Ne güzel, tam zamanında imdadıma yetişip kurtarmıştı beni.

'Ağzını topla,' dedim, yarım baş, ondan tarafa doğru dönerek, '...beni sen mi sandın?'

Kapıyı gösterdi.

'Hadi gözün aydın,' dedi. '...kes tatavayı da, kalk iki rekât şükür namazı kıl. Adamın geldi.'

Cavidan'ın, ev satmaya çalışan emlâkçı iştahıyla sınıfın kapısına doğru uzattığı eline tokadı vurup kendimde görmeye tahammül edemediğim bir heyecanla o tarafa döndüm. Hakikaten de gelmişti. Ohh... Oh olmasına oh da, ne tuhaf bir tipti ya!.. Akla ve diğer tescilli beş duyuya ok gibi saplanıveren, gelgelelim bahsi geçen beş duyuya yönelik hiçbir etkisi olmayan, akılda ise zaten hiç kalmayan!.. Hep varmış, herkesin bildiği bir alışılmışmış da, bir o kadar da alışılmamışmış gibi... Rahat duruşlu ve hoş, beraberinde getirdiği soğuk rüzgârla ürkütücü ve nahoş!.. Şaşırtıyor muydu ne?.. Nerden geliyordu o rüzgâr?.. 'O'ndan mı?

İçimdeki hacı karşılama coşkusunun nedenini bir türlü anlayamıyordum. 'O' kim oluyordu ki, benim ilgimi çekiyordu? Savaşmaya başlamıştım kendimle ve pek de iyi etmiştim yani. Savaşmak, zihnimi açıyor, beni bana düşman edene düşman olmamı sağlıyordu. Hiç olmazsa bu sayede, kendime nişan almak yerine, 'O'na nişan alabiliyordum... Evet... Başarıyordum... 'O'na gıcık olmayı başarıyordum sonunda... Gıcık gıcık baktım... 'O' da zaten, kapının ağzında dikilmiş, gıcık gıcık bana bakıyordu. Huzursuzlandım, ama gözümü kaçırmadım. Uzaktan uzağa kesiştik... Beni, gözleriyle inceliyordu incelemesine de ben, sanki elleriyle inceliyormuş gibi huylanıyordum. Tam gözümü kaçıracaktım, harekete geçti. Kirpiğini dahi oynatmadan, bana doğru gelmeye başladı. 'Hıyar diyen sen miydin kız?' deyip tokadı yapıştıracak dedim içimden. Yerimde küçülüp Cavidan'a sokuldum. Abartmışım. Tokat mokat yapıştırmadı doğal olarak. Çocuk n'apsın, üzerinde defter kitap bulunmayan sıralardan birine geldi, oturdu. Başka bir sürü boş sıra varken, tam benim önümdekine gelip oturduysa, ken-

dime pay çıkaracak ne vardı peki?.. Bir şey yoktu elbette, ama kazın ayağı öyle değildi... Benim önümdeki, yani bana en yakın olan sandalyeyi seçmiş olması, her ne kadar normal bir seçiş de olsa, 'O'na duyduğum ilgiyi, 'O'nun da bana karşı duyması ihtimali, duygu zaaflarını eşitleyeceğinden, 'Vardır elbet bi bit yeniği. Kesin benim için seçmiştir burayı,' diye düşünmek, işime geliyordu... Öyle düşündüm ben de... Di mi?.. Onca boş yer varken, niye kitap rafına ayaklarımı dayadığım sırayı seçiyosun?

Artık önümdeydi. Ben de 'O'nun arkasında... Değil mi ki, 'O' da Çalıkıran'ın dersinde arkamdan bakıp, beni huylandırmıştı, rahat rahat intikamımı alabilirdim. Vakit kaybetmeden hareket geçtim ve ense tıraşını incelemeye başladım. Aynı anda, ensesine tükürmüşüm gibi irkilip ayağa fırladı. Yerimde tortop oldum korkudan. Üstüme düşen kara gölgesi, 'O'nu, olduğundan da iri gösteriyordu. Veya 'O', benim, olduğunu sandığımdan da iriydi... Yani, çapraz bulmaca tabiriyle: 'Oylumlu...'

Özür dilemeye, bir daha arkasından bakmayacağıma dair yemin etmeye hazırlanarak, suratına baktım. Olanca şirinliğimle sırıtmaya çalıştım. 'O' da bana güldü belki. Peşinden de; 'İzninizle' deyip, sandalyeyi ayağımın altından usulca çekti. Derdi oymuş demek. Arkasını dönüp, ayak tabanlarımın işgalinden kurtardığı sevgili sırasına gururla otururken, içimden, öfkeyle saydırmaya başladım: 'Hırt!.. Hocaya dayılanamıyosun, bana dayılanıyosun di mi?.. Sığır çobanı!.. Kara kargalar gibi giyinmişsin, gören de bi halt sanır!.. N'olur lan ayağımız orda dursa?.. Sırtına mı yasladık?'

Çok bozulmuştum. Belki Cavidan, geleneksel yılışıklığıyla, saçlarını attıra attıra araya girmese, şöyle hapşırma ayaklarına yatıp, ensesine sahiden tükürebilirdim.

'Ay hoşgeldiniiiz... Nasıl oldu da dördüncü sınıftan kayıt yaptırmayı başarabildiniz? Hayır, başka bi okuldan yatay geçiş filan da kabul etmez bunlar.'

'O', aşırı derecede abartılı bir nezaketle, bütün vücudunu, adeta reverans yapar gibi, sırasıyla birlikte Cavidan'a çevirip cevapladı:

'Haklısınız. Çok zorluk çıkardılar ama...' Bana da bir göz atıp fitilli kadife sesiyle devam etti: '...yurtdışından gelenlere öğrenim hakkı tanıyan, eski tarihli bir Üniversite Senatosu kararına dayandırdık sonunda.'

Cavidan'la samimiyeti ilerletmesine izin veremezdim. Sesime, iğneleyici bir hava vererek aralarına girdim:

'Ne kadar mütevazisiniz! Demek, koskoca Avrupalarda okudunuz?'

Bu sefer, daha dikkatli baktı. Bir önceki ders, ensemin arkasından baktığı gibi. Aynı ürpertiyi hissediyordum çünkü. Yalnız, bu kez, Çalıkıran'ın dersinde olduğu gibi, sırf hissetmekle kalmıyor, 'O' bana bakarken, ben de 'O'na baktığım için, bana baktığını görüyordum da ayriyeten. Neredeyse burun burunaydık zaten. Görmeyip de ne yapacaktım? Dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu hem de... Ne bakıştı ama! Hatta, ne gözdü ama... Sapsarı... Sarı göz olur mu?.. Oluyormuş demek... Pırıl pırıl, bir çift sarı göz... Öyle kem göz falan değil ha... Sarı... Çiçek sarısı mı desem, ne desem?.. Ne bileyim ben?

Hipnotize olmuş gibiydim. Gözlerinin içinden çıkmaya çalışıyor, çıkamıyordum. 'O' ise, hiçbir şey söylemeden; 'Sana hiç bozulmadım,' dercesine, hafif hafif gülümseyerek, kurtarmak için çabalayıp durduğum gözlerimi sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Bakan 'O' olduğu için mi ben de 'O'na bakıyordum, yoksa, ben 'O'na bakıp durduğum için mi 'O' da bana bakıyordu, meçhuldü. 'O'nun yerinde, 'O' değil de başka biri, mesela, bizim sınıfın az gelişmiş oğlanlarından biri olsaydı, yüzde yüz, benim cazibeme kapıldığı için öyle baygın baygın baktığını düşünürdüm. Ne var ki, karşımdaki 'O'ydu ve ben kendimi son derece 'baygın' hissediyordum... Yok yok... ben 'O'nun cazibesine kapılmıştım bal gibi... Çok enteresan göz rengi var da ondan bakıyorumdur,' diye düşünmeye çalıştığım halde, bu nefsi müdafaayı, kendi nefsime bile yutturamıyordum.

Huzursuzlanmıştım iyice. 'O'na, her geçen an, biraz daha fazla kapıldığımı bile bile, her geçen an, biraz daha fazla bakmaya devam ediyordum. Cavidan gaddarca çimdiklemese,

durduk yerde, elin herifine evlenme bile teklif edebilirdim. Çok fena acıtmıştı kaltak! İyi ki de acıtmıştı hani. Gözlerime inen buğu bulutu, sarı gözlerle arama girmişti de o sayede esaretten kurtulmuştum hiç olmazsa. Ama yine de altta kalacak değildim. Derhal Cavidan'ı ele verdim:

'Ne çimdikliyosun be?'

O da altta kalacak değildi herhalde.

'Yanıldın canım,' dedi. '...sen çimdik yemek hayaliyle yaşadığın için, halüsinasyon görüyosun. Seni çimdikliycek kadar da düşmedik.'

Donakaldım birden. Ne oluyordu bize böyle ya? Kabak çiçeği gibi açılmanın alemi var mıydı bir çaylağın önünde? Parlak oğlanların dikkatini çekmeye çalışan, yeniyetme lise kızları gibiydik bu halimizle. 'O' da dönmüş, bu hokkabaz sahnesini keyifle izliyordu maşallah! Böyle bir rezalete meydan verdiğim için, öncelikle kendime, sonra da bu rezaleti efendi efendi oturup izlediği için 'O'na gıcık kapıp cıvıldayan sesimi soğutuverdim:

'Bu sınıfta çok ceryan vardır. Boynunuz tutulmasın?'

Bana anlayışla bakıp sessizce önüne döndü. Dersini almıştı artık. Yüksel, kâbus gibi gelip de tepeme dikilmeseydi, Cavidan'a da ufak bir ders verecektim aslında ama Yüksel'in yanında olmazdı.

Yüksel, etrafında sakal tıraşı gelmiş bir alay zıpçıktıyla, koruma ordusunun arasındaki Amerikan Başkanı havalarında, her teneffüs, koridorlarda dolaşıp terör estiren bir it çeşidiydi. Ne sağcıydı, ne solcu... sadece pislikti... Hiç hazzetmezdim... Ayrıca, ne yalan söyleyeyim, pisliğinden de korkardım. Notunu, onu ilk gördüğüm gün verdiğim için, uzak kalmayı, bulaştırmamayı başarmıştım enikonu... Benimle yaşıttı... Cavidan'dan da bir yaş küçük... Belki akranlığımıza hürmeten, saldırmazdı bize pek... Esasen, onun bizimle akran oluşunun nedeni, bizim gibi, üniversite sınavını, ancak beşinci girişinde kazanmış olması değil, her sınıfı asgari üç sene okumasından ötürü, iki defa okuldan atılıp iki defa da afla geri dönmüş olmasıydı. Çok temkinli davranmışımdır Yüksel'e karşı. Bilirdim

ki, azıcık yüz verecek olsam, sınıfın diğer zavallılarına yaptığı sözde şakaları, bana da yapmaya kalkacak... Sert olmaya kalksam, herifin istediği zaten o, anamı ağlatacak... İdare ederdim bu yüzden... Ne havlardım, ne yalardım kısacası... Ucundan-kıyısından bulaştığı da olmaz değildi hiç... O zaman da ince diplomasiyle götürürdüm işi... Ne yapayım?

Alçak herifin tekiydi canım. Ağzı bozuk, densiz, seviyesiz, puşt, zirzooop... Hep düşünürdüm. 'Doğduğu gün, bunun kulağına ismini okurken, babasının dili sürçmüş olmalı. 'Alçal' diyeceği yerde, 'Yüksel' demiş.'... Her neyse... Onca senelik okul hayatımda, kopya hazırlamak ve yakalanmadan çekmek, milleti, dinlemediğim derslerin notlarını bana vermeleri için ikna etmek ve Cavidan'ı deşarj musluklarımı açsın diye, bol miktarda kullanmak haricinde, en çok özendiğim, emek harcadığım işlerden biri olmuştu Yüksel'den uzak durmak. Yine de dediğim gibi, bütün gayretlerime rağmen, gün olmuş, ayağıma dolanmıştı. İşte o gün de anlaşılan o günlerden biriydi ve it, ayağıma dolanacağa benziyordu. Sabah sabah, sınıfa, haranın damızlık aygırı gibi girmiş, ona kişnemiş, buna çifte atmış, şunu elleyip öbürünü yalamış, fırıl fırıl, döne döne yaklaşıp sınırlarıma girmişti demek ki... Aklım fikrim 'O'nda ve 'O'na teşne olan 'ben'de olduğu için, son ana kadar farkedememişim.

Tepemde, sırıta sırıta dikiliyordu. Şöyle bir, kafamı kaldırıp baktım. İlgilenmiyormuş ayaklarına yatarak önüme döndüm. 'Ses çıkarmam muhatap olmam, yüz bulamayacağını anlayınca çeker gider,' diye de umdum... Lakin, her umduğu şey, insanın mıdır?.. Gitmedi işte... Sabrettim... Gene gitmedi... Ben sabretmeye devam ettikçe, o da gitmemeye devam etti... Sinirlendim sonunda... Öfkelendiğimi çaktırmamaya çalışarak, yılan gibi tısladım:

'Yükselcim?'

'Efendim Selencim?'

'Sen...' dedim. '...Romen Diojen adında birinden bahsedildiğini duydun mu hiç?'

Taş geldiğini anlamıştı. Kızardı.

'Hani şu, 'Gölge etme, başka ihsan istemez,' hikâyesi mi?'

Yüzümü şirin yapıp sırıttım.

'Hıı... Ne kadar güzel bi söz, di mi?'

'Ne yani? Bana, gölge etme mi demek istiyosun?'

'Brravo! Hadi canım... uğurlar olsuuun.'

Pancar kırmızısı suratı, şaşkınlığından tavuk götü kırmızısına dönüştü. Ürpererek kafamı çevirdim tekrar. Yaptığımın çok yanlış olduğunu biliyordum, ama dayanamamıştım. Herif, her an, esprileşmeye çalıştığımı zannedip belden yukarı taraflarını hiç görmemiş, malum esprilerini patlatmaya başlayabilirdi. Tam, ne yapsam da, usta bir manevrayla kıvırıp, onunla hırlaşmaya hiç niyetim olmadığını anlatsam diye düşünüyordum ki, benimle hırlaşmaya niyeti olmadığından olsa gerek, o kıvırdı:

'Mümtaz Hoca'nın verdiği ödevleri hazırladınız mı diye sorucaktım.'

Rahatlamıştım. Omuz silktim.

'Kiim?.. Bana mı diyosun?.. Şaşırma allasen!.. Ders çalışacak kadar boş vaktimiz olsaydı, üniversitede ne işimiz vardı?.. Hadi Allah versin... başka kapıya...'

Zaten, onun da benden medet umduğu falan yoktu. Ödev lafını, yanıma sıvaşmak için ilk hamlesini yaptığında, benden postayı yiyince, alttan almanın değişik bir versiyonu olarak ortaya atmıştı. Hemen uzayıp gitti... Ama dedim ya, it işte... Giderken de aralarında diş fırçası kaybolacak kadar seyrek ön dişlerinin boşluğuna zehirli dilini sokup, ayağımın dibine 'Cırk' diye tükürdü, ardından da, 'İyi,' dedi. 'Sonra gömüşürüz o zaman.' Çaresiz, öyle anlamışım, gibi diplomasi yaptım:

'Tabii canım... görüşürüz.'

Hayır, şarlasam şarlardım ama o daha çok şarlardı ve bunun sonunda, 'Hay ağzımı açmaz olaydım,' diyen, ben olurdum kesin. Zaten, bu dünyada, ya hoyrattan daha hoyrat olacaktın, ya da korkaktan daha korkak... İki türlü de dokunulmazlığını muhafaza ederdin... Yoksa, götürüverirlerdi adamı... Kanına ne kadar dokunsa da, işine gelmeyeni duymamayı bilecektin veyahut da, kimse bir şey dememiş olsa dahi, 'Bana mı ulan?' diye posta

koyacaktın ki, paçayı yırtabilesin... İlkini tercih edecek olursan, senin ilişmeye değmeyecek kadar aşağılık bir yaratık olduğunu düşünürler ve ilişmezlerdi... İkinci tercihte ise, güvendiğin bir şey olduğunu zanneder, ilişemezlerdi... Ben şahsen, duruma göre yön değiştirmekten yanaydım... Rüzgâr ne yandan eserse artık... 'Ezebileceksen ez... Ezilme ihtimalin varsa, kenarda dur, üstüne alınma, geçer gider.' Bu sağduyulu politikam, hep tutardı. O gün de tutmuştu işte. Şöyle veya böyle, bela savuşmuş, geçmiş gitmişti itoğlu it... Ama delmiş de geçmişti...

Her işten bir hayır çıkarmak gerekirdi. Ben de öyle yaptım ve Yüksel'in suflajını değerlendirdim... Ne demişti şerefsiz?.. 'Mümtaz'ın verdiği ödevler,' demişti di mi? Demek ki neymiş? Mümtaz Hoca, ödev vermişmiş. Terbiyesiz hayvan, sabah sabah keyfimi kaçırmıştı ama yapmadığım, dolayısıyla, derhal birinden araklayıp da kendim yapmışım gibi hocaya hava basmam gereken ödevlerin varlığından da beni haberdar etmişti. Melanetin kaydettiği isabet diye buna denirdi ancak. Hemen Cavidan'a dönüp, sevimli sevimli miyavladım:

'Cavidancıım... canıım...'

Pis pis sırıttı.

'Yüksel sana ne biçim geçirdi ama,' dedi. '...oh olsun! Muhatap olur musun?'

Kalbim kırılmış gibi yaptım.

'Söyleme öyle bee... zaten moralim çok bozuldu... bi şey soracaktım sana...'

Somura somura dibine geldiği sigarasının izmaritini, işaret parmağıyla bir fiske vurarak, kürsünün önüne attı.

'Sor,' dedi bıkkın bir sesle.

İnce ayar yapmam lazımdı. Sesime, efkâr dolu bir hava verdim.

'Sen Mümtaz'ın verdiği ödevi yaptıydın di mi?'

Keyifle genleşti oturduğu yerde.

'Yaptım,' dedi. '...n'olucak?.. Hatalarımı mı düzelticen?'

'Yani... diyorum ki... versen de diyorum, şurda, iki dakkada, defterime geçiriversem... Mümtaz'dan iki saat fırça yemiyelim şimdi?'

'Niye çoğul konuşuyosun ki? Fırça yiyecek olan sensin... ben koç gibi yapmışım ödevimi...'

'Aman Cavidaan... kıllık yapma da ver şu defteri... bi çocukluk yaptık, ihmal ettik işte.'

Kırış kırış olmuş, defterden başka her şeye benzeyen defterini, kafama atar gibi attı önüme.

'Al tembel...' dedi, '...başımın gözümün sadakası olsun...'

Köprüden geçene kadar, ayıya akraba muamelesi çekecektik mecburen.

'Allah senden razı olsun!' dedim.

Oturduğum yerde, yazdıklarımın tabii ki tek kelimesini bile anlamadan, Cavidan'ın, nerden aklına estiyse, alın teri göz nuru dökerek hazırladığı ödevi, kendim uğraşmışım gibi gurur duyarak defterime geçiriverdim.

Üniversite öğrencisinin kaderiydi zaten. Ya kaçırdığın derslerin notlarını dilenecektin ondan bundan, ya da hazırlayamadığın ödevlerin hazır lop şeklini. Gerçi benimki, 'insanları kullanma eğilimli' karakterim nedeniyle, hazırlayamamaktan ziyade, 'bile bile hazırlamamak' oluyordu ama olsun. Neticede, ister hazırlayamamış ol, ister hazırlamamış, dilenmek zorunda kalıyordun ya, ona bak sen...

Öğrenim hayatımda en kıl olduğum konu, ev ödevi konusudur zaten. Ulan, biliyosan anlat, öğrenelim... Araştırıp öğrenecektik de madem, niye üniversiteye geldik o zaman?.. Hadi ben gene neyse?.. Çok şükür, karşı konulmaz bir cazibem vardı da, elalemin hazırladığı ödevleri istimlak etmeyi başarabiliyordum bir nebze... Ya başaramayanlar ne yapsındı peki?.. Her Allah'ın günü, hocadan fırça mı yesindi çocuklar?.. Fırça dedim de, ilk başta inanması bana da zor geldiydi ama görünce inanmak zorunda kaldıydım... Bizim hocaların bir kısmında, verdikleri ödevlerin yapılıp yapılmadığını kontrol etme huyu vardı... Uyuz oluyorduk Cavidan'la bu işe... Hayır, sınıf arkadaşlarımızdan da beş yaş büyüğüz, yaşımıza hürmet bekliyoruz, 'Yok... İlle siz de yapacaksınız...' Ödev yapmadığım için, Kılıç'tan ilk fırçamı yediğimde ne biçim bozulmuştum... Akşam, hemen Akil Bey'e şikâyet etmiştim bu uygulamayı. O da kelini

kaşıyıp; 'Katlanacaksın çaresiz,' demişti... Çaresiz katlanıyordum o gün bugündür. Allahıma şükürler olsun, benim 'çaresiz' katlanışım, çoğu arkadaşımın 'çaresiz' katlanışına oranla, daha katlanılabilir bir katlanıştı. Çünkü ben, o ilk fırçayı yer yemez akıllanmış ve sadece, çalışkan arkadaşlarımın yaptığı ödevleri araklayıp defterime geçirme külfetine katlanmaya karar vermiştim. Yani, onlar üretmeye katlanıyorlardı, bense onların ürettiklerinin üstüne oturmaya... Fark buydu... Zekâmdan kaynaklanan bu fark, bana belli bir bal da getiriyordu anlaşılan... Çok acaip ballıydım canım... Mesela, hoca derste, ödevdeki sorulardan birini, yapılıp yapılmadığını anlamak için soracak olsa, en önce bana sorardı. Ben de büyük bir iştahla, kimdense kimden, arakladığım cevabı, defterimden çatır çatır okuyarak hocama, ödevimi yaptığımı kanıtlamış olurdum. Yine mesela, hoca benden sonra aynı soruyu, genellikle kimin ödevini suistimal etmişsem, ona sormaya kalkardı. Zavallı çalışkan, kelime kelime aynı cevabı vermemiş olmak için, değişik bir şeyler uydurmaya uğraşır, kan ter içinde kalır, sonuçta da benden arakladığı apaçık ortaya çıkan bu cevabı yüzünden, hocadan fırça yerdi. Bu, hep böyle olurdu... Ne güzel...

Düşünceli düşünceli buruşturup durduğum kâğıt tomarına baktım. Cavidan'ın defteriydi. Nasılsa işim bitti diyerek, son sayfasını tükenmez kalemle karalayıp bütün minnet hislerimle, pis defterini suratına çarptım.

'Al adi!' dedim. 'Ağır bi haltmış gibi üstüne titrediğin sevgili defterini al da...'

Gözlerini kısarak, düşmanca baktı.

'Hoop hoop...' dedi. '...demin vereyim diye oramı buramı yalıyodun ama...'

Hiç oralı olmadım.

'O demindi canım,' dedim. 'Dün dündür, bugün bugündür.'

'Nankör!'

Sınıfa, takım elbiseli, bond çantalı, kel ve üstelik de hiç tanımadığım bir tip girince, cevap hakkımı saklı tutarak önüme döndüm. Adam, tepişenlere hiç aldırmadan, dosdoğru kürsüye geçip, 'duyan duysun' niyetine ortaya konuşarak, kendini

tanıttı. Mümtaz'ın asistanıymış. Mümtaz hocası hastalandığı için, o günlüğüne, onun yerine, bu, ders vermeye gelmişmiş. Aman ne üzüldüm, ne üzüldüm... Hatta, üzüntümden, ders boyunca ısırıp ısırıp koparttığım silgi parçalarını, milletin kafasına attım. Ödev kontrolü de yatmıştı tabii...

Teneffüste, ilk olarak Cavidan'ı dürttüm ve:

'Verdiğin ödev bi boka yaramadı,' dedim. 'Bi de bana nankör diyodun.'

Sigarasını yakmaya çalışıyordu. Dumanı gözüne kaçırdı. Hemen ordan uzaklaşıp tuvalete gittim...

Cavidanım kinci değildir. Geri döndüğümde, kaldığımız kapışma noktasını çoktan unutmuştu bile. Hanım hanım oturuyordu. Geçip yanındaki yerimi aldım.

Mümtaz'ın gelmeyişi, canıma can katmıştı. Kendimi çok iyi hissediyordum. Hatta içimden gelen sese kulak verip önümde, bozum ettiğim andan itibaren, inzivaya çekilmişcesine sessiz ve kendi halinde oturan, 'yeni kayıt'la konuşmak bile istiyordum... ama fırsat çıkmıyordu bir türlü... Esasen, 'fırsat' çıkıp çıkmayacağını ne bilsin?.. Adam olacaksın da sen çıkartacaksın onu... yani ben?.. Ne gezer?.. 'Aman kendine gel kızım! Sen, elin herifinin peşinde koşacak kadar hafif misin?' diye içimden avaz avaz bağıran, polit büro üyesi kılıklı ceberrut ruhum buna izin verir miydi hiç?.. Öte yandan, haksız mıydı öyle bağırmakta?.. Ne o öyle, adamın üstüne atlar gibi fırsat çıkarmalar filan?

Geriye yaslanıp, ısrarla ilgimi çekip duran ve kalbini kırdığım andan beri, hiç kıpırdamadan öylece oturan adamı, arkadan incelemeye başladım bir kez daha... aynı anda da en az 'O'nu ilk gördüğüm andaki kadar garip bir ürperti yaladı sırtımı... 'O', bir sıra aralığı mesafede, arkası tamamen bana dönük şekilde oturuyordu önümde, fakat ben, sanki önde oturan benmişim de, bana bakıp duran da 'O'ymuş gibi hissediyordum galiba... Evet evet... bana bakıyordu bu... arkası dönüktü ama beni inceliyordu etraflıca... Emindim... Biliyordum... Bu adam, bir tuhaftı... Değişikti... Varlığı, sessizlik gibi çökmüştü sınıfın üzerine sanki. Hayır, uğultu, her zamanki uğultu, gü-

rültü, her zamanki gürültüydü ama içine bir şey karışmış gibiydi hepsinin. Karıştıran da 'O'ydu muhakkak. Yabancı gibi durmayan yabancı... 'Şaşırtıcı, sarsıcı, ikna edici, kışkırtıcı, bir başka, sıcacık, buz gibi, sır dolu' falan derken, yine aynı şey oldu ve irkilerek ayağa kalktı... Ayaklarımın, sırasının kitap rafına dayalı olmadığını görsün diye bacak bacak üstüne attım hemen. Ama 'O' bana bakmadı bile. Çevik adımlarla terketti sınıfı... Aynı anda da anladım ki, gerçekten ters giden bir şeyler vardı... çünkü terkedilen, sınıf değil de benmişim gibi bir burukluk başgöstermişti içimde... Hep bu adamı bekliyormuşum, gidince de üzülmüşüm sanki... Öyle huylarım hiç yok zannederken, ne olduysa oluverdi bunun üzerine ve Cavidan'a açılmaya karar verdim... Çok çaktırmadan tabii...

'Cavidaan,' dedim, beni bile şaşırtan, öksüz bir sesle.

'Ne var lan?'

'Sana bi şey diycem ama dalga geçmiycen, tamam mı?'

İzci selamı yaptı.

'Söz!' dedi.

'Şu yeni gelen tip diycektim... sanki, hep bizi dinliyomuş gibi geliyo bana... gözlüyomuş gibi... böyle, arkası dönükken bile aklı bizde sanki... ne dersin?'

Hasedimden, her görüşte biraz daha eriyip bittiğim gür saçlarını, sağ eliyle havalandırarak kırıttı.

'Doğaldır derim... Gencim, güzelim... aklı bende olacak tabii ki...'

Beni anlamıyordu. İnledim:

'Kıllık yapma yaa... sana adam gibi bi soru sorduk. Harbi cevap ver. Sen de öyle bi hisse kapılıyo musun? İlgisi bizim üstümüzde mi sence de? Yoksa, ben mi uyduruyorum?'

Kaşları çatıldı.

'Ciddi mi soruyosun sen?' dedi.

'Valla ciddi soruyorum. Acaip bi şeyler oluyo sanki.'

Öne doğru uzanıp, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

'Selen...' dedi. Yutkunup devam etti: '...var ya... sen bana bu soruyu sormadan önce ne düşünüyodum biliyo musun?.. N'oluyo bize, diye düşünüyodum... sabah beri, aramızdaki ko-

nuşmaları, şakalaşmaları bile bu oğlan duysun da beğensin diye yapıyoruz nerdeyse... veya en azından, ben öyle yapıyorum...'

'Valla mı?'

'Valla... ayrıca, ben de aynı şeyi hissediyorum... çaktırmadan bizi izliyo gibi geliyo. Sana katılıyorum, anlıyacağın...'

Benimle aynı dalga boyunda olduğunu görmek, içimi rahatlatmıştı. Coşuverdim ve kendime söylemekten dahi kaçındığım şeyi söyledim Cavidan'a... Biraz anlam kaydırması yaparak tabii...

'Bana iyi bi insan gibi geldi kız,' dedim. '...hiç arkadaşı da yok hem... yazık!.. Şuna ilgi gösterelim mi acık?' Haldun'un, bize doğru geldiğini görünce, cevabını ağzına tıkarak, konu değiştirdim.

'Iyy!' dedim tiksinerek. '...Cavidan imdat!.. Haldun geliyo... Onu başımızdan def et, sana bi paket sigara alayım.'

'Sen o işi bana bırak koçum. Bak nasıl def ediyorum anında.'

'Aslansın valla!'

Bu çocuk var ya bu çocuk... şiddetli bir platonikti, fakat platonik olduğunu her halinden belli ettiği için platonik olmasının hiçbir anlamı kalmayan ve dolayısıyla, beni çıldırtan, deli eden bir platonikti. Kendince, aşkını bana itiraf edemiyor, gelgelelim, bir tek okul radyosunda anons ettirmediği kalıyordu. Platonik olmayı bile beceremeyecek kadar beceriksiz bir platonikti kısacası... Hatta, beş sene önce, hazırlık sınıfına yeni başlamışız, alayından beş yaş büyük olduğumuz için Cavidan'la bir kompleksten çıkıp öbürüne giriyoruz, birileri 'abla' filan diyecek diye ödümüz patlıyor, bu salak, benim etrafımda pervane... Askeri öğrenci ama Osmanlı ordusundaki gibi bıyık kontrolü yapılacak olsa, daha askere gitmesine beş sene var... Aklınca çaktırmadan, defterimin arasına, 'I LOVE YOU' yazıp yazıp kaçıyor... Çakıyoruz tabii manzarayı. Hatta Cavidan diyor ki; 'Kesin Haldun bırakıyo bu notları defterinin arasına. Yürü gidelim, dikilelim tepesine. Sıçıp batıralım. Rezil edelim şunu.' Hayatın gerçeklerini yeni yeni öğrenmeye başlamışım ki, kıyar mıyım çocuğa?.. 'Hayır Cavidan,' diyorum olgunlukla. 'Bırak yazsın. Büyüyünce vazgeçer. Üstelik, kullanışlı ço-

cuk. Ödev alırız, kopya alırız... di mi? Kafayı çalıştır. Bak şimdi n'apalım biliyo musun? Ben, bunu ucundan kıyısından umutlandırayım, ondan sonra da sağmal inek gibi sağalım, tamam mı? Nasılsa, hayatta cesaret edemez bana çıkma teklif etmeye...' O da edemiyor zaten ve tepe tepe kullanıyoruz... ama daral getirmeye başlıyor yavaş yavaş... bunaltıyor böyle Mecnun havalarında...

'Meraba kızlar... N'apıyosunuz çıkışta?'

Dalmışım. Haldun'un sesiyle kendime geldim. Cavidan'a onu savma işini havale ettiğim için gönlüm rahat, kafa sallayıp klasörümü karıştırıyormuş gibi yaptım. Cavidan da ona güvenmekle ne büyük bir ahmaklık ettiğimi göstermekte gecikmedi.

'Vilar'a gidicez Halduncum,' dedi ağzını yaya yaya. 'Kendimize hamburger ziyafeti çekicez. Sen de takılsana.'

Çok geçti artık ama içimde kalmasındı hiç olmazsa. Alttan, hainin baldırına çimdiği bastım. Başka zaman olsa, sırf ben rezil olayım diye, avazı çıktığı kadar bağırırdı, ama amacı Haldun'u başıma sarıp benimle kafa bulmak olduğundan, tınmadı bile.

'Takılsana harbiden,' diye ısrar bile etti üstelik. 'Selen de şimdi sana sormaya geliyodu.'

Çocuğun gözlerinden aşk ateşi fışkırdı.

'Takılmam mı?..' dedi. '...kolalar da benden hem...'

Cavidan'ı öldürmek istiyordum. Sonra diriltip tekrar öldürmek...

Tam bıyıkları yeni terlemeye başlamıştı ki, geçen sene, ani bir kararla kendini askerlikten attırdı bu Haldun. Sebebini sorduğumda: 'Askerlik, benim sosyal hayatımı kısıtlıyor Selen. Ciddi bir ilişki bile kuramıyorum,' demişti... Günahım boynumaydı ama sakın bu salak, benimle rahat rahat çıkmak için bu işe kalkışmış olmasındı?

Yine dalmışım. Çekip gittiğini sonradan farkettim. Hınçla Cavidan'a dönmüştüm ki:

'Hoca geldi kız,' dedi. 'Sonra söversin.'

Mahmut İri, soyadına inat, mini minnacık bir dünya tatlı-

sıydı... Bana bile ders dinletmeyi başarabilen, şeker mi şeker, kaymak mı kaymak bir insancıktı. Hayatta ödev vermezdi. Yoklama yaptığı da görülmüş şey değildi. Çok hoş ders anlatırdı. Enteresan cümleler kurar, motamat çeviri yapanlarla, kırıp incitmeden gırgır geçerdi. Çok severdim çok. En az onun sınavlarında kopya çekerdim.

'Dis koot kiips yu vorm' cümlesini, İlkiz arkadaşınızın yaptığı gibi, 'Bu palto, sizi sıcak tutar.' şeklinde çevirmek yerine, 'Bu palto, adamın içini ısıtır,' şeklinde çevirsek, anlamı daha da kuvvetlendirmiş olmaz mıyız arkadaşlar?.. Ne dersiniz?'

Benim bir şey dediğim yoktu. O sırada, önümdeki boş sıranın kitap rafına ayağımı uzatmaya çalışıyordum... Önümdeki 'boş' sıranın kitap rafına ayağımı uzatabildiğime göre, demek ki, önümdeki boş sıra 'boş'tu... Sahibi nerde kalmıştı peki?.. Hemen dürttüm Cavidan'ı.

'Çocuk gelmedi kız,' dedim. 'Bizim labirentlerde kaybolmuş olmasın?'

'Yok canım,' dedi. 'Demin tuvalete gittiydi ya... belki kabız filandır, zorlanıyodur henüz.'

'Atma kafadan hemen... yol bilmez iz bilmez, sınıfı iki saatte zor buldu çocuk... tuvaleti nasıl bulacak?'

'Haklısın valla... Tuvaleti bulana kadar fenalık geçirir adam... bahçede, bi tenhaya çökmüş de olabilir.'

Laf yetiştirecek durumda değildim. Beni ilgilendiren 'O'nun, hayatımdaki yokluğuydu ve Cavidan, bu durumun farkında değildi. Öyle kalmasında da fayda vardı. Konuyu kapattım:

'Pis pis konuşup dikkatimi dağıtma Cavidan. Ders dinlememe engel oluyorsun.'

'Senin istikbaline tüküreyim... çalış hadi çalış... senle konuşan şerefsizdir bundan sonra... buyur... çalış bakalım...'

Çalıştım ben de... Mesela, 'O'nu düşünmemeye çalıştım... Olmadı... Sarı gözleri aklımdan çıkarmaya çalıştım... o da olmadı... Yüzünü hatırlamaya çalıştım... o hiç olmadı... Gözleri... ille de o sarı gözleri... 'Şu adamı bir tarif et,' deseler, o gözlerden başka hiçbir özelliğini sayamazdım... hem niye takıyordum ki o kadar?.. Gözse göz!.. Tankutumda yok muydu, en

alâsından cam göbeği göz?.. Haydaaa! Tankut nerden icap edip de aklıma düşmüştü durup dururken? Gerçek sevgilimle bunu, yani 'O'nu kıyaslamaya niye kalkıyordum? Kimdi ki 'O'...Belki zıpırın tekiydi... homoydu belki de... niye o kadar dert ediyordum?.. Niye?.. Hatta, bırak beni, Cavidan bile fazlasıyla dert ediyor gibiydi. Cavidan ki benim, yeryüzünde gördüğüm en güzel, en iç gıcıklayıcı dişi... Her yeriyle, her şeyiyle çekici, büyüleyici... Doğruya doğru... Bir aynanın önünden, ne zaman beraber geçmeye kalksak, kendimi, Kaşıkçı Elması'nın yanına bırakılmış bir kanatlı ped gibi görürüm... Kendinden emin, sessiz ve sabırlı bir bekleyiş içinde bulmuşumdur onu hep... O, vakit öldürmeyecek, uyuşukla, mayışıkla elini kirletmeyecek, en iyi ve en tam erkek, çaresi yok, güzelliğini gördüğü anda vurulup ayaklarının dibine düşeceği için ancak o zaman kafasını kaldırıp bakacak ve 'Hah!' diyecek gibidir... 'Hah! Ben de seni bekliyordum.' Oysa bu defa, farkediyordum ki, sulu zırtlak tavırlarla da olsa, Cavidan, bir karşı cinse, beğenilerini ifade etmekte...

Biraz olsun, su serpilmişti yüreğime. O rehavetle, ders bitene kadar, kendimi hiç engellemeye çalışmadan, rahat rahat 'O'nu düşünmeye devam ettim... Gözleri hariç, neresini düşündüğümü bilmeden...

Mahmut Hoca, ilk dersi bitirip de, on dakika çay ve ihtiyaç molası verdiğinde, 'O' da, soğuk bir kış gününde, kapı aralığından süzülen rüzgâr gibi, beni bir kez daha üşütüp titreterek, sınıfa giriverdi. Küskünlüğünü üstünden atmışa benziyordu. Bana veya Cavidan'a, veya her ikimize birden, tatlı tatlı gülümseyerek yaklaşıp boş duran sırasına oturdu.

Cavidan, hemen taarruza geçti:

'Ay, dersi niye kaçırdınız ama?'

'O', bir şövalye estetiğiyle, sırasını yeniden bizim sahaya çevirdi ve Cavidan'ın, eli zembil gibi kocaman çantasının içinde, dudaklarının arasına sokuşturduğu sigarası için ateş aramakta olduğunu anlayınca, hemencecik, zarif bir bilek hareketiyle, göremediğim bir yerlerinden, yakışıklı bir çakmak çıkartıp çok hoş bir ateş servisi yapıverdi. Cavidan'a self servis bile faz-

laydı halbuki. Kıskandım harbiden. 'Keşke ben de şu boklu Cavidan gibi sigara tiryakisi olsaymışım,' diye iç geçirmekten kendimi alamadım... 'O'nun, elinde çakmak, bana bakmaya bile gerek duymadan, Cavidan'ın tuttuğu sigaradan, bir tane alıp yakmasını ve sonra da, onu yine anlayamadığım bir şekilde kaybedivermesini, kıskançlığın yanısıra, biraz da buruklukla izledim. Hayır, belki biz de sigara içiyorduk? Değil mi? İnsan nezaketen, çakmak elinde, şöyle bir bizden tarafa döner, biz de eşşek değiliz ya, teşekkür meşekkür ederiz, içmediğimizi söyleriz, bir muhabbet oluşmuş olur... Yok canım... Herif takmıştı Cavidan'a alenen... Bizi de sallamamıştı doğal olarak... Kaşıkçı Elması dururken, arabezini ne yapacaktı?..

'Gururumu korumak istedim.'

'Pardon? Anlıyamadım.'

Anlattı:

'Önceki derse geç girdiğim için, Bay Çalıkıran, çok ağır konuşmuştu. Yeniden, benzer sözler işitmek istemedim.'

Espri yapmıştı galiba. Morali bozulmasın diye, yalandan güldüm. Cavidan ise, yalanın dozunu epeyce abartarak, şuh bir kahkaha attı. Muhabbetleri iyi ilerliyordu doğrusu. Ne yapsam da baltalasam diye düşünürken, 'O'nunla, bir kere daha göz göze geldim. Beni ayıplıyor sandım ilk önce. Ama hemen düşündüm ki, neyimi biliyor da ayıplayacak? İçimi okuyacak hali yok ya... Ben bile okuyamazken doğru dürüst... Hiç yani... Fikrimi değiştirdim bunun üzerine ve beni kesmek için tavlamak için manalı manalı baktığına inandırdım kendimi. Dudakları kıpırdıyordu. Bana bir şey söylüyordu galiba.

'Hocanın hangi kitaptan ders anlattığını söyleyebilir misiniz?'

Söylerdim gayet tabi... Üstelik, çıksın diye arayıp durduğum konuşma fırsatı kendiliğinden ayağıma geldiği için bir de oynaya oynaya söylerdim. Hevesle ağzımı şaplatıp bir solukta mümkün olduğu kadar çok şey söyleyebilmek için, akciğerlerimi havayla doldurdum. Ne yazık, Cavidan, o işi benden önce yapmış. Hırsla araya girdi:

'Ay endişelenmeyin... hi hi hi... Mahmut Hoca kitaptan ders anlatmaz. Özel metinler filan ayarlayıp bize verir. Biz de foto-

kopiyle çoğaltır takip ederiz.'

Sorunun kalanı, kaçınılmaz olarak, arayıp durduğum fırsatı elimden çalan adi kadına yöneltildi doğal olarak.

'Peki... o fotokopileri ben kimden...'

'Bendekileri veririm size,' diye atıldım, soru bana sorulmuş gibi. 'Siz gerekenleri çoğalttırır, sonra bana getirirsiniz.'

Sarı gözler bana ışıldadı.

'Teşekkür ederim.'

Çok mutluydum artık. 'O' bana teşekkür etmişti. Zafer sarhoşluğumun tadını çıkarmak için, hırsından kuduran Cavidan arkadaşıma sevgiyle baktım. O da bana gavura bakar gibi bakıyordu. İntikamı ağır oldu.

'İsterseniz sıranızı yanıma çekin bugünlük,' diye kişnedi. 'İkinci dersi benim kâğıtlardan birlikte izleriz.'

'Teşekkür ederim. Ne kadar iyi olur.'

Bunu kabul edemezdim. Umutsuz bir çabayla, sıramı Cavidan'ın sırasının dibine bitiştirmek üzere harekete geçtim. Kızın sağ yanı duvar, sol yanı da ben olacağıma göre, 'O' da bakacak bakacak, arada boş yer olmadığını görecek ve sırasını benimkinin yanına çekecekti mecburen. Hem, bendeki fotokopiler de aynı değil miydi sonuçta? Ha onunkini onunla paylaşmış, ha benimkini benimle... Ne farkederdi? Üstelik, ışığın geliş açısı gözönüne alındığında, benim kâğıtlarımdan faydalanması, gözleri için daha faydalı olurdu... Çok kurnazdım çok, ama Cavidan daha kurnazdı galiba. Hesabımı hesapladığı her halinden belli, beni açıkta bırakmak için yüksek sesle atağa kalktı:

'Seleen... az ileri götürsene sıranı... arkadaşla beraber benim fotokopilere bakıcaaz.'

Suçüstü yakalanmıştım. Çektim sıramı çaresiz. 'O' aramıza yerleşirken, Cavidan da şakıyordu:

'Buyrun... şöyle tam ortamıza çekin... benim kâğıtlar da sizde dursun hem... soldan daha rahat izlenir... ışık açısı bakımından yani...'

Ben hırsımdan kudururken, 'O' da açtığım boşluğa gelip oturdu. Cavidan'a duygu yüklü birtakım el işaretleri yaptım,

arkadan uzanıp. Hiç oralı olmadı. Yüzüne, sinsi bir huzur çöreklenmişti.

Paranoyak bir öfkeyle, kendi haset ve fesat dünyama döndüm. Kendime de sordum bu meyanda; 'Ne var bunda kızım? Alt tarafı, elin adamı... Şu fettan kadının cilvelerine kanıp senden yüz çevirdi diye bozulmana ne gerek var?..'

İşte, cevap bulamadığım soru buydu. Niye bozuluyordum, niye hırs yapıyordum, niye kıskançlığımdan çatlıyordum harbiden? Niye kendimi çatlayacak bir şey olmadığına inandırmaya çalıştıkça daha çok çatlıyordum?

'Kim bu herif?' diye soruyordum habire... 'Kim bu herif?.. Ne yapıyor da aklımı başımdan alıyor?.. Ben, nasıl oluyor da iki saat içinde tanımadığım bir ben oluyorum?'

Sorularımın sayısı arttıkça, cevaplarımın sayısı azalıyordu ve cevaplarımın sayısı azaldıkça da stresimin dozu artıyordu. Her an daha çok ve daha çok strese giriyordum aksi gibi de bir türlü çıkamıyordum... Aslen stres, adamın içinde gibi görünse de, dışındadır ve kuşattığı adamı içe doğru büzüp, sıkıştırmakla meşguldür... Benimle de aynen o vaziyette meşguldü o an için... Sıkıştırdıkça sıkıştırıyordu... Ağzı lehimli peynir tenekesi misali içime göçüyordum ağır ağır... Göçtükçe halime şaşıyor, şaştıkça da beni daha çok göçürecek, yeni ve değişik kalibrelerde stresler üretiyordum... En son ürettiğim stresin adını 'öfke' koydum. İyi ki de koymuşum... Öfkelenmek iyi geliyordu çünkü... 'Bana n'oluyo be?' demekten kurtulup, 'Bu herif kendini ne sanıyo lan!' demeyi başarıyordum ufak ufak... Böyle içten patlayınca da 'O'nun üzerimdeki etkisinden kurtuluyordum bir nebze... Öfke, stresin dış basıncına içten karşı koyan bir iç basınçtır zira... Öfkeye sarılma metoduna sımsıkı sarıldım bunun üzerine... Kendimi, abuk subuk sorularla fişkikleyip öfkelendirmeye çalıştım: 'Şu itin yaptığı olacak iş mi yani?.. İnsan, yeni tanıştığı bi kıza kıçını döner de oturur mu?.. Niye takıyosun Selen?.. Değer mi?.. Sen de yani!..'

Ders bitti sonunda da, ben de eloğluna saldırıp yüzünü gözünü tırmalamaktan kurtuldum. Çok öfkelenmiştim çok...

'Çok teşekkür ederim Cavidan. Çok yardımcı oldun.'

Muhabbete bak... Hıh... Tam yalaka muhabbeti!..

'Ay n'olucak?.. Rica ederim...'

Belki bana da, sıramı öteye çekip 'O'nun Cavidan'la iş görüşmesi yapmasına yardım ve yataklık ettiğim için teşekkür eder düşüncesiyle kendime çeki düzen verip, 'O'na baktım. 'O' ise, bana doğru dürüst bakmadı bile. Yarım ağız bir; 'İyi günler,' dedi, çekti gitti ondan sonra da. Bir kere daha kudurdum hırsımdan. Niye kudurduğumu da bilemediğim için kendime hırslanıp bir daha ve bir daha kudurmaya devam ettim.

'Sen iğrenç bir yaratıksın Cavidan!'

'Sen de çok komiksin... Haline nasıl güldüm, bi görecen...'

'He he hee... çok komik di mi?.. Sen elin çaylağının ağzının içine düşerken nasıl komik göründüğünü biliyo musun peki? Asıl en çok ben güldüm.'

'Sahi mii?.. Ama ordan bakınca ağlıyosun gibi görünüyodu.'

'Hadi lan ordan!.. Herifle ulu orta zina yapmaktan bana bakmaya vakit mi buldun sanki?'

'Ay ölme e mi?.. Ömürsün valla...'

'Sen ise, bundan böyle benim için, yaşayan bi ölüsün...'

'Niye ki? Baygın baygın süzdüğün adamı bi dersliğine elinden aldık diye mi?'

Elbette ki öyleydi, ama Cavidan'a bunu itiraf edecek halim yoktu herhalde. Her ne kadar en iyi dostum ve sırdaşım da olsa, Cavidan, özel hayatımın kapısından içeri giremezdi. Orası, benim özel hayatımdı çünkü... benim!.. Gizli duygularımın ve şizofrenik yedek parçalarımın kilit altında tutulduğu eşsiz bir özel kasaydı orası... Bir tek, o da doğuştan bilge ve akıl kutusu olarak doğduğu için, Akil Bey, yani babam, yani tek aşkım bulabilirdi bu kasanın anahtarını ara sıra... Normalde ona bile vermezdim... Ben sadece, içimi dökebilmek için yanıp tutuştuğum ender zamanlarda, anahtarı, babamın bulabileceği bir yerlerde düşürürdüm...

Zurnanın zırt dediği yere gelmiştik işte... Cavidan, niye o kadar çok sinirlendiğimi soruyordu. Ne diyecektim şimdi?

'Cevap ver bakalım... niye o kadar çok sinirlendin? Yeşillendin çocuğa di mi? Hadi itiraf et!'

Eder miydim hiç? Ben, Senem miydim?

Ne deseydim de kıvırsaydım acaba? Bir umut, şeytan yarı yolda yardımıma yetişir deyip yalan sokağına adımımı attım:

'Saçmalama allasen... ben sen miyim?.. Ben başka bi şeye sinirlendim asıl...'

Aşağılayan bakışlarla baktı bana.

'Dinliyorum canım,' dedi alaylı alaylı. 'Söyle bakiim neye sinirlendin asıl?'

Aklıma yakışıklı bir yalan gelmiyordu. Vakit kazanmaya çalıştım:

'Sen neye sinirlendiğimi çok iyi bilirsin adi... bi de soruyo musun utanmadan?'

'Evet... utanmadan soruyorum, n'olucak?.. Sıkıyosa cevap ver hadi...'

Sıkıntı içinde, sanki onun anlayışsızlığından bunalmışım gibi oflayarak, kafamı kendi ekseni etrafında bir tur çevirdim. O anda da gözüm Haldun'a takıldı. Şeytan imdadıma yetişmişti nihayet. Sevinçten çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

'Haldun...' dedim, kontrolsüz bir sesle, '...sen değil misin o salağı başımıza musallat eden?.. Bi de çocuk mu avutucaz bu saatten sonra?..'

İyi kıvırtmıştım Allah için, ama Cavidan pek yemişe benzemiyordu. Yine de fena mazeret değildi. Bunu o da bildiği için omuz silkti.

'Amaan...' dedi, '...o sana melul melul bakar, yutkunur, bize de yarın gülüşecek kafa malzemesi çıkar işte, fena mı?.. Vilar'da lezbiyenler gibi hamburger yiyip birbirimizin gözünün içine bakmaktan iyidir işte...'

Atlatmıştım. Gerisi beni ilgilendirmiyordu. Keyifle ayağa kalkıp, aklım yine 'O'nda, ıvır zıvırımı toplamaya başladım.

Sınıfın çıkış kapısında, yine beni katiyyen ilgilendirmeyen 'şey'lerden biriyle, yani Haldun'la birleştik ve üçümüz birlikte B-8 koridorunun sonuna doğru yürümeye başladık.

Farkettim ki yürüyen sadece ayaklarımdır. Kafamsa olduğu yerde durup durur... 'O'nun olduğu yerde, 'O'nun olduğu saatte... Yine farkettim ki, Ayşe Tunalı'nın o şarkısı, hiç de benim

dalga geçmemi gerektirecek kadar uyduruk bir şarkı değildir... Hani var ya: 'Saat olmuş sekiz on beş, nerdesin?'...Demek, insan hasret çekiyorsa, böyle bir şarkı söylemekte bile sakınca görmüyordu.

Haldun, kulağımın dibine eğilmiş, seviyeli bir üslupla ince saz çekerken, ben de içimden ciddi ciddi mırıldanmakta bir sakınca görmüyordum: 'Saat olmuş on altı kırk beş, nerdesin?'...Birkaç defa merdivenlerden yuvarlanma tehlikesi geçirmedim dersem yalan olur... Öyle dalmışım...

Bahçeye çıkıp da hem ılık, hem de serin sonbahar havasını suratıma şamar gibi yiyince azıcık açılır gibi oldum. İyi geldi...

Otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Haldun koluma girince fıttırdım. O güne kadar, hayrıma idare ettiğim uzaktan asılma işini, yakından asılma mertebesine yükseltmeye kalktığını düşünerek aşağıladım:

'Mutlu muyuz Halduncum?'

Kızardı. Kekeleyerek açıklamaya çalıştı:

'Yok... yok yani... yanlış anladın... otobüs durağına gitme diye kolundan tuttum.'

'Niye? Ankara'ya kadar yürüyerek mi gidicez?'

'Hi hi hi... çok hoşsun...'

'Sen de fena sayılmazsın ama ben hâlâ soruma bir cevap alamadım... niye otobüs durağına gitmiycekmişim?'

Bir durup düşündü, biraz cesaretini topladı, ardından da derin bir nefes alıp ;

'Yüksel,' dedi.

'Nee... Yüksel mii?' diye bağırdık, Cavidan'la aynı anda.

'Hıı..' dedi, '...Yüksel... Kızılay'a gidiyomuş o da... söyledim, atıverecek bizi de...'

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum.

'Hayatta olmaz,' dedim, şevkle beni destekleyen Cavidan'ın sallabaş onayını alarak. 'O iti hiç sevmediğimizi bilirsin... arabası onun olsun... şurdan paşa paşa bineriz otobüsümüze, gideriz... azıcık aşım, kaygısız başım... di mi ama Cavidan?'

'He valla!'

'Ama ne kötülük var bunda Selen?' diye direndi Haldun. 'Alt

tarafı on dakkalığına katlanıcaksınız. Otobüslerde sıkışıp terlemeye değer mi?'

Menfaat damarıma basmıştı. Boynumda bir kıpırtı hissettim. Binip gitse miydik acaba?

'Yok yok,' dedim derhal cayarak. 'O yüzsüzdür. Peşimize takılıp Vilar'a gelmeye kalkar da, iki lokma hamburger yiycez derken o da boğazımıza dizilir.'

'Ayarlarız o işi yaa... hadi yürüyün Allahaşkınıza!'

Yürüse miydim ne?.. Yok canım, olmazdı öyle şey... yakışmazdı bana... Yüksel'in arabası ha?.. Asla!.. Yani, o güne kadar asla'ydı da, ya o gün?.. O gün bende bir tuhaflık yok muydu?.. Hatta, 'O'ndan kaynaklanan bir dolu tuhaflık yaşamamış mıydım sabahtan beri?.. Bir tuhaflık eksik, bir tuhaflık fazla, ne farkederdi?

Bir düşündüm... Ne yapmıştı 'O'?.. Beni, sınıfın ortasında, öylece yüzüstü bırakıp Cavidan'ın fotokopilerine binmemiş miydi?.. Ben de pekâlâ bir misilleme yapıp, Yüksel'in arabasına binebilirdim değil mi?.. Gerçi, 'O' ne Yüksel'i bilirdi, ne de bana onun arabasına bindim diye gönül koyabilirdi, ama ben öyle düşünüyordum ve ben öyle düşündüğüme göre öyle olacaktı... Misilleme yapılacaktı ve bu da 'O'na bir ders olacaktı... Kesin!..

Çıldırıyordum galiba... Yarabbim, adam sınıfa geleli iki saat ya olmuş ya olmamış, niye iplesindi beni? Niye Yüksel'in arabasına bindim diye karalar bağlasındı?

İşin içinden çıkamayınca, içimden iş çıkarmaya karar verdim ve olayı, mantıki açıdan ele aldım... Şöyle ki; Yüksel'in itliği, kendi şahsi meselesidir. Beni alakadar etmez... İt mit... değil mi ki karşılık beklemeden bi kıyak yapıcak, bırak yapsın... karıştırma şunu bunu. Menfaatlerinin peşinden ayrılma... bin git, işini görmeye bak...

Daha fazla itiraz etmedim. Yalpalayan ayaklarımı hizaya getirmeye çalışarak, otoparka doğru yürümeye başladım. Cavidan'ın şaşkın şaşkın suratıma baktığını gördüysem de renk vermedim. Niye razı olduğumu soracak olursa, bir kulp uydururdum nasılsa...

Küçük, yapay tepeyi tırmanıp 'Basmayınız' yazılı tabelanın yanından, çimenlere basa basa geçerek otoparka ulaştık. Yüksel, babalarından yalvar yakar aldıkları arabalarıyla kız tavlamaya çalışan tüysüzler gibi, koca kıçını arabanın kaputuna dayayıp yamyassı etmiş, sağ elinin işaret parmağına geçirdiği 'Mercedes' anahtarlığını sallayıp duruyordu. İçimden bir kez daha, nedamet getirip vazgeçmek geldiyse de, Cavidan'ın iki metre önümden, fingir fingir arabaya koşturduğunu görünce, vazgeçme ihtimalimden vazgeçmek zorunda kaldım. Arkadaşımdı ne de olsa. Onu o tehlikeli ortamda tek başına bırakamazdım. Hem yarın öbür gün, Yüksel'in arabasına bindiğim için kendime hesap soracak olursam, bu elimde geçerli bir nefsi müdafaa tezi olacaktı kendime karşı...

Biliyorum, Cavidan'ın ön koltuğa oturmasının nedeni, söylediği gibi, arkada oturma fobisi olması değil, beni arka koltukta Haldun'la baş başa bırakmak istemesiydi. Sinir oldum. Beytepe'den taa Kızılay'a kadar, yirmi üç kilometre boyunca ben, Haldun'la yan yana... Iyy!.. Hayır, kapının ağzına gelmişim, artık dönmek de olmazdı. Kaderime razı halde, Haldun'un Cavidan'a minnetle bakan gözlerinin önünden geçerek, açtığı arka kapıdan girip olabildiğince öbür kapıya yakın oturdum. O da peşimden balıklama daldı, sağ yanıma kuruldu bir güzel...

Yandan yandan, beni yan gözle incelediğini kendi yan gözümle farkedip kafamı iyice öbür yana çevirdim. Dışarda manzara daha güzeldi hem... Bu çocukla kafa bulmaya bile değmezdi... Ah adi Cavidan ah!

Yüksel, lastiklerin dördünü birden öttürerek arabayı şaha kaldırdı. Gaz, fren, ileri vites, geri vites, otoparktan çıktık. Otobüs durağının önünden geçerken, tanıdıklar Yüksel'in arabasına bindiğimi ve dolayısıyla da ruhumu sonsuza kadar kirlettiğimi görmesinler diye öne doğru kaykılıp boynumu, baykuş misali, omuzlarımın arasına çektim. Tam o anda da, ensemde ılık bir nefes hissettim. Bir şey fısıldamak, ya da daha fenası 'G' noktamdan öpmek için, dudaklarını tenime yaklaştıran birinin nefesiydi bu. Kıpırdamadan durmaya devam ede-

cek olsam, o ılık nefesin sahibi de, devamen, gereğini yerine getirecekti artık. Bu kadarı da olmazdı. Yakın gelecekteki yüksek öğrenim menfaatlerim hatırına bile olsa, bu duruma tahammül etmeye tahammül edemezdim... Haldun'un canına okuyacak, yaptığına pişman edecek ve işi ebediyyen sona erdirecektim. Kendi ipini kendi çekmişti salak!.. Hırsla ondan tarafa döndüm... 'Yeter lan!' demek için ağzımı açtım ve hiçbir şey diyemeden öylece kalakaldım. Çocukcağız, öbür kapının dibine, besbelli fırsat değerlendiriyor gibi görünmemek için öyle bir sıkışmış, yerine öyle bir gömülmüştü ki, o 'hoh' işini gerçekleştirmiş olmasına imkân yoktu. Bir an için gerçekleştirdiğini kabul edecek olsam bile, bu kez de, ben kafamı çevirinceye kadar kaçıp o köşeye o şekilde büzülmüş olmasına imkân yoktu. Olan bitenden bihaber, kendi camından dışarıya bakıyor, sol dizinin üzerine koyduğu sağ elinin üç parmağıyla, dudaklarının içinde geveledeği uyduruk bir melodiye, tımbır tımbır tempo tutuyordu. Ayrıca, onda o cesaret ne gezerdi?.. Anlaşılmıştı... o yapmış olamazdı... Eee?.. Öndekiler zaten yapamazlardı... Kim yapmıştı o zaman?.. Arabanın dışından biri?.. Neler saçmalıyordum ben?.. Niye içim tirildemeye başlamıştı gene?

Sebebini hiç düşünmeden, garip bir duyguyla arka cama dönüp artık biraz geride kalmış olan otobüs durağına baktım... ve... ve... 'O'nu gördüm!!! Tepeden tırnağa kapkaraydı yine... Duraktaki kalabalığın arasından kendini sıyırmak için, caddenin taa ortasına çıkmıştı... İki eli ; 'Ne yaptın sen?' der gibi iki yana açılmıştı ve dosdoğru bana bakıyordu... Utancımdan, küçüldüğümü hissettim, ama gözümü 'O'ndan ayıramadım. 'O' da benden ayırmıyordu gözlerini... Caddenin ortasına seneler önce dikilmiş bir heykel gibi, kılı kıpırdamadan bana bakıyordu... 'O' muydu enseme hohlayıp da beni korkutan?.. Yani ben, 'O'nun, 'Yüksel'in arabasına binersen, ben de sana böyle hoh yaparım,' demek istediğini mi demek istiyordum?.. Korku ve nefretle titredim... Belki de korku ve şaşkınlıkla... belki titremedim de terledim... ne bileyim ben...

Yok canım... abartıyordum alenen... 'O' nasıl yapsındı bu işi

taa oradan?.. Ama, kıl kapmıştım bi kere... Giderek uzaklaşıyordum 'O'ndan, buna mukabil, cinlerimse tepeme hızla yaklaşıyordu... Her an kötü bir şey olabilirdi, bir pislik yapabilirdim... Ben böyle çaresiz kalmaya alışkın değildim çünkü... Sonunda aklın ipleri koptu ve olan oldu... O sıkıntı içinde, nasıl olup da yapabildiğime bugün dahi inanamadığım şeyi yaptım... 'O'na dil çıkardım!!! Evet... ben... koca kız, hiç utanmadan, suratımı arka cama iyice yanaştırıp, 'O'na dil çıkardım... Kötü bir niyetim yoktu harbiden. Şımarmak, sırnaşmak, yavşamak gibi bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti... Sanırım, bu iğrenç hareketimle, 'O'na yalnızca bir gözdağı vermek istemiş ve 'Senin yaptığını biliyorum. Benden kaçmaz,' demek istemiştim... Olacak iş değildi... Neler yapıyordum ben? Benim bildiğim ben, bu ben miydim?.. Yirmi altı yıllık bilinçaltı tarihimde bu derece bir çatlaklık?.. Çıldıracaktım neredeyse... Ulan, ne yapmıştım ben ya?.. Lafa bak şimdi... Herif, bilmem kaç metre ötedeki otobüs durağından, nasıl becerecekse becerecek, ağır ağır geçen arabanın içine doğalgaz gibi sızacak ve Selen salağının ense köküne üfleyecek... yetmezmiş gibi, ondan sonra da aynı metodla dışarı sızıp, Selen salağı gerisin geri dönüp de arka camdan bakıncaya kadar, artık daha çok bilmem kaç metre geride kalmış olan otobüs durağının açığında dikilip poz verecek... Vay babam vay... Halbuki, ben o sabah, okuluma giderken ne kadar sağlıklı bir insandım... Sonra aniden ilham gelmiş ve an be an, ruh sağlığını yitiren bir insan olmaya başlamıştım... İlham ne zaman gelmişti peki? 'O'nunla beraber gelmemiş miydi?.. Kafayı yiyiş zamanlamam 'O'nun gelişine denk düştü diye mi bütün acaipliklerimi 'O'na fatura ediyordum, yoksa kendinde kabahat bulmama huyum yüzünden mi?

İyi ama, ya fatura hakikaten 'O'nun idiyse?.. Yalan mı?.. 'O' sınıfa girene kadar, ben böyle şeyler yapar mıydım?.. 'O'nun o kapıda görünmesiyle, benim en olmadık şeyler düşünmeye ve yapmaya başlamam, zamanlama bakımından şaşırtıcı şekilde birbirine denk düşmüyor muydu?.. Düşüyordu harbiden... Bütün suç 'O'ndaydı... Bunu kabul etmek zorundaydım, aksi takdirde kafayı yediğimi kabul etmek zorunda kalacaktım... Ruh

sağlığım açısından, ruhumu o güne kadar alıştırdığım şekilde korumalı ve kendimden başka herkese sallamaya devam etmeliydim... Evet evet... Ben bu yaptıklarımı kendiliğimden yapıyor olamazdım... Mutlaka, biri bana zorla yaptırıyordu ve bu biri de kesinlikle 'O' biriydi... Öyle değil mi?.. Benden başka birine bir halt olduğu var mıydı?.. Her ne oluyorsa bana olmuyor muydu?.. Elbette bana oluyordu... şöyle değişik bir şeyler oluyordu... beni Yüksel'in arabasına bile bindirebilecek kadar anormal şeyler... 'O'nun, Fonetik dersini bölüp, sınıfımızın kapısında görünmesiyle başlayan, üşütücü, ısıtıcı şeyler...

'Kaç tane çıkardın kız?'

Düşüncelerimden koptum. Arabada Cavidan'la benden başka 'kız' olmadığına ve soruyu soran da Cavidan adındaki kız olduğuna göre, bana bir şey soruluyordu demek ki...

'Ha?' demişim.

'Kaç tane midye çıkardın diyorum.'

Bok atıyordu bana.

'Ne midyesi be?' dedim.

'Hayır... çok derinlere daldın da...'

Nedense, tabiatıma uygun bir üslupla; 'Daldımsa daldım. Sana ne?' demek yerine, dalmak suçmuş gibi, saklamak ihtiyacı hissettim.

'Yok canım,' dedim yalandan, '...ne dalması?.. Kolalar Haldun'dan ya... onu düşünüyodum, acaba kaç tane içsem diye...'

Haldun, sahibi tarafından önüne kemik atılmanın keyfiyle kuyruk salladı:

'Ayıpsın... depoda ne kadar varsa hepsini içebilirsin. Feda olsun.'

Cavidan, maydonoz oldu:

'Ya ben? Ya ben?'

Kafamın içindeki karışıklıktan kurtulmamı sağlayan bu geyik muhabbetine dört elle sarılarak Cavidan'ı hakir gördüm:

'Sana bi tane bile çok. Geğire geğire rezil edersin orda beni.'

Bu kızda hiç insaf yoktu. Kahpece bir ters salto atarak üste çıktı ve Mercedes'in içindeki küçük dünyamı başıma yıktı:

'Aşkolsun Selen!.. Niye öyle söylüyosun herkesin içinde?

Sen geçen gün bizde kuru fasulye yediğinde neler yapmıştın halbuki... Ben hiç anlatıyo muyum?'

Hayır, bırak bizim sınıfı, bütün bölümün asalet timsaliyim... şu şimdi şaka mı yani?.. Kızarıp bozardığımı hissettim. Haldun salağı da yarama tuz koşturarak kıkır kıkır gülmeye başladı... Çok lazım ya...

Cavidan alçağı, attığı adımın geç de olsa farkına varabilmenin ezikliğiyle suspus olup oturduğu yerde sinerken, Yüksel'in, dikiz aynasında felfecir okuyan pörtlek gözleriyle göz göze geldim. Durum çok vahimdi. Cavidan'la baş başayken her türlü şakayı, pisliği yapabilir ve içimize sindire sindire gülüşebilirdik, ama baş başa değildik... Orada bizden başka iki kişi daha vardı... Hadi Haldun'u kişiden sayma, Yüksel vardı orada... Ayrıca mekân, Yüksel'in mekânıydı ve o da zaten, amele sümüğü gibi sıvaşmak için müsait bir inşaat duvarı arıyordu. Derin anlamlar içeren; 'Her horoz kendi çöplüğünde öter' atasözümüze hürmeten ötmeye hazırlanıyordu... Bir an önce menzile ulaşabilelim dileğiyle, ayağımı döşemeye kuvvetle bastırarak, Kızılay'la aramızda kalan zaman diliminin gaz pedalını pompaladım, kökledim, ama geçip gitmedi. Aynı anda da Yüksel, tek bir kelimeyle, Cavidan'ın açık unuttuğu cehennem kapısından içeri süzülüverdi:

'N'aptı?'

Cavidan, salağa yatarak, kırdığı potu yapıştırmaya çalıştı:

'Ne? Ne zaman? Kim n'aptı?'

Yüksel, alt dudağını yalayarak, konuya açıklık getirdi:

'Selen'i diyorum Selen'i... kuruyu yiyince n'aptı sizde? Osurdu mu?'

Ok yaydan çıkmıştı artık. Ben, şu aşağılık laflara muhatap oluyordum. Dayanamadım daha fazla... Her şeyi göze alıp müdahale ettim:

'Terbiyesizlik yapma Yüksel!'

Ama yaptı:

'Niye ki? Siz osurmaz mısınız? Utanacak ne var? İnsanlık hali... Allah'ın bildiğini kuldan ne saklayacan?'

Patlayacaktım... Sonu nereye varırsa varsın, ağzının payını

verecektim... Cesaretimi topladım başıma... O anda da Haldun, hızır gibi yetişerek, cansiperane araya girdi:

'Tabi Selen... ne var bunda bozulacak? Doğal bi gaz olayı yani.'

Haldun'a giydirmek, Yüksel'e giydirmekten daha mantıklı bir davranış olacaktı. Beni altından kalkamayacağım belden aşağı tekerlemeler işitme külfetinden kurtaran kurbanıma minnet hisleriyle ağır ağır döndüm ve kobra gibi sırıttım.

'Halduun,' dedim, ürkütmemeye çalışarak. 'Sana bi şey sorabilir miyim?'

'Aaa... tabi tabi... sor...'

'Günde beş vakit yağ çekmek ve her söylediğine kafa sallamak için Yüksel'den ne kadar maaş alıyosun?'

'Hı?'

'Yani diyorum, parça başı mı çalışıyosun, yevmiye usulü mü, yoksa kabala mı?'

Morardı çocuk. Henüz toparlanamamıştı ki, bir sille de Cavidan'dan geldi:

'Hakkaten Haldun, eğer part taym çalışıyosan, kalan vaktini benim yanımda değerlendirsene... Selen'e karşı benim şakşakçılığımı yaparsın. Gördüğüm kadarıyla işinde bir hayli başarılısın... dolgun ücret veririm. Ne dersin?'

Cavidan'ın, kendini affettirmek için benim saflarımda yer aldığının farkındaydım. Takdir dolu bakışlarla öne uzanıp sağ elimi kaldırdım.

'Bravo Cavidan,' dedim. 'Çak kız!'

Bağışlandığını zannedip, elini saf saf kaldırınca, açıkta kalan sağ yanağına şamarı indirdim. Çok incindi.

'Adisin Selen...' dedi, '...alacağın olsun!'

'Kes alçak!' diye çıkıştım. 'Dua et ki gözünün üstüne çakmadım.'

'N'aptık da?'

'Kes dedim.'

Dalaşa dalaşa Kızılay'a geldik. Yüksel de bize takılıp, peşimizden gelmek ve zaten Haldun'un varlığı sayesinde zehir olacağı çoktan belli hamburger keyfimizi, ayriyeten zıkkım da et-

mek için, 'GEL' sözünü çağrıştıracak bir 'G' harfinin çıkmasını bekledi ağzımızdan, ama şükürler olsun ki, Haldun dahil, durumun bilincindeydik hepimiz. Büyük çaba harcayarak, o malum harfle başlayan kelimeler kullanmamayı başardık.

Yüksel Caddesi'ndeki uzun saçlı, at kuyruklu, kimileri küpelerini yanlış kulağına takmış entellerin arasından yürüyerek geçip, Vilar'a vasıl olduk. Siparişler zincirimi verip de masaya dirseğimi yasladığım andan itibaren, 'O'nu düşünmeye başladım. Kopaydı o dilim de çıkarmaz olaydım. Nerden bakarsan bak, kabul edilebilecek bir tarafı yoktu.

İki arkadaşım da kendi çaplarınca ilgileniyorlardı benimle sağ olsunlar. Haldun ağzımın içine düşerek, hoş vakit esprileri parlatıyor, Cavidan da virgül bırakmadan bana giydiriyordu. Bu kadar senelik arkadaşmışız da, daha birbirimize bir kere olsun el şakası yapmamışmışız da, bu nerden çıkmışmış da... Adeta duymuyor, duyuyorsam da tınlamıyordum bile. Bol soslu patates kızartması ile bayındır ettiğim hamburgeri lüp lüp götürürken ve de kova kılıklı kâğıt bardaklarla beleş kolaları birer birer devirirken, ısrarla ve ille de 'O'nu düşünüyordum. Adını bile bilmediğim, sarı gözleri hariç, suratının hiçbir ayrıntısını doğru dürüst hatırlamadığım, ilgimi çekmek için herhangi bir ilginçlik yapmadığından olsa gerek, gereğinden fazla ilgimi çekmiş bulunan yeni sınıf arkadaşımızı... düşünüyordum da düşünüyordum... Sanki mecburmuşum...

Yeme hırsımız geçti sonunda da işkence masasından kalkabildik. Haldun'un; 'Bunu sık sık yapalım. Ne güzel işte,' teklifini de çeyrek ağız; 'Hıı' diye savuşturup, Cavidan'a akşam beni mutlaka aramasını emrederek, kaçarcasına ayrıldım yanlarından. Kitaplarımı sımsıkı bastırdım göğsüme ve onca yolu yürüdüm eve kadar. Yine 'O'nu düşünerek...

Evde, ne Senem'in; 'Yine benim kazağımı giymişsin!' vayırtılarını ipledim, ne de annemin viski bardağı içindeki hazin çırpınışlarını. Dosdoğru odama gidip günlüğümün başına oturdum. Ne yazacağımı bilmiyormuş gibi kendi kendime numara yaptım bir süre. Aslında 'O'nu yazmak istiyordum ve de manyak bir saplantıyla, 'O'nu düşünen beni... Yazamadım... Elimi

tuttular sanki. Bu derece şapşallık da fazlaydı harbiden. Kendime gıcık olmaya başlıyordum iyiden iyiye... Yeterdi artık...

Pinekleyip kalmışım masamda. Senem, kapıyı hart diye açıp da; 'Hadi kızım. Yemeğe gelmiyo musun? Herkes seni bekliyo içerde,' diye cırlamasa, daha da pineklerdim büyük ihtimalle. Birkaç saat israf etmişim demek ki... Kalkıp salona geçtim.

O kadar severim ki babamı, o kadar olur. Yavrum, yemek masasına Medine fukarası gibi oturmuş, hem öksüz hem de kızgın bakışlarla, sol elinde viski bardağı tuttuğu için sağ eliyle çolak çolak servis yapmaya çalışan karısına bakıyordu. En şirin cilvelerimle koşup boynuna atıldım. Yanağımdan kocaman öptü.

'Nasılsın gülüm?' dedi.

O da biliyordu ki, bu abartılı sevgi şovumun gerçek nedeni, patlamaya ramak kalmış bir alkolizm savaşını önleme amaçlı bir Barış Gücü müdahalesiydi. Yemiş göründü. Bunun üzerine kelinden öpüp; 'Harikayım kelim,' dedim. Yüzünde güller açıverdi. Harika falan değildim esasen. Berbattım. Akilime açılıp akıl danışmak isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Hayatta ondan başka kim açabilirdi ki beni? Açılsa mıydım acaba, şöyle bir tenhaya çekip?.. Yok yok... Erkendi daha... ortada fol mu vardı, yumurta mı? Sırıtarak, çok şey anlatmışım gibi iç çektim. Bir terslik olduğunu sezmesi için bu kadar anahtar düşürme manevrası yeterdi ona. Soru işareti dolu gözleriyle, gözlerimin içine baktı bir süre... 'Sonra konuşuruz' anlamında bir baş işareti yaptı... Arkasından, dirseklerini masaya dayayıp çenesiyle annemi göstererek bana döndü iyice.

'Harika olacaksın tabi,' dedi. 'Kimin kızısın sen?'

Şımardım:

'Seniiin...'

Bu sefer de o iç çekti.

'Beni sorarsan...' dedi, tekrar iç çekip devam etti: '...dileyenin, dilediğini içtiği bir evde, puro içemeyeceğini bilen bir adam ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim yavrum.'

Lafın ağırlığına bak şimdi... otur, ağla... Bu tükürük, Seden Hanım'aydı ayan beyan... Neden? Çünkü hanımefendi hazret-

leri, puro kokusundan hiç mi hiç hazzetmezlerdi. Yıllar boyunca, surat asa asa, hır çıkara çıkara, adamcağızın evinde puro içme zevkinin içine etmeyi başarmıştı. Zavallı Akil Bey de, tatsızlık çıkmasın diye boyun eğmişti çaresiz. Vallahi, sırf evin huzuru kaçmasın diyeydi ha... Yoksa, damarlı adamdı, kodu mu oturturdu. Karısının şerrinden korktuğundan değildi bu mülayimliği. Canı kadar sevdiği ailesinin üstüne, ailenin annesi tarafından vicdansızca boca edilen yüksek oktanlı alkolün, bir kıvılcımla bile tutuşuvereceğini bildiğindendi. Canım benim. N'apsın? Çekilirdi koltuğuna yemeklerden sonra, puro niyetine birbirine uladığı mentollü sigaralarla hevesini köreltmeye çalışırdı. Çok çok, annemi razı edebilirse, briç kulübüne götürür, onu orada konkenci kokotlara kakalayıp arkadaşlarıyla beraber, briç masasında tüttürürdü Havana'sını...

Bizim evde huzursuzluk varsa, onun kaynağı kesinlikle Akil Akcan olmazdı, olamazdı. Huzursuzluk, bizzat, damarlarında kandan ziyade Sıkoç Malt dolaşan karısının göbek adı bile olsa, Akil Akcan, reste restle karşılık vermezdi.

Çok kafaya takardım bu konuyu. Bunca mezalime rağmen, Akil Bey gibi bir dev adam, nasıl katil olmuyor, akıl erdiremezdim. Ne zordu kimbilir!.. Sen, Seden adlı bir ruh yiyicinin kocası olacaksın, yıllar boyunca bir Tekel Büfesi'yle aynı yatağa gireceksin, sonra da tebessüm edebileceksin...

Kendimi zor tutardım çoğu zaman. 'Ulan anne, bırak adamın yakasını... evinde içsin purosunu... anladık, kötü kokuyor... ben de sevmem o kokuyu, ama ben, babamı severim... elleme... iki gün rahat ver adama, bak da gör, o narin ciğerlerinin içini bulandıran tütün yaprağı, nasıl barış çubuğuna dönüşüyor da baltaları toprağa gömdürüveriyor... bir kere denesen burnun mu düşer?'

Hanımefendinin, öylesi kolayına geldiği için, akşam yemeğimiz, ya gündüzden Elmas Hanım'ın yuvarlayıverdiği köftelerden, ya da alıp buzdolabına koyduğu pirzoladan oluşurdu genellikle. O gün de kısmette köfte vardı... Çok meraklıydım sanki... Zaten götürmüşüm koca koca hamburger köftelerini, sırf dostlar alışverişte görsün diye oturuyorum yani...

Ağzıma attığım, mıncıklanıp kızartılmış kıyma topağını isteksiz isteksiz gevelerken yine maalesef 'O'nu ve 'O'nu düşünen 'ben'i düşünüyordum. İçim kıpır kıpırdı. Oturduğum yerde oturamıyordum. Acele bir işim varmış da bir an önce yemeği savuşturup yetişmem lazımmış gibi debelenip duruyordum. Sonunda, izin isteyip kalktım. Kendimi tutmasam, fırlayıp okula gidecek, geceden yer kaparak, 'O'nu en ön sıradan izleyen olacaktım. Öyle bir havam, heyecanım vardı. Odaya doğru gittiğimi görünce, Senem, ağzındakini boğulurcasına yutup, uludu:

'Seleen!.. Telefonu meşgul etme sakın! Ayhan arıycak.'

Telefonu meşgul etmek gibi bir niyetim yoktu zaten. Ama madem sevgili, evde kalmış ablam ısrar ediyordu, eh o zaman...

'Meşgul çıkarsa bir daha arayıversin canım,' diye zıtlaştım. 'Beyefendi sizi arıycak diye dünyadan el etek mi çekiceez? Belki bizim de yapmamız gereken görüşmeler var, di mi?'

Babam, Ayhan'a oldum olası gıcık olduğu için, bana, 'Helal olsun!' dercesine bakıp, destekledi:

'Öyle ya... Ferhat, sevdiğine kavuşmak için dağları yol edene kadar sabretmiş, topçu Ayhan da hat bulana kadar sabretsin... ne bu telaş?'

Bizim evde, çocukların, anneyle ve birbirleriyle ağız dalaşı yapmaları serbesttir, ama babam dokunulmazdır. Bu genel bir kuraldır. Zaten, kimle tartışıyorsun? Sıkar biraz. Akil Bey filozoftur bir kere. İstese, meleği bile günahkâr olduğuna inandırabilecek bir ikna yeteneği vardır... ayrıca da çok gür sesi... Naziktir maziktir, inceliği kendisine yakıştırmayı pek bilir, lakin, patladı mı da tam patlar. Galiba, anneme patlayamadıklarını biriktirdiğinden olsa gerek, bize karşı patlamaları hep şiddetli olmuştur. Derler ya, taş taş üstünde bırakmayan cinsten... Bu durumu en az benim kadar, hatta çoğunlukla ona karşı patlandığı için, benden bile iyi bilen Senem, babamın telefon hadisesi hususunda benim saflarımda savaşa katıldığını görünce, gereken mesajı aldığı için, sesini kesmediyse de muhalefet etmeyi kesti.

'İyi madem... ama lütfen kısa kes bari...'

'Tamam tamam, anladık.'

Ben de babama çekmişim şükür. Tıpkı onun gibi, Ayhan'ı lüzumsuz ve antipatik bulurdum. Buna rağmen, aile meclisinde, babama karşı, içim kan ağlaya ağlaya, Senem'in tarafını tutardım bu sapık ilişkinin sürmesi için. Ne kadar acı çeksem de, Ayhan'ı savunmaya mecburdum. Menfaatlerim öyle gerektiriyordu çünkü... öyle ya, beraberlikleri devam ettiği sürece, Ayhan'ın bağrına taş basıp Senem'i alıp götürmesi, yani onunla evlenmesi ihtimali hep var olacaktı. Bu da, Senem'le paylaşmak zorunda kaldığım odaya ve telefona günün birinde, tek başıma sahiplenme ihtimalimin hep var olması demekti.

Zaten çekilmez biriydi de zaman zaman, adamakıllı çekilmez olurdu Senem. Çoğunlukla dalaşırdık bu yüzden. İkimiz de, kendi çıkarına ilikli kemik bulmuş köpek hırçınlığıyla bağlı insanlar olduğumuzdan da kaynaklanabilirdi muharebelerimiz, ben Senem'e karşı çoğunlukla eşşek saatimde olduğumdan da... Evimizde her daim mevcut olan, ana baba soğuk savaşında, benim her daim babamın tarafını tutmam, Senem'in de annesinin basın sözcülüğünü yapması, odadaki ev hali tartışmalarımızın, günlere varan didişmelere dönüşmesinde hakim rol oynardı. Fanatik taraftarlar gibi yerdik birbirimizi... Yok annem haklıydı, yok babam haklıydı...

Aslında, diplomatçayı iyi konuşurdum. Hani isteseydim, Senem türünde bir uyar akıllıyı kendime uydurup parmağımda rahat rahat oynatabilirdim. Ancak, ben de insandım neticede... bunu yapabilmem için, eşref saatimde olmam gerekirdi... İnsanoğlu kuş misaliydi canım... Gün günü tutmuyordu...

Sık sık, şüpheyle bakardım Senem'e, acaba aynı ana babadan mıyız diye. Öyle başkaydı ki. 'Alâkasız' nitelemesi bile, birbirimizle kıyaslandığımızda ortaya çıkan alakasızlık karşısında, alakasız bir niteleme olarak kalırdı. Ben ketumdum, sır küpüydüm. Senem ise, ciğerlerindeki oksijeni dahi iki saniyeden fazla içinde tutamayacak kadar çalçene... nerde ne yapmış, ne etmişse, içinde hiçbir şey kalmamacasına, hört, dışarı bırakırdı... Sır namına bir şey yoktu kızda... Tuttuğuna anlatırdı... Hayır, tuttuğun adama yazık... dinlemek zorunda mı se-

nin aşk meşk hayatını?.. Hem, ya adam, ilerde senden öğrendiklerini, aleyhinde delil olarak kullanırsa?..

Bu zararlı alışkanlığına, kulaklarını taciz ettiği kamu bireyleri namı hesabına gıcık olurdum yeterince, ama bana elleşmediği sürece, çok da kazımazdım... Gelgelelim, dayanamazdı ki... önüne gelene salya sümük dert anlattıktan sonra, bir de bana yanaşıp, 'kardeşiz' havalarıyla içini dökmeye kalkardı... ara eşref saatimi de bul artık... Kükrerdim aslanlar gibi o zaman. 'Dış kapının mandalına bile anlattığın yetmedi mi be?' diye hömere hömere bir olurdum. Hakkım yok muydu bozulmaya yani? Ben kullanılmış dedikoduyu n'apiyim?

Masum masum yemek masasından kalkıp giderken, 'O'nun, gün boyunca, hiç dokunmadan attığı manevi tokatlarla yumuşayıp kil çamur muduna geçen ruhumu, eğer Senem telefona yasak koymaya kalkarak granit gibi sertleştirmeseydi, esasen, hiç telefonla falan uğraşacak halim yoktu. Ama ok yaydan çıkmıştı, inadım şaha kaldırılmıştı ve o telefon işgal edilecekti mecburen. Ben de öyle yaptım. Cavidan'ın aramasını beklemeden, kendim aradım. Epeyce çaldırdıktan sonra açtı. Kibarca selamladım:

'Nerdeydin köpek?'

Aynı nazik üslupla cevapladı:

'Tuvaletteydim koçum. Seni düşünüyodum ben de.'

'Beni düşünücek daha nezih bi mekân bulamadın mı kız?'

'Orası sana çok bile... hayırdır?.. Paraya kıyıp da nasıl arıyabildin?'

'Bana ne!.. Ben mi veriyorum parasını?'

'Doğru valla... niye aradın peki?.. İşin mi düştü gene?.. Yoksa hasta filan mısın?'

'Senin sesini duyana kadar gayet iyidim... oysa şimdi kendimi berbat hissediyorum, hatta iğrenç...'

'Korkacak bi şey yok o zaman... iğrenç hissettiğine göre normal haline dönmüşsün demektir.'

'Bırak tantanayı şimdi. Adını öğrenebildin mi adını? Neymiş?'

'Kimin?'

'Ay bi de bilmiyomuş gibi... illet etme adamı... kimin olu-

cak? Çeviri dersi boyunca, baştan çıkarabilmek için orasına burasına sürtündüğün herifin tabi ki...'

'Haa... o muuu?.. Bizim Murat'ı mı diyosun?'

'Nerden sizin Murat oluyomuş?'

'Eh... olsun o kadar... bi saat boyunca baş başa ders dinleyince, insanın içine bi takım sıcak duygular doluyo ister istemez. Kanım kaynadı resmen.'

'İğrençsin Cavidan... bana bak... ne diycem... nasıl buldun çocuğu?'

'Ne bileyim ay.. daha ilk gün filan diycen ama harbiden kanım kaynadı bak... öyle aman aman muhabbet biri değil de, göründüğü kadar sessiz de değil sanki... bi şeyler biliyo da söylemiyo, masuscuktan susuyo gibi bi havası var... ağır bi çocuk... bize şirin gözükmek için yavşamaya filan da kalkmadı... çok tuttum şahsen... sen nasıl buldun? Ne diyosun?'

'Yani diyorum... acaip ilgimi çekti benim de... şeytan tüyü mü vardır nedir?.. Bi çeşit merak da uyandırdı ayrıcana... korkutması da cabası... baksana, Senemleşiverdim ansızın.'

'O niye o?'

'Çünkü sana hislerimi açmaya karar verdim.'

'Valla mı?'

'Dalga geçmiycen ama.'

'Söz.'

'Var ya... bu çocuğa ilgi duydum dediydim ya... belki de gönül defterimde kalbim kadar temiz yeni bi sayfa açabilirim diycektim.'

'Hastiiir!'

'Hani dalga geçmiycektin?'

'Dalga geçmiyorum ki.'

'Niye o zaman, ben sana en temiz duygularımla içimi döktüğüm halde, Çanakkale Boğazı filan diyosun?'

'Şaşırdık heralde... Bana bak... sen ciddi misin?'

'Valla ben de bilmiyorum ki... hiç böyle olmamıştım... birkaç saat içinde evrimleştim sanki... hem hayatımda ilk defa, yeni gördüğüm biri, yine hayatımda ilk defa içimi kıpırdattı, hem de baksana halime, bir anda Senemleşip, sana içimi dök-

meye kalktım. Çok enteresan di mi?.. Biliyo musun, hâlâ 'O'nu düşünüyorum.'

'Sen hakkaten evrimleşmişsin. Kendinden başkasını bile düşünebiliyosun artık. Bence de enteresan.'

Cavidan'ın sesi biraz buruk geliyordu galiba. Niye acaba? Acaba, benim sesim karşıya nasıl gidiyordu? Acaba, neden ben durup dururken ketumluk prensibimi ihlal etmeye başlıyordum? Bir anda, karşıma bu kadar çok 'acaba' çıkmasının sebebi neydi acaba?

Her şey tuhaflaşmaya yüz tutuyordu iyiden... 'O'nun gelişi, anormallikleri de beraberinde getirmişe benziyordu... Biraz daha tuhaflaşsam ne çıkardı sanki? Battı balık yan gitmez miydi?

'Cavidan lan...' dedim hevesle. '...yarın öğleden sonra ders mers yok nasılsa... bize gelsene... oturur laflarız biraz...'

'Türk filmlerindeki mağdur kadınlar gibi, bana 'Aramızdan çık,' falan diyceksen, avucunu yalarsın, ona göre bak... baştan söyliyim de...'

'Yok kız... dedim ya... Senemleşiyorum alenen... dertleşmem lazım senle.'

'Eğer, buzlu limonlu kola ve kaşarlı poğaça ısmarlarsan gelirim.'

'Ayıp ettin bee... istediğin o olsun.'

'Gelirken pasta masta almam bak.'

'Tamam koçum... hepsi bizden dedik ya...'

'Sen harbi evrimleşmişsin.'

Senem, kapıdan kafasını uzatıp eliyle; 'Kapat artık' işareti yaptı bu sırada. Sinirli sinirli, saatini filan gösterdi. Ben de ona, boşta kalan elimle gereken işaretleri yaptıktan sonra, Cavidan'a laf yetiştirmeye devam ettim:

'Demek, adı 'Murat'mış ha?.. İddiasız, kendi halinde bi isim... hoşuma gitti lan.'

'Gözleri nasıl gözleri?'

'Üfff!.. Hiç sorma...'

'Baksana... azıp da Muratıma saldırmadan önce, uzatmalı Kapıkulun Tankut'u ne yapmayı düşünüyosun? Onu da yeni

açtığın tertemiz gönül defterine dip not olarak mı düşüceksin?.. Yoksa, ilerde lazım olur diye bagajda mı saklıycaksın?

Tadımı kaçırmıştı hayvan. Nerden çıkmıştı Tankut mankut?.. Sahi ya, bu herif, Tankut'u 'NE' yapmayı düşündürecek kadar mı döndürmüştü gözümü?.. Terslendim:

'O mevzuya, işi olmayan giremez canım... yaylan oradan... üstüne vazife olmayan şeye karışma.'

'Kıvırmayı bırak da adam gibi cevap ver bakalım. Tankut n'olucak dedim Tankut?'

'Uzatma Cavidan... ne fenasın!.. Hem Senem sevdiceğinden telefon bekliyo zaten... kapatmam lazım... hadi yarın görüşürüz... ba-baay.'

'İşine gelmedi di mi? Kaçıyosun di mi?'

'Plak 'di mi' kısmında takıldı galiba... şöyle, enseni ahizeye doğru uzat da bi tane patlatiyim.'

'Kaç bakalım kaç... yarın, okulda ifadeni alırım nasılsa... hadi bari, adam gibi 'iyi akşamlar' de de kapatiyim.'

Adam mıydı ki, Cavidan'a adam gibi 'iyi akşamlar' diyecektim? Telefonu suratına çarptım... Şıllık!.. Nerden çıkarttıysa Tankut'u... Damarıma kasten basıyordu tabi... Ne de güzel söylemişti 'Uzatmalı Kapıkulun' diye...

Tankutçuk, hakikaten de taa ezelden beri, sevgilim gibi davranmaktan çok, Kapıkulum gibi davranırdı... Kol kanat gerdiği bir kadını, çekip çevirecek bir erkek değilmiş de, o kadın tarafından çekilip çevrilecek, üstünü başını kirletmesin, caddelerde, karşıdan karşıya geçerken, arabalara dikkat etsin diye tembihlenecek bir çocukmuş sanki... Neredeyse, tek olumlu yanı, erkek olduğu halde, dişi olan 'ben'den bile güzel bir çocuk...

Yedi sekiz yıldır çıkardık Tankut'la. Esasen, ben çıkardım da, o da peşime takılırdı. Kapasitesi o kadardı, elinden gelen oydu... ben de idare ederdim öylesine... ağzımın içinden bir yere ayrılmazdı izin almadan...

Hayalimdeki 'erkek' imajıyla hiç de örtüşmeyen, mazoşist cariye zarafeti yüzünden, içimi; 'Benim de artık bir sevgilim var' şarkısının melodisi dolduramazdı bir türlü... Öte yandan,

her emrimi şıppadanak yerine getirmesi, benim gibi, benden bile bencil olan biri için, bulunmaz devletti... Bu nedenle, ona 'sevgili' muamelesi yapmak, fena halde işime gelmekteydi.

Tankut adlı bir 'Venüs' heykeline sahip olmam, işin içyüzünü bilmeyen herkesi imrendirirdi. 'Eros' değil, 'Venüs'...Bu benzetmeyi özellikle kullandım... Neyse, lafı bunaltmayayım, işte bu Venüs heykeli, bocalatıp dururdu beni... Kendi kendimle sürekli bir savaş hali içindeydim onun yüzünden... daha doğrusu 'benim' yüzümden... şu benim meşhur; 'kendinden başkasını düşünmeyen, merkeziyetçi irade yönetimi anlayışım' yüzünden...

Bu mevzuun dışı, Tankut kadar yakışıklı bir erkekle beraber olmayı iyi bir bok zannedenleri yakarken, içi de, Tankut kadar güzel ve narin bir oğlancıkla beraber olmanın hiç de ağır bir bok olmadığını bildiğimden, beni yakardı... O haldeydim ki; 'Böyle erkek mi olur ulan!' isyanıyla, 'Bu kadar dikkat çekici, bu kadar güzel bir oğlanı elinden kaçırana enayi derler!' çaprazını aynı anda yaşardım... acaba, daha kaç yıl veya kaç ay taşıyabilecektim bu yükü omuzlarımda?.. Evlenene kadar mı?.. Tankut'la mı evlenecektim yani?.. Mümkün değildi... Ne zaman onunla evlenmeyi kursam, gülmekten altıma işerdim... Şaşkaza izdivaç etmeye kalksak, tuvalette kakasını yaptıktan sonra, kapıyı hafif aralayıp seslenecekmiş gibi gelirdi bana: 'Seleen... Geel... Bittiii...'

Bencildim canım. Bunu kabul ediyordum... Hem, çocuğu yakıştıramıyordum kendime hem de sahip olduğu, bütün dişileri cezbedici, titrek güzelliği ile, cezbettiği bütün dişileri es geçip bana tav oluşu, hoşuma gidiyordu. Bu paradoks var oldukça, başımdan da atamıyordum. İnsan egosunu başından atabilir miydi? Niye ataydım ki hem? Ne zararı vardı bana? Saklardın samanı gelirdi zamanı...

İçimde, o gecelik, savaşıp duran ben'le öteki ben'i bu özdeyişi kullanıp biraz olsun sulh ettikten sonra, çekmecemi açıp günlüğümü çıkardım. Cavidan'ın Tankut'la ilgili düşündürdüklerini düşüne düşüne, o günün sabahından beri düşündüklerimi, düşünmeye başladım... Dalmışım... Telefon, 'Zarr' diye ça-

lınca irkildim. Topu topu yarım metre ötemde yırtınıp duran alete elimi atmaya dahi fırsat bulamamıştım ki, Senem'in ışık hızıyla odaya dalıp kaptığı gibi, ahizeye inlediğini gördüm:

'Canıım!'...Ondan sonra da bir cilve, bir cilve... anladım ki, arayan Ayhan'dır... bizimki bülbül kesildiğine göre... İlgiyle kulak kabarttım. Baktım, ilgilenmemi istemiyor, yaralı kuş misali kanat çırparak odadan çıkmamı işaret ediyor... 'Aman, sevgilini yemedik!' dedim yüksek sesle. Sonra döndüm, ağır ağır üstümü başımı düzelttim, dil çıkarıp odayı terkettim. O anda da gündüz aynı aşşağılık işi 'O'na da yaptığımı utançla hatırlayıp yerin dibine geçtim. Öfkelendim kendime yeniden. O öfkeyle, bütün hıncımı kapıdan aldım. Boynumu kütleterek, oturma odasına doğru yürümeye başladım. Babam, elinde neskafe fincanıyla mutfaktan çıkıyordu.

'Beklenen telefon geldi galiba,' dedi.

'O kadar çok mu belli oluyo?' dedim.

Sırıttı.

'Hı-hı,' diye onaylayıp fincanı taşırmamaya çalışarak, geyşa adımlarıyla oturma odasına girdi. Ben de özendim. Mutfağa gidip kendime şöyle duble bir neskafe doldurdum...

İçerde, beni bir sürpriz bekliyordu. Manzarayı ilk gördüğümde, gözlerime inanamadım. Kendimi hemen çimdikledim... hayır, bu bir rûya değildi. Memnuniyetle sırıttım. Dualarım kabul mu olunmuştu ne?

Annemle babam, köşeli kanepeye dip dibe oturmuşlar... aman da aman!.. Babam, söylemesi ayıp sağ kolunu, annemin omzuna dolamış, annem de iyicene babama yaslanmış... göz süzmeler, hülyalı hülyalı bakmalar, bir fincandan kahve yudumlamalar... Nasıl sevindim... Vakit kaybetmeden harekete geçerek, mırlaya mırlaya sokuldum ve ikisine de sürtünecek şekilde, tam dizlerinin dibine kurulup yarım saat kadar, iki müşfik patinin, seyrek saçlarım arasında gezinmesini temin ettim.

Sessizlik ve huzur iyi geldi. Yeniden düşündüm... Ne hayırdı bunca değişiklik?.. Bende, Cavidan'da, annemde, babamda... yine bende, ille de bende... 'O'nun gelişine mi endeksliydi her şey ne?.. Kafamı, bit düşürür gibi silkeleyip kalktım önlerin-

den. Pis pis göz kırparak, meydanı genç aşıklara bıraktım... babam, terliğini savurdu peşimden ama isabet ettiremedi...

Banyoya girdim. Domuz kılı fırçamı alıp, kısa saçlarımı yüz kırk beş defa fırçaladım. Tahtaya saplanmış domuz kılları arasında kalan ölü saçlarıma nefretle bakarak odaya döndüm. Senem'le ikimizin odasına...

Senem, çalışma masamın üzerine dirseklerini yaslamış, öne doğru da kapaklanmış, hıçkırdı hıçkıracak, çok belli ederek benden ilgi ve alaka bekliyordu. Bunu, Ayhan'la her kavga ettiklerinde yapardı ve ben, Ağlama Duvarı muamelesi görmemek için anlamazdan gelir, 'Kalk masamdan. Ders çalışıcam,' derdim. Ama o gün, başka bir gündü. Bende değişiklikler vardı... Seden Hanım'la Akil Bey'de de vardı... olmasaydı, normalde o saatte, annemin, tek başına içip içip yatmış, babamın da, tek başına, elinde uzaktan kumanda, televizyonun karşısında kaşlarını çatmış olması gerekirdi... Değişiyordu millet... Bir değişim rüzgarı sarmıştı dört bir yanı... Esintiye bıraktım kendimi ve hazır elim değmişken, az daha değişip Senem'e ilgi göstermeye karar verdim:

'Hayrola koca kız?' dedim, nasıl olup da diyebildiğime kendim bile şaşarak, '...neyin var?'

Dehşet dolu gözlerle baktı bana. Ben, ona ilgi mi gösteriyordum yani? İçini dökebilir miydi bana?.. Yanlış mı duyuyordu yoksa?.. Hemen test etti:

'Bana mı soruyosun?'

Haklıydı kızcağız. Yaptığım şey, o güne değin, o kadar yapmadığım bir şeydi ki, inanamıyordu bir türlü. Kızıp azarlayamadım bu yüzden. Her ne kadar kendimi aptal gibi de hissetsem, ciddi ciddi cevapladım:

'Evet... sen... şu önde oturan... sana soruyoruım.'

İlgilenmekten vazgeçerim korkusuyla, hemen durumu özetleyiverdi:

'Hiç sorma... kapıştık benimkiyle...'

Sustu... belerttiği gözleriyle, 'neden kapıştığımızı sorsana' dercesine, yalvararak bakmaya başladı. Ayıp olmasın diye sordum:

'Niye ki?'

Dudaklarını yalaya yalaya anlatmaya girişti:

'Bu hafta sonu Ankara'ya gelicekti. Öyle kararlaştırmıştık. Her işimi ona göre ayarladıydım ben de... şimdi de tutmuş, 'antrenörüm izin vermiyo, gelemiycem, antreman koydu,' diyo... sinirlendim... üstüne üstüne gittim. 'Yürümiycek bu iş!' dedim... üzüldü çocuk... alttan aldı, yalvardı, yakardı... için için hak verdiğim, inandığım halde tutamadım kendimi... Ay neler dedim, ne hakaretler ettim, görücektin... Sonunda olan oldu, onun da tepesi attı... 'Yürümiycekse yürümiycek,' dedi. 'Sen bilirsin,' dedi... sonra da n'aptı biliyo musun?.. Bi elveda bile demeden telefonu suratıma kapattı... bunu beklemiyodum biliyo musun? Hiç beklemiyodum... nasıl pişman oldum anlatamam... kendim ettim, kendim buldum işte... bitti artık... bi anlık eşşekliğim yüzünden, kaç yıllık ilişkimiz sona erdi... n'apıcam ben şimdi Selen?.. Arayıp özür dilesem, gene suratıma kapatır mı acaba?.. N'apıcam ay?'

'Yapıcanı yapmışın zaten. Daha n'apıcaktın?'

Ağlamaklı oldu.

'Ay bi de sen öyle diyip moralimi bozma iyice.'

Kıyamadım... geçtim, tam karşısına oturdum.

'Kızım...' dedim. '...sen tanımıyo musun Ayhan'ı?.. Bu ilk kavganız mı hem?.. Merak etme, o şimdi senden beter olmuştur... kıvranıp duruyodur Bursa'larda... takma kafanı o kadar... dayanamaz, yarın öbür gün arayıp gönlünü alır... bu sizin her zamanki haliniz hem... hangi iki haftayı üst üste kavgasız geçirdiniz?.. Kendini boşa paralıyosun... belki bu gece bile arar, görürsün...'

Ben böyle konuşunca biraz rahatladı. Aslında, bunları o da biliyordu pekala, ama insandı neticede. Malum, insan denen yaratık, ne kadar bilse de, iyi şeyleri hep karşısındakinden duymayı arzu eder...

'Sahi arar mı diyosun?' dedi, gözlerini hevesle kırpıştırarak.

'Arar arar... bi de bilmiyomuş gibi...'

Ellerini dizlerinin arasında kenetleyerek öne doğru eğildi. Olan olmuştu, iç dökülecekti... Yüz bulmuştu bir kere ve astarını almadan da şurdan şuraya gitmeyecekti. İçimde, yana döne

eşşek saatimi aradım. Bulamadım. Israrla değişmeye devam ediyordum galiba. Bunun sebebi de 'O' olsa gerekti. Kendi kendime sövüp; 'Olur mu lan öyle şey? Büyücü mü bu herif?' desem de, içimin bir yerlerinde, bu açıklanamayan değişikliklerin, 'O'nun sınıfa girişiyle başladığına dair, kuvvetli bir inanç vardı.

Yüzüme ulvi bir hava vermeye çalışarak, Senem'e, onu dinlemeye hazır olduğumu ima ettim. Bir başladı pir başladı:

'Ben niye bu kadar çok üstüne düşüyorum bu çocuğun Selen? Seviyo beni işte! Besbelli artık... da, niye durup dururken tatsızlık çıkarıp kalbini kırıyorum? Çocuk ne zaman 'Gelemiycem, antremanım var,' dese, hemen 'Yalan söylüyosun! Beni görmek istemediğin için antrenörünün arkasına saklanıyosun. Isteseydin, bi mazeret uydurur, gelirdin. Beni sevmiyosun çünkü,' diye sıkıştırmaya, bunaltmaya başlıyorum. Gözünde küçük düştüğümü bile bile, yine de yapıyorum. Niye böyleyim ben? Niye bu kadar aptalım?'

Senem, kendi derdini anlatırken öylesine anlatmaz. Dertleştiği kişiden nasihatler, eleştiriler beklerdi. İyi bir huy mu bilmem, ne var ne yok anlattıktan sonra, onu dinlemeye tahammül gösteren zavallının en ağır eleştirilerini dahi kabullenme basireti gösterirdi. Ben de bunu bildiğim için, 'basiret gösterme' yeteneğinin gelişmesine yardımcı olmak amacıyla, yaradana sığınıp bütün düşündüklerimi suratının orta yerine söylemeye karar verdim. Yoksa, kötü bir niyetim olduğundan değil.

'Niye böyle aptallıklar yapıyosun, biliyo musun?' dedim. '...bunalımdasın çünkü...'

Benden dört yaş büyüktü ama on dört yaş küçükmüş gibi davranıyordu. Suçlu suçlu baktı.

'Bunalımda mıyım?'

'Aynen... bi kere, yaşın ilerledikçe artık kimsenin seni beğenmeyeceği, istemeyeceği korkusuna esir düşüyosun... halbuki, düdüklü tencere gibi çenen ve otuz küsur yaşın bi tarafa bırakılacak olursa, benden çok daha güzelsin. Ne bu telaş?.. İnsanlarla öyle yakın ilişki kuruyosun ki, samimiyet mi sululuk mu belli olmuyo... önüne gelene sırdaş hesap açıyosun. Neyse, ona ayrıca gelicem. Ne diyoduk? Hah, iyisin hoşsun diyoduk, gelgele-

lim beğenilmemek, terkedilmek paranoyasıyla yanıp kavrulduğun için, dönüp dönüp bunalıma giriyosun. Rahat batıyo sana, rahat... o zaman da çıktığın adamı, sorgu yargıcıymışsın gibi canından bezdiriyosun... caanım ilişkiyi; 'beni sevmediğini itiraf et çabuk!' diye, mıncık mıncık ediyosun. Adama, işlemediği suçu zorla kabul ettirip; 'evet, kabul ediyorum, ben seni sevmiyodum aslında,' dedirtmeye çalışıyosun. Çünkü, fazla vakit kaybetmeden, yeni bi tane ayarlaman lazım, di mi?.. Bak ne diycem biliyo musun? Kimbilir, belki sen Ayhan'ı sevmiyosundur. 'Bu saatten sonra, bu salaktan başkası benim kahrımı çekmez,' diye düşündüğünden, bi tarafların üçbuçuk ata ata, o çok korktuğun mutlak ayrılış anını bekliyosundur. Bi düşün istersen.'

Yüzünü ekşitti.

'Ama...' dedi, '...ben Ayhan'ı gerçekten seviyorum.'

'Bırak bu ayakları lan!' dedim, '...madem seviyosun, niye ikide bir, babamın sana layık gördüğü, istikbali parlak, genç müteşebbislerle tanışma yemeklerine çıkıyosun? Elinin altında bi tane de yedek bulunsun diye değil mi? Bu mu Ayhan'ı sevmek dediğin?'

Bu kadar isabetli bir tahmin yapabileceğimi hiç tahmin etmemiştim doğrusu. Kendimle gurur duydum. Neymişim ben!..

'Öyle diyosun da Selen, babama nasıl karşı geliyim?'

'Ayak yapma dedik! Babamın, biti kadar sevmediğini bildiğin halde, Ayhan'la halvet olmaya kalkıyosun ama... bu karşı gelmek değil mi? Hem Akil Bey asla bu hususta metazori yapmaz. Suyu bulandıran sensin. Eve gelen herifler seni romantik bi akşam yemeğine davet etsinler diye, elinden gelse, broşür bastırıp dağıtacaksın. Ayhan'ı harbiden sevseydin, böyle harama uçkur çözmezdin. Anlatabiliyo muyum?'

Düşündü... Sonra birden, aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi, konuşmaya başladı:

'Galiba haklısın biliyo musun?.. Dediklerinin hepsi doğru. Yukarıda Allah var. Ama bi tek yerde yanılıyosun... ben Ayhan'ı gerçekten seviyorum... benim problemim Ayhan'la ilgili hislerimde değil... davranışlarımda. Şunca senedir görüşüp de işlerin bi türlü evlilik kıvamına gelmemesi, oyalanıyomuşum

duygusu yaratıyo bende... o zaman da, 'Ayhan şart mı? Neden başkası olmasın?' diye düşünüyorum... ama bak, sana büyük yemin; Vallahi de billahi de Ayhan'ı seviyorum. Olsa olsa n'oluyodur biliyo musun? Evlenemeyeceğiz korkusu, bu gece olduğu gibi, beni haddinden fazla saldırganlaştırıyodur. Böyle aptallıklar yapmama sebep odur büyük ihtimalle. Senin hakkın var yani. Sana gene büyük yemin, dediğin çıkar da Ayhan yarın beni ararsa, kendime çeki düzen vericem artık. Hareketlerime dikkat edicem. Bi daha başka biriyle çıkmak filan yok... çok haklısın yani... ne o öyle...'

'Bu yeterli değil.'

'Biliyorum. Üstüne gitmekten de vazgeçmem gerektiğini söyliyceksin.'

Kendimi çok olgun hissediyordum.

'Hayır canım,' dedim. 'Her gördüğün yerde üstüne atlama!' diyeceğim, anlıyo musun? Bırak, biraz da o senin peşinden koşsun. Oğlanın telefon ettiği bi Allah'ın günü de elleme, telefon iki kere çalsın. Biraz pahalıya git lan!.. Mesela telefonu ben açayım da, masuscuktan; 'Biraz bekle Ayhan. Senem öbür telefonda bi arkadaşıyla konuşuyo,' filan diyeyim, di mi yani?'

Gözleri parladı.

'Valla ne güzel konuşuyosun,' dedi, '...yeniden kendime güvenmeye başlıyorum sayende. Niye bunu hep yapmıyoruz?'

'Haa... çünkü sana çok kızıyorum.'

'Kızıyo musun? N'aptım gene?'

'Kör tuttuğunu öper misali, önüne gelene her şeyi anlatıyosun da ondan. Anlatmakla kalsan gene iyi. Bi de milletten akıl alıyosun... eh yani, ben de diyorum ki o zaman; 'başkasının ipiyle kuyuya inecekse, benden istediği ipi n'apıcak?' Derdini kime yandıysan, dermanını da ondan dile, di mi? Haksız mıyım şimdi? Hem ondan bundan medet umar, hem de Selen'e akıl danışmaya kalkarsan, Selen de senin samimiyetine inanmaz haklı olarak...'

Kafasını kurt köpeği gibi sağ yanına yıkıp elimi tuttu, ama yalamadı.

'Haklısın canım,' dedi, '...çok haklısın. Söz sana! Bundan sonra çenemi tutucam.'

Elimi kurtarıp işaret parmağımı burnun ucuna doğru salladım.

'Aferim bak!.. Şimdi gözüme girdin işte..'

İyi huylu bir kız olma hususunda, son yirmi altı seneden beri, hiç bu denli ileri gitmemiştim. Buna değişiklik denmezse neye denirdi? Bu bağlamda da bir çuval incir boşa gitmişti tabi. Bir ömür hasredip, Senem'e karşı ördüğüm utanç duvarı, bizzat kendi balyoz darbelerimle yıkılmıştı. Bir akşam direnseм, bir akşam dinlemek zorunda kalacaktım artık.

Kimbilir, gecenin hangi ücra köşesine kadar sohbet ettik tatlı tatlı. Kendimi tanıyamıyordum. Hakikaten bana bir şey oluyordu. Ben, benden başka birinin derdini dinliyordum... olacak iş değildi...

Sohbet ballanıp gittikçe, bir geceliğine de olsa Senemleşip içimi dışımı bir etmek için feci bir arzu duyduğumu hissettim. Çene balatalarım talimliydi Allahtan da, uçurumun tam kenarında durmayı başardım. Senem'in sadakat yeminlerine inanmak bönlük olurdu.

Dinlemekten yorgun düşünce, Senem'e; 'Kes sesini de uyuyalım artık!' deyip ışığı kapatmasını emrettim. Arkasından da yatağıma sırtüstü uzandım ve içimden, ama içimin dayanabildiği en yüksek sesle 'O'nu düşünmeye giriştim rahat rahat. Uykum nöbeti benden devralıncaya kadar da düşünmeye devam ettim... neydi adı?.. Murat mıydı?..

Rüyamda B2/307'deymişiz. Okulun en soğuk koridorunun sanal görüntüsü, gerçeğe uygun dizayn edilmiş bilinçaltımın rejisörü tarafından. Her dam saçak buz tutmuş. Yüksel, kırdığı buzun kenarında, parmağına doladığı misinayla balık tutmaya çalışan Top Aşkın'ı suyun içine itmeye çalışıyormuş. Eskimo kıyafetinin içinde Mahmut İri, şişe dibi kadar kalın gözlüklerinin ardından sert sert bakarak giriyormuş sınıfa... Bu andan itibaren, sanalla gerçek ters düşmeye başlıyormuş... 'Çıkartın lan kâğıtları! Kuiz yapıcam. Öttürücem sizi öttürücem. Sağına soluna bakanı Allah yarattı demem, oyarım!' William Golding'in 'Piramit'inden bir pasaj okuyormuş bize. Herkes harıl harıl çeviri yapmaya girişirken, ben boş boş bakıyormuşum

bomboş kâğıda. Belki yardımı dokunur umuduyla Haldun'a dönüyormuşum, sessiz S. O. S. çığlıkları atarak. Ayıp el işareti yapıyormuş bana. O sırada, Mahmut İri, gürül gürül bir sesle tehdit ediyormuş yeniden: 'Götü sıkan, tek kelime daha etsin! Vururum lan alayınızı!' Ardından da tabancasını çekip, havaya beş el uyarı ateşi açıyormuş. Korku içinde kafamı kâğıdıma gömüyormuşum. O sırada omzumu bir ürperti yalıyormuş. Dönüp bakıyormuşum. 'O'ymuş gelen. 'Senin için geldim,' diyormuş ılık sesiyle. 'Neydi soru?'...telaşla fısıldıyormuşum; 'yavaş konuş, hoca duyucak!'...gülüyormuş ışıl ışıl. 'Merak etme' diyormuş, 'O bana bir şey yapamaz. Ver bakiim kâğıdını.'... Titreyen ellerle uzatıyormuşum kâğıdı. Alıp şöyle bir göz atıyor, sonra da elime geri tutuşturuyormuş. Kâğıt, benim el yazımla dopdoluymuş artık: 'Men pesend kartiy hon... men pesend kartiy hon... men pesend kartiy hon... me...'... Ne yazdığını anlamıyormuşum. Sormak için kafamı tekrar geri çevirdiğimde, 'O' yokmuş artık... Hemen bir kâğıt daha çıkarıp bu garip yazıyı baka baka aktarıyormuşum... ondan sonra da çantamın içine atıyormuşum... O sırada, tanıdık bir ses duyuyormuşum kürsünün oralardan: 'Kızımın hayatından çık büyücü!'...kafamı kaldırıp bu tanıdık sesin sahibine bakıyormuşum... annemmiş... kürsüye yandan yaslanmış, elinde viski bardağı, buzları çalkalaya çalkalaya 'O'nunla konuşuyormuş... 'O' da kürsüde oturuyormuş çünkü... 'Beni Sevgi çağırdı, geldim, git derse gidebilirim,' diyormuş anneme... annem de dönüyormuş bana; 'Git de de gitsin,' diyormuş... Şaşırıyormuşum... 'Benim adım Sevgi değil ki,' diyormuşum... bar bar bağırıyormuş annem; 'Git de çabuk. Git de çabuk.'... Ağlamaya başlıyormuşum... Tam bu anda, Şenay; 'Çalıkuşu, Çalıkuşu' diye garip bir türkü tutturarak fırlıyormuş ortaya... O aşağıdan aşağıdan kıvırıp, göbek üstüne göbek atarken, bütün sınıf başlıyormuş ağlamaya... ben hariç... çünkü ben; 'Atmışş, yetmişş' diyerek el çırpıp tempo tutuyormuşum...

13 Ekim, Salı

Sabahın sekizbuçuğunda uyandım. İlk iş, banyoya gittim. Yüzümü gözümü yıkadıktan sonra, evin içinde bir tur attım. Kimseler kalmamıştı. Elmas Hanım da görünürlerde yoktu henüz. Tekrar odaya döndüm. Yastığıma dökülen saçlarımı korka korka saydım. Otuz beş tane çıktı. Al sana bir değişiklik daha... son zamanlarda, elliden yukarısını saymaya dahi yüreğim yetmiyordu halbuki... Ne demişti doktorum? 'Her sabah uyandığında yastıkta kalan saçlarını say. Kırkı geçiyorsa kelleşmeye başladın demektir.' O zamandan beri de, estetik kaygılarımla dalga geçercesine, hep vasati kırk cesede rastlamıştım yastığımda... Bu gidişatı durdurmaya Akil Akcan'ın gücü de yetmemişti ve nihayet pes etmiş, doktor doktor gezmekten vazgeçerek, ellili yaşlarda, saçlarım iyice seyrekleştiğinde, saç ektirmeye karar vermiştim... Üstelik, gittiğim bütün doktorlar, ağız birliği etmişler ve şu acı gerçeği de hiç acımadan yüzüme vurmuşlardı: 'Süreç başladıktan sonra geri dönüşü yoktur. Elli yaşlarında, saçlarının arasından kafa derin gözükecek.' Hevese kapılmamaya çalışarak tekrar tekrar saydım. Yine otuz beş, yine otuz beş... Süreç tersine mi dönmüştü ne?.. Ürpererek üstümü giyinmeye başladım. Okula giderken makyaj yapmak, köy düğününe gi-

der gibi takıp takıştırmak adetim yoktu. Üniseks spor kıyafetlerle, renk uyumuna özen göstererek hallederdim bu işi.

İnce, sıfır yaka kazağımı sırtıma geçirirken, serçe parmağım, Tankut'un geçen doğumgünümde hediye ettiği kolyeye takılınca, bir an durakladım. Aksesuarı hiç sevmediğim halde o kolyeyi sevmiştim. Malum, okula gelip etrafımda görünmesini kesinkes yasakladığım uzatmalı sevgilim Tankut, armağanımı verebilmek için bu yasağı, dolayısıyla da beni çiğnemeyi göze alıp okula gelmişti. Felsefe yapmak istemem ama büyük ihtimalle o kolyeyi sevişim ondandı, yani, Tankut'un koyduğum kurallara isyan ederek erkekliğe adım atışını simgelediğindendi. Belki, Tankut gibi bir erkek değil, erkek gibi bir erkek istediğimden, bu başkaldırı da Tankut'u azıcık da olsa erkeğe benzettiğindendi. Ya da bir tek hareket yüzünden 'erkek oluverdi' demek abartı sayılırsa, bu hareketi nedeniyle, yani bana, benim kurallarıma rağmen, kendi kurallarına göre davranma yiğitliği nedeniyle istikbale göndermede bulunuyor ve bu cesaretini büyüyünce adam olacağına delil sayıyor olabilirdim... Kolye... koca koca 'T' ve 'S' harflerinin, Tabipler Odası'nın logosundaki petri dişe dolanan yılan gibi birbirine dolanarak girişim yaptığı, ezme altın zincire tutturulmuş, maganda madalyonu büyüklüğünde bir şey... büyük ama estetik... ya da bana öyle geliyordu, ne bileyim?.. Bunu sürekli boynumda taşıdığımı görmek, Tankutçuğu bir mutlu ederdi ki görülecek şeydi yani... bazen bu zevki doya doya tatmak için, uzun süre taşımıyormuşum gibi yapar, sonra birden ortaya çıkarıverirdim... nasıl gururlanırdı...

Giyinme faslını bitirir bitirmez, sebebini bilmiyormuşum gibi kendime rol keserek, koştura koştura evden çıktım. Dersin başlamasına en az üç saat vardı halbuki. Acelem neyse?

Merkez Kampüsüne belediye otobüsüyle gidecek kadar bile sabrım yoktu. 'Sabrın sonu kabir' geliyordu o anda. Bir taksi çevirip, spor salonunun karşısına gelince indim. Beytepe kurbanlarını balık istifi kampüse taşıyan otobüslerin önü, yine ana baba günüydü. Akordeon kuyrukta, yerini cansiperane korumaya çalışan zavallılar güruhuna, şöyle bir acıyarak bak-

tım. Paşa paşa sıraya giriyorlardı. Bu ne bilinçsizlikti! Hareket geçtim. Kenardan kenardan, sinsi ve yüzsüz adımlarla yürüyerek, otobüsün kapısının önündeki yığına tampon tarafından kaynak yaptım. Önümdeki uyanığı ittirmeye başladım. Hata etmişim. Sırtına kene gibi yapıştığım adam dönüp de; 'Ooo! Günaydın güzel bayaan!' deyince, o sabah da kaderime Haldun'un yazıldığını anladım. Cavidan'ın laneti hâlâ geçmemişti demek ki... yapacak bir şey yoktu. Çaresiz, sırtına daha da bir imanla yapışarak ittirmeye devam ettim ve ilk binenlerden biri olmayı başardım. Haldun da, günün piyangosu ona vurmuşcasına mütebessim, gelip yanıma kuruldu bir güzel.

'Eee Selen? Nasılsın dünden beri?'

Bazen ne kadar çekilmez oluyordu bu çocuk! Derhal azarladım:

'O ne biçim soru öyle Haldun?.. 'Dün gece nasıldı ama' der gibi!'

Kıpkırmızı oldu.

'Aşkolsun!' dedi. 'Hiç yakışıyo mu ağzına böyle sözler?'

'Boşver şimdi bunları,' dedim. 'Biz işimize bakalım...' Ne söyleyeceğimi unutmuş gibi yaptım: 'Eee... ne diycektim... hah... şeyi sorucaktım... dün Çalıkıran bi şeyler yazdıydı tahtaya... gözden kaçırmışım... ödev miydi neydi?.. Okuyabildin mi evde? Biraz bahset okuduysan.'

Mutluluğu gözlerinden fışkırdı.

'Üüf...' dedi, '...okumak da bi şey mi? Özetini bile çıkardım.'

Öldürücü darbeyi vurmanın tam sırasıydı. Gururla havaya diktiği burnuna takdir dolu gözlerle baktım.

'Ay ciddi misiin?' dedim, gereğinden fazla bir abartıyla. '...harikasın valla!'

Tava gelmişti artık. Boynumun sağ tarafında atmaya başlayan şahdamarımı, oram kaşınıyormuş gibi sağ elimle örterek, bu çalışkan arkadaşımıza talebimi ilettim:

'...sen şimdi n'aparsın biliyo musun?'

'Anlatırım seve seve,' dedi.

'Yok yok... Seni yormak istemem... bence sen, garanti, otobüsle üç durak daha gidip kütüphanede iner, fotokopi çekti-

rirsin bana... o özetini çıkardığın kısmı diyorum...'

'Ne demek? Çektiririz heralde... ne güne duruyoruz?'

Damarımın krizi geçer gibi olmuştu. Yüzümü şirinleştirdim.

'Çok iyisin Haldun,' dedim. Bu iltifatımı yanlış anlayıp boş umuda kapılmasın diye de her ihtimale karşı, işi gırgıra vurdum: '...Yarın veline söyle, okula gelip beni görsün. Takdirname vericem.'

'Baş üstüne hocam,' dedi ama yüzünde ortamın gırgırına paralel bir gevreme yoktu. Aksine, bütün hatlarına, bir durmuş-oturmuşluk çökmüştü. Dalgın dalgın devam etti: 'Benim de senden bi ricam olucaktı... yapar mıydın acaba?'

'Söyle bakalım... elimizden geleni yaparız.'

'Söz mü yani?'

İki ucu boklu değnek diye buna denirdi herhalde. Şimdi söz vermesen, elin oğlu da sana fotokopileri vermeyecek, söz versen, kimbilir ne isteyecek?..

Kafamda, durumun kısa bir analizini yaptım. Nihayet, politik yeteneklerime güvenip, söz vermeye karar verdim. Sırtımda yumurta küfesi yoktu ya... beğenmeyecek olursam, dönerdim öteki tarafa.

'Söz hadi,' dedim, yüzüme elimden geldiğince; 'sakın olmadık bi şey istemeye kalkmayasın!' havası vererek.

Kızardı, bozardı, alı al, moru mor oldu. Bir iki defa, konuşmaya hazırlık öksürüğü attırdı. Olmadı, bir-iki öksürük daha çıkarttı. Anladım ki, hissi bir şey söyleyecek.

Düşe kalka başladı konuşmaya:

'Öhhö... bugün diyordum... öğleden sonra...'

'Eee?'

'...hazır okul da yok...'

'Eee?'

'...yani diyodum ki... Botaniğin orda güzel bi yer var... yeni açılmış... Akçaabat köftesi üzerine...'

'Yani?'

'Yani, beraber gitsek diyodum... köfte yeriiz, sohbet ederiiiz...'

Fena halde öfkelenmiştim aslında ama bunu ortaya vuracak olsam, o da bozulup ödev mödev vermeyeceğini ortaya vura-

bilirdi. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak, denize düşenin yılana sarılması hesabına, Cavidan'a sarıldım:

'Bilemiyorum...' dedim, '...bi Cavidan'a sorayım da... fena fikir değil harbiden.'

Hem kabul eder gibi yaptığım için sevinmenin, hem de işin içine fitne sokarcasına Cavidan'ı soktuğum için üzülmenin şaşkınlığıyla boş bulundu ve attığım zokayı yuttu. Ben de onu istiyordum zaten.

'Ama...' dedi, '...ben... öyle değil... ikimiz diyecektim yani... senle ben...'

Hiç bozuntuya vermedim. Oltayı usul usul çekmeye başladım:

'Haa... ikimiz diyosuuun... olduu... bence de iyi olurdu ama harbiden ayıp olur Cavidan'a... dün gece telefonlaşıp öğleden sonra bize gitmeye karar verdiydik de... Cavidan'ı bilirsin... şimdi ben ona; 'kusura bakma, Haldun'la köfte yemeye gitçez,' desem, küser bana haklı olarak... di mi?'

'Haklısın tabi... öyle de denmez artık... nezaketen bi sormak lazım... eğer kabul ederse, o da gelebilir yani...'

'İşte ben de onun için dedim ya; 'sormam lazım,' diye...'

'Anlaştık. Sen sor. Gerekirse, ben de gelip ikna etmeye çalışırım. Hem Cavidan sever öyle şeyleri... Kabul edecektir bence...'

'Aman ona güvenme... sağı solu belli mi olur?'

Konunun kapandığını ima etmek maksadıyla, sol yanıma dönüp camdan dışarı bakmaya başladım. Daha dürüst bir ifadeyle, Haldun'a bakmamaya başladım... Cavidan'a kızıyordum falan ama bu çocukcağızın yakamdan düşmek bilmeyişinin gerçek sebebi, benim bencilliğim değil miydi? Ben değil miydim, 'I LOVE YOU' hikâyesini çaktığım halde kulağının üstüne yatıp çocukta azıcık umut bırakarak, onu menfaatleri için el altında tutan?

Benim durumum da zordu canım... sınıf, okul ve yakın çevrenin bütün erkekleri peşimdeydi... aynaya baktığım zaman, bu gizli cazibemin kırıntısını dahi göremiyordum ama her nasılsa, kız güzeli Tankut'u peşimde sürüklediğim gibi, civarın bütün oğlancıklarını da sürüklemeyi başarıyordum. Buna hiçbir anlam veremiyordum harbiden... bir kere, estetikten, gü-

zellikten anlardım ve benim bu iki kavramla hiçbir türlü işbirliğim yoktu. Ne estetiktim, ne de güzel. Burnum, kümük Osmanlı burnuydu. Vücudum, ilk el ensede kırılacak kadar sıskaydı. Yani, zayıftım ama estetik zayıfı değil, hastalık zayıfıydım. Sırtımsa, 'büyüyünce kambur olacağım' dercesine eğikti. Normal her insan, aynada her gün böyle bir tiple karşılaşa karşılaşa, istemese de bunalıma girerdi. Oysa ben, istesem de giremiyordum, çünkü, dedim ya, uçan erkek kuş bile bana meftundu... neden bunalıma girecektim ki?

Suda gibi, hem fettan, hem Playboy kapak kızı bonkörlüğünde bıngıl bıngıl bir 'açık çek' bölümümüzün erkekleri önünde, yeme de yanında yat misali salınıp gezerken, Cavidan gibi bir harikulade vamp, tadından yenmez bir ışıltıyla ayaklar altında heba olup gözlerden kaçarken, ben bu sefil halimle, peşimde helak olan karşı cinslerime umursamaz gözlerle bakıp, 'seç-beğen-al' yapma şansı bulabiliyordum... Hayır, heriflere işmar etsem, nazar atsam, pas versem neyse... suratına bile bakmazdım çoğunun. Bir bakayım diye ölürlerdi bu yüzden. Akla karayı seçer, envai çeşit şaklabanlıklar yaparak, bir kere olsun dikkatimi çekmek uğruna, kendilerini rezil rüsvay ederlerdi... imadan, iltifattan başımı alamazdım... daha da neler neler... uzaktan uzağa göz süzmeler, iç çekmeler, devam etmeye gerek duymadığım derslerin notunu toparlayıp peşimden yetiştirmeler, sınavlarda zorla ve ısrarla kopya vermeler falan... yol yordam ararlardı bana yaklaşmak için. Bazan işi çocukluğa vurur, aynı dama konmuş erkek güvercinler gibi, birbirlerine kubuzlanırlardı, harbi güzellerin ulaşamayacakları bir zirvedeydim adeta... adalet miydi bu?

Haldun'a da kızmamak lazımdı aslında. O da, o erkeklerden biriydi neticede. Hayranlarımdan!!! Koşacaktı peşimde elbette... İşi neydi? Abartıya kaçıp kendini alçaltarak, yavşayarak, gına getirterek, duygu sömürüsü yaparak iş almaya kalkmasaydı daha iyi olurdu ama çocuk, zaten bende ondan bir tane daha olduğunu ne bilsindi? Bir Tankut neyime yetmezdi allasen?

Ben de insandım, dolayısıyla 'erkek' insanların ayaklarımın dibindeki çaresiz çırpınışları, çoğunlukla gururumu okşardı,

ama itiraf edeyim, ölçüsü kaçtığı zaman da, yine bir o kadar çoğunlukla canımı sıkardı... havalara girdiğimden söylemiyorum bunu... vallahi hafakanlar basardı... ne var ki, menfaatlerim, hafakanlarıma oranla daha ağır bastığı için, sırnaşmanın ölçüsü kaçsa da, sonuçlarına katlanmaya razı olup peşimdeki garibanların umutlarını kasten palazlandırdığım, semirttiğim de bir gerçekti... ne yapsaydım yani?.. Şu yaşıma gelmiştim... sınıftaki en yaşlı kızdan, Cavidan hariç, beş yaş büyüktüm ve bu saatten sonra ders mers çalışamazdım... tek yapabileceğim şey, hocalara karşı, ders çalışıyormuş gibi görünmekti... aslına bakarsan, bizim okulun sırrı da buydu. Her biri kendi alanında uzman olan sevgili hocalarımıza karşı, ders çalışıyormuş imajı vermek yetip de artıyordu bile. Keşfetmiştim ki, ders çalışıyormuş gibi görünebilmenin tek yolu da ödev yapıyormuş gibi görünmekti... bunun da tek yolu, o bitmek tükenmek bilmeyen ödevleri, gecesini gündüzüne katarak hazırlayan arkadaşlarından aparıp defterine dosyana geçirmekti... o zaman, bakıp bakıp şöyle düşünüyorlardı uzman hocalarımız: 'Bu çocuğun sınav notları rezalet! Ama bakıyorum da, verdiğim bütün ödevleri ilk hazırlayan o... araştırıyor, uğraşıyor, yazıp çiziyor demek ki... daha n'apsın? Adam olacak olsa, bugüne kadar olurdu zaten... benim kadar bilmesini de bekleyemem ki. Bari mezun edeyim de, gitsin, bir kamu kuruluşunda işe filan girsin çocuk. Belasını benden bulmasın.'

Hal böyleyken böyleydi işte. İşin ilmi, yapıyormuş gibi yapmaktan geçiyordu... yani ödevleri kastediyorum... peki, ben kimin yaptığını alıp da kendim yapmışım gibi yapacaktım?.. Bölümdeki kızlar, onlar dururken bana gösterilen karşı cins ilgisi yüzünden, bana karşı, karasularına Türk balıkçı teknesi girmiş Yunan hücumbotu misali, genel bir teyakkuz durumundaydılar... ne ödevi?.. Günahlarını bile vermezlerdi... Cavidan'ı tenzih ederim. O yavrum, canı gönülden, sevabını bile verirdi bana... ama ne gezer? O da bencileyin, tıngır hamam, tıngır tastı... ben hiç olmazsa, sınavlardan önce otururdum da, bir-iki gece kafamı kaldırmadan, harıl harıl kopya hazırlardım. Onda o da yoktu. Benim kopyalarımı benden kopya etmeye

çalışırdı... bu durumda başka çıkış yolum kalmıyordu tabiatıyla... olağanüstü cazibeme başvurmak zorunda kalıyordum ister istemez... Rüzgârıma kapılmış, kamyonun arkasındaki gazete kâğıdı gibi oradan oraya savrulup duran, hani şöyle başparmağımı yere doğru bir çevirmeye kalksam, bütün rakiplerini öldürmeye hazır gladyatörlerime, erkeklerime dönüyordum sinsice ve onlara istediklerini veriyordum... Yanlış anlaşılmasın, pas veriyordum yani. Onlar da bana istediğimi veriyorlardı içtenlikle... ödev, kopya vesaire...

Çekici olmak benim suçum muydu? İnsanın sahip olduğu birtakım özellikleri kullanması ayıplanacak olsaydı, en önce, uzun boylu olduğu için basketbol oynayanların ayıplanması gerekirdi. Bende de oğlanları etkilemek gibi bir özellik vardı ve ben de kendi çapımda, bunun semeresini tahsil ediyordum... ne yapaydım yani?..

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin gözden çıkarttığı köhne otobüsümüz, Beytepe'nin uzun ince yollarında, duraklara dalıp çıkarken, ben de işte bu vaziyette, sağ yanımda Haldun, kendi ruh halimin çıkmaz sokaklarına dalıp dalıp çıkmakla meşguldüm. Haldun koluma dokununca, ana caddeye çıktım.

'Selen... sana çok özel bi şey söylemek istiyorum.'

Gene sıtkımın sıyrılma vakti gelmişti anlaşılan. Nasıl da bağırıyordu yallı. Koridorda dikilenlere bir göz attım. Neredeyse tamamı, 'acaba bu delikanlı, şu kırpık kıza ne söyliycek?' dercesine kulaklarını dikmiş, Haldun'un 'özel şey'ini bekliyordu. Huylandım.

'Söyle canım!' dedim, bütün dinleyenlerimin duyabileceği bir sesle. 'Yalnız, biraz daha bağır ki, şu yanımızdan geçen kamyonun şoförü de duysun.'

Koridordaki kafalar başka taraflara döndü. Haldun'un da suratı kızardı.

'Hay Allah,' dedi. 'Çok mu bağırdım?'

'Aldırma,' dedim, sesimi kısarak. 'Girerken, kafamı otomatik kapının imdat koluna çarpmıştım. Kulaklarımdan fışkıran kanın senle alakası yok.' Salak salak kulaklarıma baktığını görünce, kısa kesip, devam ettim: 'Hadi derdini söyle sen. Biliyo-

sun, derdini söylemeyen dermanını bulamaz.'

Otobüs sola doğru viraj miraj almıyordu ama çocuk, sanki öyleymiş gibi üzerime eğilmişti iyice. Cama sığındım biraz.

'Benimki...' diye fısıldadı. Soluklanıp devam etti: '...söylemek değil de, itiraf etmek sayılır bi yerde... hani okulun ilk senesi, biz hazırlıktayken... hatırlıyo musun, defterinin arasına sürekli olarak 'I LOVE YOU' yazıyodu biri... onu yazan kimdi biliyo musun?'

Biliyordum tabi. Buz gibi hem de. Ama, şimdi; 'biliyorum' desem, 'bunca senedir bildiği halde yüz vermediğine göre, demek umut yok,' diye düşünüp masum taleplerimi karşılamamaya karar verebilirdi.

'Yoo...' dedim bu yüzden, '...nerden bileyim? Sen biliyosun anlaşılan. Kimdi o hayvan?'

İyice kızardı.

'Bilmesem konuyu açmazdım zaten,' dedi, '...fakat, söz vermeni istiyorum. Söylediğim zaman, o kişiye kızmıycaksın. Anlaştık mı?'

Rol yapmaya devam ettim:

'Aman Halduuun!.. Ne kızması allasen?.. Hıyarın biri, ben sana hayran, sen cama tırman takıldı diye, niçin asabımı bozayım? Di mi? Sen hatırlatmasan, unuttuydum bile... kimmiş o platonik şerefsiz?'

Yutkundu... hem de öyle zor yutkundu ki, boğazından aşağıya inen 'gurk' sesini gayet net duydum.

'O...'

'Eee?'

'O platonik şerefsiz var ya...'

'Eee?'

'O... o bendim işte...'

Çok şaşırmamı beklediği için, esrarengiz jönün kendini tanıttığı sürpriz dolu final hayali yıkılmasın diye, acaip şaşırmış gibi yaptım. Gözlerimi de kocaman kocaman belerttim.

'Ay olamaaz!.. Ciddi olamazsın!.. Dalga geçiyosun di mi?'

Yüzüme, beni müthiş sarsmış olmanın gururuyla, hicranlı hicranlı baktı.

'Gerçekten bendim,' dedi, '...işte sana dürüstçe... bağışlayabilecek misin beni?'

İçimin bir kısmından geldiği gibi kahkahalarla mı güleyim, yoksa içimin öbür kısmından geldiği gibi yüzünü gözünü mü tırmalayayım, bilemedim. İşe bak! Dürüstçe söylüyomuşmuş... bağışlayabilecekmiymişim... İyi ha... çık hakimin karşısına, işlediğin cinayetleri bir bir anlat, ondan sonra da, 'dürüstçe söyledim, bağışla beni,' de... nerde lan o yoğurdun bolluğu?.. Sonra, bu hamle nerden çıkmıştı şimdi?.. Bir bokluk gelecekti bunun arkasından kesin. Dişlerimi sıkıp hızla, şurama kadar yükselen öfkemi geri yuttum. Yutarken de bu kez kendi çıkardığım 'gurk' ünlemini gayet net duydum.

Haldun, besbelli bu şaşkın halimi başka şeylere tahvil etmek niyetindeydi. Sürkontur yaptı:

'Evet,' dedi olgun bir ses tonuyla, '...kabul ediyorum, o çok çocukca bir işti... ama aşk gözlerimi kör etmişti sanırım... seni deliler gibi seviyordum, çocuktum ve bunu bir türlü söyliyemiyordum... cesaret bulamıyordum... şimdiyse buluyorum... seni... evet Selen... seni çok, ama çok seviyorum... peki ya sen?.. Sen ne diyosun?'

Ne diyecektim şimdi? Beni, ben de çok seviyordum tabi ki, ama benden beklenen cevap bu değildi. Ne deseydim bu çocuğa?..

Yüzümün ifade kontrolünü kaybettim o anda. Dudaklarım sarktı, gözlerim fırladı. Toparlamak için, mimik cimnastiği mahiyetinde, ağzımı Japon Balığı gibi açıp açıp kapatmaya başladım... Tekrar sordu:

'Evet Selen, ya sen?'

Birazcık toparlanmıştım. Durumu kurtaracak diplomatik üslup dilimin ucuna kadar da gelmişti ne güzel... ama yanımdakinin durumdan haberi yoktu ve işleri berbat etmek için yoğun çaba harcıyordu... sıkıntı içinde mıncıklayıp durduğum sağ elimin bu kıvranışını yanlış anlamış olacak, uzandığı gibi tutuverdi... dehşetle baktım suratına. O da melul melul bana bakıyordu. İyice çıldırdım. Nevrim döndü. Hırsla alt dudağımı ısırıp fışkırmak üzere olan küfürü ortodontik kafesine hapset-

tim. Derin derin nefes alıp fotokopileri vermekten caymasına sebep olacak derecede çirkefleşmemek için dualar ettim. Arkasından da, kin dolu bir sesle fısıldadım:

'Haldun, derhal kendine gel... elimi bırak diyorum!!! Şaşırdın mı sen?'

Afalladı. Sobada yanmış gibi çekti elini. Alt dudağı seğirmeye başladı.

'Ben...' dedi, '...yani... sanmıştım ki...'

'Evet evet' dedim, öfkemin frenine sertçe basarak, '...anlaşıldı ne sandığın... elimi tutmanı istediğimi sandın di mi?.. Aşkolsun valla. Çok kırdın beni... hem, bunca senedir, söyle bakalım, bi erkekle böyle sarmaş dolaş gördün mü beni?'

'Gurk!'

'Gördün mü? Söyle allasen.'

'Görmedim.'

'Peki, sence ben lezbiyen miyim?'

'Yok... estafurullah.'

'O zaman, niye ben şahsıma kur yapıp duran bi dolu erkek varken, Cavidan gibi bi dişiyle düşüp kalkıyorum ısrarla?'

Korkuyla baktı. Sahiden lezbiyen olup olmadığımı kestirmeye çalışır gibiydi. Baktım ondan hayır yok, kendi sorumu kendim cevapladım artık:

'Elbette lezbiyen değilim. Cavidan'la düşüp kalkıyorum, çünkü benim bir erkek arkadaşa ihtiyacım yok... yani zaten erkek arkadaşım var da ondan... neredeyse sekiz senedir çıkıyoruz hem de... üstelik, aramızda çok ciddi bir ilişki olmasına rağmen, daha o bile, böyle ulu orta, alemin içinde elimi taciz etmiş değil... neden kızdığımı anlıyo musun?'

Sustum. Daha ileri gitmesem iyi olacaktı. Niye Tankut'u deşifre etmek ihtiyacı duyduğumu anlamaya çalıştım. Tuhaftı harbiden. Hem de Haldun'a deşifre ediyordum. Yirmi dört saat içinde, aynı soruyu, kimbilir kaç milyonuncu defa kendime sordum... Neler oluyordu bana böyle?..

'Evet. Çok iyi anlıyorum.'

Haldun'du. Bana bir şeyler söylüyordu. İlgileniyormuş gibi yaptım. Gözbebekleri titriyordu. Ağladı ağlayacaktı.

'Devam et,' dedim. 'Seni dinliyorum.'

'Özür dilemek istiyorum,' dedi, '...bilmiyordum... yani, başka birinin olduğundan hiç haberim yoktu... olmadığı da iyi aslında, yoksa sana duygularımı söyleme cesaretini asla bulamazdım. Şimdi, sana olan aşkımı dile getirebildiğim için, buruk da olsa mutluluk duyuyorum. Yalnız, şunu da bilmeni isterim, ne olursa olsun, seni sevmeye devam edeceğim. Eğer buna da kızacaksan sen bilirsin. O zaman, hem seni severim, hem de seni sevdiğim için özür dilemeyi sürdürürüm... tamam mı?'

O filmler eskilerde kalmamış mıydı? Neydi o sevmeler, aşık olup ince hastalıklara tutulmalar filan? Geçmemiş miydi bu devirler?

'Öff!' dedim şirin şirin. 'Bayıyosun valla. Niye kızayım canım? Bi kenarda otur, uslu uslu sev.'

Yamrı yumru bir tebessüm belirdi yüzünde.

'Başkasıyla da olsan, senin mutlu olman beni mutlu edecek,' dedi, '... sevmek sevdiğinin mutluluğunu dilemek değil mi?'

Ağır konuşmuştu. Benim o taraklarda bezim yoktu. Benim için esas olan, benim mutluluğumdu.

'Öyle mi oluyor?' dedim.

Güldü. Kafa yaptığımı sanıyordu galiba. Halbuki ben, harbi harbi sormuştum. Bozuntuya vermedim artık. Sırıttım. Fırtına geçmişti bari.

'Yalnız...' dedi, '...sana bir şey daha söylemem lazım.'

'Üff!' dedim. 'Gene mi?'

'Evet gene... söylemek zorundayım... belki kızacaksın...'

Ne söyleyecekse bir an önce söylesin de bitsin artık çilem diye, sözünü kesip cesaret verdim:

'Söyle söyle... kızmıycam.'

'İstersen kız. Bak Selen, şunu bil... seni ömrümün sonuna kadar bile olsa, bir yerlerde bekliyor olacağım... tamam mı?.. Kendini yalnız hissettiğin zaman, bu sözümü hatırla... seni bekleyeceğim... dediğin gibi de olsa, umudumu kaybetmeden, vazgeçmeden...'

'Ne demiştim?'

'Ben sana hayran, sen dağa tırman.'

Yüzümü daha da yumuşattım.

'Dağa tırman değil, cama tırman olucaktı. Yanlış söyledin.'

Zoraki gülümsedi. Sırıttığımı görünce, biraz rahatlayıp geriye yaslandı.

'Ohh,' dedi. 'Sonunda yapabildim... söylemek ne güzelmiş meğerse... çok iyi geldi.'

'İyi bari,' dedim, '...senin adına sevindim. Hayırlı olsun.'

Birden, aklım başımdan gitti. Cevap vermesini beklemeden kolunu dürttüm.

'Şşt... sen şimdi bana bozuldun ya... o çıkarttığın özeti de vermezsin garanti, di mi?'

Kafasını hafifçe benden tarafa çevirip kırgın kırgın baktı.

'Aşkolsun,' dedi. 'Anladık, hazırlıktayken çocukluk yapmışız ama büyüdük artık. O kadar da değil yani. Vermez olur muyum hiç?.. Göreceksin, en vefalı dostun ben olacağım. Her zaman güvenebileceğin, inanabileceğin en vefalı dostun... göreceksin...'

Çaktırmadan, derin bir nefes aldım.

'Biliyorum canım, biliyorum,' dedim. 'Şaka yaptık. Gücenme hemen.'

Hem ödevi kurtarmanın, hem de Haldun'dan ömür boyu kurtulmuş olmanın verdiği gönül rahatlığıyla, ben de geriye yaslanıp camdan dışarıya bakmaya başladım. Fırsatını bulmuşken, azıcık da içime baktım... Ne demişti çocuk? 'Sevmek, sevdiğinin mutluluğunu dilemek değil mi?'...bak bak bak... Bu denli kalender meşrep olunabilir miydi?.. Sen buyur, rahatına bak, kimle istiyosan onla halvet ol, vuruş, kırış, orgazm ol, ben senin namı hesabına acaip mutlu olurum, çünkü sevmek budur.' Olur mu lan öyle şey?.. Ben sevdim mi, adamın iflahını kesmeliyim... uçan kuşun dişisine bakacak olsa, anasından emdiği sütü, burnundan fitil fitil getirmeliyim!!!

Öyle dalmışım ki, Beytepe'ye geldiğimizi dahi farkedememişim. Haldun yanımdaydı Allahtan, aydı da birinci durakta indim. Kendisi ise, sağ olsun, benim fotokopileri halledeceği için, otobüste kaldı. Kütüphaneye kadar, bir dolu yolu vardı daha...

Durakla okul arasındaki yolu adımlarken, kendimde yine,

her zamankinden farklı bir hava sezdim. Birileri veya 'biri', bütün dikkatiyle beni izliyordu sanki... Podyumda, üstündekilerden çok, kendini beğendirmeye çalışan acemi mankenler gibi, kendimi kasmaya başladım. 'Ne oluyo yav!' diyerek gevşemeye çalıştıkça da daha çok kastım. Böyle kasıla kasıla, E Departmanı'nın merdivenlerini tırmanmaya çalıştığım için, üç defa tökezleyip, düşme tehlikesi atlattım. B-8 koridoruna vardığım anda, kasıntı halim beni terk edip tek başıma bırakıverdi. İçimde, yuvasına kavuşmuş sığırcıklara özgü bir pırpır sevinç, huzur belirdi.

'Dersin başlamasına daha çok var. Acaba niye bu kadar erken geldim?.. Kimseler yoktur şimdi. Keşke Cavidan'la haberleşseydik, o da gelseydi,' diye, yalan muhabbet yaptım kendi kendime. Ardından da, gerçeklere döndüm bir an için. 'Yok yok,' dedim, '...bugün sınıfta yalnız olmam daha iyi... 'O' da benim gibi erkenden damlayabilir çünkü.'

403'e girdim. Girer girmez de, 'keşke Cavidan'a haber verseydim' dileğimi tekzip etmekte çok geç kaldığımı anladım. Haspa, sırasına çarşı yoğurdu gibi yayılmış, kös kös sigarasını somuruyordu. Görücüye çıkacakmışcasına süslenmişti... ne güzel olmuştu hayvan! Allah için, güzellikte ve hatta çekicilikte, bizim bölümdeki fettan karılara beş, bana da yetmiş beş basacak kadar nefis bir yaratıktı. Hani, kız olmayıp da Cavidan'la yine bu derece samimi olsam... alimallah...

Ne işi vardı şimdi bu salağın burda?.. Ordubozan gibi...

Öfkem beni şaşırttı. 'N'oluyo sana kızım?' dedim kendi kendime. 'Laflarsınız, vakit geçer işte.' Ama yok... telkinim fayda vermedi... öfkelenmekte ısrar ettim ve çemkirdim:

'Ne o? Geceyi burda mı geçirdin?'

İrkildi. O da beni gördüğü için sevinmişe benzemiyordu. Hemen havladı:

'Sen de bi şey unuttun, sabahın köründe almaya geldin galiba!'

Hafiften bir sırıtma yayıldı yüzüme. Cavidan da sırıttı. Manalı bakışlarla birbirimizi keserek, karşılıklı sırıtmaya devam ettik bir süre. Bilmek işime gelmese de o anda, beni sabahın köründe, dersin başlamasına kamyon yüküyle zaman varken,

neyin, daha da doğrusu kimin çektiğini biliverdim. Cavidan'ı kim çektiyse, beni de o çekmişti bal gibi... bunu iliklerimde hissediyordum... Cavidan'ın durumunu hissetmeye zaten lüzum yoktu. Bas bas bağırıyordu resmen. Beş senedir benim gibi makyajsız gelip giden bir tip, aniden kendine çeki düzen vermek gereği duyuyordu. Sürüp sürüştürdüğü yetmemiş, bir de takıp takıştırmıştı üstelik... Belliydi... sebep, 'O'ydu...

Kendi kendime, böyle bilgiçlik taslayarak ahkâm keserken, halime şaşırmayışıma şaşırdım. Kafayı mı yiyordum acaba?.. Olabilirdi... annemle babamın durup dururken koklaşmaya başlamalarını da 'O'na bağlamaya kalkmamış mıydım dün gece?

İnsanları, özellikle de 'erkek' insanları peşinden koştura koştura şımarmış ruhum, bu durumdan çok rahatsız oluyordu artık. Ben, bir insanın, hem de 'erkek' insanın peşinde ha?.. Olacak iş değildi... İçimdeki kişiliklerden biri, öbürüne, altı kadife kaplı postallarıyla darbe yapıyor olmalıydı... mevsim de uygundu üstelik... tank paletlerinin çamura saplanmaması hikâyesi falan...

Yirmi dört saattir, bu konuyu her düşünmemeye çalıştığımda daha çok düşünerek, kendi ruhuma yeteri kadar dayak atmıştım. Elimde Cavidan gibi bir abalı varken, niye kendime daha fazla vuraydım ki? Derhal üstüne gittim... kendi üstüme gider gibi...

'Hayırdır?' dedim. 'Makyaj malzemeleri pazarlamacılığına mı başladın? Ne bu hal, boyacı katırları gibi? Şuranda bi de 'Maşallah' yazısı olsa, gören sünnet düğünün var sanıcak.'

Öne doğru kaykılıp hiç beklemediğim bir içtenlikle durumunu ifşa etti... benim durumumu ifşa eder gibi...

'Hayır canım. Dün akşam çok düşündüm ve sonunda, Murat'a asılmaya karar verdim. Dün, derste biraz lafladıktı ya... kız arkadaşı filan yokmuş çocuğun. Ne bileyim işte, sanki onun sevgilisi olsam, başım göğe erecekmiş gibi geldi bana... şöyle dedim, azıcık parlayayım, ışıldayayım da gözüne hoş görüneyim... ışıklı reklam tabelası gibi çıktım geldim işte... benim hikâyem bu... hadi şimdi de sen itiraf et...'

Neyi itiraf etmemi istediğini anlamıştım, ama anlamamış gibi yaptım.

'Ne itirafı be?' dedim, '...ne diyosun sen?'

Sigarasının dumanını suratıma üfledi.

'Sabahın seher vaktinde niye geldin buraya? Üstelik, beni çağırmadan... kimle baş başa kalma umudu buralara sürükledi seni?'

Kıvırmaya çalıştım:

'Çalıkıran'ın verdiği okuma metnini Haldun'dan alıcaktım da... dersten önce bi göz atıcak vaktim olsun diye yani...'

Acaip tepeden baktı.

'Ho-hoyt... ne kadar da disiplinli bi öğrenciymişsin meğer... tırnaklarını kesip, oyalı mendilini de getirdin mi bari?'

Anlamıyor gibi davranmak, giderek daha zor bir hal alıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım.

'Ne diyon sen be?'

O da gözlerini kırpıştırdı.

'Bak bak,' dedi, '...gözlerime iyi bak... bende yiyecek göz var mı?.. Sen giderken, biz alttan tünel kazarak geri dönüyoduk aslanım... haddini bil!.. Sen, okula bi tek şekilde erken gelirsin, o da eğer sınav varsa, sıranın üstüne kopya döşemek için. Ödeve bi göz atıcakmış da, zartmış da zurtmuş... kimi kandırıyosun?'

Yüzüm yamuldu yine. Dudaklarımın çarpıldığını hissettim. Toparlayamayacağımı anlayınca sırıttım mecburen. Ama yine de itiraf edemedim.

'Hadi hadii...' dedim, '...herkes senin gibi, eli şeyinde dolaşmıyo... Evde canım sıkıldı, çıktım geldim. Dert mi sana?'

Dumanını bir kez daha suratıma üfleyip dibine geldiği izmariti, parmağıyla fiske vurarak sınıfın ortasına gönderdi.

'İyi madem,' dedi. 'Ne diyelim? Allah kabul etsin... şşt, bana bak... nasıl görünüyorum?'

Şapka uçurtacak kadar güzel görünüyordu kalleş. Zaten güzeldi de, böyle süslenince, tam akıllara zarar olmuştu harbiden. Hiç rekabet şansım yoktu... Bulaştım:

'İkinci Dünya Savaşı'nı anlatan Fransız belgesellerindeki fahişeler gibi görünüyosun aynen. Jartiyer de taksaydın bari.'

Keyifle yayıldı oturduğu yere.

'Çok mersi canım,' dedi. '...Çumra kavunu gibi çatladığına bakılırsa, harika görünüyorum demek ki...'

Haklıydı. Çatlıyordum. Böyle bir dilberi ahu varken, 'O' bana burnunu bile silmezdi... belki başka bir yerini silebilirdi ama o da zayıf bir ihtimaldi. İş, başlamadan bitecek gibiydi benim açımdan. Cavidan'ın acele olarak keyfini kaçırmam lazımdı. Kızın şirret ve edepsiz yüzünü, yani gerçek yüzünü, 'O' gelmeden bir ortaya çıkartsam, gerisini Cavidan hallederdi kendiliğinden... Planıma uygun, müstehzi bir ifade yerleştirdim dudaklarımın kenarına.

'Sana çok acıyorum biliyo musun?' dedim.

Keyfi biraz olsun kaçar diye ummuştum ama hiç de öyle olmadı. Yüzünde güller açarak, omzumun üstünden arkama sarkıp fingirdedi:

'Aaa! Günaydın Murat... erkencisin?'

Ürpererek döndüm. Gelmişti sahiden de... 'O', yani; 'Murat'...Sahi, niye böyle erkenden damlamıştı benim gibi... veya bizim gibi? Ben niye erkenden damlamıştım peki? 'O'nun da erkenden damlayacağı malum mu olmuştu? Cavidan'ın geçerli bir sebebi olabilirdi. Dün, Çeviri dersinde kafa kafaya verip fiskoslaşmış ve bugün erkenden sınıfta buluşmak için söz kesmiş olabilirlerdi.

... Ama, ya ben... nasıl olmuştu da 'O'da benim gibi erkenden gelecek duygusuna kapılmıştım?

Birdenbire, kendimi çok fuzuli hissettim. Bozuldum da üstelik. Mars olduğumu fazlaca belli etmemek için, gülümsemeye çalışarak, yalandan; 'Günaydın,' dedim.

'O' ise beklediğimin aksine, öncelikle bana; 'Günaydın,' deyip sonra Cavidan'a, 'Senin ne işin var burda kız?' dercesine, isteksiz isteksiz baş sallamakla yetindi... İştahlanıverdim. Mutlu oldum resmen. Aralarını açabilirmişim gibi geldi. Cavidan'a baktım. Mosmor olmuştu. Daha da mutlu oldum.

Bir sıra çekip tam ikimizin karşısına, fiskos düzeninde oturdu. Samimiyet istiyordu besbelli, ama acaba hangimizden?

İlk oltayı atmaya karar vermiştim ancak, Cavidan, sırasının üstündeki klasörünü haşır huşur karıştırıp içinden bir deste

kâğıt çıkartarak, çocuğun burnuna uzattı ve suyu bulandırdı.

'Al Muratçım,' dedi, '...dün bahsettiğimiz ders notları...'

Nazik bir reveransla uzanıp aldı. Bu herifin hareketlerinde abartılı bir nezaket vardı, ama nedense bu beni rahatsız etmiyordu.

'Çok teşekkür ederim Cavidan,' dedi, Çukurova dolaylarından akala pamuk yumuşaklığındaki sesiyle, '...bunlar için ne kadar Türk Lirası ödemem gerekiyor?'

Gülmemi zor bastırdım. Bu çocuk nerelerde büyümüştü allasen?.. Be adam, ne karıştırıyorsun parayı marayı?.. Al, koy bir kenara işte... Gülüyor mu diye Cavidan'a baktım. Hayır! Gülmüyordu. Tam anlamıyla paniğe kapılmış görünüyordu. Bir eli, sigara arayıp durduğu koca çantasının içinde, telaşla cevap yetiştirmeye çalışıyordu:

'Aaa!.. Aşkolsun valla... paranın lafı mı olurmuş?'

Ortama Fransız kalmaya daha fazla tahammül edemezdim. Konuşma, bu minval üzere uzayacak olursa, 'O' belki de o ana kadar farketmediği, olağanüstü güzelliğini farkedip Cavidan'a tav olabilirdi. Ondan sonra da ayıkla pirincin taşını... 'O' ona, 'ille de al şu parayı' diyecek, öbürü; 'ay valla olmaz, ölümü gör!' diye işvelenecek, arkasından da bir muhabbet bir muhabbet, kalacağız ortada sibek gibi... yoktu öyle üç köfte beş kuruşa... en baştaki planıma dönüp, Cavidan'ın iğreti tutturulmuş vestinhavz terbiye frenlerini boşaltma faaliyetlerimi başlattım.

'Sen en iyisi o parayı bana ver Murat,' dedim. '...Şimdi bu, sana ayıp olmasın diye almıyo ama gece uykulardan uyanır. Ailesi dar gelirlidir. Yazık!.. Sen, dediğim gibi, ver bana bi miktar, ben bi ara cebine sokarım bunun.'

Tuzağıma düşüverdi saf... ışıldayan güzelliğini anında unutup alt dudağını kanatırcasına ısırarak, gerçek yüzünün bir bölümünü gösterdi:

'Hadi lan ordan!.. Caddenin ortasında beş kuruş görsen, arabaların altına atlarsın sen... dümbük!!!'

Karagöz-Hacivat perdesi açılmıştı yeniden. 'O' zarif bir gülümseme yayılan yüzünü gizlemeye çalışarak, protokol locasın-

da yerini aldı. Zavallı Cavidan, yaptığı çıkıştan bin pişman, istakoz gibi kızarmış, dudaklarının sağlam kalan kısımlarını ısırmaya çalışıyordu. İçin için yedi ceddime sinkaf edermiş gibiydi. Ben de altta kalmamak maksadıyla, içimden; 'Nasıl geçirdim ama!' deyip, keyifli keyifli sırıtmaya başladım. Neden sırıttığımı o saat anladı tabi. Belki de 'mızrak çuvala sığmaz' düşüncesiyle, dışından da sövmeye hazırlanıyordu, fakat 'O' engel oldu:

'Dostluğunuz çok hoş... imreniyorum size.'

Üstüme alınıp laf yetiştirdim:

'Hiç sorma... kedi köpek kadar iyi anlaşırız.'

Cavidan gevşemişti. Gülmeye başladı. 'O' ise, Cavidan'ın farkında değilmiş gibiydi. Dikkatini bende odaklayarak, sarı sarı bakmaya başladı.

'Peki...' dedi, '...söyle bakalım Sevgi... birbirimizi daha önce hiç görmüş müydük?'

Film başlıyordu işte... başka zaman olsa, dönüp sağıma, soluma bakardım, Sevgi kim diye... ama başka zaman değildi... O kâbus gibi rüyamda, 'O'nun bana 'Sevgi' diye seslendiği gecenin sabahıydı.

'Ba... bana mı diyosun?' diye kekeledim.

'Evet. Sana diyorum.'

Hava mı bitmişti sınıfta ne?.. Derin derin nefes almaya çalıştım... beceremedim... Yardım istemek için Cavidan'a döndüm. Kakır kakır gülüyordu.

'Sevgi mii?' diyordu, '...bu mu Sevgi?..' Biraz daha gülüp devam ediyordu ondan sonra; '...yapma Allah aşkına Murat... buna ad takacaksan, Nefret veya İllet demen lazım... bırak Allah aşkına...'

Birdenbire, sarı gözler Cavidan'a döndü. O anda da ciğerlerim oksijenle kucaklaştı. Utanmasam kalkıp oynayacaktım.

'Kes lan!' dedim Cavidan'a. 'Bilip bilmeden konuşma!'

Cavidan'a tuhaf bir şeyler olmuştu. Konsomasyon çeker gibi şuh kahkahalar atıp duruyordu. Kız kafayı yemişti sanki. Yoklama çektim:

'Cavidaan..' dedim sarhoş avutur edalarında.

Gülmeyi kesiverdi.

'Ne var Sevgi?' dedi.

Yoklamaya devam ettim:

'Beğendin mi yeni ismimi? Hani uymadı diyodun? İstersen sen gene İllet veya Nefret diyebilirsin bak... hiç gücenmem.'

Normal gibiydi ama...

'Yok yok...' dedi, '...deminden beri neye gülüyorum sanıyosun?.. Çok accayip uydu harbiden... lakabın taşıdığı ironiye baksana...'

Bu kızın bir şeyi yoktu be. Kafa buluyordu benle.

'İroni mi?' dedim.

'Hee...' dedi, '...ironi... hani NBA liginde, kellere kıvırcık diyolar ya...'

Gözlerimi kısarak nefretle titredim.

'Ne demek istiyosun sen?'

'Arif olan anlar yavrum... kele kıvırcık, Selen'e de Sevgi... bugüne kadar duyduğum en güzel espri bu valla... sen çok yaşa e mi Murat... hem sen de üzülme Sevgiciim... bak, hiç olmazsa isminin baş harfiyle ironinin baş harfi tutuyo...'

Derdim başımdan aşkındı ama altta kalamazdım.

'Bak canım...' dedim otuz iki dişimi birden göstererek, '...ben de sana çok güzel bi isim buldum... yalnız ben Murat kadar ince bi espri anlayışına sahip olmadığım için ironi yapamadım...'

Meraklandı.

'Yaa?' dedi, kaşlarını kaldırarak. 'Neymiş o bulduğun isim?'

'Cüzzam... gördün mü bak, tıpatıp seni çağrıştırıyo hem... daha kullanışlı oldu di mi? İsmini hatırlayamayan herkes için de büyük kolaylık sağlamış oluruz. Ne dersin?'

Çok bozulmuştu. Vidaları gevşeyiverdi.

'Hass...'

'O'na bakarak sustu. Öyle ya... kimin uğruna ıkına sıkına makyajlar yapıp da gelmişti sabah sabah... Sıkıştığı köşede, birkaç yumruk daha vurup yere sermek için, yeniden üstüne gittim:

'Susma susma... lafın devamını getir... ne diycektin? Mert ol biraz... yutamıyacağın lokmayı ağzına alma... delikanlı gibi söyle ne söyliyceksen...'

Dayanamadı artık. Bu kadar terbiye ona fazlaydı bile.

'Hastir diycektim lan!' dedi, '...n'olucak? Hastir işte, hastir...'

Muradıma ermiştim. 'O' artık Cavidan'ın ne mal olduğunu anlamış olmalıydı. Şu Sevgi meselesini de bir halletseydik hayırlısıyla... Cesaretimi toplayıp 'O'ndan tarafa döndüm. Kestirmeden gidip rüyamda gördüğümün başıma geldiğini söyleyecek değildim. Yolu biraz uzattım:

'Sadede gel bakalım Murat Efendi,' dedim, '...ne o öyle, 'sizi nerden ısırıyorum?' ayakları acaba?.. Asılacaksan adam gibi asıl... kek mi sandın bizi?'

Gözlerini düşünür gibi kıstı... Sarı gözlerini...

'Hayır,' dedi. 'Sadece, dün Yüksel'in arabasında giderken bana dil çıkardın da... o yüzden, acaba tanışıyor muyduk diye kuşkuya kapıldım... Anlatabiliyor muyum?'

Anlatabiliyordu tabi ki. O kadar uzaktan göremeyeceğini bile ummuştum halbuki... elbette anlatıyordu... bir insana, yaptığı dangalaklık ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi... taş, gediğine konsa konsa böyle konulabilirdi... Ne diyecektim şimdi ben? 'Sana çıkarmamıştım' desem yer miydi acaba?

Düşmüştüm bir utanç çukuruna, kıvranıp duruyordum çıkabilmek için. Az önce acımasızca arkasından ittirerek hayasızlık çukuruna yuvarladığım Cavidan, şimdi, benim içine düştüğüm, kör fosseptik çukurunun kenarında, yukarılarda bir yerlerde, meseleyi tam da idrak edemediğini belli eden bir ses tonuyla, 'O'na bir şeyler söylüyordu:

'Muraat... baksana bi dakka...'

Sarı gözler ona dönünce, çaktırmadan kuyudan çıkıp üstümü başımı düzelttim. Cavidan devam etti:

'Senin gözlerinde bi bozukluk falan olmasın? Eğer, sahiden umut ve dua ettiği gibi asılmak niyetin falan varsa, bi göz doktoruna görün istersen... ya da sana bi mikroskop ayarlıyalım, steril koşullar altında bu mikrobu gerçek yüzüyle bi görmeye çalış...'

'O' Cavidan'ı ciddiye almış gibi, kaşlarını çatarak bana baktı. Sonra yeniden ona döndü.

'Sende mikroskop var mı?' dedi.

Hemen iki laf arasında bana bir kez daha bakıp göz kırptı. 'Takma kafana. Ben bu salağı oyalarken kendini topla biraz. Dil çıkarttıysan çıkarttın, n'olucak sanki?' der gibiydi.

Cavidan, sert bir hevi metal hareketiyle saçlarını önden geriye attırdı bu sırada.

'Senin Sevgi diyerek sevgi mefhumunu dumura uğrattığın bu organizmayı daha yakından tetkik edebilmek için bi tane almıştım,' dedi. 'Akşamleyin uğra da vereyim.'

Konuyu dil çıkarma utancından uzakta tutmak için müdahale ettim:

'Yaa, ne demezsin... hazır uğramışken, pul koleksiyonunu da gösterirsin artık.'

Cavidan sus oldu. Ben de fırsattan istifade, esprimi beğenip beğenmediğini anlamak için, kafamı çevirip 'O'na baktım. Beğenmemişti galiba. Gülmüyordu ama sıkılmış, kızmış bir hali de yoktu. Yağmurun dinmesini bekleyen, sabırlı bir saçak altı mültecisi gibiydi. Yüzü huzur doluydu. Bu sükünetten Cavidan bile etkilendi ve yeni bir sigara yakıp parmaklarıyla dudaklarını mıncıklamaya başladı. Ben de konuşmadım artık.

Hazır, sessizlik ayağıma kadar gelmişken, bu ani samimiyetin sebebini sordum kendime... Bir açıklama bulamıyordum... Aslında, cesaret edip de yüreğimi şöyle bir kurcalasam, yeterli açıklamayı orada bulacağımı pekala biliyordum ama o anda bulamamak işime geliyordu... Şaşkın haldeydim... Cavidan'la fütursuzlaştığımız çok olurdu, hatta fütursuzlaşmadığımız pek olmazdı... da, böyle, elin adamının yanında ilk kez oluyordu... Ne akla hizmet, bayır aşağı bırakıvermiştik kendimizi?.. Ağzım yamuluverdi...

'Sevgi' nerden çıkmıştı peki?.. Bir yerden adımı yarım yamalak duymuştu da, sağır duymaz, yakıştırır mı yapıyordu?.. Peki, o zaman Yüksel'i ne biliyordu? Ona niye karakterine uygun bir ad yakıştırmıyordu da, benim karakterime, Cavidan'ın dobra dobra belirttiği gibi, hiç uymayan bu adı yakıştırıyordu?.. Hadi, diyelim öyle yapması icap ediyordu, ben nasıl olup da öyle yapacağını rüyamda görebiliyordum?.. Aşık Veysel'e de çok hak verdim o anda... 'Bir kördüğüm ki içim, çözdükçe

dolaşıyor.'... Sessizlik de uzadıkça uzuyordu hani... biri bozsaydı artık şunu...

'Ben yine de, seninle daha önceleri tanışmış olabileceğimizi düşünüyorum Sevgi.'

Sağıma soluma bakındım. Sonra 'O'nun terminolojisinde 'Sevgi' denen kişinin ben olduğumu hatırlayıp toparlandım. Ne diyordu? 'Daha önceleri tanışmış olabileceğimizi...' Hayır hayır... Hafızama acaip güvenirdim. Eğer tanışmış olsaydık, hatırlardım kesin. Öte yandan, samimi gibiydi de sanki. Dur bakalım... hayırdır inşallah...

'Nerden çıkardın bunu?'

Faka bastırmış gibi, kurnaz kurnaz sırıttı.

'Dün...' dedi, '...sınıfa girdiğim anda böyle bir hisse kapıldım. Sen de beni çok dikkatli inceledin, değil mi?'

Yok canım... Bu normal bir adam değildi... Ya da normaldi de, ben 'O'nun anormal biri olmasını arzu ettiğim için gönlüme göre yakıştırmalar yapıyordum. Anormal olmak zorundaydı, çünkü ben, normal erkeklere tav olacak kadar anormal bir kız olamazdım. Evet evet... Anormal bir adamdı bu...

Garip bir duyguya kapıldım o anda. Sanki 'O', bu 'tanışmış mıydık?' hikâyesini kasten uyduruyordu. Asıl amacı, bana, Cavidan'a çaktırmadan, içimden geçenleri açık ve de seçik olarak görebildiğini haber vermekti... Ürperdim. Ürpermekle de kalmayıp sinirlendim. Ne hakla içimi dikizliyordu veya dikizlemiyor idiyse bile, ne hakla benim ilgimi çekiyordu? Ben bir defa görmekle, adama teşne olacak kızlardan mıydım? Ne demek istiyordu yani?.. O öfkeyle, yılan gibi soktum:

'Valla ben seni hiçbi yerden hatırlamıyorum. Hem zaten görmüş olsam bile hatırlamamam son derece normal. Değişik bi tip değilsin çünkü.'

Sarsılacağını düşündüğüm, fakat hiç sarsılmadığını hayretle gördüğüm için bayağı sarsıldım. 'Bu sarı gözleri evvelce göreceksin de hatırlamayacaksın ha? Sen onu benim külahıma yuttur,' dercesine, sarı gözlerini sarı sarı ışıldatarak gülümsemeye başladı sadece. Olmayan sakallarını sıvazladı, sonra kaşlarını çattı... O anda da üzerimde korkunç bir ağırlık hisset-

tim. Sarı gözler, mercimek gözlerimi delip beynime, ruhuma girmeye başladı. Kulak zarlarım içine göçtü. Çıkış yolum yok gibiydi. Hava da alamıyordum galiba... Ölüyor muydum ne?..' O'na yalvararak baktım. 'Yapma,' diye haykırdım içimden... Çatık kaşlar, hemen boyun eğip normale döndü, üstümdeki basınç kalkıverdi. Rahat bir nefes aldım.

Biraz kendimi toparlasam, 'Bana ne yaptın ulan?' diye hesap soracaktım ama 'O', çok alakasız bir soru sorarak, bütün konsantrasyonumu bozdu:

'Arkadaşlar... lavaboyu tarif edebilir misiniz?'

'Koridora çık, sola dön...' deyip durakladım... Neden olmasındı? Aklımdan geçenleri okuyup okumadığını da öğrenmiş olurdum hem... Kızlar tuvaletini tarif ederek devam ettim:

'...sonra da iki kat aşağıya in... orası...'

Belli etmesin diye Cavidan'a baktım hemen. Eşini avcı vurmuş angut gibi oturuyordu. Çakmamıştı demek ki... Zaten çaksa, kesin 'O'nun gözüne girmek için, peşinden yetişip jurnallerdi beni...

Epeyce çaba harcayarak, gülmemeyi başardım. 'O' yine abartılı nezaketiyle, incelip ufalanarak kalktı. 'İzninizle,' deyip, sınıftan çıktı. Cavidan'a döndüm. Öfkeden, ıslık çalacakmış gibi büzdüğü dudaklarını iki parmağıyla yola yola bana bakıyordu. Keyifle sataştım:

'Ne ters ters bakıyosun aslanım? Önce sen başlattın.'

'Sen çok aşşağılık bi mahluksun Selen... Huyumu bildiğin halde üstüme üstüme geldin. Ağzımı zorla bozdurdun. Bıraksaydın da şöyle kibar kibar, latifcene asılsaydım olmaz mıydı?'

Benim tuzum kuruydu nasılsa. 'O' beni seçmişti bir kere. Cavidan'dan bana neydi? Neşeyle cıvıldayıp, omzuna bir yumruk attım:

'Amaaan, boşver be Cavidan...' dedim. '...Kafana taktığın şeye bak... sen de!.. Değer mi elin oğlu için birbirimizi kırmaya? Hem, nasıl olsa bir-iki saat içinde gerçek yüzünü görecekti. Benim sayemde, çingene usulü doğal seleksiyon oldu, fena mı? Her şey ortaya çıktığına göre, ya herru ya merru artık... daha sağlıklı karar verir bence.'

Gevşedi hemen.

'He lan!' dedi. 'Olduğum gibi beğeniyosa beğensin, n'apalım?'

'Di mi ama?'

'Aynen... hem bu sayede senin gerçek yüzünü de öğrenmiş oldu. Kendini ağırdan satamıycan artık. İkimize bakacak bakacak, içlerimizin pisliği ve karanlığı bakımından fark göremeyince, başka kriterlere göre karar vericek Muratım da mecburen...'

Havalı bir bilek hareketiyle tepeden tırnağa endamını işaret edip sırma saçlarını okşayarak, 'O'nun hangi kritere göre karar vereceğini gözlerimin önüne serdi. Bende katresi olmayan, Cavidan'da ise ummanlar dolusu mevcut, 'güzellik' kriteri... Ardından da bir saniye önceki şen şakrak haline taban tabana zıt bir ciddiyete bürünüverdi.

'Bak Selen...' dedi, '...sende değişik bir hava seziyorum... bak, eğer bu çocukta gözün varsa, bana açık açık söyliyebilirsin... Söz! Hiç kızmıycam. Hatta hatta gözyaşlarımı içime akıtıp, aradan bile çekilicem fedakârca. Zaten, bana kalırsa, onun gözü de sende. Baksana, beni sallamadı bile... hadi öt şimdi.'

Manyaktı bu kız. Aklımdan bile geçirmeye korktuğum şeyleri, hiç lafını sakınmadan yüzüme vuruyordu. Benim yerime, gereken her ayrıntıyı aklından geçirerek üstelik. Aşağılandığımı hissettim.

'Aaa, delinin zoruna bak!' dedim. 'Aradan çekilicekmiş... sen kendini ne sanıyosun be?'

Eğilip çantasından bir sigara çıkarttı. Yakar yakmaz da dumanını suratıma tükürdü.

'Oha!' dedim.

Hiç oralı olmadı. Dudakları, alay edercesine çarpılmıştı. 'Sen bana kül yutturamazsın. 'O'na karşı çok zayıf olduğunu anladım,' der gibi bakıyordu. Acıyor muydu, gırgıra mı alıyordu, o belli değildi yalnız. Sırıttı. Dumanı tekrar suratıma üflemeye hazırlanıyordu ama tükenmez kalemimi beyaz kazağına doğru uzattığımı görünce vazgeçti. Tahtaya doğru üfleyerek devam etti:

'İyi madem... sen bilirsin. İtiraf etmeye hazır değilsen, ben de zamanı gelinceye kadar beklerim. Ötersin nasılsa... Hadi ta-

mam... üstüne varmıycam fazla. Söyle bakalım, nasıl buldun Murat'ı?'

Cavidan, duygulara karşı bu kadar duygulu muydu daha önce, yoksa o da mı değişmeye başlamıştı?.. 'O' hayatımıza girdiği andan itibaren, herkesin ve her şeyin değiştiği gibi...

'Sıcak olmasına sıcak da...' dedim, '...biz niye böyle, fermuar gibi açıldık 'O'na?.. O kadar da mı sıcak yani?.. Başkalarının yanında ağzımızı bozar mıydık biz hiç?'

Bu soruyu her ne kadar Cavidan'a soruyor idiysem de, esasen kendime soruyordum. İlk gün de böyle olmuştu. Herifi yakınımızda, yöremizde görür görmez, padişah soytarılarına dönüşmüştük. Şarlatanlıklar yapmıştık. Normal halimizdeyken, gönlümüzü eğlendirmecesine hep yaptığımız gibi değil de özellikle 'O'nu eğlendirmecesine yapar gibi... Hadi, Cavidan zaten şaklabandı diyelim, bana ne olmuştu?.. Sormaya ne hacet?.. Bal gibi de biliyordum ki, kabak çiçeği gibi açılmış olmam, ortamın bu denli bir samimiyeti gerektirecek derecede ısınmış olmasından değil, bizzat benim, ortamı ısıtarak, o denli bir samimiyeti gerektirir hale getirme çabamdan kaynaklanıyordu... İyi de, niye? Otuza üç kala, bunca senedir beni, kendi aşırılıklarıma karşı bile koruyan görünmez kalkanlarıma ne olmuştu?

Bu kendimde görmeye alışmadığım ilgimin sebebi neydi?.. Aşk mıydı yoksa?.. Yok deve!!! Öyle tanışmadan, bilişmeden filan...

Korkuyordum galiba... Kendimi, dipsiz bir kuyunun, yerinden oynamış kenar taşları üzerinde, korkuma inat, zıp zıp zıplıyor, tepiniyor gibi hissediyordum... Korkum arttıkça artıyordu ve ben ne kadar çok korkarsam, o kuyuya düşme ihtimalimin de o kadar çok artacağını bile bile, hem korkmaya, hem de kuyunun etrafında dans etmeye devam ediyordum. Evet, kuyunun dibini kesinlikle çok merak ediyordum. Düşüncelerimin dibi miydi orası, yoksa 'O'nun iflahımı kesen sarı gözlerinin derinlikleri mi? Aklımın içindeki kuyuya düşmek 'O'nun acıtan gözlerinin içine düşmekten daha ürkütücüydü galiba. Kafamı, yem torbasının içine girmiş eşek arısını kovmaya çalışan atlar gibi, şiddetle salladım.

Cavidan söze yeniden başladığında, bırak sallamayı, sekiz şiddetinde bir zelzele yardımıyla dahi, kafamın içindeki eşek arısından kurtulamayacağımı düşünüyordum.

'Ben sana açık açık itirafımı yaptım aslanım. Hatta kamu aleme de ifşa edercesine, kırlent gibi giyinip geldim sabah sabah... geldim ki, ne görsem iyi? Sabahın kör şafağında, elinin en dar zamanında, bi adet Selen... bana bak, sen en iyisi n'ap biliyo musun? Demin bana sorduğun soru var ya... onu bi de kendine sor... şunca senedir tanırım, seni elalemin yanında hiç bu denli bıngıl bıngıl görmedim... insaf yani... daha açık söyliyim anlamadıysan. Bütün bu konuştuklarımın meali şu; sen gidicisin koçum... gidicisin... haberin olsun!'

Haklıydı galiba kahpe... gidiciydim ben... ama ne yana?.. Konuşması kolaydı tabi... Alçak, karşıma geçmiş, gayet rahat bir şekilde, birkaç saniye önce aklımdan geçen şeyleri, sanki benim ödevimi defterine çekmiş de hoca önce ona sorduğu için, benim değişik bir cevap bulup bulamayacağımı umursamadan, okuyup gidiyordu... Sıram geldiğinde, zaten benden araklanmış metni nasıl değiştirecektim peki? Yazık değil miydi bana?

Normal mudumda olsam, böyle bir şeyi ağzımdan hayatta kaçırmazdım ama normal mudumda olmadığım için, normal olarak kaçırdım:

'Haklısın kız!' diye püskürerek hem de. 'İlgileniyorum galiba. Demin, bunu çok ultra bi şekilde hissettim üstelik. Üzerime bi ağırlık çöktü. Nefesim kesildi. Dahası, hani rüyanda olur, koşmak istersin, koşamazsın, bağırmak istersin, bağıramazsın. Aynen öyle oldum işte... boğuluyorum sandım... ödüm koptu... şey mi bu dersin?.. Yani, şey olunca böyle mi oluyo?'

Aşk diyemiyordum bir türlü işte, ne yapayım?.. Ben nerden bilecektim aşkı?.. Hiç tanışmamıştım ki...

Sözümü kesmeden dinlediğine göre, Cavidan da değişiyor olmalıydı. Hakkımda ne düşündüğünü anlamak için, yüzüne dikkatle baktım. İçimden geçenleri 'lönk' diye anlatıverdiğimden, biraz şaşkın, daha çok mahcup, en daha çok da pişman, yerimde büzüldüm. Vakit kazanmak için, tırnaklarımı filan inceledim. Sonra döndüm, tekrar Cavidan'ı inceledim. Hiç de

alaycı bakmıyordu. Anlamaya çalışır bir hali vardı. Uzman bir psikolog havasıyla, sigarasını alttan tutarak, teşhisini koydu:

'Sen gidicisin derken yanılmışım arkadaş! Sen gitmişsin bile... hadi hayrını gör... uğurlu kademli olsun... bu durumda ben, senin gül yüzün hatırına, bağrıma taş basıyor ve Muratımı, vantuzlu kollarına emanet ediyorum artık... en yakın arkadaşımı bu halde bırakmaya gönlüm elvermez harbiden.'

Kafayı dağıtmamak için, acele konuyu sulandırmam gerekiyordu.

'Okey,' dedim, '...anlaştık... ben de Tankut'u sana bırakıyorum o zaman.'

Dudaklarını tiksintiyle kulaklarına doğru gerip çizgi gibi yaptı.

'O ince ruhlu oğlan çocuğunu n'apayım anam?.. Evlensek, bi hafta sonra bana 'kocacım' demeye kalkar... istemem... ben kendime lezbiyen dedirtmem!'

Konu dağılır gibi olduğu için, kuyunun kenarlarından biraz uzaklaşabilmiştim. Neşeyle karşılık verdim:

'Aaa!.. Nesi varmış Tankutumun?.. Koç gibidir o, koç... şimdi ayıp ettin bak...'

Pis pis sırıttı:

'Epeyce tecrübe etmişe benziyosun... dikkat et ha!.. Biraz ondan, biraz bundan derken, bi de bakmışın, tecrübelerin arasına kürtaj masası tecrübesi de girivermiş..'

'Bozma ağzını boş yere... azizeler kadar bakireyim ben...'

Sağ elinin tersiyle sol avucunun içine vurdu.

'Ben de bunu anlamıyorum zaten anasını satiyim...' dedi. '...hem bütün azizeler bakire, hem bütün aziz pederler bakir, bakıyosun, biri azize bilmem kimin kızı, biri aziz sen bilmem neyin oğlu... nasıl oluyo lan o zaman bu iş?.. Senin bakireliğin de azize bakireliği gibi olmasın?'

'Ne kadar iğrenç bi açıdan bakıyosun hayata farkında mısın?..'

Küçük bir kahkaha attı.

'Evladım...' dedi, '...kötü bi şey demedik ki... tecrübe etmediysen, Tankut'un koç gibi olduğunu ne biliyosun dedik...

boynuzlarından mı, yoksa billurlarından mı? Di mi?.. Seni tanırım çünkü... bilmeden konuşmazsın... yani bi bildiğin var ki, 'koç moç' tanımı yapabiliyosun di mi?.. Ne demişler?.. 'Ben güzele güzel demem, etraflıca tecrübe etmeyince...' ben sana katılıyorum tabiii... belli bi yaştan sonra, insanın aklı bi tek şeyde oluyo... o zaman da güzelliği, zarafeti, sevgiyi çağrıştıran şeyler gidiyo, yerine bilinçaltına hapsedilmiş ne kadar cinsel obje varsa onlar geliyo... Mesela sen, koç derken, sapına kadar sağlıklı bi erkeği kastettin aslında..'

'Ben, erkek falan kastetmedim... sadece koç dedim, o kadar..'

'Sen erkek demedin ama nasıl bi erkek istediğini, bilmeden tarif etmiş oldun... demek koç gibisini istiyomuşun... anlaşıldı... bi bildiğin vardır elbet...'

'Yani, illa ki tecrübe ettiğimi söyletecen di mi?.. Evleninceye kadar bekle, ancak o zaman söylerim. Kar beyazı namusumu kocacığıma saklamaya kararlıyım ben... inan, bi tecrübem filan yok Tankut'la..'

'İyi hadi... bunu da yedik diyelim... Hani Tankut şöyle, uzaktan bakınca bari, bi adama benzeseydi, sana kıyak olsun diye, gönder bana, bir-iki hafta yanımda staj yapsın derdim harbiden... benden fizibilite raporlarını aldığın zaman, koç mu değil mi, koçsa ne kadar koç, anlardın artık.'

'Tamam işte... biz ne diyoruz? Al, evire çevire tecrübe et... eti senin, kemiği benim.'

'İstemem. Önşartım var biliyosun. Uzaktan bile olsa, adama benzemesi lazım.'

'Neye benziyo peki, madama mı?'

'Eh... biraz madama, biraz da şamdana... bol miktarda da kesme kristale... öyle erkek mi olur lan mıy mıy mıy... biblo almak istesem Paşabahçe'ye giderim.'

'Tankut kadar yakışıklı bi sevgilin olamayacağını bildiğin için, hasedinden çatlıyosun doğal olarak.'

'Valla, sana çok harbi bi şey diyim mi? Tankut'a 'güzel' denebilir, 'ahu gözlü dilber' denebilir, 'afeti rana' bile denebilir, ama kesinlikle 'yakışıklı' denemez. Yakışıklılık, erkeklere mahsus bi sıfattır çünkü. O çocuk, umumi helaya girmeye kalksa,

kapıdaki herif, 'Hoop, hanımlar öbür tarafa,' diye bağırır. Bunu sen de biliyosun.'

'Hıh... Tankut, ağzın bozuk olduğu için, seni habire tersliyo tabii. Sen de gıcık kapıyosun. Kibarlığına bakıp, koç gibi çocuğa, karı muamelesi yapıyosun.'

'Erkek mi yani?'

'Elbette!'

'Tecrübe etmediysen, nasıl bu kadar kesin konuşabiliyosun?'

'Üff!.. Gene başlama Cavidan...'

İt dalaşıyla, biraz daha vakit geçirdik. Bu arada da adamakıllı kendime geldim. Az önceki korkularımdan eser kalmamıştı.

Yaptığımız sohbetin diliyle özdeşleşip tıpkı kullandığımız lisan gibi, kendimiz de yakası bağrı açılmadık bir hale gelmek üzereyken, 'O', sınıfa geri döndü. Karşımıza oturup, bir sigara yaktı. Canı sıkkın gibiydi. Kızlar tuvaletine girmişti galiba. Bu asabi tavrı, gereken açıklamayı yapıyordu bana. Mesaj alınmıştı... 'O', salak gibi tuzağıma düşmüş ve bayanlar tuvaletine girivermişti... Ne demek oluyordu bu? Yani, aklımı okuduğu filan yoktu... ohh!.. Zevkle sataştım:

'Geçmiş olsun.'

Sigarasından bir nefes çekip, Cavidan'ın hep yaptığı gibi, dumanını suratıma üfledi.

'Bu yaptığını ödeyeceksin!'

Ciyak ciyak gülmeye başladım. Kahkahalarım, komik bulunan bir şey karşısında atılan cinsten değil, başarılan bir işten dolayı atılan cinsten, kutlama kahkahalarıydı esasen. Aklımı okuyamıyordu bu... ne güzeldi... güldükçe gülesim geliyordu... geleni geri çevirmedim ben de... doya doya gülmeye devam ettim.

Cavidan, saf saf bakınıyordu. 'N'oldu kız?' Falan diyordu ama hiç cevap verecek halim yoktu yani. Gözlerimden sel iniyordu. 'O'nu kesmeye başladım. Kızgın bir ifadesi yoktu. Şakadan anlıyordu zahir. Bunun üzerine, daha da gaza gelip suratına suratına çılgın kahkahalar patlattım... Cavidan, meraktan çatlıyordu. Dayanamayıp, iteledi bu sefer.

'N'oldu diyoruz be!.. Söylesene... biz de gülelim...'

Cavidan da bilsin, o da iştirak etsin, koro halinde gülelim istiyordum ama gülmekten bir türlü konuşamıyordum ki... Hıçkırıklarım, sözümü, kimbilir kaçıncı kez başlamadan keserken, 'O', benim yerime devreye girip durumu izah etti artık:

'Arkadaş bana bayanlar tuvaletini tarif etmiş.'

Cavidan çığlığı bastı.

'Ay ciddi olamazsın!.. Sen n'aptın peki, daldın mı içeri yoksa?'

'Tuzağa düşürüleceğimi hiç beklemiyordum... Hem ne dışarıda tabela var, ne de içeride bir ipucu... Rahat rahat girdim, kabinlerden birine... çıktığımda, lavaboda ellerini yıkayan bir kızla karşılaşınca anladım başıma geleni. Kızcağın şaşkınlığını fırsat bilip hızla uzaklaştım bu sayede... şimdi kimbilir, hakkımda ne kötü şeyler düşünüyordur.'

Cavidan da katıldı koroya. Ancak, niyeti başka olduğu için, bir yandan gülüp elleriyle 'şap şap' dizlerine vururken, bir yandan da; 'Ay, bi de ne güzel anlatıyooo,' diyerek, jönüne yağ çekmeyi ihmal etmedi.

'O' ise, yavaş yavaş, kızmaya başlıyor gibiydi. İkimizi de dikkatli dikkatli süzdü. Gülmemiz geçinceye kadar, sabırla bekledi. Ondan sonra da tehdit etti:

'Bugün, gözünüzden bir kez daha yaş gelecek... ama gülmekten değil... ağlamaktan da değil... yaptığınızı ödeyeceksiniz... merak etmeyin...'

Şaka yapıyor gibiydi ama ben gene de ürperdim. Adamın gözü, gülmekten ve ağlamaktan yaşarmazsa, başka neden yaşarırdı ki?.. Bize konjoktivit veya trahom falan mı bulaştıracaktı acaba?

Cavidan'ın, muhteris bir ifadeyle nefsi müdafaaya geçtiğini görünce, dikkatim dağıldı.

'Muratçım..' diyordu nazlı nazlı, '...güldüm falan ama yanlış anlama, benim başıma gelse de gülerdim... inan, bu komploda, benim en küçük bi katkım yok... Meryem Ana kadar masumum... iki gözüm önüme aksın, hepsi bunun başının altından çıkmıştır...'

'O', Cavidan'a, 'Atma!' der gibi baktı.

'Yanılmıyorsam...' dedi, '...Sevgi, bana tuvaletin yerini tarif

ederken, sen de burada oturuyordun değil mi? Nasıl masumiyet bu?'

Nasılsa, 'O'nun, içimi görmediği, iyice anlaşılmıştı artık. Cavidan'ın toparlanmasına meydan vermeden, iftiramı atabilirdim... Attım:

'Cavidan, aşkolsun valla...' dedim, '...sen demedin miydi, sabahleyin geldiğimizde, Murat tuvaletlerin yerini bilmez, daha yeni kayıt oldu, şuna bi oyun oynayalım, diyen? Bak, ben mertçe kabul ediyorum beraber tezgâhladığımızı, sen niye suçu bana atıyosun? Ayıp be!'

Nefretini ifade etmekte, gözleri yetersiz kaldığı için, ağzını devreye soktu:

'Adi, iğrenç, alçak, sefil bi mikropsun sen... alacağın olsun!'

Artık, ne yapsa, 'O'nu masumiyetine inandıramazdı. Pek mutlu oldum. Kıs kıs gülerek, 'O'na döndüm.

'Murat...' dedim, '...sana çok ciddi bi şey sorucam... Böyle, bugün yaptığın gibi, kızlar tuvaletine, kadınlar hamamına filan saklanıp sık sık ront çektiğin olur mu? Tedavi ettirelim istersen...'

Gülümsedi.

'Hayır,' dedi. 'Genellikle erkekler tuvaletine giderim.'

Cavidan da lafa karıştı:

'Nasıl bizim tuvalet ama? Sizinkinden temizdir garanti, di mi?'

Bakışlarını, önce Cavidan'a çevirdi, sonra bana bakıp ağır konuştu:

'Sayenizde, erkekler tuvaletini henüz göremediğim için bir karşılaştırma yapmak imkânım yok. Ama yine de itiraf etmeliyim ki daha önce gördüğüm erkek tuvaletlerine oranla bayağı temiz. Yalnız, şeyleri anlayamadım... şeyleri?'

İkimiz birden, sazan gibi atladık:

'Neyleri? Biz söyleyelim...'

'Yerlerdeki kanlı pedleri, pamukları... ne onlar? Orayı acil servis olarak mı kullanıyorsunuz? Yaralananları ilk olarak, kızlar tuvaletine mi götürüyorsunuz?'

Morardım. Cavidan da morardı ama benden daha arsız olduğu için, çabuk toparladı:

'İşte buyrun bakalım,' dedi, '...görüyo musun Selen? Daha düne kadar, melek gibi, evliya gibi tertemiz bi çocuktu... senin yanında ne hale geldi! Hadi buyur bakalım.'

Onayladım:

'Haklısın canım. Baka baka karardı ve yirmi dört saat içinde bana benzedi. Bir haftaya kadar da sana benzer. Asıl o zaman yandık. Hayır bekleme artık.'

Hep beraber gülüştük. Kaynaşıvermiştik gene. Yakınlaşıvermiştik. Artık, fazla endişe etmiyordum bu samimiyetten. Yeni, farklı bir şeyler hissediyordum. Sıkıntım, hissettiğim bu şeyleri, hissetmek istemeyişimden kaynaklanıyordu. Bunu anlamıştım çok şükür. 'O'na doğru akıyordum. Akmayı da istiyordum gerçi ama bir yandan da istemiyordum. Korkuyordum çünkü. Dediğim gibi, kendi korkularımdan korkuyordum.

Ders saati yaklaşmıştı... Canımın sıkıntısının arttığını farkettim. Esasen, ders saati ne zaman yaklaşsa, benim canım sıkılırdı ama bu defaki, başka bir sıkıntıydı.

Seyfi, Ali Vasfi, Mehmet ve Şenol, uygun adım, sınıfa girdiler. Sınıfımızın askerî öğrencileri. Özel servisleriyle, hiç sektirmeden, dersin başlamasına yarım saat kala damlarlardı her gün.

Şöyle bir süzüp koro halinde sataştılar Cavidan'a:

'Vaooov!.. Hangi dağda kurt öldü? Makyajlar filan?..'

Cavidan da tevazu göstererek cevapladı:

'Ne makyajı? Size öyle geliyo... her zamanki güzelliğim bu...'

Gülüşerek, haldır huldur sıraları çekmeye, kitaplarını defterlerini, paldır küldür, sıraların üzerine atmaya başladılar. Sonra da etrafa dağıldılar. O sırada, hasretle yollarını gözlediğim fotokopilerim geldi. Yanlarında da Haldun vardı. Suratındaki pişkin ifade kaybolmuştu. Kütüphanede, fotokopi makinasının başında beklerken, epeyce düşünmüşe benziyordu. Gevrek gevrek sırıtmıyordu artık. Mağrur bir edayla, bayrak teslim eder gibi teslim etti kâğıtları.

'Nasıl Selen?' dedi, '... işini görür mü?'

Teşekkür bekliyordu çocuk. Kikirdedim.

'Ay harikasın Haldun... çok öptüm... borcum ne kadar?'

Anasına sövmüşüm gibi baktı. İç çekip sitem etti:

'Hiç oldu mu bu dediğin şimdi yani?'

Elimi kaldırıp, 'Çak' dedim. El ele çakıştık. Çok sevindi... Gülümseyerek 'O'na yaklaşıp elini uzattı.

'Selam!.. Aramıza hoşgeldin... ben Haldun...'

'O' da doğrulup, elini uzattı. Tokalaştılar. Aslında, toka etmek yerine, 'Ne demek lan aramıza hoşgeldin?' deyip de bir tane ekleştirseydi, daha memnun olurdum. Beni uyuz eden laflardan biri de budur... 'Aramıza hoşgeldin.'... kim hoş geliyormuş 'ara'mıza?.. Bizim 'ara'mız, yolgeçen hanı mı?.. Okula hoşgeldin denir, evimize hoşgeldin denir... ne bileyim, daha edepli bir şeyler denir yani...

'Merhaba... ben de Murat... nasılsın?'

'Sağ ol, ya sen?'

Tepemde biraz daha dikilebilmek için eveleyip geveleyerek, lafı uzatmaya çalışıyordu. Sonunda, ihtiyaç duyduğu ara kabloyu buldu:

'Hangi kitaplardan ders takip ettiğimizi öğrenebildin mi Murat?'

Sahi ya... bir gün önce de çocuk kendiliğinden sorana kadar, bu konuda bir brifing vermek gelmemişti aklımıza... düşüncesizlikti bizimki harbiden... 'Arkadaş, sen yeni geldin, bilmezsin, bu okulu tanımazsın etmezsin. Şu şu şu hocalar, şöyle şöyledir, bu bu bu şekilde davranırlar, ders verdikleri kitap adları ise...' gibilerinden bir aydınlatmaz mı insan?.. En azından ben yani... Öyle kuyu çıkrığı gibi vayır vayır öteceğine, hayırlı bir hayır yap da misafirine bilgi ver, değil mi?.. Ne gezer...

Benden daha düşüncesiz olduğu için Cavidan'a, Cavidan kadar düşüncesiz olduğum için kendime, ikimizden de daha düşünceli olduğu için Haldun'a kıl kaptım.

'O' ise, nezaketle cevapladı Haldun'u:

'Henüz bunu sormaya fırsat bulamadım.'

Cavidan, benden atik davranarak, burnunu soktu:

'Biz sana hepsini ayarlarız. Kafanı yorma Murat.'

'O' Haldun'a döndü bunun üzerine.

'Gördün ya Haldun...' dedi, '...arkadaşlar yardımcı oluyorlar.'

'Hı hı.'

Haldun, ya malzemesi tükendiği için, ya da Yüksel'in sınıfa girdiğini gördüğü için, 'Görüşmek üzere,' deyip voltasını aldı. Günlük yavşama mesaisini başlatmak için kart basacak ya... Yan gözle, tiksinerek, aralarındaki pandikli mandikli ilişkiye baktım... Enseye tokat kestaneye parmak... bu hallerini görünce, dün, birinin aklına uyup öbürünün arabasına bindiğim için kendimden de tiksindim, hazır tiksinmişken.

Hayır, biz de Cavidan'la ifrata kaçarız zaman zaman ama böyle milletin ortasında değil herhalde... çok dikkatliyizdir bu hususta... Hatta ben, Cavidan'a ettiğim küfürleri günlüğüme bile yazmam... Neme lazım, ölürüm mölürüm de günlüğüm annemin eline filan geçer, ondan sonra ayıkla pirincin taşını... Bizim ailenin Görgü Kolu Mümessili Seden Hanım, kesin, ölümünden sonra evladını reddeden ilk anne olarak tarihe geçer... tahminimce, bununla da yetinmez, bayramdan bayrama aile mezarlığını ziyarete her gittiğinde, benim mezarımın üstüne tükürmeyi bir borç bilir... ayrıca, mezarın üstünde biten otları temizlemesinler diye bekçilere bol bahşiş bırakmayı da ihmal etmez.

Yüksel, Haldun'dan aldığı desteğin gücüyle sınıfın orta yerinde anırıp dururken, ben de bu yaratıktan ne çektiğimizi ve niye çektiğimizi düşünüp duruyordum. Tanrı'nın bir gazabı gibiydi. Bizim okula yolu düşen herkes bu gazaptan nasibini alsın diye, herif büyük bir görev aşkıyla, dönem üstüne dönem kaybeder, bu suretle, yeni jenerasyonlara da bulaşma fırsatı bulurdu. Okuldan her kaydı silindiğinde de Millet Meclisimiz, malum tanrısal misyonu yerine getirmek için af çıkartır, bu gene geri döner, yeni sınıf arkadaşları da seyredebilsinler diye, hard porno korku kuşağı karışımı senaryosunu yeniden sahneye koyardı.

Armatör çocuğuydu. Etrafı, salağın parasını otlanmaya çalışan çul, çapulla doluydu. Böyle olduğu için de, arkası, pislik bakımından kuvvetli biri gibi görünürdü... 'Aman Yüksel'e bulaşmayalım!!!' falan...

Ben, son derece iddialı olarak düşünürdüm ki; Yüksel, dışarda ne puştluk yaparsa yapsın, sınıf ahalisi tarafından dışlansa,

hiç değilse yüz bulmaktan mahrum edilse, sınıfta bari icrai puştluk yapamazdı... Gelgelelim, kazın ayağı öyle değildi. Bölümün çocuk kılıklı, az gelişmiş erkekleri, Yüksel'i bir bok sanıp yallı yallı etrafında dolanır ve 'bi anlat lan n'aptın?' diye gaz verirlerdi devamlı. O da yüz buldukça fütursuzlaşır, fütursuzlaştıkça densizleşir ve bir tek, sınıfın orta yerine etmediği kalırdı.

Allahtan, Suda haricinde, kızların hiçbiri yüz vermezdi bu sapısiliğe. Pek dalamazdı kızların arasına dolayısıyla. Ara sıra, Suda'dan çok elverişli hızlı hücum pasları alıp bize doğru kontratağa kalktığı olurdu. O zaman da bir şekilde başımızdan def edip Suda'yı bir kenara çekerdik... Derdik ki; 'Kızım, tepemize çıkıyo senin yüzünden. Düşüp kalkma şu herifle..' Hiç iplemezdi. Hatta ; 'Size ne ayol? Hangi çağda yaşıyoruz? Ailem bile karışmıyo bana,' diye bozuk atardı üstelik.

Şükürler olsun, bölümde Suda'dan başka 'hangi çağda yaşayan' dişi yoktu... Vardı dersem yalan söylemiş olurum. Sezar'ın hakkı Sezar'a... Bizim sınıftaki kızların, şahsıma olan samimi duyguları paralelinde, ben de onların hiçbirinden hazzetmezdim ama Yüksel'e koydukları tavrı da takdir ederdim yani... Allah muhafaza, bir de araya mesafe koymasalar, Suda'nın yaptığı gibi şımartsalar, bu herif, bizi belki de... yani...

Neyse, takdiri ilâhi bu ya, Yüksel'in de başına gelecek varmış demek ki... O gün, Haldun'u azıcık ittirdi, kaktırdı, elledi, kokladı, sonra da gözlerini pörtlete pörtlete Cavidan'ı kesmeye başladı... Kızın o saatlerdeki ışıltısını nasıl anlatsam?.. Yüksek far gibi diyeyim kısaca, bakanın gözünü alıyordu işte... Zaten bence de ileri gitmemek şartıyla, bu yaratığa bakmak değil, bakmamak günahtı... Ama Yüksel ileri gideceğe benziyordu... Gitti de nitekim... Ağır ağır, sırıta sırıta geldi, tepeme dikilip üstümden, kan bürümüş gözlerini kızcağıza odaklayarak sarktı:

'Cavidan... fıstık gibi olmuşsun kız... ne bu güzellik? Bana mı hazırlandın yoksa?'

Karşıdaki tehlikenin adı 'Yüksel'di... Cavidan, her zamanki stratejimizi uygulamalı, biraz alttan alarak, biraz da soğuk davranarak, Yüksel'e kafayı takmaya değmeyecek bir adam olduğunu hissettirmeli ve kendiliğinden çekip gitmesini sabırla

beklemeliydi... ama yapamadı... Sabah beri, hem Murat'ı bana kaptıracağını anlamış olmanın burukluğu, dolayısıyla boş yere süslenmiş olmanın kırıklığı ve dürü görmeye gelen komşular gibi, bütün sınıf mevcudunun, hayranlıkla etrafını tavaf edip durmasının sıkıntısıyla olsa gerek, Yüksel'e adam muamelesi yaptı ve adi adamla laflaşmaya kalktı:

'Sen insanların belden yukarısına dikkat eder miydin Yüksel?'

Bozulup da veyahut Cavidan şaka yapıyor sanıp da sırnaşmaya kalkmasın diye dualar ederek, kafamı kaldırıp suratına baktım. Kıpkırmızı olmuştu... ama utandığından değil... Tavuk derisi gibi bembeyaz bir cilde sahip olduğu için, konuşurken sarfettiği efor bile, tavuk gerisi gibi kızarmasına sebep olurdu. Suratında ayriyeten beliriveren hinliği görünce, bu defaki tavuk gerisi kırmızısının, her zamanki konuşma eforu kırmızısı değil, dalaşma kırmızısı olduğunu anladım. Cavidan da halt etmişti yani... Tırsarak, kafamı omuzlarımın arasına gömdüm... Önümdeki notlarla ilgileniyormuş gibi yaptım... Bana bulaşmasındı da... Hem Cavidan iyi arkadaşım olabilirdi ama kendi kaşınmıştı... Benim sorunum değildi... Karışmayacağımı belli etmek için, kafamı bir kez daha kaldırıp şirin şirin sırıtarak baktım ite... O ise, Süheyl Eğriboz gibi sırıtarak, Cavidan'a bakıyordu.

'Arzu ediyodun da niye söylemedin hayatım?' dedi seyrek dişlerinin arasından mikro zerrecikler fışkırtarak... 'O taraflarınnan da ilgileniriz.'

Pis herif, kendini, içinde tepişmeye alışkın olduğu eşek padoğunda buluvermişti Cavidan salağının sayesinde. Şimdi n'olucaktı? Besbelliydi ki, Cavidan da ona bir tane sallayacaktı... Bir şey değil, tam iki ateş arasında kalmıştım. Kabak benim başıma patlayacaktı. Kurunun yanında, cayır cayır yanacaktım. Cavidan'ın, bayramlık ağzını açmasını engellemeliydim. Mecburen karıştım:

'Yükselciim...' dedim en tatlı sesimle, '...neden çıkıp biraz dolaşmıyorsun?.. Açılırsın hem...'

Elini fermuarına atıp açıyormuş gibi yaptı.

'Ayıpsın kız osuruklu... sen açılmamı iste yeter ki... burda da açılırım.'

Kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. Utanç içinde, yarım tur dönüp duvar dibinde kıs kıs gülen erkekler güruhuna baktım. Kendileri Yüksel'le böyle şakalaşmaya alışkın oldukları için, bizi de şakalaşıyoruz sanıyorlardı. Ağlamaklı oldum.

'Defol Yüksel!' dedim.

'Defolu olduğunu ne biliyon kız? Gördün müydü hiç?'

Eliyle, neyi görmüş olmam gerektiğini işaret etti. Ana avrat sövecektim artık, ama Cavidan, elini omzuma koyarak engel oldu. Benim sakinleşmemi sağlamak için değil, ringdeki yerimi devralmak için... 'Sıkma canını Selen...' diye başladı müsabakaya... Sonra devam etti: 'Yüksel'e laf yetiştiremeyiz biz... baksana, herifin ağzı ağız değil, iplikçi karının götü!.. Anası doğururken bunun ağzına işemiş kesin...'

Belki de o ana kadar, hâlâ şaka yaptığımızı sanıyordu iblis. Cavidan'ın darbesini yiyip de şöyle bir sendeleyince, aklı başına geldi.

'Ne diyon kız sen?' diyerek kızın üstüne yürümeye başladı. Ama güzergâhını yanlış seçmişti. 'O'nun önünden geçmesi gerekiyordu çünkü...

Kendimi çaresiz ve yalnız hissediyordum... Herif, ortamızdan bir geçip de Cavidan'a ulaşınca, kızı evire çevire dövecekti, eli mahkum. Ben de âli menfaatlerim uğruna karışmayacak ve beni korumak için araya girip her şeyi göze alan biricik arkadaşımı kaybedecektim. Gerçi, lavaboya götürüp yüzünü gözünü filan yıkamasına seve seve yardımcı olurdum ama Cavidan bir daha beni hayatta affetmezdi... 'O' niye karışmıyordu peki? Hadi ben güçsüz, çelimsiz, arkadaşının dayak yemesine bile seyirci kalabilecek kadar karaktersiz biriydim de, 'O' neciydi?.. Eşşek kadar vücuduyla ne işe yarardı 'O'???

Ne diyordum?.. Hah!.. Yüksel Cavidan'ın üzerine yürümeye başlamıştı ve ben de 'O'nun kıza yardımcı olmasını, en azından, Yüksel'i şöyle bir okkalayıp kaldırdığı gibi gülüşüp duran aygır sürüsünün tepesine atmasını niyaz ediyordum... kiii... birdenbire, Yüksel'in havalandığını gördüm... Cavidan dayak yerken, Yüksel'in eli kolu bana çarpmasın diye yere eğdiğim kafamı, itin ayaklarının havada kaldığını görünce, merak edip

kaldırdım. 'O' ayaktaydı artık ve düşmanı ense kökünden desteleyip bez bebek gibi havaya kaldırmış, öylece tutarak bana bakıyordu. Yüksel, çapari solucanı misali çırpınıp sövüyor, oralarını da yazmayayım artık, 'Bırak lan! Bıraksana oğlum!' deyip duruyordu. Bu esnada, 'O' ona ne yapıyorsa, itin canını fena yakıyor olmalıydı ki, ayrıca ciyak ciyak da bağırıyordu.

'O' elinde dosya kâğıdı tutar gibi rahat, kılı kıpırdamadan, artık haline acımaya bile başladığım zavallı yaratığı yarım metre kadar havada tutuyor ve 'Emin misin? Fırlatıp atayım mı bu şeyi?' dercesine, kirli sarıya dönmüş gaddar gözleriyle, öylece bana bakıyordu... 'Sakın ha!!!' dedim içimden... 'Bi sakatlık çıkar. Bırak gitsin. Bu ona yeter,'... Anında bıraktı. Ondan sonra da beklemediği anda yerçekimine kavuştuğu için diz çöken Yüksel'in kalkmasına yardım edip fısıltı gibi tatlı sesiyle temennimi iletti:

'Git... bu sana yeter.'

Yüksel, 'O'nun tavsiyesine uyup düşe kalka giderken, ben de düşe kalka düşünüyordum: 'Ne dilediysem onu yaptı... karışmasını istedim, karıştı... o ana kadar karışmamıştı, çünkü kavganın korkusuyla 'O'nun varlığını bile unutmuştum... havaya kaldırmasını istedim... havaya kaldırdı... atmasını da istemiştim... ama 'O' bana karar vermem için bir şans tanıdı... aklımı okuyor bu... kızlar tuvaletine filan gittiği yalan... içimi gördüğünü anlamıyayım diye yaptı o numarayı... görüyor... görüyor... ne yapacağım ben şimdi?'

Karşımda, söz dinlemiş uslu bir çocuk gibi oturuyordu. Bense, 'O'nun karşısında, sudan çıkmış balık gibi... Cavidan, coşkuyla el çırpınca zihnim dağıldı.

'Nihayet, sınıfımıza gerçek bi errkekk geldi... helal sana Murat!.. Keşke bi de fırlatıp ataydın şu karşı duvara itoğlu iti.'

'O' Cavidan'a gülümseyerek bakıp, kafasını hafifçe yana yatırarak beni işaret etti.

'Atacaktım ama...' dedi, '...Sevgi engel olduğu için atmadım.'

'Sevgi mi? Sevgi kim be?'

'O'ndan gözümü ayırmadan dürttüm Cavidan'ı.

'Benim ya, salak!' dedim.

Cavidan, dirseğini hırsla gömdü böğrüme.

'İyi halt ettin...' dedi, '...bıraksaydın da dünyanın kaç bucak olduğunu gösterseydi hazır punduna getirmişken... niye engel oldun? Yüksel bizi öyle denk getirseydi, gözümüzün yaşına bakar mıydı sanıyosun?

'Kes lan!' dedim... Düşünmeye ihtiyacım vardı... Belki de içimden söylediğimi sanıp olayın heyecanıyla dışımdan söylemiştim... öyle ya... Cavidan da 'Ben Selen'in bi şey dediğini duymadım,' falan diye itiraz etmediğine göre... Başka bir açıklaması olamazdı. Kesin öyle yapmıştım... Salaklıktı benimki... Yok aklımı okuyormuş da yok bilmem neymiş!

Gözlerim 'O'nun gözlerine takıldı yeniden. Daha doğrusu, arayıp buldu... Bakmaya başladım. 'O' da bana bakıyordu. Sakin, huzurlu yüzüne, yeniden çiçek sarısına dönmüş gözlerine, mutedil bir suya dalarmışcasına, korkmadan, çekinmeden dalıp dalıp çıkmaya başladım... kâh balıklama kâh çivileme...

O anda kendimi, beş senedir, bulduğu her iki baş arasından kafasını uzatıp melül mahzun beni kesen Haldun'a benzettim. Efsunlanmış gibiydim. Büyülü bir şeyler oluyordu sanki... ya da, büyüleniyordum... Cavidan cırıl cırıl öterek gözlerimizin arasına girmeseydi, belki de yere diz çöküp serenat yaparak, ilanı aşk edecektim.

'Allah tuttuğunu altın etsin Murat... iyi boyadın hırboyu valla.'

Dönüp ters ters baktım. Kikirdeyerek göz kırpıştırdı.

'Gördün di mi?' dedi bana, '...nasıl oluyomuş gerçek bi erkek...'

Tankut'a salladığını biliyordum. Hemen kulağına eğilip kendi çapımda haddini bildirmeye kalktım:

'Ne biliyosun gerçek bi erkek olduğunu? Çok mu tecrübe ettin?'

Hiç bozulmadı. O da benim kulağıma eğildi karşılık olarak.

'Bazı erkeklerin erkekliği, tecrübe etmeden de anlaşılır çocuğum,' diye fısıldadı, '...senin Avşar Gelini kılıklı Tankut'un diskolarda inleye inleye, kıvrana kıvrana dans ederken, bu arkadaş, Batı Roma İmparatorluğu'nun arenalarında aslan pataklamakla meşguldü... hiç şüphen olmasın.'

'Ne fısıldaşıyorsunuz orda? Ayıp değil mi?'

Taş bizeydi. Dönüp güldük ikimiz de. Mutlu bir aile gibiydik. Cavidan'la birbirimize baktık. Sonra kafamızı çevirip 'O'na baktık. En sonra da hep birlikte kafamızı çevirip sınıf kapısının ağzında böğürüp duran Yüksel'e baktık.

'Bu burda kalmaz hemşerim!.. Görüşeceez daha..'

'O' ona cevap bile vermedi. Kafasını bana çevirip 'Kavga istiyor,' dedi. 'İstediğini de alacağa benziyor.'

Bir tuhaf oldum. Kavga istemiyordum ben... bu halimi görünce. Daha da bir tuhaf oldum... ne oluyordu bana?.. Ben kavga görmeye bayılırdım halbuki... kavga eden, babam bile olsa, ellerimi oğuştura oğuştura, keyifle seyrederdim... hatta kimi zaman, babam kapışsın da seyredeyim diye, benzin istasyonlarında filan, adamcağızı kışkırtırdım. 'Babaa...' derdim... '...galiba pompacı eksik benzin koydu... bi kontrol et istersen...'

Birazdan, kalabalık bir çakal sürüsüyle geri gelecekti Yüksel. Onca gözü dönmüş adam, çocukcağızın üstüne çullanacaklardı. Böyle bir şey olsun istemiyordum. Hayretti mayretti ama ben, 'O' incinsin istemiyordum.

'Valla ne yalan söyliyim, daha yeni ayıktım arkadaşlar,' dedim. 'Bu herif, bi dolu arkadaşını toplar, getirir şimdi. Getirmezse bile, pusuya yatar, seni bi tenhada sıkıştırır. Başına dert aldın valla. Cavidan için değmezdi... Ayağını denk al bundan sonra. Tek başına kızlar tuvaletine filan gitme.'

Tatlı tatlı gülmeye başladı. İliklerimin oralardan, soğuk bir rüzgâr geçtiğini hissettim.

'Ne gülüyosun yaa?' dedim. 'Valla doğru söylüyorum. Bi müddet tek başına dolaşma bak... sen beni dinle... di mi kız Cavidan?'

'Ha?'

'Kızım, Yüksel diyorum... altta kalır mı o mikrop?.. Pislik yapar, pusuya yatar diyorum... uyuyo musun?'

'O' Cavidan'ın ağzını açmasına zaman bırakmadan araya girdi:

'Ben seni gayet iyi anlıyorum Sevgi,' dedi, '...meraklanma... dikkat ederim. Şaka yaptığını, durumu abarttığını düşündüğümden gülmedim. Endişelenmen hoşuma gitti de ondan güldüm.'

'Anlayamadım... niye hoşuna gidiyomuş benim endişelenmem?'

'Hani sen, kavga seyretmekten hoşlanırdın?.. Baban kavga etsin diye, benzin istasyonlarında pompacılara karşı bile kışkırtırdın onu?'

Haydaaa!!! Benim aklım 'best selır' mıydı ya, şakır şakır okuyordu herif!!! Aklımı oynatmamam için konuyu yerinden oynatmam gerekiyordu. Ne olup bittiğini sonra düşünürdüm artık. Ustaca bir manevrayla, gereğini yerine getirdim:

'Muraat...' dedim, '...hafızana hayranım, biliyo musun?.. Garanti, Ankara telefon rehberini de ezbere biliyosundur sen... di mi?'

Şaşırdı.

'Bilmiyorum,' dedi. 'Neden sordun?'

Yüzümü şirin yaptım.

'Sabahtan beri...' dedim, '...elli kişi, gözünün ve kulağının önünde, adımı 'Selen' olarak beyan ettiği halde, sen hâlâ 'Sevgi' olduğumu sanmakta ısrar ediyosun da... ne iş?'

Yüzünde, 'Ay pardon! Unutmuşum!' ifadesi görmeyi bekledim. Hiç eser yoktu. Bilgiç bilgiç, sakalsız suratını sıvazladı.

'Ama ben 'Selen'i unutmuş değilim ki...' dedi, '...sana 'Sevgi' demek istediğim için öyle diyorum... bir sakıncası var mı?'

Bu tarz isim değiştirmeceleri, Hababam Sınıfı özentisi olarak gördüğüm için hiç sevmezdim esasında. Doğal olarak; 'Çok sakıncası var,' deyip, bu talebi de şiddetle geri çevirmem gerekiyordu. Ama çeviremedim... Sanki, 'Sevgi' demekle, bir şeyler ima etmeye çalışıyor gibiydi. Üstüne basa basa; 'Sevgi demek istediğim için...' demesi çok hoşuma gitmişti. Adeta, o adla seslenerek, sevgi gibi bir şeyler hissetmemi amaçlıyordu kendisine karşı... bir ima vardı canım... kesin vardı... kendime dahi ima edemediğim bir ima hem de... Ben, 'O'nun 'Sevgi'si... başkalarının Selen'i, ama 'O'nun 'Sevgi'si...

'Eh...' diyebildim yalnızca...

Ders vakti kapıya dayanmıştı artık. En son gelmekle meşhur, Kıbrıslılarımız da geldiğine göre... Fatoş, Ali ve Aşkın... Fatoş'la Ali, idare eder tiplerdi. Ama, Aşkın yavşaktı. Yüksel'in

avanesindendi ve toptu üstelik. Permalı, uzun siyah saçları ve maviş, çipil çipil gözleriyle, Suda'yla birlikte, sınıfımızın yüz karasıydı. Suda'nın üçüncü cins şubesi... Yüksel'in, bunu derste bile mıncıkladığına şahidim... kaç kere hem de...

Çaktırmamaya çalışarak, dönüp dönüp Yüksel'in, tanklı toplu çerileriyle sınıfa ne zaman gireceğini gözlemeye başladım. 'O', aynı anda işime karıştı:

'Şimdi gelmeyecek.'

Aklımın bu derece kolay okunduğunu görmenin beni artık hiç sarsmadığını görünce, şiddetle sarsıldım.

'Ha?' dedim, anlamamış gibi. 'Kim gelmiycek?'

'Yüksel... tanklı toplu çerileriyle şimdi gelmeyecek.'

Aklımdan geçen kelimeyi bile biliyordu adam... hayır hayır... tesadüftü hepsi... Bazen, Cavidan'la başımıza gelirdi bu tip hoş olaylar... Bizim için uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra, birdenbire ve aynı anda, aynı şarkıya başlardık mesela... Çok şaşırırdık ondan sonra da... Bu da öyle bi şey olmalıydı... Salak salak kapıya baktığımı görünce, kim olsa suratımın gergin halinden, bir gerginlik beklediğim anlamını çıkarabilirdi... Yüz ifademi hiçbir zaman kontrol edemezdim zaten. Ağlarken bile, güldüğümü sanan olabilirdi...

Yine de içim, bu açıklamaya inanmıyordu. Yüzüm, şaşkınlıktan yamulup gitmiş olmalıydı... Her paniğe kapıldığımda yaptığım gibi, inkâra sığınmayı denedim:

'Ben ona bakmıyodum ki...' dedim, '...amma da uyduruyosun...'

'İnkâra sığınma... ona bakıyordun.'

Ayaklarımın dibinde, kör kuyum beliriverdi gene.

Cavidan, hiçbir şeyin farkında olmadığını ele verir bir bönlükle; 'Ay bırakın şimdi elin Yüksel'ini filan. Nerdeyse hoca gelicek,' diyerek ortalığı velveleye vermeseydi, içine yuvarlanacaktım belki de...

Hemen toparlandım. Cavidan'a minnetle baktım. O da Haldun getirdiğinden beri öylece sıramın üstünde durup duran fotokopilere minnetle bakıyordu. Kendi menfaati için imdadıma yetişmişti demek ki.

'Şunları aç da bi göz atalım artık,' diye devam etti. 'Şimdi herif gelir, sanki okumak zorundaymışız gibi, ne var ne yoksa sorar. Sorsun, ziyanı yok da bilemeyince çok fena aşağılıyo... okunacak yer çok mu kız?'

Kâğıtları kaldırıp şöyle bir tarttım. I-ıh... çok değildi. Çalıkıran gelmeden bir göz atsak, derste o anlatırken de parmağımızla takip etsek, gelecek soruları göğüsleyebilirdik.

Kâğıtları açıp önüme serdim. 'Gelin bakiim yavrularım,' dedim. 'O'da, sırasını mecburen benim yanıma çekti bu kez. Yani, bir gün önce, ortamıza oturmak suretiyle, hem Cavidan'ın, hem benim yanıma değil, soluma, sadece benim yanıma çekti.

'O' sol omzumun üstünden kâğıtlara doğru hafifçe eğilince, ben de fırsatı değerlendirip hafifçe fırtlayarak, kokusunu içime çektim. Sigara migara da içtiği halde, leş gibi kokmuyordu... Aferin... bakımlıydı demek ki... Böyle hafif, çok hafif bir çiçek kokusu çarpıyordu adamın burnuna... yanımda değil de uzaklardaymış sanki... Ne hoş, ne hafif bir kokuydu o... Halbuki Cavidan böyle miydi?.. Şişeler dolusu Amaraj'ın içinde kurbağalama yüzdüğü halde, kül tablası gibi kokardı... Bir metre arkama çaktırmadan sokulsa, gelenin Cavidan olduğunu anlardım, ben de Amaraj kullanırdım üstelik...

Cavidan, sağ yanımda, esneyerek, kaşınarak ve geviş getirerek, yani aynen benim yaptığım gibi yaparak, üstünkörü, sözde metni incelerken, 'O' gayet diri, zinde ve ciddi bir ifadeyle, huşu içinde bakıyordu Haldun'un çıkardığı özete...

Henüz son sayfaya ulaşamamıştık ki, Çalıkıran sınıfa girdi. Şöyle bir, yan gözle, tepeden tepeden bakarak, kürsüye geçti. Mutat esprisi olan; 'Uyandınız mı?.. Öyle umalım'ı yapıp yoklama kâğıdını Pirelli'sine uzatarak imzaya açtı ve lambır lumbur ders anlatmaya başladı.

Pirelli, 'Parla' oluyordu yani... Bir tek Çalıkıran 'Pirelli' derdi kıza... Beş sene önce, ilk tanışma merasiminde, nerden estiyse esti, kızcağıza, 'Aaa? Parla mı? O ne biçim ad öyle? Pirelli gibi...' dediydi... Tamam işte... o oldu, kızın adı, o gün bugündür, Çalıkıran'ın lügatında 'Pirelli' olarak kaldı.

Parla, temiz kalpli, açık sözlü, dobra dobra bir kızdı, ama

ben sevmezdim. Çok ukalaydı bir kere... Kimseye de ödev mödev, kopya mopya koklatmazdı ayrıca... Çalışkandı lakin, çalışkanlığı sadece kendineydi... Ne yapayım ben öyle talebeyi?.. Acaip muhteristi canım... Kazara, girmediğiniz bir dersin notunu filan istemeye kalkın sıkıysa... Canınızı alacakmışcasına baktığı yetmezmiş gibi, bir de üstelik; 'Siz kantinlerde, bahçelerde sosyal hayat takılın, biz burda oturup sizin sekreterliğinizi yapalım!' diyerek terbiye de ederdi ilaveten... ah, hele o sınavlardaki cimriliği! Aman evlerden ırak!.. Ben bunun neyini seveyim şimdi?.. İnsan, başını ellerinin arasına alıp da şöyle bir düşünmez mi?.. 'Bu arkadaşım, acaba ödevini niye hazırlayamadı?'... öyle ya... belki bir problemi var?.. Di mi?..' Acaba, bu arkadaşım, sınavda niçin benden kopya istiyor? İstikbali sözkonusuyken niye çalışamamış? Hastası filan olmasın sakın?.. Yok efendim... ne gezer?.. Varsa yoksa, Pirelli Hanım'ın prensipleri... Halbuki, hocalar bile, yeri geldiğinde, 'Çalışıyor, çabalıyor, ama yapamıyor çocuk,' deyip mezun olmamız için, azıcık göz yumuyorlardı bazı şeylere...

Çalıkıran, kendine secde edercesine dersini anlatırken, biz de, Cavidan bir taraftan, ben bir taraftan, anlattığı yerleri, Haldun'un verdiği özetin üstünde, işaret parmaklarımızla yakalamaya çalışıyorduk. Az sonra, adeti olduğu üzere, isim isim seslenerek soru sormaya başladı. Bilmem kaçıncı soruda, piyango bana da vurdu. Oturduğum yerden, biraz uydurarak, biraz da 'O'nun, kafamın içinden söylercesine net bir sesle yaptığı suflajdan esinlenerek, geveleye geveleye sıramı savdım. Çalıkıran, genelde, bir arada oturan ekiplerden, her ders, yalnızca bir kurban alırdı. Ama bu defa öyle yapmadı. 'O'na ters ters bakmaya başladı. Bana kopya verdiğini gördü sandım ilk önce. Sonra, surat ifadesinden anladım ki, 'O'nu nerden hatırladığını çıkarmaya çalışıyor. Baktı, baktı, baktı... Umudunu kesmiş gibi geri döndü ve aniden, hızlı bir rivörs yaparak, 'O'nun tam karşısına zıpladı. Bir gün önce dersini bölen melunu yakalamıştı nihayet. Yüzünden, bariz bir rahatlama ifadesi geçti.

'Mösyöö...' dedi ve acaip kazık bir soru sordu.

Cavidan'la, panik halinde birbirimize bakıp aynı anda atıla-

rak, özetin sayfalarını haşır huşur çevirmeye başladık. Sorunun yerini bulup da kopya vereceğiz ya... itiraf edeyim, benim paniğim, biraz da 'O'nun, cevap verememe ihtimalinden sonra, sorunun bana da sorulması ihtimalinden kaynaklanıyordu... Dünya hali bin bir türlüydü... her güçlüğe hazır olmalıydı insan...

'Cevaplamak istemiyorum.'

Yerimde, altıma çivi koymuşlar gibi hopladım. Ne diyordu bu? Doğru mu duymuştum? Dönüp Çalıkıran'a, 'Benim bu kişiyle hiçbir yakınlığım yok,' dercesine şirin şirin gülücükler attım. Arkadaşı sanıp da beni mimlemeye filan kalkardı, neme lazım...

Çalıkıran, suratına doğru gelen sirke sineğinden kurtulmak istercesine, gayrı ihtiyarî, gözlerini kırpıştırdı.

'Sori?' dedi.

Burada bir parantez açmam lazım. 'O' sadece 'cevaplamak istemiyorum,' gibi kabul edilemez bir cevap vermekle kalmamış, aynı zamanda, 'cevaplamak istemiyorum,' da demişti... Yani, Çalıkıran'ın en önemli kanununu çiğnemiş, Türkçe konuşmuştu. Dil Bilimi son sınıfta okuyup da İngilizce konuşmayı dahi doğru dürüst beceremeyen andavallılar olduğumuzu anladığı ilk günden beri, adamcağız, bize hiç olmazsa, meramımızı anlatacak kadar İngilizce konuşma pratiği kazandırma misyonunu üstlenmiş ve 'Uyandınız mı? Öyle umalım'ın haricinde, ders saatlerinde Türkçe konuşmayı kendine bile yasaklamıştı. Bu hususta çok hassas davranırdı. Aniden kalp krizi geçirsek ve 'Anam! Ölüyom!' diye bağırmaya kalksak, kesinlikle müdahale edip; 'Nooo... no Törkiş... yu şud'ıv sed, o mami ayem daying,' bile diyeceğine inandırmıştı hepimizi.

Adam, hem cevabın anlamsızlığından, hem de Türkçe oluşundan darbe yemişti ve küfür yemişcesine kızarmıştı. Dişlerini gösterip sırıtarak, yakası eprimiş de kaşındırıyormuş gibi, boynunu oynata oynata 'O'na doğru yürümeye başladı. 'O'na göre yarım metre kadar karşısında, bana göre de bir metre kadar sol çaprazımda durdu.

'Mösyöö...' dedi. 'Siz yeni kaydolmuştunuz değil mi?'

Demek durum çok vahimdi. Çalıkıran Türkçe konuşuyordu çünkü.

'Evet mösyö,' dedi 'O' da, dalga geçer gibi. Başka da bir şey söylemedi. Kafasını, ne kafası, kılını bile kıpırdatmadan, hocasını süzmeye başladı. Cavidan'ı dürttüm.

Çalıkıran, öfkeyle ellerini kenetleyip parmaklarını kütletti.

'Sorulan bir soruyu cevaplamak istemiyebilirsiniz,' dedi, dişlerini gıcırdatarak. 'Bu, sizin öğrenim hayatınıza yansır. Hiçbir diyeceğim olamaz. Ama, size İngilizce sorulan bir sorunun cevabının, az önceki kadar cesurca da verilmiş olsa, İngilizce olarak verilmiş olması gerekirdi. Yeni kaydolmuş olmanız, bu kadar basit bir şeyi anlamanıza engel mi?'

'O' cevap vermedi. Çalıkıran'a bakmaya devam etti.

'Size soruyorum,' diye tekrarladı Çalıkıran '...engel mi? Yoksa İngilizce mi bilmiyorsunuz?'

'İngilizce bildiğimden hiç kuşkum yok,' dedi 'O', buz gibi bir sesle.

'Peki, o halde, neden o malum cevabınızı İngilizce olarak vermediniz?'

Bir buz daha:

'Ben bu okula, terbiye değil, dil bilimi öğrenmek için geldim.'

Çalıkıran, bir iki adım geri gitti. Çene kemiği atmaya başladı. Olacakları düşünmek bile istemiyordum artık. Gözümün önünde, cayır cayır yanan bir diploma belirdi. Bu, 'O'nun diplomasıydı ve benimki de hemen yanında duruyordu. Çünkü ben de sınıfta, başka hiç yer kalmamış gibi, 'O'nun yanında duruyordum. Hoca, bana da takardı artık, kesin... Yanacaktım Marmara çırası gibi... ama önce 'O' yanacaktı... Birden, 'O'nun yanmasını istemediğimi farkettim... kendimi; 'N'oluyo sana be? Bırak ne hali varsa görsün. Hem, ders de kaynıyo ne güzel... 'O'na acımak sana mı kaldı?' gibi telkinlerle, için için özüme döndürmeye çalıştıysam da, başaramadım... Ben, yüreğim cız ederek farkettim ki, 'O'nun başına kötü bir şey gelmesin diye, derse kaldığımız yerden devam etmeye bile hazırım...

'Terbiye tahsil etmeye gerek duymamış olsanız bile, hocanıza karşı saygılı davranmak gereği duymalıydınız.'

Adam haklıydı Allah için... Güzel konuşmuştu... İçimden,

'O' da çok ayıp etti hakkaten. Ne de olsa, karşısındaki bir hoca...' diye geçirdim. Bu düşünceme ve 'O'nun, içimden geçeni bilip emir telakki ettiği inancıma paralel, 'O'ndan, özür dilemeli bir kıvırtma bekledim. Bir taraftan da bütün telepatik yeteneklerimi devreye sokarak; 'Özür dile. Sana emrediyorum, özür dile,' diye, radyo dalgaları göndermeye başladım... Ancak, 'O'nun, öncekilerden de soğuk cevabı, 'Kimse kimsenin aklından geçeni okuyamaz. Her şey, basit bir tesadüften ibaret,' şeklindeki eski inancıma dönüş yapmamı sağladı.

'Hocama ne için saygı göstermem gerekiyor?'

Çalıkıran'ın suratı siyaha kesmeye başlamıştı. 'O'nun üstüne eğildi.

'Ne dedin?' dedi. 'Anlamadım.'

'Hocama ne için saygı göstermem gerekiyor?'

Çalıkıran, 'O'nun dirseğini yakaladı.

'Sınıfı hemen terket!' dedi.

'Hayır.'

Çalıkıran, bu kez, hâlâ elinde tuttuğu dirseğe, bizim otoparkın oradaki yapay tepenin yamacında duran, beton Angora Keçisi heykelinin boynuzuna asılır gibi hınçla, kuvvetle asıldı. Böyle bir harekette, doğal olarak, çekiştirilen insanda, çekiştirenin çekiştirdiği yönde bir çekiştirilme ivmesi olmaz mı? Ne bileyim, bir yekinme, bir devinme, belki paldır küldür, kollarla da denge sağlamaya çalışarak, az da olsa bir savrulma olmaz mı?.. Olmadı işte... Vallahi de billahi de olmadı... Adamcağız, 'O'nun koluna asıldığı hızla, birkaç adım gitti, fakat eli 'O'nun dirseğinde takılı kaldığı için, aynı hızla geri geldi. Aynı anda da, öfkeden veya şaşkınlıktan, veyahut da korkudan, yarım metre uzağa kaçıp eski pozisyonunu aldı. Titreyen bir sesle, işaret parmağını kapıya doğru sallayarak bağırdı:

'Son defa söylüyorum. Derhal sınıfı terket!'

'O', ağır ağır ayağa kalktı. Suratını, saygı göstermediği adamın suratıyla aynı hizaya getirene kadar eğildi. Sonra da sordu:

'Neden?'

'Çık diyorum.'

'Neden?'

Çalıkırancık, belki de suratına ani bir kafa darbesi yememek için, geri geri çekilip sınıfın kapısına kadar gitti. Pençesini kapının kulpuna atıp ardına kadar açtı ve bu kez de oradan bağırdı:

'Dışarıı!'

'O' yerine oturdu. Oturduğu yerden de, yerden göğe hak verdiğim hocama laf yetiştirdi:

'Gerekçenizi anlayamadım. Çıkmayacağım.'

Çalıkıran, güç yetiremeyeceğini idrak etmenin hırsıyla tahtaya doğru koştu. Kürsünün üstüne yaydığı malzemelerini alelacele çantasına tıktı. Hantal bir rotasyonla tahtaya döndü. Eline tebeşiri aldığı gibi, tahtayı yazar ve kitap isimleriyle doldurmaya başladı. Yazacak yer bitince, yalapşap silip tekrar yazdı. Sonra, tekrar silip tekrar yazdı. Sonunda tebeşiri yere attı ve çantasını kaptığı gibi kapının önüne koşup bize döndü.

'Bu kitaplardaki bütün konulardan sorumlusunuz,' diye haykırdı. 'Bundan sonra, size dersi asistanım verecek. Ben de sınavlarınızla ilgileneceğim... ilk vizeniz, gelecek hafta bugün... her şeyden sorumlusunuz, ona göre.'

Çıktı gitti. Hepimizin üstüne de ölü toprağı serpti giderken. Her çeşit sineğin sesi rahatlıkla duyulabilirdi... Ağır ağır kafamı çevirerek, önce 'O'nu, sonra da sınıftaki istikbali kararmış öğrenci arkadaşlarımı inceledim. Kafalar, birer ikişer, gelir gelmez ortalığı karıştıran yabancıya dönmeye başlamıştı bile. Biri posta koyacaktı koymasına da bakalım, Yüksel gibi bir belalıya posta koyana, kim posta koyacaktı... orası biraz şey istiyordu adamda harbiden...

'En cesurumuz Pirelli'ymiş meğer... yani Parla...'

'Afferim be...' diye bağırdı, çıkan olmasın diye kapının oraya doğru hızlı hızlı yürürken... '...cengâver gibiydin maşşallah!.. Perişan ettin herkesi... afferim valla...'

Parla, yerden göğe haklıydı. Çaktırmadan, başımı sallayarak, desteklediğimi ifade ettim. Sessiz kalanlar ise, Parla'nın parlayışından cesaret alıp oturdukları yerden homurdanmaya başlamışlardı. 'O'na baktım, ne diyecek diye... Oralı bile değildi... Sakin bir ifadeyle önce bana, sonra Cavidan'a gülümsedi.

'Endişe etmeyin,' dedi. 'Hocanın gururu çok kırıldı. Bana baskı yapmanız için sizi kışkırtmaya çalıştı. Umdu ki, siz beni ikna edersiniz, ben de ondan, hepinizin önünde özür dilerim.'

Cavidan, misafire minder gösterir gibi, eliyle sınıfı gösterdi.

'Görüldüğü kadarıyla, ahaliyi isyana ikna etmiş,' dedi. 'Hadi buyur bakalım. Şimdi ne yapmayı düşünüyosun?'

'Hepsini ikna etmeyi düşünüyorum.'

Cavidan'la aynı anda atladık:

'Nasıl?'

Cevap vermedi. Elleri belinde, üstüne doğru gelen Parla'ya bakıyordu... Ben de baktım. Parla, yaklaştı, yaklaştı, kollarını göğsünde düğümleyip bir rehberlik uzmanı edasıyla, sözde 'O'na, ama aslında destek beklediği ahaliye seslendi:

'Arkadaşım... olmaz böyle... bunu gurur meselesi yapma... kalk git, hemen hocadan özür dile... Valla bu sınıftan hiçbirimiz mezun olamayız ondan sonra... Başımızı derde soktun bak... bak bak... şu tahtanın haline bak... halimize acı da git, şu işi nasıl bozduysan öyle düzelt... burası hava atılacak yer değil ki... biraz alttan al, özür dile, olsun bitsin...'

'O', her zamanki abartılı nezaketiyle biraz alttan aldı:

'Hayır.'

Parla'ya olan tembel husumetim nedeniyle, böyle bozum olması, morarması, egomu okşamadı değil, ama kızcağız da haklıydı yani... Hele hele, sınıftaki her ferdin başına gelecek olan felaketin, otomatikman benim başıma da gelecek olması, Parla'yı daha da bir haklı kılıyordu gözümde... Hemen hemen bir adalet savaşçısı kadar... Yani, bu kadar kitaptan kopya çıkartılmazdı ama diyelim çıkarttım, bu sefer de okula taşınmazdı. Hadi diyelim, hamal mamal tutup onu da başardım, sınavda onca kopyayı neremde gizleyecektim? Kopya dediğin şey, ütülenecek çamaşır gibi, sıranın yanına istiflenmezdi ki... Parla haklıydı canım... Hem ne demek; 'Hayır'?.. Gidip, eşşek gibi özür dileyeceksin işte...

Bir kez daha Parla'ya döndüm ve 'O'na belli etmeden, kaşgöz oynatarak, 'Devam et. Bastır. Ben senin yanındayım,' işareti yaptım. Gelgelelim, kızcağızın, aldığı cevap nedeniyle konu-

şacak takati kalmamıştı ki... Olduğu yerde lök gibi kalakalmıştı... Durumu farkeden Asker Seyfi, bulunduğu yerden kalkarak, Parla'nın yanına geldi bunun üzerine. 'O'nu diplomat üslubu kullanarak yumuşatmayı denedi.

'Pardon arkadaşım,' dedi. 'Adınız neydi?'

'Murat.'

'Murat, bana kalırsa da hoca size karşı haksızlık etti. Ancak, ne de olsa hoca o... kozlar onun elinde... Bu tavrınızı sürdürürseniz hepimizin başı çok ağrıyacak... Şimdi adam, sözünü tutup da bu sürtüşme yüzünden, bütün sınıfı yakarsa rahatsız olmaz mısınız?'

Neredeyse ayağa fırlayıp Seyfi'yi alkışlamaya başlayacaktım. Ne güzel konuşmuştu. Tutamadım kendimi.

'Evet Murat,' dedim. '...Arkadaşımız haklı. Hepimiz batıcaz valla... Senin tavrın hocaya bi şey yazmaz, ama onun tavrı bize çok şey yazar.'

Şefkatle baktı bana. 'Canım benim... sana hiç kıyar mıyım?' der gibiydi. Sanki yüksek sesle söylemiş de herkes duymuş gibi kızardım. Kafamı çevirip Seyfi'ye bakmaya başladım. 'O' da, aynı anda, onu cevaplamaya başladı:

'Endişende haklısın Seyfi. Ben gitmeli ve hocadan özür dilemeliyim ki siz arada kalmayın... Korkunuzu anlıyorum, ama özür dilemeyeceğim. Buna gerek yok. İnan bana, benden dolayı kimse ceza çekmeyecek. Bu hafta bitene kadar, bu derdiniz de bitecek ve Hoca yeniden dersinize gelip espriler yapmaya devam edecek.'

Çok gerçek dışı bir vaatti bu. 'Enflasyon, yarın sabah, sıfırın altına inecek,' deseydi daha inandırıcı olurdu. Ama inanmıştım işte. 'O'nun, pek çok şeyi, Yüksel'i havalandırıverdiği kadar kolayca yapabileceğini sanıyordum belki... Sınıfta da homurtular kesilmişti... Dönüp baktım. Herkesin suratında, yeni işemişlere özgü bir rahatlama vardı. İkna etmişti işte. İyi de, nasıl? Hiçbir şey dememişti ki... 'Ben hallederim,' hepsi o kadar!

Asker Seyfi; 'Hay sağ olasın,' deyip, sınıfı terketti.

Cavidan'la göz göze geldik. Ortalığın yatışıvermesinin nedenini birbirimizin gözünde arıyorduk galiba. Bulamadık.

'Murat, hayret bi şeysin yani...' diye söze girdi Cavidan. '...kendi kendine hır çıkartıyosun, ondan sonra da 'bakmayın siz bana, ben hallederim' diyosun. Ben hiçbi şey anlamadım bu işten. Nasıl halledeceksin harbiden?'

'O', yeniden karşımıza çekti sırasını. Ağır hareketlerle, acemi sihirbaza illüzyon dersi verir gibi, göremediğimiz bir yerlerinden, bir paket sigara çıkarttı. Cavidan'a ikram etti. Bir tane de kendi dudağının kenarına iliştirip önce Cavidan'ınkini, sonra da kendininkini yaktı. Çakmağı neresinden çıkarttığını da göremedim. Kıyak çakmaktı ama. Antika havası vardı.

'Söylersem tadı kalmaz,' diye cevapladı Cavidan'ı. Hafta sonunda görürsünüz.'

Buna razı olamazdım. Meraktan çatlardım hafta sonuna kadar. Atladım:

'Ay ne de esrarengizsin... havan batsın... bana bak, bırak şu sır küpü ayaklarını da, gel anlat... hatta senle bi anlaşma yapalım... ben, senin bana 'Sevgi' demene izin veriyim, sen de buna karşılık ben ne sorarsam cevap ver...' Elimi havaya kaldırdım: 'Okey mi? Çak!'

Havadaki elime şöyle bir baktı.

'Sen izin vermiştin zaten,' dedi.

Bozulup kolumu indirdim. Hafızamı mı kaybetmiştim, yoksa bu herif mi doğru söylüyordu. İzin vermiş miydim sahiden?.. Cavidan'ı dürttüm.

'Sahi izin verdim mi kız?' diye sordum.

Cavidan, 'O'na bakıyordu.

'Ne biliyim be...' dedi ters ters.

Bir ara, 'eh' demiştim ağzımla ama asıl izni içimden vermiştim. 'O'nun Sevgi'si olma arzusu gönlümden geçtiğinde coşup için için basıvermiştim Sevr'e imzayı... Bu, izni 'eh' ünleminden mi çıkartmıştı, yoksa benim pirelendiğim gibi, aklımın derinliklerinden mi?

'İkincisi.'

Neler duyuyordum ben? Bana mı diyordu?

'Ha?'

'Derinliklerinden... aklının derinliklerinden.'

Bir daha sormadım. Kendimi, yatak odam röntgenleniyormuş gibi hissediyordum... Yani bu adam, harbi harbi, içimden geçenleri... tövbe tövbee... Azrail yoklamış gibi ürperdim... Her şeyi, akşam evimde kendi kendime, salim kafayla düşünürdüm artık... 'O'nun karşısında düşündükçe, selamet, kafamı terkediyordu çünkü... Anlamazdan gelerek, karambole getirmeye çalıştım:

'Peki, tamam... İzin verdik diyelim. Sen şimdi Çalıkıran'ı nasıl tuş edeceğini söyle... Buna karşılık, dersten sonra, sana Kızılay'da hamburger ısmarlıyayım.'

Ona kemik atan falan yoktu ama Cavidan, derhal yalanarak, otomatik bir Pavlov refleksiyle teklifimin üstüne atladı:

'Valla tamam... kolalar da benden anasını satiyim...'

Tatlı tatlı gülmeye başladı 'O' yine... gülümsemeye yani... ne bileyim, belki sadece pişmiş kelle gibi sırıtıyordu da meftuniyetimden dolayı bana öyle geliyordu.

'Bakın arkadaşlar...' dedi nihayet, '...çok yakın zaman içinde, birbirimizi çok daha iyi tanıyıp benimseyeceğiz. O zaman, her şeyi, benim acaipliğim de dahil, daha iyi anlayacaksınız. Benim size, bu kaynaşma süresini kısaltmak için daha farklı bir teklifim olacak... Kulağınıza itici gelse de hemen reddetmeyin... teklifim şu; okuldan sonra, hep birlikte benim evime gidelim. Size, kendi ellerimle pişirdiğim harika yemekler ikram edeyim. Siz de buna karşılık, bu meseleyi nasıl halledeceğimi sormayın. Ne dersiniz? Anlaştık mı?'

Ne diyecektim? 'Allah,' derdim elbette... üstelik, bu adamın yaşadığı evi de görmüş olacaktım. Ne demişler? 'Aslan yatağından belli olur.'... Çok istiyordum gitmeyi, ama hislerimi frenleme illetim, isteğimi dışa vurmama engel oluyordu... Asla 'he' diyemeyecektim bu gidişle... Allahtan, Cavidan gibi destur bilmez bir arkadaşım vardı da, yırtık dondan çıkar gibi çıkıp ;

'Okkeey!.. Anlaştık...' diye fingirdeyiverdi aslanım benim.

Rahatlamıştım ya, şakayla karışık hömerdim:

'Höst!.. Ahlaksız!.. Daha yeni tanıdığın bi erkeğin evine gitmeye utanmıyo musun?'

'Niye utanacakmışım? Seninle arkadaş olmaktan utanıyo

muyum?.. Ama bak, istersen şöyle yapabiliriz; sen, utanman geçene kadar, bikaç sene ortalarda görünmezsin. Biz de bu arada Murat'la evleniriz, çoluğa çocuğa filan karışırız... tabi böyle olunca, senin de yeni tanıdığın bekâr bi erkeğin evine gitmek gibi bi sorunun kalmaz. Gönül rahatlığıyla, çıkar çıkar gelirsin... okey mi?'

Hep derim ya... Allah bu Cavidan'dan razı olsun... Allah onu benim ayaklarımın altından eksik etmesin... Onun bu dambır dumburluğu olmasaydı, ben, maçam sıkmadığı için, aslında yapmayı çok istediğim halde yapamadığım şeyleri, buna uyuyormuş da yapıyormuşum gibi nasıl yapardım?.. Sağ olsun, o yavrum bir iğne deliği açardı, ben de ordan tren geçirirdim... Gene öyle yaptım:

'Hayhay canım,' dedim. 'Yalnız, sen bugün gittiğimizde, evin eksiklerine şöyle alıcı gözüyle bi bak da hayırlı olsuna gelirken, doğru dürüst bi şeyler alıp geleyim...'

Kabul ettiğimi beyan etmiş oluyordum böylece. Yine de bir yanlış anlaşılma olmasın diye, daha kesin bir ifadeyle bu durumu vurgulamak ihtiyacı hissettim.

'Senin araban var mı bakiim?' diye sordum 'O'na.

'Var.'

'Hah şöyle... ne marka peki? Anadol filan değil inşallah?'

'Şevrole.'

Bayılırdım Amerikan arabalarına. Annem de bayılırdı. İkimizin ortak rüyası, babamı kafaya alıp, eski model, şöyle süt beyazı bi Şevrole çektirmekti altımıza...

İnce bir çığlık attım:

'Vaoov!.. Harikasın!.. Kaç model?.. Ne renk?'

'Elli altı model...'

'Vaoov!'

'...süt beyazı...'

'Gene vaoov!.. Ciddi olamazsın...'

'Otoparka gittiğimizde göreceksin. Zaten o arabayı sen sevdiğin için getirdim.'

Şaka yapıyordu herhalde. Belki de şakayla karışık kompliman. Cavidan araya girdi:

'Ay hakkaten de çok mütevazısın Murat... o arabayı getirdiğini söyleyince, semantik bakımından, sanki başka bi dolu araban varmış gibi bi anlam çıkıyo doğal olarak... ahh, ne tevazu yarabbim...'

Sarı gözler, Cavidan'a dönmemeliydi. Aceleyle atıldım:

'Sahi... başka araban da var mı Murat?'

'Var.'

'Kaç tane?.. Onlar ne marka?'

'Sen kaç tane olsun isterdin?.. Hepsi süt beyazı Şevrole olsaydı hoşuna gider miydi?

'Sen ne diyosun?.. Bayılırdım harbiden... ama hepsi de eski model olacak haa...'

'Hepsi eski model... haklısın.'

Apıştım... Herif, Yüksel'i buruşturup atmak bakımından Rambo gibi, çağıl çağıl araba sahibi olmak bakımından zengin gibi, nezaketinin dozunu abartmak bakımından ukala gibi, hayallerimi dile getirmek bakımından atıyor da tutturuyor gibi, ama ne yaparsa yapsın, bana batmaması bakımından, beni büyülüyor gibiydi... Kendi kendimi ayıltırım da ayaklarım belki yere basar umuduyla, tekrar sordum:

'Bak ben şaka yapmıyorum... ağız yapmayı bırak... kaç tane araban var, ne marka?'

'Hepsi eski model, hepsi Şevrole, hepsi süt beyazı...'

Bir de, 'hepsi tank gibi,' deseydi, tam anlamıyla, Seden Hanım keyifliyken, oturup hayal kurduğumuz gibi konuşmuş olacaktı...

'...hepsi tank gibi...'

Yok artık... Bu kadarı da fazlaydı... Dayanılacak şey değildi... Acaip, anormal derecede acaip bir şeyler oluyordu... Sormalıydım... burada sorup öğrenmeliydim... Akşam, evde tek başıma nesini düşünecektim bu kadar efsunun?.. Cavidan, o kopasıca çenesini açmasaydı, soracaktım belki de.

'Bi dakka... niye hepsi Şevrole?.. Sende takıntı mı var?'

Dönüp Cavidan'a bakmadı bile. Dosdoğru gözlerimin içine bakarak, yumuşacık sesiyle ağzının payını verdi:

'Çünkü, Sevgi o markayı seviyor...'

Bana bir şeyler oluyordu ve muhteris arkadaşıma her zamankinden fazla ihtiyacım vardı. Acele ortalığı sulandırmalı, beni kuyumun başından uzaklaştırmalıydı.

'Dur bakalım...' diyerek yardımcı oldu, '...ben de severim eski model Amerikan arabalarını... niye bikaç tane de benim için almıyosun?'

Gözlerimi 'O'ndan kaçırdım. Kaçacak bir delik arıyordum ve tek müsait delik, Cavidan'dı. Olanları hiç umursamamış gibi, sesime şen şakrak bir hava vermeye çalışarak, kıza sataştım:

'Merak etme yavrum...' dedim, '...senin için de bi dolu, eski model Amerikan arazözü almış arkadaş... yolları sularsın yaz günlerinde.'

Esprimi tutup tutmadığını anlamak için, yeniden 'O'na baktım. Tutmamıştı galiba. Somurtuyordu. Cavidan da ben de şamar yemiş gibi olduk. Ben, şahsen, havalara da girdim biraz... bana açık açık kompliman yapıyordu bu herif... bu meyanda da Cavidan'a köpek muamelesi çekiyordu... Dönüp Cavidan'ın suratını inceledim. Çarşamba pazarına dönmüştü. Bana asılmak uğruna, en iyi arkadaşımı kırmıştı 'O'...halbuki, o güne kadar, bana asılmak isteyenler, kapımın anahtarının onda olduğunu sandıklarından, hep Cavidan'ı kafaya almaya çalışırlardı. Hatta, yavrum Tankut, bu kız tarafından her zaman aşağılandığı halde, yıllardır idare etmeye bile çalışır, hatırıma katlanırdı cadaloza... Değişik bir durumdu bu... ve değişik bir adamdı 'O'...Cavidan'a kıyamadım... Kanatlarımın altına almak için sarı gözlerle göz göze gelmek amacıyla, kırıcı adama döndüm... Bakışları kaygılı gibiydi.

'Kalkın,' dedi.

'Ha?'

'Hadi kalkın. Otoparka gidip oradaki beyaz Şevrole'ye binin. Ben birkaç dakika sonra geleceğim.'

Cavidan'la, şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Sonra da dönüp 'O'na baktık. Kaygılı ifade silinmişti gözlerinden. Yerine, çelik kadar soğuk, suya yatırılmış demir kadar paslı birtakım sarı parıltılar gelmişti. Bir sebebi olmalıydı. Sordum:

'Sebep?'

'Dediğiniz şey oluyor.'

Sırasına iyice yaslandı. Yazı platformunun üstündeki parmaklarıyla daireler çizmeye başladı.

'Yüksel'in rövanşı almak için geleceğini söylemiştiniz,' dedi. 'Geliyor.'

Başka zaman olsa, kavga çıkacak diye sevinip önlerden yer kapardım, ama bu defa korkuyordum. Kavga falan istemiyordum.

'Yanında tanklı toplu adamları da var mı?' diye sordum.

'Var,' dedi.

'Bi dakka...' diyerek müdahale etti Cavidan. 'Yüksel'in geldiğini nerden anladın?'

Daireler çizmeye devam ederek cevapladı:

'Ben anlarım!'

Çok tafsilatlı bir açıklama yapmıştı. Bön bön baktık, ikimiz birden. 'O' devam etti:

'Anlaşılan, rövanş burada olacak. Belki göreceklerinizden de korkabilirsiniz... En iyisi, siz aşağıda beni bekleyin... ve sakın...'

Cavidan, 'O'nun sözünü kesti:

'Anlamadım. Seni görünce niye korkacakmışız? Kılık mı değiştireceksin?'

'Hayır. Sadece neler olduğunu görürseniz...'

Bu sefer de ben kestim sözünü.

'Ne yani...' dedim. 'Seni dövmek için gelenler, kendi felaketlerine mi geliyolar?'

Güldü, ama vahşice güldü.

'Evet... bilseler, gelmezlerdi.'

Cavidan, benim soracağım soruyu dilimin ucundan kaparak, sorguya devam etti:

'Yani, onları pataklarken, felaket derecede korkunç şeyler yapıcaksın, biz de tırsıcaaz öyle mi?'

'Öyle.'

Ben atladım:

'Peki ya çok kalabalıklarsa?.. Hepsini de harcıycak mısın?'

'Evet.'

Ne yapmaya çalışıyordu bu herif?.. Telaşlanmıştım. Ağzının burnunun dağılacağını bildiği için gurur takılıyordu herhalde. Bizim önümüzde parçalanmak istemiyordu.

'Ay gene mi tevazu?..' dedim, hiç de dert etmiyormuşum gibi. Ayrıca, olacaklara şahit olmak, hadi neyseydi de biz de dayaktan nasibimizi alırsak ne olacaktı?.. Herif kesin konuşuyordu çünkü... 'Gidin, görmeyin,' diyordu. Bir bildiği vardı ki böyle söylüyordu... Hayır, bana kalsa hemen çıkıp giderdim ama Cavidan, hecin devesi gibi çökekaldığından, erkekliğe bok sürüp kalkamıyordum da.

Kavga seyretmek istemiyordum ben... İsterse 'O' hepsini dövsündü... İstemiyordum işte... Yirmi altı küsur yıllık fani dünya kronolojim içinde, kavga seyretmenin keyfini hiçbir şeye değişmeyen ben, eski model Bruce Lee, Kolsuz Kahraman Wang Yu filmlerini bile kaset koleksiyonuna sokacak kadar ileri bir kavga müptelası olan ben, kaç kere öz babasını kışkırtıp, başına açtığı belayı zevkle seyreden ben, kavga mavga istemiyordum artık... Kesinlikle değişmiştim demek ki... veya değiştirilivermiştim...

'O'na inanıyordum belki de... Göreceklerimi gördükten sonra, 'hay görmez olaydım,' diyecektim büyük ihtimalle... Dışarı çıkmak istiyordum, ama Cavidan, bir halt daha yiyip;

'Sen burda kan revan içinde, itle, köpekle uğraşırken biz arabada kuzu kuzu oturur muyuz ay?.. Anca beraber kanca beraber bi kere...' deyince, çaresiz; 'Tabi ya... seni yalnız bırakamayız,' diye destekleyerek, yerime çakılmak zorunda kaldım. 'O' ikimizi de sevgiyle süzdü.

'Madem kalıyorsunuz...' dedi, '...ben de bu işi, Sevgi'nin dilediği gibi kavgasız hallederim.'

Kavgasız mı halledecekti?

'Kavgasız mı halledicen?' diye sordu Cavidan. 'Özür mü diliycen heriften?'

'Hayır.'

Allahım, nasıl kısa ve öz konuşuyordu. Çatlatıyordu adamı yani.

'N'apıcan peki?' dedim. 'Adamı çatlatma da söyle.'

'Sen biliyorsun ne yapacağımı.'

Allah Allah... ne biliyordum ki ben?

Sıkıntıyla dönüp sınıfın son durumuna bir göz attım. Kafamın içi, pazar yeri gibi dolu ve karışık olduğu halde, sınıf bomboş ve düzenliydi. Boş dediysem, Yüksel'in avanesinden Top Aşkın'la Haldun haricinde boştu yani... Ne zaman kaçışmıştı onca adam lan?.. Hay Allah... sarı gözlere öyle dalmışım demek ki...

Haldun'a kıl kıl bakıp 'Pis işbirlikçi,' diye homurdanarak dişlerimi gıcırdattım... Ona baktığımı görünce, kafasıyla telaşlı telaşlı, 'Çık git,' anlamında maymun mimikleri yapmaya başladı. Öfkeyle seslendim:

'Ne o Haldun?.. Yüz felci geçiriyosun galiba... kaş göz ayrı oynuyo... ne ayak?'

Suçu yüzüne vurulunca, kuyruğunu kıstırıp yanımıza geldi mecburen.

'Bi dakka koridora çıkabilir miyiz Selen?' diye kıvrandı tepemde. 'Cavidan'la ikinize bi şey diycektim.'

'Biliyoz,' diye azarladı Cavidan, '...yiyosa burda söyle... oturuyoruz şurda...'

Haldun, gerek Yüksel'in yalakası olduğundan, gerek bana olan temayülünden, daha da gerek benim 'O'nunla birkaç saat içinde, kimseyle asla olmadığım kadar haşır neşir oluverişimden, en gerek 'O'nu kıskandığından, gerekse 'O'nun, gözümün önünde adamakıllı bir dayak yiyip iyice küçük düşmesini arzu ettiğinden, esasen, benim sınıfta kalmamı ve vukuatı izlememi canı gönülden arzu ediyordu. Ama sonradan; 'Sen benim arkadaşıma karşı Yüksel'in tarafını tuttun, üstelik 'O' Yüksel'le, beni korumak için kavga etmişti,' deyip deyip başına kakacağımdan emin olduğu için, bir taraftan da izlememi hiç istemiyordu. Yalancıktan, tekrar denedi:

'Hadi gel Selen... Cavidan, Murat, siz de gelin... Çıkalım burdan... Galiba Yüksel bikaç kişi toplamış, tatsızlık çıkarmaya geliyomuş... Biz şimdi gidelim, bugünlük bu olay kapansın... ben bilahare Yüksel'le konuşur, aranızı yaparım... barışırsınız, olur biter.'

İster insanlıktan olsun, ister yalancıktan, çocukcağız gayet güzel konuşmuştu işte. Doğru söze ne denirdi? Sıramın üstünü toparlayarak, kalkmaya hazırlandım. 'O'nun cevabıyla da hazırlıklarımdan vazgeçmek zorunda kaldım.

'Bana kalırsa Haldun...' diyordu, buz gibi bir sesle, '...sen dışarıda beklesen daha iyi olur. Şimdi, hemen Aşkın'ın yanına git, eğer sınıfta kalmayı düşünüyorsa, söyle ona, hiçbir şeye karışmadan, hanım hanımcık otursun oturduğu yerde. Anlaşıldı mı?'

Haldun çok bozuldu. 'Ben elimden geleni yaptım. Siz bilirsiniz artık,' deyip, kıçın kıçın geri çekildi. Ben de hayretten pörtlemiş gözlerimi 'O'na dikerek sordum:

'Sen Aşkın'ın adını, hanımlığını filan nerden biliyosun?'

Öyle ya... Nerden biliyordu?.. O zaman dikkatimi çekmemişti ama Seyfi'ye de adıyla hitab etmemiş miydi?.. Nasıl da kaçmıştı gözümden!.. Ama bu defa yakalamıştım işte. Sınıfta yollarını gözlediğimiz akıbetimizi bile unutmuştum.

'Nerden biliyosun kardeşim?' diye sordum tekrar. 'Nerden?'

Güldü. Sağ elini kaldırıp ;

'Boşver şimdi... çak...' dedi.

Kocaman avucunun içine, hırsla patlattım bir tane. O anda da birkaç tane besili züppeyle beraber, Yüksel, sınıfın kapısında belirdi.

'Selamınaleyküm ustaa...' diye böğürdü 'O'na doğru. 'Sana dambıl çalıştırmaya geldik... Bakalım beş kişiyi birden kaldırabilecen mi?'

'Saçmalama Yüksel,' diye yalvardım. 'Hadi, öpüşüp barışın. Çok ayıp oluyo valla.'

Yüksel, etrafındakilerle beraber, arkasından arkasından 'O'na doğru yaklaşıyordu ve, 'O' umursamıyordu bile. Bana bakıp gülüyordu yalnızca. Ne olduğunu anlamak için, Cavidan'a baktım. O da bana bakıyordu ne olduğunu anlamak için. Tam o sırada 'O', 'Vazgeç Yüksel,' dedi.

Yüksel, bir an durdu olduğu yerde. Çevresini saran, bileğim kalınlığında ve kolum uzunluğunda odunlarla donanımlı vurucu timine şöyle bir bakıp temposunu düşürerek, ağır ağır

yaklaşmaya devam etti. Besbelli ki vazgeçmeye niyeti yoktu. Kafasını geğirir gibi öne uzatıp Cavidan'la bana emretti:

'Kızlar, siz çıkın.'

İyi niyetliydi çocuk. Mesele 'O'nunla, onun arasındaydı ve biz incinelim istemiyordu. Erkek erkeğe halledeceklerdi aralarında. Kalkmaya yeltendim. Cavidan, alttan çimdiği bastı. Aynı anda da dönüp Yüksel'e havladı:

'Siktir lan!.. Elinden geleni ardına koma hadi...'

'Eh...' dedi Yüksel. 'Cavidan da halter çalışmak istiyomuş demek ki.'

Bende şafak attı... Hafiften geriye doğru kaykılıp Cavidan'dan uzaklaşmaya çalıştım. Pes etmemiştim henüz. Çıkmamış candan umut kesilmezdi. Yüksel'e yeniden yalvarmaya hazırlandım. Kendime acındırmaya çalışarak, gözlerimi, artık iyice yaklaşmış olan it herife diktim. O anda da sınıfta oksijen bir kere daha bitti. Nefes alamıyordum. Yardım istercesine, elimi Cavidan'a uzattım. Sımsıkı tuttu. Sanki o da benden yardım istiyordu. Sırıta sırıta gelen Yüksel ve saz arkadaşları, duvara çarpmış gibi duruverdiler oldukları yerde. Hepsi aynı anda elini gırtlağına attı. Onlar da nefes alamıyorlardı galiba... Sonra 'O' çok rutin bir iş yaparmışcasına, yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Anlaşılan, 'O'nun solunum yollarında bir problem yoktu... Zarif adımlarla, 'hıyyk hıyyk' diye sesler çıkararak nefes almaya çalışan Yüksel'in yanına gitti. Yüksel, 'O'nun üstünü başını tırmalayarak acaip sesler çıkarmaya başladı. Yardım istiyordu. Gene dayanıklı çocukmuş. Arkasındakiler, çoktan çökmüş, yerlerde, terlik yemiş hamamböceği gibi kıvranmaya başlamışlardı bile. Onların haline imrenmeden edemedim. Hiç olmazsa 'O' canlarını hemencecik alıverecekti de fazla acı çekmeyeceklerdi. Oysa ben... Perişan haldeydim... Yerlere atlayıp göğsümü parçalaya parçalaya, 'Hava... birazcık hava,' diye bağırmak istediğim halde, kıpırdayamıyordum bile... Bari manzarayı kaçırmayayım diye, artık silik görmeye başlayan gözlerimi olay yerine odaklamaya çalıştım...

'O', Yüksel'in tırmalayan ellerini tek eliyle tuttu. Sonra da yere düşürdüğü odunu eğilip aldı. Samuray kılıcı tutar gibi

saygı göstererek, odunu Yüksel'in gözü hizasına getirdi. 'Kafasını dağıtacak herifin,' dedim içimden. Sonra da dua ettim: 'Allahım... ne olur vurmasın Allahım... ne olur vurmasın...'

Vurmadı... ama daha feci bir şey yaptı... 'Keşke vursaydı,' dedirtecek bir şey... Yüksel'in tam gözünün hizasında tuttuğu odunu, tek elinin iki, maksimum üç parmağıyla parçalamaya, önce odun yongası, sonra da talaş haline getirmeye başladı... Neler görüyordum ben?.. Havasızlıktan gözlerim aklını mı oynatmıştı yoksa?.. Cavidan'a bakmaya çalıştım. Kafamı çeviremedim. Felç olmuştum kesin... Şahadet getirmeye hazırlandım. Artık gözlerim de kararıyordu. Gidiyordum resmen. Göz göre göre gidiyordum...

'Cansızların canını aldığımı da gördün mü Yüksel?'

'O'ydu. Yüksel'e sözlü yapıyordu... Yüksel derin derin, doya doya nefes almaya başlayınca, oksijenimin, gittiği yerden geri geldiğini farkettim. Ne varsa içime çekip Cavidan durumu anlamadan, olanca havayı ciğerlerimde stoklamaya çalıştım. Ama o da anlamıştı. Hızlı hızlı, hışırdaya hışırdaya soluyup duruyordu kulağımın dibinde.

'Sana soruyorum Yüksel... iyice gördün mü?'

Yüksel, yine havalanmıştı yerden. 'O'nun sol pençesinin içinde, yarım metre kadar havada, peşkir gibi sallanıp duruyordu.

'Gördüm abi...' dedi.

'Seni çok korkuttum mu?'

'Evet abi... çok korktum.'

'Peki, kendi evinde, kendi tuvaletine bile yalnız başına gidemeyecek kadar korkutmamı da ister misin?'

'Aman abi... n'apıyon sen?'

'Bu, istemediğin anlamına mı geliyor?'

'Tövbe abi... bi daha söz valla! Okula bile uğrarsam,... sinler beni...'

'Güzel konuş...'

'Ağzımdan kaçtı abi... bırak da gidiyim...'

'Bırakacağım, ama bir şartla.'

'Söyle... emrin olur.'

'Bir daha, benim arkadaşlarıma yaklaşmayacaksın!'

'Saygı duyuyorum abi!.. Arkadaşlardan senin huzurunda özür diliyorum abi...'

'Seni bırakıyorum o halde... sözünü tut!'

'Sözüm namustur abi...'

'O' havada tuttuğu sol elini ve sol elinin ucuna astığı Yüksel'i bırakmadan önce, doksan derece dönüp bana baktı. Ben de duvar dibinde toparlanmaya çalışan Haldun'la Aşkın'a baktım... Kinlendim yeni baştan. 'Şu elindeki tahta bezini fırlatıp atsa şunların kafasına,' diye geçirdim kafamdan. 'O' da derhal boyun eğdi ve elindeki tahta bezini, iki salağın üstüne havale ediverdi. Çocuklar, azıcık dengeleri bozulduysa da benim kadar şaşırmadıklarından, emaneti, yere düşmeden önce yakalamayı başardılar. Sonra da hep birlikte yerle bir oldular. Bu esnada da Yüksel'in alnı, 'çöt' diye sıraya çarptı. Burnundan veya başka bir yerinden kan sızıyordu ayağa kalktığında. Kendimden nefret ettim. Ben demeseydim, yani, aslında demiş falan değilim ama ben içimden öyle geçirmeseydim, 'O' kesinlikle atmayacaktı Yüksel'i. Sabahleyin öyle yapmamış mıydı?

'Evet.'

'Ha?'

Karşımda oturuyordu yeniden. Geldiğini farketmemişim.

'Evet dedim.'

'Neye evet?'

'Kavga istemedin, ben de etmedim... atmamı istedin, attım.'

İçimde ne kadar panik varsa, hepsi birden, vücudumda bulabildikleri uygun çıkış noktalarına doğru hücuma geçtiler. Doğal olarak, en uygun noktalardan biri de gözlerimdi... ve ağlamaya başladım. Korktuğumdan değildi paniğim. Birini sevmeye başlıyordum galiba. Ondandı... İyice kendimi koyvermeden önce, aklımdan 'Sen bana kul köle misin?' diye sorduğumu hatırlıyorum. Sonra da 'O'nun, yüksek sesle; 'EVET' dediğini. Kendimi bırakıverdim bu cevabın üzerine... Zırıl zırıl ağlamaya başladım...

Ben... ağlıyordum ha?.. Hem de onun bunun ortasında... ben hem de?.. Utanç içinde, burnumu çeke çeke Cavidan'a dön-

düm. Mendil isteyecektim. Bana yeni görüyormuş gibi bakıyordu. Haklıydı kızcağız. İlk defa bu vaziyette görüyordu beni.

'Ağlıyo musun Selen?' dedi.

'Salak salak konuşmayı bırak da, bi parça mendil ver bana,' dedim hıçkırarak.

Ses çıkarmadı. Telaşlı hareketlerle elini koca çantasının içine atıp mendil niyetine her zaman yanında taşıdığı tuvalet kâğıdından büyükçe bir parça kopardı. Uzanıp, yanağıma bastırdı. Çekerek aldım elinden. Yüzümü içine gömdüm. Mendili indirdiğimde, 'O'nu, hâlâ bana bakar buldum. Tekrar gömdüm kafamı. Ağzımı burnumu silip bolca sümkürdükten sonra, ağır ağır doğrulup bir defa daha 'O'nun gözlerine baktım. Paslı demir sarısı gitmiş, papatya göbeği sarısı geri gelmişti. Aklım zaten darmadağındı, zelzele görmüş kamu binasına döndü bunun üzerine.

Arkamda neler oluyor? İnleyen kim? Kim kimi yerden kaldırıp da yaralarını sarıyor, umurumda değildi artık... işim gücüm vardı benim... o sarı şeylere teslim olacaktım, içinde eriyip bitecektim, belki yeniden ağlayacaktım, belki ayaklarına kapanıp; 'Kimsin sen? Benden ne istiyosun?' diye soracaktım... bir dolu iş...

Zaten, 'O'nun da benimle işi vardı. Gözleri, tam arzu ettiğim gibi, benim gözlerimi esir almıştı ve hiçbir yere de bırakmıyordu... Oradan derinlere sızıp benim görmeye ve varlığını bilmeye asla tahammül edemeyeceğim bir yerlerime, büyük ihtimalle kalbime ve ruhuma eflöraj, petrisaj uygulayarak masaj yapıyordu... Yemin ederim yapıyordu ve yaptıkça da gevşetiyordu beni... bunu anlayabilecek kadar olsun başımdaydı aklım... Beni usul usul gevşetiyor, istediği kıvama getiriyordu... Buna mani olamıyordum... O anda, neyi ne kadar istemezsem istemeyeyim, 'O' istememi istediği takdirde isteyebilirdim... Esirdim çünkü... İnsan, ayağındaki forsa zincirini görmez mi?.. Ben de ruhumdaki zinciri öylesine net görüyordum işte... 'O'nun ezici, karşı konulmaz etkisi altındaydım ve karşı koyamıyordum doğal olarak... tıpkı o zavallı odun parçası gibi... Büyülüyordu bu herif beni... Yakışıklı olduğundan, istediği zaman, istediği

adamın oksijenini gasp ettiğinden veya bir cansızın bile canını alacak kadar güçlü parmaklara sahip olduğundan değil, 'O' olduğundan...

Neyi yapmamı istiyorsa, onu yapmayı istiyordum... ne talep ederse onu vermeyi istiyordum... 'O'nu istiyordum... 'O'nun, beni istemesini istiyordum... 'O'na bir tamam teslim olmak, 'O'na ait 'şey'lerden biri olmak istiyordum... Seviyordum çünkü... İşte olmuştu en sonunda... Hem sevmeye olan, hem de duygularımı kendime itiraf etmeye olan direncim kırılmıştı... Bir kez daha ağlamaya başladım... Utanmadan... Yeni doğmuş bir bebek gibi... Huzurlu ve sessiz... Gözlerine baka baka...

Bir arzuyla dolup taştım birdenbire. İtiraf etmek istiyordum. Ruhumu da gözlerim gibi esir almış, o bal sarısı gözlerin sahibine, sevdiğimi, aşık olduğumu, yanıp tutuştuğumu itiraf etmek istiyordum... Ağzımı açtım, ama sadece boğuk bir hıçkırık duydum... Nasılsa, aklımı da okuyordu... İçin için haykırmaya başladım:

'SENİ SEVİYORUM... SENİ SEVİYORUM...'

Bana doğru uzandı... Fırıncı küreği kadar kocaman eliyle, yanağımdaki yaşları sildi ve:

'Ben de...' dedi... 'Ama bunu yüksek sesle söyleyebilmelisin... Cavidan da duysun.'

Oracıkta bayılmışım demek ki. Kendime geldiğimde, Cavidan, tuvaletin lavabosuna başımı eğmiş, yüzüme su çarpıyordu. Doğruldum.

'N'oldu?' dedim.

'Sana sormalı,' dedi, rulo yaptığı bir tomar tuvalet kâğıdını elime tutuştururken, '...on dakkadır, boş gözlerle, aval aval bakınıp, 'söyleyemem ki, söyleyemem ki' deyip duruyosun. Ödümü patlattın. Kafayı yedin sandım.'

Yüzümü hafifçe silip, kâğıdı yere attım.

'Şşt... bana bak kız...' dedim, '...harbi harbi bayıldım mı?'

'Orasını anlıyamadım valla,' dedi, '...eğer, gözü açık bayılıyosa, baygınken biriyle kolkola girilip kızlar tuvaletine iniliyosa, bu arada da 'söyliyemem ki, söyliyemem ki,' diye tempo tutuluyosa, yani böyle bi bayılma türü varsa bayılmışındır... Bu

mantıktan gidersek, belki şu anda ben bile baygınımdır... bak, aynen senin gibi gözlerim açık... n'oldu da manyadın öyle kız?.. Niye daldın gittin?.. Hayır, kendi kendine konuşuyosun, sesleniyorum sesleniyorum, tıs yok... sayıklamaya devam... boş boş bakıyosun öyle... Valla, Murat; 'Götür de şu salağın yüzünü yıka' demese, tokadı yapıştıracaktım suratına ha... şoka girdin sandım... panik oldum resmen... ailende saralı filan var mıydı?'

Kapıya doğru yürüdüm.

'Atma şimdi,' dedim. 'O bana salak dememiştir bi kere.'

'Valla dedi... hatta, kaltak filan da dedi ama sen şimdi hastasın, moralin bozulur diye söylemek istemedim.'

'Geç bunları geeç... şimdi soruma cevap ver... ben, o dediğin tekerlemenin haricinde bi şey dedim mi?'

'Hatırlamıyo musun harbiden?'

'Üff... hatırlasam sorar mıydım be? Cevap ver hadi.'

'Tamam tamam... hiçbi şey demedin canım... nasıl rahatladın mı?'

'Doğru söylediğine bi inanabilsem rahatlıycam ama...'

'Valla bak... işte sana yemin...'

'Ohh... çok şükür... her şeyi kafamdan uydurmuşum demek ki... yani öyle biri yok di mi?'

'Nasıl biri?.. Murat'ı mı kastediyosun?'

'Murat mı? Var mı 'O'...'

'Ne saçmalıyosun kızım sen?'

'Ben diyorum... demin gördüklerimi harbiden gördüm mü şimdi?.. Murat diye bi yeni kayıt var mı yani?.. Odunu filan böyle... parmaklarıyla şey edip de Yüksel'i şey gibi...'

Sözümü kesti:

'Yorma kendini. Ben sana hepsini deyivereyim... evet canım... Murat adında biri var... Odunu anasından doğduğuna pişman eden biri... Hani, sabahın kara dibinde kırıta kırıta gelip de elimden aldığın biri var ya... hah... o biri işte... Acı, ama gerçek.. Doğrusunu istersen, ben de şu ana kadar, gördüğüm şeyleri gördüğümü sandığımı sanıyodum... Sen de sorduğuna göre, demek harbiden görmüşüm de görmedim sanmayı tercih etmişim... esastan görmüşüm haa?.. Vay anasını... sana da felç iner

gibi oldu mu kız?.. Hani Murat, oksijen vanasını kapatıp da Yüksel İdman Yurdu'nu dizüstü çökerttiğinde diyorum... Boğulacak gibi olduğum halde kılımı kıpırdatamadım biliyo musun?'

Biliyorduk herhalde.

'Biliyoruz biliyoruz,' dedim. 'Rüyada bi şey yapmak istersin de yapamazsın ya...'

'Yanıldın işte. Rüyamda değil, demincik, ayıkken... avazım çıktığı kadar bağırmak isteyip bağıramadım, pencereye koşup camların hepsini kırarak biraz hava almak istedim, davranamadım bile... Senin dediğin gibi, rüyamda filan değil... sınıfın orta yerinde...'

Sinirlendim.

'Orasını biz de anladık aslanım,' dedim. 'Sen hele ağır ol bakalım. Anlatıp anlatıp geçme... Çok normal şeyler oluyo da sanki... Söyle bakalım. Şimdi gördün mü Vehbi'nin kerrakesini? Cevap ver, gördün mü?'

'Ne hususta?'

'Sabah sana demedim mi ben, 'nefesim kesildi,' diye?.. Sen de gırgır geçtiydin benle hatta... 'Sen gitmişsin,' dediydin... hatırladın mı?.. Şimdi ne diyosun bakalım?.. Sınıftaki herkes aynı anda havasız kaldığına göre, herkes mi kesildi herife?.. Hadi senle Aşkın neyse ama Yüksel, arkadaşları, Haldun falan da mı aşık oldular 'O'na?.. Ha?.. Cevap ver bakalım.'

Pişkin pişkin sırıttı.

'Hepsinin birden havasız kaldığını ne biliyosun?.. Belki tansiyonları düşmüştür?'

'Aman, git allasen... hâlâ işin dalgasındasın. Elleyen yok, koklayan yok... o kadar adam, n'oldu da yerlere diz vurup gırtlağını tuta tuta Harmandalı oynadı?'

'N'apiyim anam?' dedi. 'Olanlara aklım ermeyince frekans değiştirmek istedim.'

Arkamı dönüp cevap vermeden tuvaleti terkettim. Peşimden koştu, kolumu tutup bok varmış gibi sordu:

'Hakkaten lan... Sen Murat'a ne dedin orda?'

Atlatmaya çalıştım.

'Ne be? Ne diyosun sen?'

'Kızım... hani karşında oturuyodu, sen de zar zar ağlıyodun ya... o sırada diyorum... ne dedin?.. Ben duymadım da... hani dedi ya, 'yüksek sesle söyle, Cavidan da duysun,' diye... ne duyacakmışım ben?'

Sırtımdan aşağı, bir kalıp balıkhane buzu attılar. Ürpertiler dört bir yanımı kuşatırken, bu muhasarayı yarabilmek için, her zamanki ketumluğumu sürdürme kararımın en doğru karar olacağına karar verdim. Cavidan da bu huyumu bildiği için üstüme gelemeyecekti.

'Bu konuyu şu anda konuşmak istemiyorum,' dedim. 'Bi ara yine hatırlat, konuşuruz... Haa, 'O' sınıfta mı hâlâ?'

'O kim?'

'... 'O' işte...'

'Haa... o muuu?'

'Evet 'O'...'

Sorusunu salladığımı farketmemişti bile. 'Murat' dedikten sonra, bir de 'O' diye vurgulayınca, gözlerini kısıp kafasındaki bir şeyleri analiz etmeye girişmişti. Ben de vakitsiz bayılmama sebep olan olayı vakitsiz vakitsiz düşünmekten kurtulmuştum bu sayede...

'Yok...' dedi dalgın dalgın. 'Aşağıda, otoparkta bekliyo bizi.'

Hiç ses çıkarmadım. Korkudan, bir hafta boyunca yataktan kalkıp çişe bile gidemeyeceğimi bildiğim halde, nasıl korku filmi seyrediyorsam, 'O'nu da, bir sene bile çişe gidemeyeceğimi bilsem, kendi evinde seyredecektim.

'Hadi yürü o zaman,' dedim.

Merdivenlerden dikkatle inmeye başladım. Cavidan da peşimden. Kafamı çevirmeden sordum:

'Sınıftaki savaş sanatı uzmanları n'oldu?.. Son gördüğümde Yüksel'in burnu kanıyodu.'

'Murat, Haldun'u Sağlık Kolu Başkanı yaptı. İkisi beraber hastaneye gittiler. Burnu kırılmış haydutun. Sağ elmacık kemiğinin orda duruyodu iki deliği de...'

Yüreğim sızladı. Benim yüzümden olmuştu. Eğer içimden 'O'na; 'Fırlat at,' demeseydim, atmayacaktı.

'Valla mı?' dedim.

'Valla... ayrıca, Aşkın'ı da Temizlik Kolu Başkanı yapıp kırk haramileri onun gözetiminde mıntıka temizliği görevine atadı. Her yer kan, odun tozu... biliyosun... anca bitirmişlerdir.'

'Aşkın tertipli çocuktur. Küçükken annesine çamaşırda, bulaşıkta yardım ede ede bu hale gelmiş zaten.'

'Bak ben bunu bilmiyodum. Bana, mahallenin elma şekercisi alıştırmış dedilerdi.'

Bahçeye çıkmıştık. Otoparka giden yapay tepenin orada, 'O'nu gördük. Ayaküstü, Parla'yla konuşuyordu. Bizi farkedince el salladı. Benim hiç karşılık verecek takatim yoktu ama Cavidan'ın yılışık yılışık karşılık verdiğini görünce, altta kalmamak için karşılık verdim mecburen... Yanlarına vardığımızda, Parla 'O'nun elini dostça sıkıp bizi de kastettiğini belirten bir baş işareti eşliğinde; 'Hoşçakalın,' deyip ayrıldı. Bir adım attı atmadı, topuklarının üstünde geri döndü.

'Ders notlarını merak etme Muratçım,' dedi. 'Ben hepsinin fotokopilerini getiririm sana.'

Cavidan'la ağzımız, birerden, toplam iki karış açık, arkasından bakakaldık. Birlikte, ağır ağır dönüp uçan daire görmüş gibi 'O'na bakmaya başladık. İlk salyalarını toplayan ben olduğum için, önce ben sordum:

'Ben yanlış duydum di mi?.. Parla sana ders notlarını vereceğini filan söylemedi aslında... ben kafamdan uyduruyorum di mi?'

'O' gayet olağan bir cevap veriyormuşcasına rahat, omuz silkti.

'Hayır. Yanlış duymadın.'

Tabi canım. Ben de abartıyordum yani... Ha Tankut kazak bir erkek olmuş, ha Parla ders notlarını bir başkasına vermiş... ne vardı ki bunda bu kadar şaşacak?

'O'ndan hayır yoktu. Cavidan'a döndüm.

'Sen beni etraflıca ayılttığından emin misin?' diye sordum.

Cevap verecek hali yoktu zavallının. Kaşlarını soru işareti gibi yapıp bön bön baktı yalnızca.

'Haydi bakalım,' dedi 'O'... 'Gidiyoruz.' Ondan sonra da ardını dönüp otoparka girdi. Koyun gibi, peşine takılıp yürüyece-

ğimizi mi sanıyordu yoksa? Sırf 'O' öyle emretti diye...

Sinirleniverdim mis gibi... Tepeden tepeden bakarak, 'yürüyün lan,' gibisine buyurmalar filan... N'oluyoruz?.. Babanın uşağı mı var?.. İnsan, nezaketen de olsa, 'Ne dersiniz arkadaşlar? Artık gitsek mi?' falan der... Terbiyesiz...

Sinirlenmek, etkisi altında bulunduğum efsuna karşı panzehirdi sanki. Nasıl iyi gelmişti... Teslimiyetçi ruh halim ortadan kaybolmuş, onun yerine inatçı, zıtlaşmayı seven ruh halim gelmiş ve beni bağrına basıvermişti... Ben, her zamanki bendim artık... Sırf inadımdan, peşine takılıp, koyun gibi, tıpış tıpış yürüdüm... Cavidan da arkamdan...

O ne arabaydı öyle be... Kâinat güzeline gelinlik giydirmişler bembeyaz da, bizim okulun bahçesine getirip bırakmışlar... Yaldır yaldır...

Ön koltuğu kapmak için önüme geçmeye çalışan Cavidan'ı etkili bir dirsek darbesiyle yavaşlatıp haddini bildirdikten sonra, arabamıza hayran hayran bakarak 'O'nun yanına ulaştım. Gireceğim kapının önünde öylece dikiliyordu.

'İzin verir misiniz?' dedim.

Abartılı nezaketiyle ön kapıyı açtı ve yerlere kadar eğilerek, beni içeri buyur etti. O kadar kolay teslim alınabilecek bir kız olmadığımı göstermek için:

'Aslında...' dedim, '...arkaya oturmayı daha çok severim ama böyle bir arabanın ön koltuğunda gitme zevkini Cavidan'a yaşatmamak için bağrıma taş basıp sana son defa boyun eğiyorum.'

Binerken, kafam kapının tavanına çarpmasın diye, söylediğim gibi, mecburen 'boyun eğdim' ve buram buram deri kokan bej rengi ön koltuğa, tarif edilmez bir keyifle kuruldum.

Herkes bindikten sonra, araba yaylanarak kalktı. Eski Amerikanların en çok bu özelliğini severdim zaten. Sanırdın ki, safi amortisör... Yaylandıkça, adamın içi bir tuhaf olurdu... Kendimi, bu beyaz salıncağın, hoş eden yalpasına bırakmaya çalıştım... Yine de otoparktan çıkarken, otobüs durağına doğru yürüyen Parla'yı görünce konsantrasyonumun bozulmasına mani olamadım. Odun mıncıklama şovunu, beni gözüm açık bayıl-

tan telepatik gösteriyi ve de amortisör şeyini bir anda unutup 'Hangi dağda kurt öldü de, bu şişman kadın ders notlarına kıyabildi?' diye kara kara düşünmeye başladım. Peşinden de kafamı çevirip profilden, 'O'nun suratına bakmaya başladım. Kafamın içi; 'Parla'ya n'aptın lan?' sorusuyla meşguldü.

'Ben Parla'ya bir şey yapmadım.'

Gene bilmişti işte. Çıldırmak işten değildi.

'Ne bildin onu düşündüğümü?' diye sordum.

'Ben ona bir şey yapmadım... O benden etkilendi...'

'İyi de, biz onu sormadık ki...'

Dinlemedi bile. Sanki başçavuşun beygiri gaz çıkarıyordu burda.

'...Yüksel'in, arkadaşlarını toplayıp bana saldırmaya geldiğini bahçede duymuş. Beni ikaz etmek için sınıfa koşuyormuş. Otoparkta karşılaştık. Korku içinde, duyduklarını anlattı. Ben de o sorunun giderildiğini söyledim. Beni düşündüğü için kendisine şükranlarımı sundum. Sıcak bir ortam oluştu. Sınıfta sert konuştuğumuz için birbirimizden özür diledik.. Bunun üzerine, derslerden çok geri kaldığımı, bana yardımcı olmak istediğini söyledi... Çok tatlı bir insan Parla. Olgun ve ağırbaşlı.'

Yalan söylüyordu. Beni aptal yerine koyuyordu resmen. Cavidan, ensemin dibinden tekere çomak sokup da dikkatimi menfaat damarımı attıracak bir tarafa yöneltmeseydi, çok ağır konuşacaktım. Ama Cavidan ;

'Yaşadın valla... o kız, hocanın öksürüğünü bile not alır... ofset yazısı vardır üstelik... mirasa kondun mirasa...' deyince, dikkatim bir anda dağıldı, ben yine o eski ben oldum ve sulandım:

'Tabi, artık biz de senle iyi arkadaş olduğumuza göre, mirastan payımıza düşeni alırız heralde... di mi?'

Sanıyorum, tanıştığımızdan beri, en uzun şakasını yaptı:

'Bunu yapamam... Parla, sizi uzaktan görünce, çok rica etti... 'özellikle bu ikisine koklatma,' dedi.'

Bozulmasın diye gülermiş gibi yaptım. Cavidan biraz aşırıya kaçtı yalnız. Kendini yerden yere atarak, gülmekten gözyaşlarına boğuldu.

'Yeter bee... amma abarttın sen de...' deyip susturdum.

Beytepe Kampüsü'nün içindeki mecburi şeref turumuzu tamamlamış, nizamiyeye doğru, burnumuzu yola vermiştik bu arada. Kükreye kükreye hem de... Yaylana yaylana...

Laf olsun, konu çıksın diye sordum:

'Eee?.. Bize ne pişiriceksin Murat?.. Söyle bakalım.'

'Köfte... yanında da salata...'

Kaderimdi benim zaten. Bir gün önce hamburger köftesi, aynı günün akşamı Seden Akcan köftesi ve bu defa da bekar evi köftesi... Yüzümü buruşturdum...

'Üzülme Sevgi,' dedi 'O' hemen. 'Bu köfteyi çok seveceksin. Dün akşam yediğine hiç benzemez.'

Çukurlarından uğramış gözlerime keyifle bakmak için yokuş aşağı güldür güldür inen arabayı, tamamen kendi haline bırakıp iyice bana döndü. 'Gene aklını okuyup, seni nasıl da şaşırttım,' dercesine, muzip muzip göz kırptı. O kadar ambale olmuşum ki, arabanın şoförsüz gittiğini dahi farketmedim. Alışamayacaktım ben bu adama galiba. Ne zaman alışır gibi olsam, hiç alışamayacak gibi oluyordum... Cavidan durumun farkında değildi tabi. Neşeli neşeli sataştı arkadan:

'Dün akşam köfte zıkkımlandın da, beni niye davet etmedin kız?'

Bütün hıncımı ondan aldım:

'Salaklaşma Cavidan!' dedim... 'Aklın fikrin, ne yiyip ne çıkartacağında... ben hiç kimseye dün akşam köfte zıkkımlandığımı söylemedim... bu adam nerden bildi sence?'

Mal mal baktı.

'Attı tutturdu tabi ki,' dedi, '...ya da sen yumurtladın, sonradan yumurtladığını unuttun... nerden bilecek başka?'

'Kes lan!' dedim. 'Senden gelecek hayır, Allahtan gelsin.'

Önüme döndüm. 'O'da önüne dönmüş, yola bakmaya başlamıştı. Nizamiye kapısının, hızla sol yanımızdan geriye doğru geçtiğini gördüm... yani, aslında Nizamiye'nin sağ yanından hızla geçen bizdik de o geriye gidiyormuş gibi görünüyordu.

'Şoför bey, şoför bey...' diye bağırdım şaşkın şaşkın. 'Arabanızın ruhsatını almayı unuttunuz.'

'O', beni hiç duymamışcasına bastı gaza... Cavidan, bu sefer zamanında uyandı. O kadar şeyi, o bile düşünebiliyordu demek ki.

'Murat, dur da geri dönüp alalım,' dedi bilgiç bilgiç.

Ancak 'O', Cavidan'ı da sallamadı. Nazire yapar gibi, hızını artırarak devam etti yoluna... Yine de insanız işte... 'O'nun, birdenbire; 'Aaa... sahi... nasıl da unuttuk hakkaten!' falan deyip, frene abanabileceğini hesap ederek, ellerimi öne dayayıp kendimi sağlama almadan edemedim... Ama durmadı... Hafifçten gülümseyerek, dalga geçer gibi sordu:

'Ne ruhsatıymış bu?'

Çıldırtıyordu beni. Konuşamadım sinirimden. Cavidan, daha az sinirlendiği için, o konuştu:

'Birahane açma ruhsatı.'

Ardı sıra da ben konuştum:

'Ne ruhsatı olacak be!.. Kampüs güvenliği için buraya giren her taşıt aracına okul idaresi tarafından verilen, girişte Nizamiye'ye teslim etme, çıkışta da teslim alma ruhsatı tabi ki... hani şu, Belediye'nin çöp kamyonlarının bile, vermedikleri takdirde okula giremedikleri, araba taşıma ruhsatı... anlatabildim mi canım?'

Soldan gelen var mı yok mu, hiç bakmadan, benim söylediklerimi de küpe kadar olsun, bir tarafına takmadan, arabayı 'Roarr' diye sağa yatırıp hız kesmeden, Eskişehir-Ankara karayoluna sardırdı.

'Ben Nizamiye'ye ruhsat bırakmadım,' dedi.

Gene her zamanki teferruatlı açıklamalarından birini yapmıştı ama ben, bu denli ayrıntılı cevaba rağmen tatmin olmamıştım. Karşı çıktım:

'Buna imkân yok be... atıyosun... resmi plakalardan bile alırlar... Jandarma dinler mi adamı?'

Cavidan, hiç gereği yokken, fikrini bildirdi:

'Bana kalırsa var ya Selen... herifler bu arabayı görünce seyrine dalıp hayran hayran apışmaktan, ruhsat istemeyi filan unutmuşlardır. O arada da iş işten, Murat da Nizamiye'den geçmiştir.'

Konuşması gereken susarken, susması gereken konuşuyordu.

'Saf saf konuşma kız,' dedim. 'Kapalı demir kapıdan bahsediyoruz burda. O da mı hayranlığından açıldı sence?'

'Hakkaten yav... unutmuşum.'

'O'na dönüp kinayeli kinayeli kafa salladım.

'Sizce, bu araba, ruhsatı kaptırmadan, kampüse nasıl girmiş olabilir şoför bey?' dedim.

Şoför bey, düşünüyormuş gibi yaptı.

'Belki...' dedi, '...bu arabanın şoförü, çok nüfuzlu biridir?'

Olabilirdi yani. Hiç tanımıyorduk ki herifi.

'Olabilir yani... bu da ihtimal dahilinde tabii...' diyerek, şüpheyle onayladım. Arkasından da sadede geldim hemen:

'Söyle bakalım artık,' dedim, '...kimsin sen? Nerelisin? İlk bilmem kaç seneyi, hangi diyarı gurbette okudun? Neyine güvenip de, daha bismillah demeden, ayağının tozuyla, bizim sınıfın tozunu attırabiliyosun? Hadi öt!'

Cavidan da bastırdı:

'Evet. İdam mahkûmuna bile son arzusu sorulur. Yemeklerini yiyip hayata veda etmeden önce, bizim son arzumuz da gerçekleri bilmek.'

Belki de cevap verecekti. Ağzını ne güzel açmıştı, ama aklıma geliverdiği için konuşmasına meydan vermeden, tekrar saldırdım:

'Dur dur... hazır ağzını açmışken şeyi de söyle... demin sınıfta, aklımdan geçeni nasıl bildin? Bayılmadan önce hani...'

İpucu yakalamış gibi sevinçle gülümsedi.

'Bilmedim,' diyerek, kurduğu tuzağın üstünü de çalı çırpıyla örttü ardından.

'Aaa! Yalancının zoruna bak! Bal gibi de bildin işte!' diye enayi gibi bağıra bağıra açtığı çukura düşüverdim.

'O'da, üzerime ağını atarak, beni kıpırdayamaz hale getirdi:

'Demek bilmişim?'

Kalakaldım... Ne kadar aptaldım yani... Aklımdan geçen her şeyi aleni biliyordu ve ben de artık, bunu biliyordum, ama hıyar gibi, tutup, 'demin' sınıftayken aklımdan geçeni soruyordum yalnızca... Yani; 'Bak, sana ne güzel pas veriyorum, görü-

yo musun? Boş değilim sana karşı... o an, olayın şokuyla sana içimden ilanı aşk etmiş olabilirim lakin, aklım fikrim, şu anda da o anda... ayriyeten, şu anda, şok da geçirmiyorum,' demeye getiriyordum. Nemrut Gölü'ne atılan oltayı, taa Bering Boğazı'ndan hoplayıp yutacak kadar salak bir balıktım ben... bir çuval inciri bok etmiştim işte... Dur bakalım... Kesin aklımı okuduğu ne malumdu?.. Ya ben, içimden geçirdiğimi sandığım halde, aslında dışımdan geçiriyor idiysem de farkında değilsem ne olacaktı?.. Ama yok... O zaman, Cavidan, duruma ayardı beni... Okuyordu galiba... Olabilir miydi ki böyle bir şey?.. Olsa ne güzel olurdu ama... Yok bee... olur muydu ki?.. Olamazdı olamazdı... Olmamalıydı... Olacağı var idiyse bile, bana karşı olmamalıydı... Hislerime 'çüş' demeliydim.

'Hoop hoop! Konuyu değiştirme şimdi,' dedim, konuyu değiştirerek. 'Dün akşam köfte yediğimi düşünüyodum demin. Sen de hart diye biliverdin. Onu soruyoruz esas.'

'Bayılmadan öncesini sormamış mıydın?' diyerek, soruma soruyla karşılık verdi. Hemen peşinden de, benimle oynadı:

'Sen cevap ver... hangi konuyu değiştirmeyeyim?'

Harbiden, bunu nasıl akıl edememiştim? Ne diyecektim şimdi? 'Seni sevdiğimle ilgili konuyu'mu diyecektim?.. Yok anam yok... bu herif, alenen dalga geçiyordu benimle. Bal gibi okuyordu içimi. Ruhumu kurcalayıp duruyordu işte... Nasıl ki, ne kadar hoplarsan hopla, en sonunda yerçekiminin kucağına düşersin, ben de zıplayıp zıplayıp 'O'nun kucağına düşüyordum... Bunun bir yerlerinde, çok özel bir röntgen cihazı olmalıydı. İçimi değil, içimden ne geçirdiğini gören bir röntgen cihazı...

Kendimi hiç iyi hissetmediğimi hissetmeye başladım. Eğer iyi hissettiğimi hissediyor olsaydım, bu hissettiklerimi hissetmediğimi hissediyor olmam gerekirdi... Üff... ne menem bir boka sarmıştım başımı yaa?.. Akıl kârı mıydı akıl okumalar falan?.. Eğer bu adamın böyle bir hüneri olaydı, sürünür müydü Beytepelerde? Kalkar giderdi Las Vegas'a, 'no-limit' bir poker masasına oturur, vururdu Amerikan Doları'nın dibine... Ondan sonra da, bırak beni, Cavidan'la bile uğraşmazdı. Sallardı çil çil yeşil ördekleri, ne hikmetse hep Venezuela'dan çıkan

Dünya güzellerini, haftanın günlerine göre sıraya dizerdi yatak odasının önünde... Ya bunda, akıl okuma yeteneği olduğu halde, aklın kendisi yoktu, ya da 'O'nun akıl okuyan bir anormal adam olduğunu düşündüğüm için, bende akıl yoktu.

Çok saçmalamıştım harbiden de. Nasıl inanabilmiştim bu işe? Hemen bir test yapmaya karar verdim. Bakalım, bunu da bilip aklımdan geçirdiğime atıfta bulunacak mıydı? Kendimi epeyce zorlayıp Tankut'u ne de çok sevdiğimi düşünmeye başladım. İyice konsantre olabilmek için de gözlerimi kısıp, geriye yaslandım. İyi ki de yaslanmışım... Ne güzel oldu... O amortisörler var ya o amortisörler... böyle yaylana yaylana... adamın içini uçuşa geçirip ne biçim şey gibi yapıyordu... şey olurken, insan böyle mi oluyordu acaba?.. Ağır ağır, Tankut'un narin beli ve kiraz dudakları belirmeye başlamıştı gözümün önünde. Bir taraftan da amortisörlerin dayanılmaz provokasyonu... Yumuluverdim o dudaklara tabiatıyla... Gerçi, daha evvel hiç yumulmamıştım ama yumulsam yumulsam bu kadar yumulurdum herhalde. Bir hoşuma gitti, bir hoşuma gitti, test yaptığımı bile unuttum. Geriye adamakıllı yaslanıp dizlerimi ayırmışım. Hiç farkında değilim yani. Cavidan, kulağımın dibinde anırınca toparlandım.

'Sıkarsınız ama haa...' diyordu haklı olarak, '...ya geyik muhabbeti yapıyosunuz, ya da sus pus olup bize stepne muamelesi çekiyosunuz... Hadi be Muraat... Bahset biraz kendinden. Kimsin, necisin, nerden gelip nereye gidersin? Şöyle geriye doğru uzan ve ben saç diplerine masaj yaparken, sen de bana çocukluğundan başlayarak her şeyi anlat... hadi...'

Dikiz aynasına bakıp, Cavidan'a gülümsedi.

'Çok fazla soru,' dedi. '...Eve geldik sayılır. En iyisi, orada tekrar sorun.'

Sağıma soluma bakındım. Bakınır bakınmaz da yerimde sıçrayarak dönüp Cavidan'a bakındım. O da, ağzı bir karış açık, camdan dışarılara bakınıyordu.

Ne zaman, nerelerden geçip de Ankara'nın trafiğinden sıyrılarak, Kolej'in oraya gelmiştik yav? Tankut fantezim de o kadar uzun sürmemişti ki... Car car çene de yapmamıştık. Hadi,

bir miktar da olsa, laf lafı açtı, yol gözden kaçtı diyelim. Sonra? Uçmuşmuyduk yani? Hiç basmadı kafam... Allah Allah...

Bir anormallik olacak olursa, anında yakalamak için, dikkatimi yola verdim. Kolej'in orta kısmının ardına dolanıp Ahmetler Postanesi'nin önünden geçtik. Bağlar Caddesi Yokuşu'na vurduk. Soldaki ilk sokağa dönerken, sokak tabelasına özellikle baktım. Üzümcü Sokak'mış. İşte bu 'Üzümcü Sokak' sağa doğru bir dirsek çıkıp kıvrılırken, biz kıvrılmadık ve soldaki fırıncının önüne park ettik.

'O' inip önden dolandı ve önce benim kapımı, sonra da Cavidan'ın kapısını, nerdeyse saçlarıyla yerleri süpürerek açtı. Bu nezaket gösterisini Tankut yapacak olsa, cadde ortalarında rezil oluyoruz diye, çocuğun burnundan getirirdim. Ama 'O'ydu yapan ve 'O' pek yakıştırıyordu bunu kendine. Ayrıca, ben de böyle muamele görmeyi kendime pek yakıştırıyordum... 'O'ndan tabii... yoksa Tankut'tan filan değil.

Dirseğin başındaki apartmanı sağ eliyle gösterip bir kez daha iki büklüm oldu. Peşine takılıp yürümeye başladık. Arabasını kilitlemediğini farkedince bozuk attım:

'Şu caanım antikaya nasıl kıydın da uzaktan kumanda kilit yaptırdın allasen?'

Cevap, gayet detaylı ve tatmin ediciydi:

'Yaptırmadım.'

'Haa... iyi bari,' dedim. 'Kilitlemeyi unutma o zaman. Biz seni burda bekleriz.'

'Gerekmez. Buyrun, eve gidelim.'

Daha bir şey demedim artık. Şimdi, 'Niye gerekmez?' diye soracaksın, 'O' da sana; 'İşte' gibi çok uzun bir cevap verecek, kafan şişecek... Değmez...

Düştük peşine, apartmana girdik. Soldaki ilk kapının tokmağına uzandı. Çevirdi ve ardına kadar açtı. Bunu kilitlemek de gerekmiyordu herhalde... Ukala!..

'Ayakkabılarınızı çıkarmayın,' dedi. Çıkarmadık biz de. Antre fena değildi. Bir tek, duvarların hastane duvarı gibi bembeyaz oluşu uyuzuma gitti. Satendi matendi ama manzarayı kurtaramamıştı harbiden. İncelemelerimi sürdürdüm. Aslanı yata-

ğında belli edeceğim ya. Pek öyle bekâr evine benzer bir hali yoktu. Aydınlatmayı tatlandıran abajurlar, kalın tüylü koridor yollukları... Her nevi halının kalın ve kaba tüylüsünü severdim zaten...

Soldaki ilk kapıyı açtı, kenara kaçtı. Önden daldım. Daldığımla da kaldım. 'Amaniiin!' demişim. Denilmeyecek gibi değildi çünkü. Acaip bir şeydi... Haymana Ovası kadar büyük bir oda, veya salon... dev, fakat zarif mobilyalar... ve de en önemlisi, çiçekler... Cavidan; 'Yürüyün kardeşim,' deyip de arkamdan ittirmese, daha epeyce kalırdım o kapının ağzında. Şaşkın şaşkın, odanın ortasına doğru yürüdüm. Artık, o hangara ne kadar 'oda' denebilirse...

Olacak şey değildi. Benim ailem de varlıklıydı, hem de azbuz değil, adamakıllı varlıklıydı... buna rağmen, ailemin bütün mameleki, sırf bu odanın variyeti ile kıyaslanacak olsa, Uganda'nın gayrı safi milli hasılası gibi kalırdı. O derece bir haşmet, azamet, gurur vardı eşyada... Eşyanın ne gururu olacak, dememek lazım... Gördük ki söylüyoruz...

Ciddiye alarak okuduğum yegâne 'bir kısım medya' *Das Haus, Arkitekt* ve *Ev Hali* gibi dekorasyon medyası olduğundan, iyi anlardım bu işlerden. Babamın, şirketteki odasını bile ben dekore etmişimdir...

Ortalıkta şaşkın şaşkın gezinmeye devam ettim. Yemek masası, büfeler ve vitrin, İtalyan malıydı mesela... yüzde yüz... Hiç üşenmemiş, İtalya'dan almış getirmiş herif... Bayıldığım, hastalıklı bir şekilde hayran olduğum İtalyan mobilyası. Üstelik, bayıldığım, hastalıklı bir şekilde hayran olduğum renklere bürünmüş her biri... Eflatun, fusya, florantin, bordo... damar damar böyle... ışıl ışıl mor lotuslar işlenmiş üzerlerine... Vitrin camları, Bohem kristal. Olsa olsa, Slovakya'da o hassasiyette işlenecek cinsten... Ya büfe?.. Ya o büfenin tepe menteşelerine raptedilmiş koskocaman ayna?.. Ya o aynanın sınırlarını çizen, çürük yosun yeşili altın kabartmalar?.. Renklerini ve zevklerini ben mi belirlemiştim bu odanın?.. Olabilir miydi böyle bir şey?

Kahverenginin en ağırbaşlı, en esrarengiz loşluğuna batmış, bir minderine iki tane boz ayıyı rahat rahat sığdırabilecek bü-

yüklükte koltuklar vardı büfeyle vitrinlerin tam ortasında. Ben de tam orta yerimden çatlamaya başlıyordum ağır ağır. Bunlar da bana göreydi çünkü. Babam, her üç senede bir, koltuk takımlarımızı değiştireceğinde, atlar taksiye, şirkete gidip ağlardım; 'Babacım, n'olur şöyle koskoca koltuklar alalım,' diye. Gıcık gıcık sırıtıp puro dumanını havalara savururdu. 'Olur gülüm,' derdi. 'Koltuklar bizim evde oturur, biz de gider komşularımıza yerleşiriz artık. Sığmaz yavrum, sığmaaaz.' Sonra, çıkarlardı annemle, bebek lazımlığı kadarcık şeyleri alıp gelirlerdi. Ben de bilirdim, kafamdaki boyutların bizim eve göre olmadığını ama ne yapacaksın, bir umut işte... Her türlü eşyanın büyüğüne vurulmuşum bir kere... 'O'nun evindeki gibi olanına...

Dört-beş sehpa, sağda solda... sehpa mı, bodur bilardo masası mı belli değil. Hani 'O' elime bir miktar para tutuşturmuş da, 'Koş şu bakkaldan bikaç tane sehpa al kafana göre,' demiş sanki.

Yerde serili halı, altında üşüyen biri varmış da üstüne örtülmüş gibi yumuşak, kalın ve uzun tüylü. Abartmayayım, nerdeyse ayak bileklerime kadar gömülmüşüm içine. Balıklama dal, yüz yüzebildiğin kadar.

Bir de güller... Lacivert Çin Porseleni vazolarda, rengi siyaha kesmiş, en kötü kalpli kırmızıdan daha kırmızı, muhteşem Baccara gülleri. Nasıl uzun saplı ve ne kadar çok... Belki babamdan bile çok sevdiğim tek varlık... Baccara da Baccara... Her yer Baccara... 'O'nun nezaketteki abartılı bonkörlüğü, güllerin 'lüzumundan çok'luğu karşısında, abartılı bir müsrifliğe dönüşmüş sanki... Daha önce nasıl da farkedememişim? Halının ve koltukların üstü hariç, her yerde güller, güller, güller...

Halının üstünde bata çıka yürümeye çalışarak, salonun sert bir 'L' figürü yapıp sola doğru kıvrıldığı kısma geçtim. Kayalardan örülü karşı duvarda, yerden tavana kadar yükselen, tahminimce, cehennemin kalori ihtiyacını karşılamak amacıyla yapılmış devasa şömineyi görünce, dayak yemiş gibi oldum. Bu da benim hayallerimin işiydi çünkü. Benim şöminemdi bu. Benim şöminemin, benim olan yarık kayalarının kara çukurlarının arasına da İspanyol dilberlerinin kulak arkası gülleri sıkıştırılmıştı üçer beşer. Baccara gülleri yani... Şöminenin tam önünde, uzun-

lamasına bir kütük masa, masanın üstündeki kara çengelde asılı, antika kap kacak... Duvarda bir Bengal Kaplanı kafası, altına çaprazlama monte edilmiş iki antika çakaralmaz. Şömine yakılacak olsa, ateşinin kavuracağı yerde, işte o kaplanın kürkü... Kaçtım oradan... Kendi etrafımda, Mevlevi misali döne döne, ilk girdiğim, modern bölüme geçtim. Büfenin önüne gelmişim. Aynadaki tırsmış, apışmış, abandone olmuş, saçı kırpık kıza acıyarak baktım. Bendim galiba... Ne düşünüyordum?.. Bu evde, benim her şeyimden haberdar olan 'biri'nin yaşadığını mı?.. Her zevkimden, her keyfimden, en az ben kadar haberdar biri?..

Aynada ikinci bir yansıma daha görünce, orada yalnız olmadığımı hatırladım ve şükrettim. Az sağ arkamda duran, bön bakışlı, hermafrodit kılıklı, şu salak sarışından bahsediyorum. Cavidan'dan... Yan yana ne komik görünüyorduk... Tabağı, çanağı som altın, kaşığı, çatalı platin, bardakları kristal bir abanoz yemek masasındaki melamin tuzlukla biberlik kadar abes duruyorduk, bu olağanüstü ortamın yarattığı fonda. Hatta Cavidan, biraz da yeni kullanılmış kürdan gibi duruyordu. Çok şaşkındı. Zevklerimiz birbirine düşmanlamasına zıt olduğu için o benim şaşırdığım şeye şaşırıyor olamazdı. Ben, tam anlamıyla, krokisi zevkime göre çizilmiş bir iç mimariye şaşırıyordum. O ise, adım gibi eminim, tam anlamıyla, zevkleriyle inatlaşan, bu Karun Hazinesi animasyonuna şaşırıyordu.

Dönüp eline aldığı bir Baccara goncasını koklayan evsahibimize, 'O'na baktım. 'O' da bana bakıyordu. Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. 'Nasıl buldun evini?' der gibi... Ürperdim. Cavidan'a sokuldum hemen. Neler düşündüğümü bir bilebilseydi, o da ürperirdi garanti. Ama ne gezer? Dünya yansa, yorganı yoktu içinde salağın.

'Oturun. Rahatınıza bakın,' dedi 'O'.

Bu iyiliği yapmasa, Allah bilir, daha kaç saat dikilip duracaktık ayakta. Deşifre olduğumu hissediyordum. Arkeologlar, bilmem ne mabedinde, bilmem kaç bin yıllık bir eski parşömen bulurlar da dünyayı ayağa kaldırırlar. O devletin sırlarına mazhar olacaklardır sonunda. Bir heves, bütün linguistleri başlarına toplarlar. Nihayet, gerekli notasyon keşfedilir ve me-

tin, şifre çözücüye yüklenir. Devlet sırrı yerine, haşlanmış yumurta tarifi çıkar. Artık o keşfin hiçbir esprisi kalmamıştır. Çözülemeseydi, sonsuza kadar muhafaza edilecek olan merak, heyecan ve efsundan da eser kalmamıştır. Ben de öyle bir antik metin haline dönüşmüştüm işte. Her şeyim ortaya çıkmıştı. Sır mır hak getireydi artık. Dağ keçisinin kıçı kadar açıkta kalmıştı her yanım. Bu eve gelirken, aklımın okunduğuna dair şüphelerim vardı, ama kendi kendimi kolayca vazgeçirebiliyordum bu şüphelerden. Şimdi ne yapacaktım? Bütün bu ev eşyaları da mı tesadüftü yani? Bal gibi ortaya çıkmıştı işte. Düşüncelerimin, zevklerimi belirleyen kısımları, yok Baccara gülüydü, yok şömineydi, halıydı diye soyuttan somuta zıplayıp ortaya çıkınca, 'O'nun, düşüncelerimi okuduğu da ortaya çıkmış oluyordu. Ne yapacaktım ben şimdi? Pes mi etseydim acaba?.. Ben mi?.. Yok canım... Asla...

Bir miniminnacık ihtimal dahi olsa, yeniden, her şeyi tesadüfmüş kabul ettiğimin rolünü oynamaya değmez miydi?.. Değerdi, değerdi...

Bozuntuya vermeyecektim. Her şey çok normalmiş gibi davranmaya karar verdim. Böyle bir ev gören normal bir insan, normal olarak hangi normal sözleri söylerdi? Açık veya üstü kapalı iltifat sözleri tabi ki... İlkini tercih ettim:

'Abi, bu ev ne böyle ya?' dedim.

Cavidan da beni destekledi:

'Valla billa, bi şey kırarım falan diye ödüm patlıyo. Öde öde bitmez. Züccaciyeci dükkânına kazara girmiş, cürmünün farkında, bilinçli bi fil gibi hissediyorum kendimi.'

Rahat görünebilmek için, kızcağızı en yakındaki koltuğun üstüne ittim. 'Oha,' diyerek devrildi. Yine rahat görünebilmek için, bir de espri yaptım:

'Sonunda gerçek kimliğini kabul ettin demek? Oysa ben kendimi, güzeller güzeli Alice Harikalar Diyarında gibi hissetmiştim.'

Atışmak, biraz iyi gelmişti. Geçip Cavidan'ın yanındaki koltuğa tünedim. Tünedim diyorum, hakikaten tünedim yani... ayaklarım yere değmiyordu ki...

'O' tıpkı sınıfta yaptığı gibi, ikimizi de cepheden görecek şekilde, karşımıza oturdu. Dosdoğru bana bakıyordu. Hiç acımadan sordu:

'Gülleri beğendin mi Sevgi?'

'Dünyanın en güzel şeyleri onlar,' dedim ve dediğimle de kaldım. Ne demekti; 'Gülleri beğendin mi Sevgi'?.. Niye; 'Gülleri beğendiniz mi arkadaşlar?' değil de, 'Gülleri beğendin mi Sevgi'?.. Tahmin ettiğim, fakat tahmin etmek istemediğim, korktuğum, fakat korkmak istemediğim gibi, her şey, başta da güller tabi, benim için miydi?.. Hadi, diyelim yedik, hepsinin öyle olduğunu kabul ettik... o anda, oraya gelmiş olacağım ne belliydi ki? Bu herif, gül meftunu olduğumu biliyor idiyse bile, o gün, o saatte 'aslanı yatağında görmeye' geleceğimi ne bilsindi?.. Bunalmıştım düşünmekten... İmdat isteyen gözlerle Cavidan'a baktım. Yardım eli uzatmaya hiç niyeti yoktu alçağın... Güllerle ilgili olarak, fikri sorulmadığı için bozulmuştu. Suratını, midesi bulanıyormuş gibi ekşitti.

'Ben hiç beğenmedim şahsen,' dedi. 'Görmemişin oğlu olmuş gibi bi dolu gül... ne o öyle? Şu ortadaki vazoya bi demet koysan daha iyi... Hem, aşkolsun yani... benim fikrim niye sorulmuyo?'

'Çünkü, onları Sevgi istiyor diye koydum.'

Bu cevap karşısında kanım donduğu için, meselenin hafiyelik bölümünü Cavidan'a bırakıp sessiz kalmayı tercih ettim. Ne var ki, kafamın içi, sessiz kalmayı tercih etmiyordu. Sabahtan beri, hatta dünden beri başıma gelenler, gözümün önünde, bando mızıka eşliğinde, derin kolda tek sıra, geçit töreni yapıyordu. Aklım da başımdaydı ha... hem geçit resmini izleyebiliyordum, hem de Cavidan'la 'O'nun arasında geçen konuşmayı... Bu da yeni bir durumdu benim için. Daha önceleri, böyle bir marifetim yoktu. Müzik dinlerken gazete okumaya kalksam, ikisini birbirine karıştırırdım mesela... Ya haberi, müziğin ritmiyle, melodisiyle okumaya başlardım, ya da, şarkının sözleriyle haber metnini birbirine karıştırırdım.

'Hah!' diye bağırıyordu Cavidan, katili bulmuş Sherlock Holmes gibi... 'Hah! Tabii canım, tabii... bizim buraya gelece-

ğimizi bildiğin için, şu sevilecek hiçbi tarafı olmadığı halde, Sevgi demekte ısrar ettiğin mahluk görsün de beğensin diye yerleştirmişindir bu gülleri mutlaka... tabi tabi... Yemedik canım... Başka bi kompliman yap... Değmez ama ille de yapmak istiyosundur diye söylüyorum... Ama belki bu Sevgi, gazetelerin gönül kutusu köşesine, zengin cenazesi gibi, sekiz sütuna manşet, tanıtım ilanı vermiş olabilir... ona bi şey diyemem... Adım şu, boyum bu, gül severim, beni ilk davet edecek erkeğin evine depar atarım mealinde bi şeyler yayınlatmış olabilir... Mamaafih, bu bile, buraya geleceğimizi garanti etmez. Sana harbi bi şey diyim mi Murat? Hiç beceremiyosun bu asılma işini ha. Valla bak.'

'Zekice.'

'Hi hi hi... ben senin için aynı şeyi söyliyemiycem malesef... hadi Muratçık... sadede gel gayrı... Sabancı neyin olur? Kimsin? Kimlerdensin? Avrupa'nın içinden misin? Şöyle, şunun da anlayabileceği sözleri seçerek, tane tane anlat bakalım.'

'O' Cavidan'a dikkatle bakıyordu. Kıskandım. Gözleri bana da kaysın diye, koltuğun üstünde kıpırdanıp dikkat çekmeye çalıştım. Başaramadım. 'O'nun bütün dikkati, o kadının üstündeydi artık. Ne cevap vereceğini de merak ettiğim için, maydanoz olmadım.

'Ben herkesi tanırım,' dedi Cavidan'a. 'Sevgi'nin güllerini biliyordum.'

Çok konuşmuş gibi sustu. Bana bakıyordu artık... İyi de nasıl tanıyabilirdi herkesi? Ukalalığa benzemiyordu bununki... Gözlerimle sordum. Cavidan, yeniden yüklenmeye başlamıştı bu sırada:

'Eee, devam et ya... bi laf atıyosun orta yere, karıştırıp karıştırıp geri çekiliyosun... Nasıl tanıyosun herkesi? Biz seni niye tanımıyoruz?'

Gözlerini gözlerime dikmişti. Dudaklarımın sarktığını hissettim.

'Beni de herkes tanır,' dedi. '...ama hatırlamak istemezler...'

'Abartsaydın bari... ben de mi seni hatırlamak istemiyorum yani?'

'Öyle.'

'Güleyim de boşa gitmesin! Hah hah hah... Bunu sanabilirsin ama sakın beni hikâyene inanacak kadar salak sanma... Buraya geleceğimizi nasıl bilebilirsin?.. Yolda gelirken bile karar değiştirip arabandan inebilirdik... Bunu bildiğin halde, yine de ısrar mı ediyosun?'

'Evet.'

Başına geleceklerden habersiz Cavidan ise, cami duvarına sığmekte ısrar ediyordu.

'Külahımı giderken bırakiyim de bi ara ona anlatırsın bunları. O koca tomruğu nasıl unufak ettiğini de anlatmayı unutma e mi?'

'Ben bütün bu şaşırdığınız şeyleri, kendimi bildiğimden beri yapabiliyorum.'

Ben inanıyordum şahsen. Ama Cavidan inanmıyordu.

'Seni anlıyorum... demek, sanat hayatına kundaktayken başladın ha?.. Valla, darılmaca gücenmece yok... ne düşünüyorum biliyo musun?..'

Cavidan'ın devam etmesine izin vermedi.

'Biliyorum,' dedi.

Dönüp Cavidan'a baktım. Alaycı bir tebessüm kaplamıştı yüzünü.

'Söyle o zaman,' dedi. 'Ne düşünüyorum?'

'Yalan söylediğimi...'

'Valla ne güzel bildin... müneccim misin nesin?'

'O'nun söyleyecekleri bitmemişti daha. Devam etti:

'Sevgi'yle işbirliği halinde, sana şaka yaptığımızı düşünüyorsun. Buraya geliş nedeniniz o.'

Cavidan'a bakmaya devam ediyordum. Sırıtması, suratında donmuştu. Ayakkabısı sıkar gibi, gergin bir yüz ifadesi vardı.

'Doğru ama...'

'O' yine kesti, kızın sözünü:

'Bir insan, kalın bir odun parçasını parmaklarıyla ezemez, bu da Haldun'un, Aşkın'ın ve diğer figüranların rol aldığı bir başka oyun, diye düşünüyorsun.'

'Evet de...'

'Hepsini, Sevgi'yle birlikte tertipledik, sana göre.'

Cavidan, şeytanın besmeleye baktığı gibi bakıyordu 'O'na. Korkudan donakalmış bir hali vardı. Dürttüm.

'Bunları düşündüğümü tahmin etmesi normal de...' dedi uykuda gibi, '...benim düşündüğüm kelimeleri kullanması???'

'Şu anda da, okul nizamiyesine bırakmadığım ruhsatı düşünüyorsun.'

Yerinde zıpladı kızcağız. Çok hırpalanmıştı. Yeterdi artık. Kaşlarımı çatarak, 'O'na döndüm.

'...Ve...' diye devam etti. '...Canın sigara istiyor...'

Müsait bir yerlerinden bir paket sigara çıkarıp tuttu. Bir tane de kendi yaktı. Dumanı ağzından burnundan savurarak, geriye rahatça yaslandı.

Cavidan, sigara içtiği elinin arta kalan parmaklarıyla üst dudağını yolmaya başlamıştı bile. 'O', sigarasını kül tablasına bırakıp, 'İzninizle' diyerek dışarı çıktı.

'Gördün mü?' dedim Cavidan'a. 'Adamın aklını okuyo bu.'

'Git lan,' dedi, ciğerlerimi dumana boğarak. 'Bi bit yeniği var bu işte ama görüceez bakalım.'

Sinirlendim.

'Ne saçmalıyosun sen be?' dedim. 'Kendin söylemedin mi aklından geçenleri, aklından geçen kelimelerle bildiğini?'

'Dedim, n'olucak?'

'Ne demek, n'olucak?'

'Kızım, aklından geçenleri okuması başka bi şey, Yüksel gibi bi patates çuvalını, tek eliyle yerden kesip sınıfın öbür tarafına uçurması başka bi şey... Okula ruhsatsız girip çıkması başka bi şey, geleceği görerek, evde bize göre hazırlık yapması başka bi şey...'

'Eee,' diye çıkıştım, anlamışım gibi. 'Niye o zaman, oralı bile değilmiş, hiç inanmamış gibi konuşuyosun? Bit yeniği mit yeniği?'

'Çok salaksın... Oralı değilim, inanmadım diye bi şey söyledim mi sana?'

'Ne demek istiyosun o zaman?'

'Bi bit yeniği var diyorum işte... daha ne diyim?.. Bi insan,

ne kadar anormal olursa olsun, bu denli farklı özellikleri kendinde toplayamaz.'

Ürperdim.

'Yani?' dedim.

Gözlerini koca koca açtı.

'Çok mütiş bi sırrı var bunun,' dedi.

'Orasını anladık,' dedim. 'Sen sadede gel. Nasıl bi sır sence?'

Sigarasından derin bir nefes çekti.

'Aklıma bi tek açıklama geliyo...' dedi.

Atladım:

'Neymiş?'

'Söylerim ama dalga geçmiyceene yemin et.'

'Üff... tamam... yemin... hadi söyle.'

'Bu bir şey olabilir?'

'Ney?'

'Uzaylı!!! Valla bak...'

'Ben de bi şey diycen sandıydım... koç gibi çocuğa iki de anten tak bari... salak!'

'Hani dalga geçmiycektin?'

'Ben dalga geçmiyorum ki... sana acıyorum yalnızca...'

'Seni adam yerine koyup da konuşanda kabahat zaten.'

O sigarasına ve dudak kabuğu yolma işine döndü, ben de kendi içime. Cavidan, eksik söylemişti. Havadaki oksijeni de tüketiyordu bu. Adama felç indirtiyordu. Parla'ya bile, ders notlarını verdirecek bir şeyler yapabiliyordu... Hepsinden kötüsü, beni, kendine çekiyordu. Neden sessizdi ortalık? Şöyle hafif bir Barış Manço gitmez miydi ortama? 'Unutmadım Seni' falan mesela...

'Unutmak kolay demiştin
Unutursun demiştin
Öyleyse sen unut beni
Yeter ki benden isteme.'

Bu şarkı, benim şarkımdı işte ve besbelliydi ki, kafamın içinden geliyordu. Cavidan'a döndüm telaşla. Odanın duvarlarını inceliyordu.

'Ses nerden geliyo kız?' dedi.

Kafamın içinden gelmediği anlaşılmıştı. Yorulmuştum artık.

Konuşacak takatim kalmamıştı. Acele havayı sulandırıp işi gırgıra vurmalıydım.

'Uzaydan,' dedim. 'Barış Manço, Japonya yetmediği için, ordan Satürn'e geçecekti. Onların anfileri güçlü oluyo tabii. Taa burdan duyuluyo.'

'Allah senin belanı verecek... dur sen... bi de utanmadan yemin ettiydin, kafa yapmıycana dair.'

Dayanamayıp güldüm.

'Kızma balım...' dedim. '...Kafayı yememek için sana sallıyorum mecburen. Dikkatim dağılsın diye yani... Şu odaya bi bak bakalım, ne görüyosun?'

'Spor salonu kadar kocaman bi oda işte. Son derece zevksiz, iri kıyım mobilyalar. Ben biliyosun, bi tek şey hariç, her şeyin küçüğünü, minyatürünü severim... Abartıdan da hiç hoşlanmam ayrıca... Ne o öyle, yeni bi assolist lanse eder gibi, heryerde Isparta gülleri? Hiç mi görmedik yani?'

'Onlar Isparta gülleri değil, Baccara gülleri bi kere... Ama konu o değil... Söyle bakalım, bu zevksiz, iri kıyım mobilyaları nerden hatırlıyosun?'

'Hatırlasam hatırlasam, kâbuslarımdan hatırlarım. Ama bu kadar korkunç kâbus bile görmedim bugüne dek. Bundan sonra, kesin rüyalarıma girer sayende.'

'İyi düşün. Hatırlıycaksın.'

'Valla hatırlamıyorum kız. Hem benim çevremde, bu derece zevksiz bi insan hayatta barınamaz. Sen hariç tabii...'

'Hah!'

'Ne hah?'

'Basbayağı hah işte... bunu anla diye uğraşıyorum deminden beri. Burada gördüğün her şey, şu çalan şarkı da dahil, benim zevkime hitap ediyo resmen. Çaktın mı şimdi?'

Kaşlarını çattı.

'Harbiden de...' dedi. '...o zaman, işler daha da karıştı demektir.'

'Di mi?'

'Aynen... hadi, sabahın kör şafağında açık bi çiçekçi buldu, eve bi kamyon gül yığdı diyelim. Bu kadar eşyayı ne zaman ta-

şıdı buraya? Her birini kaldırmak için de vinç lazım üstelik.'

Etrafa daha da dikkatle bakmaya başladı.

'Bunu neye bağlıyosun?' diye sordum ürpererek.

'Bu hantal güruhun piyasadan bulunup alınması, bütün bunlar tek daireye sığmayacağına göre, bitişik bir ya da iki dairenin alınıp duvarların yıkılarak genişletilmesi, inşaat, hafriyat, taşınma, dekorasyon için, makul bi süre geriye git... Eğer Murat, sahiden de bütün bu iğrençlikleri, sen seviyosun diye buraya yığdıysa, bundan bi tek sonuç çıkıyo... Bu herif, seni, epeyce uzun bi zamandır, epeyce yakından tanıyo ve de buraya seni atacağından, epeyce uzun bi zamandır emin.'

'Olabilir mi böyle bi şey sence?'

'Küçücük, minnacık da olsa, hepsinin rastlantısal olması ihtimali var. Ama ben hoşuma gittiği gibi düşünmek istiyorum.'

'Yani?'

'Uzaylı bu... Gelgelelim, çok saf bi uzaylı... Galakside başka yaratık kalmamış sanki. Bak, her şeyi izah edebiliyorum, seni ne demeye seçtiğini izah edemiyorum, görüyo musun?'

'Şimdi de sen dalga geçtin, ödeştik. Ciddi ol. Ne diyosun bu işe?'

'Ne diyeyim? Boyu boyuna olmasa da, huyu huyuna denk birini buldun işte. Uzaylı da olsa, Tankut kadar uzaylı olamaz neticede. En azından, erkek. Beğenileriniz, şu utanç abidesi mobilyalarda da kesişiyo madem, ilk fırsatta işi bitirmeye bak. Zaten, benim umudum kalmadı artık. Herif beni neresine bile takmıyo. Ben şimdi, 'Ocağın üstünde yemeği unuttuydum,' filan diye uzarım, sen de o arada, galaksilerarası ilişkiyi ilerletirsin. Anlaştık mı?'

'Çok adisin, biliyo musun? Beni şu halimde bile terkedebiliyosun. Senin gibi arkadaş olmaz olsun.'

Omuz silkip elini çantasının içine daldırdı. Yeni bir sigara çıkarttı. Çakmağını ararken, 'O' kapıda belirdi.

'Yemeği hazırlamama yardım eder misiniz?' dedi.

'Nasılsa bizim geleceğimizi biliyomuşun ya...' diye sataştı Cavidan. 'Oturup iki lokma bi şey hazırlayaydın. Çarşı pazar dolanıp gül arıycaana... Gelmiyoruz. Misafiriz biz.'

Tuttum saçından.

'Kalk kız,' dedim, '...çok konuşma.'

'O'nu izleyerek, mutfağa geçtik. Düşündüğüm gibi, hayallerimin mutfağıydı bu da. Bizim evin mutfağı, morga benzerdi halbuki. Açlıktan ölsem, her girdiğimde iştahım kaçardı. Beyaz seramik duvarların arasında, bir dolu metal... 'O'nun mutfağı ise, sıcak bir yuvayı andırıyordu. Her şey ahşaptı. Buzdolabı bile... Tezgâhın karşısındaki duvarın önüne, boydan boya, üstü kilim parçalarıyla kaplı bir sedir yerleştirilmişti. Sedire oturanın sırtını duvardan kessin diye konmuş büyük kırlentler, dantela kılıflıydı. Göbek hizasındaki ahşap masa, üstüne bir dilim domates bile konsa, onu ziyafetmiş gibi gösterecek havadaydı. Pırıl pırıl, ciyak ciyak yeşil duvarlar, adamın içini ferahlatıyordu. Yere, kocaman bir kilim atılmıştı. Kenarlarından zeminin ahşap dilmeleri görünüyordu. Yan yana çakılmış, upuzun lata parçaları yani. Yürürken ne güzel çıtırdıyordu ayağımın altında. Tam istediğim gibi...

Dedim ya, bu kadarını olmasa bile, buna yakınını bekliyordum. İlk baştaki gibi şoka girmedim bu yüzden. Hatta, bir de kendi sesimi duyup azıcık daha rahatlayayım diye, inceden çamur bile attım 'O'na:

'Buzdolabının içini de formika döşeteydin bari.'

Cevap vermeden, üç-beş tane iribaş soğanı, kasap bıçağı kılıklı bir şeyle beraber, burnuma dayadı. Bu işlerden pek anlamadığım için, Cavidan'a da bir bıçak ayarlayıp yardım etmesini emrettim. İtaat etti. Yarım saat, soğan doğrayacağız diye, anamız ağladı. Daha doğrusu, gözlerimiz ve burunlarımız ağladı. O zulüm süreci içinde, salya sümük, kan ter içinde, iki göz iki çeşme, sadakatle, bize verilen görevi yerine getirmeye gayret ettik. Ne soğanmış be. Zehir mübarek, zehir. Ver Çevik Kuvvete, toplumsal olaylarda doğrayıp doğrayıp kalabalığın arasına göz yaşartıcı bomba niyetine atsın... O kadar olur!.. Allah'tan, sonunda bitirdik... Hepsini tek başıma yapmışım gibi, gururla önüme çektim, içine soğan çenttiğimiz kabı. Muzaffer bir edayla, bıçağı masanın üzerine attım. Kabı sol elime alıp kazağımın sağ koluyla, gözlerimi bir kere daha kuruladım.

'Al,' dedim, çanağı 'O'nun burnuna doğru uzatırken... 'Doğradık işte. Bu soğanın markası ne Allah aşkına? Sinir gazı gibi yaa... Gülüp durma karşımda. Cavidan haklı valla. Sen resmen atıyosun. Geleceğimizi sahiden bilseydin, bu işi önceden, kendin hallederdin.'

'He valla,' diye tasdikledi Cavidan. Çaktırmadan da burnunu dirseğine sildi bu arada.

'Ben hepsini halletmiştim zaten,' dedi 'O'.

Kulaklarıma inanamadım. Bağırmışım:

'Valla de!'

Cavidan, gözlerini oğuştura oğuştura gelip aramıza girdi.

'Ne diyonuz siz be?' dedi.

İzah ettim:

'İki saattir, burda boş yere gözyaşı dökmüş bulunduğumuzu tartışıyoruz canımın içi.'

Gözlerini kırpıştırdı.

'Ha?' dedi. 'Nasıl yani?.. Şaka mı yapmış?'

'O' cevapladı:

'Evet.'

Rahatladı Cavidan.

'İyi bari. Ben de bi an, onca mezalime boşu boşuna katlandığımızı sandıydım.'

Kafası basmıyordu. Yeniden anlatmaya çalıştım:

'Tabi ki boşu boşuna katlandık salakçıım... Arkadaşımız şaka yaptı yapmasına ama dediği gibi, aslında her şeyi önceden hazırlamış olduğu halde, seni de beni de böyle hıyar gibi soğan doğratıp ağlatmak suretiyle şaka yaptı. Kendi de karşımıza geçip keh keh güldü. Bu vesileyle de soğanın güldürdüğü ilk insanlar olarak tarihe geçtik.'

'O'na döndüm.

'Di mi?' diye sordum. Kafa sallayarak onayladı. Sonra da beni es geçip kocaman kollarıyla Cavidan'ı kucaklayıverdi.

'Kızmak yok,' dedi. 'Siz beni, kızlar tuvaletine yolladıktan sonra, sınıfta bir söz vermiştim, hatırlıyor musun?'

Ben hatırlıyordum. Belki hafızamı takdir eder de Cavidan'ı bırakıp bana sarılır umuduyla, hemen atıldım:

'Ben hatırlıyorum,' dedim. 'Haline gülmekten gözyaşlarına boğulmuştuk. Sen de bize bugün içinde bi kere daha gözyaşı döktüreceğini söylemiştin.'

'Evet,' dedi Cavidan, kollarını 'O'nun beline doğru usul usul, bir yılan sintirliğiyle dolarken. 'Ben de hatırladım. Ayrıca, ağlamaktan veya gülmekten değil, başka bi sebepten dolayı yaş dökeceğimizi de söylemiştin.'

Muhabbetleri iyiydi ha. Yılışık yılışık, 'O' onu kucaklamış, o da 'O'nu... oh oh oh... Derhal bok attım:

'Ben sizi yalnız bırakayım isterseniz?'

Hemen çözdü Cavidan'ın omuzlarına doladığı kollarını. Beni kucaklayacak sanıp hafiften nazlanmaya hazırlandım. Suratıma bakmadı bile. Arkasını dönüp buzdolabına yürüdü. Kapağını açtı. Kek gibi kabarmış, kıymalı harçla dolu bir sahan çıkardı. İri parçalar koparıp iri avuçlarında yuvarlamaya başladı.

'Mutfak kapısından çıkıp, sola dönün,' dedi. 'Koridorun sağ tarafındaki tek kapı.'

'Ne var orda? Sarmısak mı?' diye sordum.

'Hayır,' dedi. 'Banyo var. Yüzünüzü yıkamak istemiyor musunuz?'

Harbiden de... Cavidan'ın suratı, programı yeni bittiği için makyajını temizlemeye vakit bulamamış sirk palyaçosuna dönmüştü. Modern resim gibiydi. Abartarak ;

'Şu surata bak!' diye bağırıp ciyak ciyak gülmeye başladım. Üstüme yürüdü. Bir de ben kucakladım sevgili, salak arkadaşımı. Oh olsundu ona. Benden bin kere daha güzel olduğu halde, makyaj yapar mıydı?.. Oh olsundu işte...

'Allah seni başımızdan eksik etmesin e mi?' dedim. 'Yürü hadi. Şebek seniii.'

Şoku atlatıp yürümeye başladı. Tam kapının ağzına gelmiştik ki, 'O' arkamızdan seslendi:

'İkiniz de, kolayı limonlu ve buzlu seviyorsunuz. Geldiğinizde hazır olacak.'

Tadım kaçıverdi yeniden. Alışamayacaktım galiba. Cavidan'la birbirimize baktık. Sonra da sarsak adımlarla, mutfağı terkettik.

Tarifine göre, koridoru dolanıp da banyoya ulaştığımızda, ikimiz de içerde ne bulabileceğimizi biliyorduk enikonu. Ben, hayallerimdeki banyoyu, Cavidan da kâbuslarındaki banyoyu... Öyle de oldu... Fazla teferruata girmek istemiyorum, ama şu kadarını söyleyeyim, bizim evin banyosu geldi gözümün önüne, ister istemez. Lavabonun üstündeki flotal aynada, vücudumun bazı kısımlarını görmek için, hep klozetin tepesine çıkmam gerekirdi. Oysa, 'O' nun banyosunda, duvarlardan biri, tavandan tabana aynaydı mis gibi. Nereni incelersen incele.

Cavidan'ı lavabonun başından ittirip güzelce yıkadım yüzümü gözümü. O kadar ağlamaya rağmen, gözlerimin kızarıp şişmemesi hoşuma gitmişti. Cavidan'da da öyle bir belirti yoktu. Şaşkın şaşkın sırıttım. Yanlış anladı.

'İyi oturttu valla,' dedi.

'En çok sana oturttu asıl,' dedim. 'Soğanın çoğunu sen doğradın çünkü.'

'Sana yardım ettik, adi.'

'Bana ne!.. Agop'un kazı gibi, atlayıp kapmasaydın bıçağı sen de. O zaman, sırf bana oturtmuş olurdu. Hem makyajın da aktı ya, oh olsun.'

Bozuldu. Yüzünü yıkamaya başladı. İşini bitirip kurulanırken de beni, şeytani emellerine alet etmeye çalıştı:

'Selen be... Hazır seninki de mutfaktayken, şu odaları bi kolaçan edelim mi çaktırmadan?'

Vakit kaybetmeden alet oldum:

'Edelim anasını satiim... Belki bi uzay gemisi filan buluruz hem.'

Önüne düştüm. İlk olarak, banyonun karşısına düşen kapıyı açtım. İçeri girip sıra bekleyen Cavidan'a da yol verdim.

'Öğğ...' dedi. 'Renge bak... safra yeşili...'

Yerdeki, kaba tüylü, yemyeşil halıyı kastediyordu. Ne vardı yani? Mis gibi çimen yeşiliydi işte. Beni hep dinlendirirdi bu renk. Azarladım:

'Yavaş konuş kız... Sesimizi duyucak.'

Solda, duvara yaslı, tavana kadar yükselen, dev gibi bir ahşap ranza vardı. Alt kısmı, çift katlı otobüsler gibi dizayn edil-

mişti. Şoför mahalli yerine çalışma masası, yolcu koltukları yerine, ray kapılı gardrob, bagaj yerine ise, çamaşır dolabı ve çekmeceler. Akil Bey, beni Siteler'e götürmüş de, dilediğim gibi bir ranza siparişi vermemi söylemiş sanki... o kadar bana ait... Kaçarcasına çıktım dışarı. Cavidan da peşimden...

Aynı hizadaki ikinci kapıyı açtım. Üzerime mavi ışık tutmuşlar gibi irkildim, açar açmaz. Büyük, mavi bir perde, arkasındaki camdan vuran gün ışığının etkisiyle, bembeyaz yatak odasını maviye boyuyordu. Mavi perde, beyaz karyola, beyaz halı, beyaz duvar... her şey beyaz da perde mavi olduğu için, her şey yalancı mavi aynı zamanda... Benim yatak odam... Ne yapacağımı bilemediğim için, inledim:

'Yeter artık bee.'

Cavidan, bana hak verdi:

'Yeter hakkaten. Zevksizliğin de bu kadarı olmaz yani. Ne kıro adammış lan bu...'

Tersledim:

'Kes lan!.. Bi boktan haberin yok... mal mal konuşuyosun.'

'Neyden haberim yokmuş bakalım?'

'Herif, benim zevklerimin koleksiyonunu yapmış, görmüyo musun?'

'Onu en baştan gördük, şaşırma hakkımızı kullandık. Kaç defa şaşırıcaaz?'

'Sana şaşır diyen yok. Bütün bunları anlamaya çalışmaktan yoruldum. Bu nasıl bi iş? Nasıl bi adam bu? Beni nerden tanıyo?'

'Belki tanımıyodur.'

'Açıklaması ne o zaman?'

'Derler ya, insanoğlu çift yaratılmış diye...'

'Eee?'

'İşte, demek ki, zevk bakımından, sen de Murat'la çift yaratılmışın.'

'Beni deli etme Cavidan!.. Hâlâ olan bitenin farkında değilsin.'

'Farkında olmamaya imkân var mı anam? Evdeki mefruşat o kadar büyük ki, bağıra bağıra farkettiriyo kendini... bak bak... şu karyolanın büyüklüğüne bak... resmen sapık karyolası... grup takılıyo seninki heralde...'

'Salak, bu benim zevkim!'

'Böyle fantezilerin olduğunu hiç söylememiştin.'

'Üff!.. Baydın, vallahi baydın... karyolanın büyüklüğü, şekli şemali benim zevkim diyorum... senle dekorasyon dergilerine bakarken, hep kapışmaz mıyız?'

'Kapışırız... büyük mal tutkusu var sende... bilirim ve sana hep acırım bu yüzden.'

'Niye o?'

'Tankut'ta büyük mal ne arar?.. Minyon tiplisini bul da haline şükret.'

'Senden bana hayır yok... anlaşıldı... Yürü, öbür odalara bakalım.'

Çıktık. Koridor, yatak odası kapısının önünden sağa dönüp upuzun devam ediyordu. Sol kolda iki kapı daha vardı. 'O'nun, kendine özgü sırları, acaba hangi kapının arkasındaydı?.. Evde yabancılar dolaşıp dururken, bazı kapılar kilitli tutulmalı değil miydi? Hem böylesi, 'O'nu daha da efsunlu kılmaz mıydı?

İlk kapının koluna elimi attım. Kilitliydi işte. Tam istediğim gibi.

'Yemek hazır arkadaşlar.'

'O'nun sesiydi bu. Arkamızdaydı hemen. Utancımdan, kulaklarımın kızardığını hissettim. Ağır ağır geri döndüm. Cavidan'la birbirimize suçlu suçlu bakıp boynumuzu büktük. Yırtık davranıp ortamı yumuşatmaya çalıştım:

'Ay Muraat, seni Allah mı gönderdi?.. Biz de yolumuzu kaybetmiştik. Gelmeseydin, açlıktan, susuzluktan, telef olup gidicektik buralarda.'

Gergin görünüyordu.

'Beni izleyin,' dedi. 'Sizi mutfağa götüreyim.'

Palas pandıras, düştük peşine, mutfağa kavuştuk. Bir zamanlar, büyük soğan savaşlarını verdiğimiz ahşap masanın üstünde, duman attıran tabaklarımız duruyordu. Her tabakta, at nalı büyüklüğünde, üçer tane köfte azmanı, birer tane de kırmızı, salçalık biber azmanı vardı. Sedire yerleştim güzelce. 'Ay salata dediğin bu muydu?' diye aşağılayarak, biberi, çatalımla yılan dürter gibi dürttüm.

'Salatanın dışı o,' dedi gülerek.

Nasıl yeneceğini bilmediğim için, kirpiklerimin altından, belli etmeden, 'O'nu izlemeye başladım. Bıçağıyla, biftek dilimler gibi dilimliyordu biberi. 'O'nu taklit ettim. Cavidan da beni... Tabağımdaki kesiti inceledim... Dolgu malzemesi vardı içinde. Gözümü kapatıp ilk lokmayı yuvarladım. Boğazımdan aşağıya süzülüp giden nefis lezzete acıdım. İkinci lokmayı yutmadan önce, uzun süre ağzımın içinde tutmaya karar verdim. Ben söz konusu eylemimi gerçekleştirirken, Cavidan, üçüncü lokmayı ağzına tıkıp, yavşadı:

'Ay ne tıktın bu biberin içine Murat? Acaip güzel olmuş valla.'

'Beyaz peynir, maydanoz, kekik ve yumurta. Önceden, biberi közledim, harcını koyduktan sonra da, hafif ateşte kızarttım. Sen de beğendin mi Sevgi?'

Beğenmiştim Allah için.

'Muhteşem,' dedim. 'Tarifini bi kâğıda yazalım da, bi akşam babama sürpriz yapayım.'

Cavidan sataştı:

'Aman kalsın. Karıştırıp biberi harcın içine sokmaya kalkarsın sen.'

Altta kalmadım:

'Sen de yumurtaya para vermemek için, kendin yumurtlamaya kalkarsın.'

'Ne kadar terbiyesizsin. Şunu da yakasından tutup karşı duvara fırlatsana Murat. Bak terbiyesiz terbiyesiz konuşuyo.'

Güldü 'O'.

'Bir de köfteye bakın,' dedi. 'Beğeneceksiniz.'

İtaat ettim. Fil kulağı gibi köftelerden birine çatalımla bir darbe vurup koparttığım parçayı ağzıma attım. O da muhteşemdi... Ne diyeyim!

'Bu da muhteşem,' dedim.

'Tarifini ister misiniz?'

İkinci parçayı götürürken istedim:

'İsteriz isteriz... bununkini de ver.'

'Bir şartım var. Kabul ederseniz veririm.'

Gene başlamıştı şartlar şurtlar. Öfledim. Cavidan, bu arada, ağzındaki köfte yığınını, alelacele 'urp' diye yutup, atladı:

'Kabul kabul kabul.'

Mani olmaya çalıştım:

'Dursana kız!.. Ne biliyosun ne istiyceeni? Hadi çok anormal bi şey isterse?'

Saçlarını attırdı.

'Sana ne aslanım!' dedi. 'Ben kendi adıma kabul ediyorum... peşin peşin hem de.'

'O' bana baktı. Ellerimi, başka çarem kalmamış gibi iki yana açarak; 'Eh madem,' dedim. 'Söyle bakalım.'

Söyledi:

'Beni, evinize, akşam yemeğine davet edeceksiniz. Anlaştık mı?'

Cavidan'ın, anlaşamayacak bir tarafı yoktu. Ailesi İstanbul'da oturduğu için tek başına, keyfe keder dayayıp döşediği evinde, mirasyedi hayatı yaşıyordu.

'Anlaştık valla,' dedi. 'Bu akşam kaçta geliyosun?'

Nasıl imreniyordum zilliye. Benden önce kapatacaktı 'O'nu eve.

'Bu akşam gelemem,' dedi 'O'...İyi ki de dedi. İçimin yağları eridi.

'Niye?' dedi Cavidan. 'İşin mi var?.. Yarın akşam gel o zaman.'

'Olmaz.'

Ohh... Ne güzel bozuyordu alçağı.

'Öbürsü gün?'

'Önce Sevgi'ye gideceğim.'

Dönüp Cavidan'a baktım. Mosmor olmuştu. Sırıttım. İçin için de düşünmeye başladım. 'O'nunla baş başa bir akşam yemeği yemeyi, ben de en az Cavidan kadar istiyordum. Köfte tarifi filan umurumda değildi. Mesele başkaydı... Mesele, sarı gözlere, rahatsız edilmeden dalıp dalıp çıkmak meselesiydi... sonra da, 'ee, anlat bakalım' deyip, her şeyi anlattırmak meselesi... Gelgelelim, babamı, annemi ve dahi Senem'i, ne yalan uydurup da evden şutlayacağımı da bilememek meselesiydi aynı zamanda... Cavidan'a ne mutluydu halbuki. Ben tezgahı-

mı kurana kadar, belki de 'O', bekleyip bekleyip sıkılacak ve benden umudu kesip önce o kadına gitmeye karar verecekti... 'O'na ne cevap verecektim şimdi?.. 'Önce Sevgi'ye gideceğim,' demişti ve benden bir cevap bekliyordu. Ama o beklediğinden, bende hiç yoktu. Cavidan, durumu bildiği için sessizlikle arama girip şansını bir kez daha denedi:

'Sen bunu çok beklersin... Sözümü dinle, önce beni aradan çıkart.'

Hırsımdan kuduruyordum. Saldırdım:

'Aman hemen koş... Hazırlanmaya başla. Hatta yemekten sonra üzerine giyeceğin, şöyle rahat, transparan bi şeyler almak için, istersen bi de çarşıya çık.'

Hiç oralı olmadı.

'Herıld yani,' dedi. 'Çıkar alırız gerekirse. Yemekten sonra smokin giyicek halimiz yok ya...'

'O' aramıza girip düelloyu kesti.

'Senden cevap bekliyorum Sevgi,' dedi.

Ben de benden cevap bekliyordum esasen. Tabaktaki köfteyi mıncık mıncık etmişim bu arada.

'Ben onun yerine vereyim cevabını...' diye, keyifli bir sesle, gevrek gevrek gülerek sözü aldı Cavidan. '...heh heh heh... bu şimdi var ya... seni nasıl oyalayacağını düşünüyo... gidicek eve, pusuya yatıcak... anasının, babasının ve de ablasının evden çıkacakları bi ortam hazırlamaya çalışıcak... ölme eşşeğim ölme... anca ondan sonra seni davet edicek. Gittiğin zaman da Sindrella gibi, gözü hep saatte olucak... ha geldiler, ha gelicekler korkusuyla, git diye gözünün içine bakıcak... valla bak... inanmıyosan kendisine sor.'

Sormasına gerek bırakmadan anlatmaya başladım:

'Valla Cavidan haklı Murat. Eve ne zaman bi erkek arkadaşımı getirmeye kalksam, annemle babam, iş görüşmelerini bile erteleyip bilhassa evde kalırlar. Yanlış anlama... bana güvenmediklerinden değil... arkadaşlarımı tanımak istediklerinden yani... Ondan sonra da bi sorgu, bi sorgu... geleni geldiğine, beni de çağırdığıma pişman ederler. Bu yüzden, seni davet edebilmem için, Cavidan'ın dediği gibi, onları evden uzaklaş-

tırmanın bi yolunu bulmam lazım öncelikle...'

'O' dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesinin altında kenetleyerek öne doğru eğildi. Sanki işitme zorluğum varmış gibi, tane tane konuşmaya başladı:

'Ailenle de tanışmak istediğim için size gelmek istiyorum zaten. Cavidan'ın ailesi burada olmadığı için önce size geleceğim. Ne dersin?'

Ne diyecektim? 'O zaman seninle baş başa kalamayız ki,' diyecek halim yoktu ya.

'Şeyy...' dedim. 'Ben, sıkılırsın, bunalırsın diye düşündüydüm yani de onun için öyle dediydim... ama madem sence bi mahsuru yok... mesele kalmıyo tabii... ne zaman istiyosan gelebilirsin.'

Köfteleri, biber salatasını ve buzlu limonlu kolaları afiyetle mideye indirip masayı olduğu gibi bırakarak, hiç utanmadan, ilk buyur edildiğimiz salona geçtik. Cavidan, hemen bir sigara yaktı. 'O' ise, sigarasız kalmayı tercih etti.

Doğrulup sehpanın üzerine bıraktığım bardağımdan, bir yudum kola aldım.

'Baksana Murat,' dedi Cavidan o sırada. 'Bu mu okudu benim künyemi sana? Kimden duydun evde yalnız oturduğumu?'

Ben de merak ettim. Kimden duymuştu hakkaten?

'Kimseden duymadım,' diyerek, merakımı giderdi.

'At at,' dedi Cavidan. 'Kalede ben varım nasılsa... yerim...'

'Kimseden duymadım.'

'Peki ne bildin o zaman?.. Tabii, bu sana söyledi de, sen de bunu 'kimse' yerine koymadığın için öyle dediysen, o başka.'

'Kimse söylemedi.'

İnanırdım yani. Aslında Cavidan'ın da inanması gerekirdi. Benim kadar olmasa da epeyce anormallik görmüş sayılırdı. Bence de inanıyordu, ama mahsustan kışkırtıyordu 'O'nu. Hiç ses etmedim.

'Peki, sen müneccim misin o zaman?' diyerek, sorguya başladı Cavidan.

'Hayır.'

'Hangi gezegenden geldin madem?'

'Başka bir gezegenden mi gelmiş olmam gerekiyor sana göre.'

'Beni yorma Murat. Sabah beri sergilediğin majikal şovun detaylarını tek tek yüzüne vurdurma şimdi. Aslını söyle. Nerelisin? Kimsin, veya nesin?'

'Vereceğim cevaba inanmayacaksın ki!'

'Valla inanıcaam... söz bak!'

'Hintliyim desem?'

'Hayatta inanmam.'

'Meleğim desem?'

'Yemezler derim. Bir melek için fazla dövüşkensin.'

'Kuzey Buz Denizi'nden geldiğimi söylesem?'

'Eh... o biraz idare eder... Ama yaptığın şeyleri izah etmeye yetmez... yine de, gemiyi Kuzey Buz Denizi'ne park edip Dünyamız'dan numune organizmalar toplamaya gelmiş bi uzaylı olabilirsin... Şununla kafayı bozduğuna göre... Al götür hakkaten... Çok enteresan bi yaratıktır... insan taklidi bile yapar...'

'O' hiçbir şey demeden, biten kola bardağımı alıp salondan çıktı. Ben de kaldığım yerden düşünmeye devam ettim. Geri döndüğünde, Cavidan bile düşüncelere dalmıştı. Kimse dangalaklık yapıp da 'Eee? Daha daha?' filan deyip de sessizliği bozmaya kalkmadı. İyi de oldu. Buna ihtiyacım vardı zira. Bir şeyler oluyor, birtakım gösteriler yapılıyor ve ben, bu gösterilere her bakmaya çalıştığımda, kendimi, kendime bakmaya çalışır buluyordum. Kel alakaydı yani...

Karşımdaki herifin, sabahtan beri, hayır, dünden beri, neyi başarıp da bu denli ilgimi çekmeyi başardığını bulmayı başarmaya çalıştım... Ne yapmıştı sahi?.. Esasen, sonradan ne yaptığı malumdu da, ilk başta ne yapmıştı? Neden, sınıfa geldiği ilk andan itibaren, bana gelmiş gibi havalara girmiştim?.. 'Hıyardaki hevese bak,' demiştim, Cavidan'ın duyabileceği bir sesle ve aynı anda da büyünün zincirleri boşalıvermişti. Arkamdan baktığını hissetmiştim en önce... Devamen, durumu abartmış ve 'O'nun arkası dönükken de bana bakmaya devam ettiğini düşünmeye başlamıştım. Böyle düşüne düşüne, sonunda benim de zincirlerim boşalmıştı ve Yüksel'in arabasına 'O'na inat binmelere, elin adamına dil çıkartmalara kadar vardırmıştım

işi. Cavidan, iflah olmaz bekaretimizden, elimize erkek eli değmemişliğimizden ne zaman söz açsak, hep derdi ki; 'İkimiz de kafayı yemiş bulunuyoruz. Cinsel hayatsız bir hayat, çıldırmanın eşiğindeki hayattır. Bizim yaşımızdaki cinsel hayatsız hayat ise, hayatın dışındaki çıldırmadır. Artık bizim ne yapacağımıza, soluğu hangi eli şeyindeki herifin yatak odasında alcağımıza rufailer karışır.' Bu olanlar, Cavidan'ı mı doğruluyordu acaba? Azma frekansından, çıldırma frekansına mı geçmiştim harbiden?

Bir gece önce, içim kıpır kıpır, balkon aşıkları gibi 'O'nu düşünmeler... Annemle babamın muhabbete dalmasını 'O'na fatura etmeler... Kendimle ters düşmeler... Kendimin tersine gide gide, hep doğuya gidenin, sonunda batıyı bulması misali, kendimi bulmaktan korkmalar... Baccara komplimanına, mobilya kataloğundan seçmişim gibi düzenlenmiş evine bakıp her şeyin benim için var edildiğine inanmalar... 'Olmaz böyle şey' diye kendime harp ilan edip hemen peşinden 'Neden olmasın,' diyerek barış masasına oturmalar... Her güzelliğe peşin peşin 'YO' çekip, şüpheyle yaklaşan, en sevdiğim, oturaklı tarafımı silip atarak, olur olmaz şeylere 'HE' çekerek yeni gelin gibi atlayan, yılışık, sırnaşık, yavşak tarafıma teslim olmalar... Sabah sabah, 'O'nu görmek için okula damlamalar...

Hadi o gün, bütün şartlar, beni Yeşilçam'a düşmüş bir köylü kızı kadar etkilemişti diyelim... öyle ya, hocaya posta koyulmuş, sonra ahalinin isyanı tek cümleyle yatıştırılmış, peşinden, bir sürü adam dövülüp bir miktar odun, bir miktar parmak tarafından yongalanmıştı, yetmezmiş gibi de bu acaip adamın acaip evindeki mal mülk, acaip şekilde hayallerime denk düşerek karşıma çıkmıştı... Etkilenmemek mümkün olmadığı için etkilenmiştim diyelim... Ama ya o günün dünü?.. Neden yeşillenmiştim ilk defa gördüğüm bir eloğluna?

Hadi ona da neyse diyelim. Yeşillendiğimizi kabul edelim bir an için. İlahlaştırmak neyin nesiydi peki? Bir insan, diğerinin içini okuyabilir miydi ki böyle bir inanca kapılmıştım? Acaba, duyduğum anormal ilgi, nasırıma fena halde bastığı için, ilgi duymakta, kendimi yine kendime karşı mazur göster-

mek amacıyla, yeteneklerini abartıyordum da gizli bir bilinçaltı telkiniyle kendimi rahatlatmaya mı çalışıyordum? 'Selencim, yavrum, bu adama yeşilleniyorum diye kendine zulmetme. Buna yeşillenilmez mi? Baksana, ne kadar ulvi bir şahıs! Düşüncelerini bile okuyor. Yeşillen yeşillen...'

Adı Murat'tı bir kere, ama bu isim, bana bir şey ifade etmiyordu. Israrla, inatla ve ille de, 'O', sadece 'O'ydu benim gözümde. Görünen Murat'ın arkasında, bir de görünmeyen 'O' vardı sanki. Yok canım, ilahlaştırıyordum harbiden de...

'İlahlaştırmıyorsun.'

Hoplamışım.

'Ha?'

'O'ydu ve sarı gözlerini, korkudan, muhakkak ki yerinden uğramış kalorifer böceği kahverengisi gözlerime dikmişti.

'Çok düşünme beni. Kendini düşün.'

Kesinlikle ilahlaştırmıyordum canım. İlahtı bu herif.

'Seni düşünmüyordum ki,' dedim.

Güldü. Bir sigara yakıp bir tane de Cavidan'a tuttu.

'Düşünüyorsun,' dedi. '...sürekli düşünüyorsun...'

'Ay aman...' dedim. 'Safi tevazusunuz beyefendi... ama sizle işim yok benim... böyle biline...'

Cavidan, beni biraz rahatlattı:

'Hıh... kedi, uzanamadığı ciğere bok atar tabiatıyla...'

Akşama kadar oturduk, yiğidin harman olduğu yerde. Cavidan'la dalaştık durduk. 'O' da karşımıza yerleşip, Tom'la Jerry izleyen çocuk keyfiyle izledi bizi. Hiç karışmadı, neredeyse hiç konuşmadı. Bir ara, çok sus kaldığını farkedip iki kavgamız arasında, Cavidan'la beraber yüklenip o koca odunu nasıl kimyasal bileşenlerine ayırabildiğini sorduk. 'Her şeyi anlayabileceğiniz zaman gelecek,' demekle yetindi. Yalvardık, yakardık, ı-ıh... Başka tek söz söylemedi bu hususta. Biz de, her şeyi anlayabileceğimiz zaman gelinceye kadar, telefonla taciz edip canından bezdirebilmek için, telefon numarasını aldık. Kendimizinkini de, 'O' istemediği halde, zorla verdik alenen. Sonra, kavgalarımıza geri döndük ne güzel. Bir daha da öyle karanlık düşüncelere dalmadım çok şükür. Bana neydi durum tahlilin-

den filan? İnceldiği yerden kopsundu anasını satayım!!!

Paydos ettik nihayet. 'O' her ikimizi de arabasına atıp evlere servis yaptı. Yolunun üstünde olduğu için, önce beni bıraktı. Sonra da, Cavidan'ı Bahçeli'ye doğru götürdü. Ben iner inmez, öne geçti o kaltak da. Klasörümü filan öfkeyle göğsüme bastırıp asansörü kullanmadan, merdivenlere tüküre tüküre yukarı çıktım. Kapıyı, Senem açtı. Bir gece önceki muhabbetim yüzünden kanı kaynadığı için olsa gerek, uzun süredir görmediği bir dostuna kavuşmuş gibi hararetle buyur etti beni.

'Canıım... hoşgeldiiin...'

Üstüne üstlük, bütün direnmelerime rağmen, itişe kakışa, yanağımdan öpmeyi de başardı. Hiç de kızmadığımı farkederek sarsıldım. Halbuki, bir gün öncesine kadar, ne güzel bozulurdum bu çeşit yılışıklıklara... Ne o öyle 'şap şup'?.. Harbi harbi değişiyordum canım. Hazır elim değmişken, biraz daha değişmekte ne sakınca olabilirdi?

'Akşam boş musun yavrum?' dedim.

Şaka yaptığımı sandığı için, pek memnun oldu. Halbuki ben şaka değil, hata yapıyordum o esnada. Senem'e içimi dökmeyi düşünüyordum çünkü. O yüzden sormuştum 'boş musun?' diye.

'Boşum kocacıım.'

O kadar yanlış anlama, Senem'e yeterdi. Oturma odasındaki köşeli kanepeye kendimi atıp ciddileştim.

'Şaka yapmıyorum,' dedim. 'Belki kulaklarına inanamıycaksın ama bu akşam, sana içimi dökmeye karar verdim. Bana yardımcı olabilirsin. Olamasan bile, boş boş baktığını görünce sinirlenip ben kendi kendime yardımcı olabilirim.'

'Ay kulaklarıma inanamıyorum.'

'Sana söylemiştim.'

Yarı beline kadar üstüme eğildi.

'Sen kimseye içini dökmezdin de...' dedi, heyecanlı bir sesle. 'Yoksa, Tankut'la aranızda kötü bi şey mi oldu?'

'Öff... senin de aklın fikrin kötü şeyde di mi? Patlama dedik. Akşam anlatırız. Hele bi el ayak çekilsin...'

Yanıma çöküp yalvardı:

'Ay çok kötüsün valla... meraktan çatlarım ben şimdi. Bari bi ipucu filan ver... hadi n'olursun... bana bak, yoksa Tankut'la?.. Ha?.. Başına dert açmadın inşallah?'

Çok güzel bir soruydu. Başıma dert açmıştım harbiden. Ama bu, Senem'in fesatlandığı türden bir dert değildi. Aşağıladım:

'Evet. Başıma dert açtım ablacım. Bugün ultrasonda kesinleşti her şey. Beşiz bekliyorum Tankut'tan. Baharda yavrulayacakmışım. Doktor öyle hesap etti.'

Kalbi kırıldı.

'Ay ben onu mu demek istedim sanki,' dedi.

'Ne demek istedin peki?'

Ne demek istediğini bulmaya çalıştı.

'Yani...' dedi, '...olur da, kafanı başka birine filan takarsın... anlatabiliyo muyum? Aniden hayatına giren biri olur...'

Sözünü keserek kükredim:

'Allah aşkına düşüncelerimi okumaktan vazgeçin lan! Yeter artık! N'oluyo size yaa? Moda mı oldu?'

Afalladı.

'Ne yani?' dedi. '...ay bildim mi yoksa? Başka biri mi var sahiden?'

Baktım, susacak gibi değil, can damarını sıkmaya karar verdim.

'Senem...' diye bağırdım, '...eğer tek kelime daha edecek olursan, sittin sene ağzımdan bir laf dahi alamazsın. Ona göre bak... uzatma artık. Kırk yılın sırtı, bir dert anlatmaya karar veriyoruz, şu hale bak. Zorla pişman ediyosun adamı. Sus yav... akşam anlatıcaz dedik ya... hele bi kafamızı toplayalım, psikolojikman kendimizi günah çıkarmaya hazırlayalım... bi rahat ver be... bak, son defa söylüyorum, ben kendimi hazır hissedene kadar, ağzını açıp da bi yorum yapmaya, bi soru sormaya kalkarsan, harbiden vazgeçerim. Ona göre bak!'

Atılıp yanağımdan bir buse daha aldı. Gene kızamadım.

'Tamam tamam,' dedi. 'Canımsın... nasıl istersen öyle olsun. Sen kızma tek... Bak, kalktım ve gidiyorum, görüyo musun?'

'İsabet edersin.'

Kalktı gitti.

Ben de, kitaplarımı, klasörümü, girer girmez attığım yerden

toplayıp odama geçtim. Elmas Hanım, temizleyip paklamıştı ama 'O'nun evi kadar temiz değildi ortalık. Ya da bana öyle geliyordu. Ani bir kararla, telefonun üstüne atlayıp Cavidan'ı aradım. Bir kez bile çaldırmadan açtı.

'Buyruun.'

'Telefonun üstünde oturuyodun galiba. Ne bu sürat?'

'Sen miydin? Ben de seni düşünüyodum şimdi. Ne demişler, iti an, çomağı eline al. Pek de güzel demişler.'

'Ona öyle demezler hayvancığım. İyi insan, laf üstüne gelir, derler.'

'Hah!.. İyi insana da bakın. Dünyamı karartan iyi insan.'

'Niye ki? N'aptık?'

'Daha n'apıcan?.. Murat aramıştır diye nasıl da hevesle plonjon yaptıydım telefona. Bütün umutlarımı suya düşürdün.'

'O niye anyacakmış seni? Eve bırakırken, yukarı, kahve içmeye çıktığında, pantolonunu sizde mi unutmuş?'

'Aaah ah! Seni Allah mı söyletiyo?.. Nerde o güzel günler... aksine, ben kitaplarımı onun evinde unutmuşum. Eve döndüğünde farketti de aradı sandım.'

'Telefonu zırt diye açtığına bakılırsa, sanmıştan ziyade, Allah'a dualar ederek beklemişe benziyosun... harbi konuş kız... mahsusçuktan bıraktın kitaplarını di mi?'

Kikirdedi.

'Beni ne kadar yanlış tanımışsın,' dedi. 'Bunu sana hiç sığdıramadım. Ben hiç öyle şeyler yapar mıyım?'

'Yaparsın tabi.'

'Bırak tatavayı da öt. Nasıl? Kendine gelebildin mi biraz?'

'Ne varmış kendimde? Niye gelemiycekmişim?'

'Ne bileyim ben? Orda odaları teftiş ederken, melul melul bakıp işte hayalimdeki pembe panjurlu ev, diyen ben miydim?'

'Sen lafı yanlış yerinden dinlemişin. Öyle bi şey demedim ben. Her şeyin benim zevkime uygun olmasının garipliğine dikkatini çekmeye çalıştım.'

'Çok zevksiz olduğunu biliyodum da bu kadarını tahmin etmiyodum.'

'Bırak dalgayı? Sen ne diyosun? Nasıl buldun 'O'nun evini?'

'Valla ne diyim? Sonradan görme işine benziyo bol miktarda. Hani zengin bi adam olduğu kimsenin gözünden kaçmasın diye, ne bulduysa tıkıştırmış gibi. Ama eve gelince düşündüm de, bu abartı o kadar da rahatsız edici gelmedi bana. Yani, abartı var ama teşhircilik maksadı taşımıyo bence. Sanki, her şey, öyle olması gerektiği için öyle. Anlamadığım halde, anlayış gösterdim bi nevi...'

'Ben de onu diyorum işte. Nezaketi gibi tıpkı... di mi?'

'Buyur?'

'Nezaketi gibi diyorum kız. Çok abartılı, çok fazla, ama sonradan batmıyo insana... Ortaçağ şövalyeleri misali... Yakıştırıyo kendine.'

'Ben sana dediydim de inanmadıydın.'

'Ne dediydin ki?'

'Bizans arenalarında aslan pataklamış dediydim ya.'

'Allah iyiliğini versin. Sayende keyfim yerine geldi kız.'

'Gelmez mi hiç? Benim keyfimin içine ettikten sonra...'

'Ben mi? N'aptım sana be?'

'Şuna bak şuna... n'apmışmış... o kadar giyindik kuşandık, geldik okula. İnsan, emeğimize hürmeten, az geri durur. Sonra, kıracağı varsa, usulü erkânınca kırar fındığını. Bi taraftan sen, bi taraftan o... sıçtınız batırdınız moralimi...'

'O n'aptı peki? Beni sevmek suç mu?'

'Boka sürülecek kadar aklı varsa sevmez, ama madem öyle istiyo, o onun problemi. Bi şey dediğimiz yok. Gönül bu... ota da düşer, sana da... Ben esas, gördüğüm muameleye içerledim. Çok ağırıma gitti. Köpek muamelesi çekti bana.'

Cavidan'ı anlıyordum. Hakkı vardı kızcağızın. Ben de olsam, çok bozulurdum. Ama hiç belli etmedim.

'Yok canıım,' dedim. 'Çok duygusal bakıyosun olaya. Hiç de öyle yapmadı.'

'Tabii. Ben abartıyorum zaten. Onun için orda, Avrupa Topluluğu'na alınmayı bekleyen Türk Dışişleri Heyeti gibi kaldım... Cavidan da ne şeyim oluyo? Misafirliğe gelmiş mi, gelmemiş mi, hiiiç... umurunda değil beyefendinin... Öyle ya... Sevgi hanım gelmiş. Yeter.'

Demek, bana ilgi gösteren, yalnızca ben değildim. 'O' da bana, belli edecek derecede pas gönderiyordu demek. Demek ki Cavidan bile, bazı şeyleri farkedebiliyordu.

'Ne demek istiyosun?' dedim. 'Açık konuş.'

Duymayı çok arzu ettiğim şeyleri, bir de Cavidan'dan duymak istiyordum. Tıpkı, bir gece önce, Senem'in, duymayı çok arzu ettiği şeyleri bir de benden duymak istediği gibi. Belki, daha bile çok.

'Adam sana aşık evladım,' diyerek, dileğimi yerine getirmeye başladı Cavidan. Nefes almadan devam etti: '...ne demek istiycem başka? Ne yaptıysan yaptın, çocuğun gözünü bağladın işte. Utanmasa, 'burda ne işin var kız,' diye girişip, tekme tokat döverek yollayacaktı beni demin.'

'Ciddi mi söylüyosun? Sence, bana meftun mu hakkaten?'

'Çocuğa çok yazık olucak ama maalesef ciddi söylüyorum. Acı, ama gerçek. Senin de eşşek gibi bildiğin üzere...'

'Kiim? Ben mii? Vallahi bilmiyoruum.'

'Kime yutturuyosun kızım?.. Sende anlamayacak göz var mı?.. Şimdiden gelinlik siparişini bile vermişindir sen.'

Anlamıştım tabii. Ama Cavidan'a itiraf etmeye henüz hazır değildim. Sırada Senem vardı, sonra da ben. Alttan aldım:

'Sahi, bana birazcık ilgi gösteriyo gibi, di mi?'

Sesini yükseltti:

'Ay ne kadar da masumsuun! Nasıl duygulandım bak... ağlamak istiyorum harbiden.'

'Peki, diyelim sen haklısın. Ben n'apıcam o zaman?'

'N'apıcam var mı? İlk iş, Tankut'u güzelcene sepetleyip anasının eteğinin altına göndericeksin. Ondan sonra da Murat'ın Kuzey Buz Denizli anasıyla babasının, hayırlı bi iş için, kahve içmeye gelmelerini bekliyceksin.'

'Niyeymiş? Ben o kadar gönüllü müyüm bakalım?'

'Sana sormaya gerek bile duymuyorum, dikkat edersen. İnkâr ediceeni biliyorum çünkü.'

'Neyi?'

'Murat'a sırılsıklam aşık olduğunu.'

Fazla ileri gitmeye başlamıştı. Çok şey biliyordu.

'Höst!' dedim. '...öyle bi gün içinde aşk olur muymuş?'

'Bana bak, benimle oynama, perişan ederim seni. Hiç utanma yok mu sende? Keriz miyiz biz? Görmüyo muyuz olanları?'

Kanım kaynayıverdi Cavidan'a. Senem'e bile içimi dökecek kadar çıldırdıktan sonra, Cavidan'a niye dökmeyeydim ki? Hem zaten, şemsiyenin belli bir noktadan sonra açılmayacağını herkes bilirdi.

'Cavidan kız...' dedim, '...yarın son dersten sonra bize gelsene. Bi kaç saat, safi bu konu üzerinde, özel olarak laflarız. Bu arada, belki ben de kendi ağzımdan laf alabilirim. Hatta belki senin patavatsızlığın sayesinde dilim iyice çözülür de itiraf bile edebilirim bazı şeyleri...'

'Valla de!'

'Valla bak...'

'İtiraf edicen mi harbi?'

'Edicem anasını satiim. Geliyo musun?'

'Maskelerin düştüğü anı kaçırmak istemem tabii. Gelirim elbet.'

'Anlaştık o zaman.'

'Anlaştık. Öptüm dudaklarından.'

'Defol sapık!'

'Muças grasyas anam.'

Karşılıklı olarak, birbirimizin suratına telefonu çarptık. Kalkıp banyoya geçtim. Bir müddet, suratımı inceledim aynada. Çok aşina bir surat olduğu için yadırgamaz olmuştum ne zamandır. Ama o gün yadırgadım işte. Kimdi o salak? Ben miydim? Bendim elbet de niye ben, beni yeni görüyormuş gibiydim? Bana farklı gelen neydi bu suratta? Düşüne düşüne bakmaya devam ettim. Sonunda da buldum... Yüz ifademin kontrolünü kaybetmiştim... Mesele bu kadar basitti işte... Basit olmayan, yüz ifademin kontrolünü neden kaybettiğim sorusunun cevabıydı. Ne zaman, ağzımı burnumu toparlayamazdım ben? Birini inandırmaya çalıştığım şeyin tam aksine inandığım zaman, o inandırmaya çalıştığım biriyle göz gözeysem... Yani, 'a' deyip 'b' düşündüğüm ve karşımdakini 'a' düşündüğüme inandırmaya çalıştığım zaman... Yalan söylediğim zaman... Kı-

sacası, çoğu zaman... Çok vahim bir durumdu bu, çünkü, karşımdaki, 'ben'dim zaten... Neye ikna etmeye çalışıyordum karşımdaki 'ben'i? 'O'nun, başka hiç işi gücü yokmuş gibi, bana aşık olduğuna mı? Yoksa, benim Cavidan'ı telefonda ikna etmeye çalıştığım gibi, 'O'na aşık olmadığıma mı?.. Baktıkça baktım aynaya... Kimdi o, suratı kamyonun altında kalmış somyaya benzeyen aciz yaratık?

Yüzümü, bütün o kıytırık ve şahsiyetsiz ifadeyi silmeye çalışarak, rendeleye rendeleye sabunladım ve bir daha aynaya bakmadan, banyodan kaçtım. O hızla da antrede zırlayıp duran telefonu, Senem'i beklemeden koşup açtım. Annemdi... Akşam gelmeyeceklerini, babamla briç kulübüne takılacaklarını, merak etmememiz gerektiğini, dolaptaki pirzolaları kızartıp yiyebileceğimizi söylüyordu. Telefonu kapatıp kafamı kaşıdım... Sanki, 'birisi' benim, içimi dökmem için meydanı hazırlıyor gibi geldi bir an...

Senem, gizlendiği delikten çıkıp sordu:

'Kimdi? Annemdi di mi? Ne diyo?'

'Diyo ki; 'Senem'in, biz yatıncaya kadar bekleyip meraktan kudurmasına gerek kalmadı,' diyo. 'Bu gece gelmiycez, içini dökmeye derhal başlıyabilirsin,' diyo... 'Meydan size kaldı,' diyo... 'Haydiyin, ne durursunuz?' diyo... anladın mı?'

'Hem de nasıl anladım. Çok isabet oldu, biliyo musun? Dolaptaki pirzolayı kızartırız şimdi, hemencik yiyip muhabbete başlarız, tamam mı?'

Kendimi ağırdan satmam lazımdı.

'Ne demek, kızartırız?' diye çıkıştım. Ben kendimi, şuracıkta oturup iç dökmeye hazırlıycam. Sen de beni benden duymak istiyosan, gidip kendin kızartıcaksın. Sofraya elimi sürmem valla.'

Anlatmaktan cayarım korkusuyla, hemen kıvırdı:

'Aaa... aşkolsun... seni yorar mıyım hiç?.. Zaten ben kendim kızartıcaktım...'

Gitti, kendi kızarttı, sonra da beni buyur etti.

Aç olmadığım halde, dört kalem pirzola götürmüşüm. Beraberinde de Senem'in, gözüme girmek için hazırladığı, iki bar-

dak, buzlu limonlu kola... İşte... Biraz havadan sudan konuştuk... Annemle babamın, hangi dağdaki, hangi kurdun ölümü üzerine, ansızın muhabbet ehli kesildiklerinden dem vurduk. İnadımı bildiği için, tepem atar da anlatmaktan vazgeçiveririm korkusuyla, ne anlatacağımla ilgili tek kelime dahi sormadı. Yemek biter bitmez de, gümrükten mal kaçırır gibi, bir telaş, masayı topladı. O, getir götür işlerine yazılmışken, ben de onu mesleğiyle baş başa bırakıp oturma odasına geçtim. Birkaç dakika geçti geçmedi, iki adet viski bardağıyla, dolu tabii, bir de çerez tabağı eşliğinde, koşa koşa daldı odaya. Elindekileri, sehpanın üzerine bıraktı. Televizyonun üstüne, alıcı kuşlar gibi atladı, hırsla kapattı... Sehpayı dizimin dibine kadar çekti, gelip sağ yanıma oturdu... 'Eee?' dercesine, yandan yandan suratımı kesmeye başladı. Viski bardağını elime alıp felsefe yaptım:

'Bu hareketine televizyonun morali çok bozulmuştur şimdi. Kimse seyretmese bile hep açık kalmaya fena alıştıydı.'

'Hıı... hakkaten de...'

Parmaklarını çıtlatarak, tekrar suratıma baktı. Şarkı söylemekten utanan ilkokul çocukları gibi hissediyordum. O da sıkıntımın farkındaydı zaten. Sırıtarak devreye girdi:

'Hadi çin çin...' dedi, '...iç bi yudum... açılırsın...'

Diktim bardağı tepeme. Öğürerek çerez tabağına saldırdım. Elime ne geldiyse tıktım ağzıma... Tuzlu tuzlu iyi geldi...

'Bu mereti de ne zaman içsem tiksiniyorum be...' dedim. 'Nasıl alışırlar böyle bi şeye? Ayresol gibi kokuyo aynı. Gözlerini bayılta bayılta içerler bi de...'

Açıklama yapmak gereği duydu:

'Şimdi şöyle oluyo...' dedi, '...önceleri özenti şeklinde başlıyo... bulunduğumuz topluma uyalım, onların hoşuna gidiyo, benim niye gitmesin gibisine yani... gel zaman git zaman, alışıp gidiyolar neticede... sigara gibi falan yani.'

Bardağımı kaldırdım.

'Hadi fondip...' dedim. 'Dibini görmeyen, sevdiğini görmesin.'

Diktik. Burnumu sol elimle mandalladım bir taraftan. Gene de öğürdüm. Kendimi tutmasaydım çıkartacaktım. Gözüme hücum eden yaşlar yüzünden, ortalığı pus kapladı. Hayal me-

yal gördüğüm çerez tabağına daldım. Senem, telaşlı telaşlı beni inceliyordu.

'Yavaş ol hayatım,' dedi. 'Çıkartırsın sonra.'

Ters ters baktım.

'Çıkartayım diye içirmiyo musun zaten?' dedim.

'Midendekileri çıkart diye içirmiyorum ya... ruhundakileri çıkart diye içiriyorum.'

'İyi iyi... biz ne diyoruz?.. Kalk bana bi tane daha getir çabuk.'

'Ay şaşırdın mı sen? Hayatta olmaz... valla getirmem... ölümü gör bak... rahatsız olursun hayatım... kaldıramazsın...'

'Sızar kalırım da anlatamam diye panik yapıyosun di mi?.. Menfaatçi...'

'Aşkolsun... valla senin sağlığın için diyorum ben. Bak, nasıl öğürdün demin. Miden bulanıyo işte. Niye üstüne gidiyosun?'

Midemi bilmem ama başım basbayağı bulanıyordu. Senem'i bir buçuk tane görmeye başlamıştım. Nasıl da içmek istiyordu canım. Anneme, hayatımda ilk defa hak verdim. Birinci kadeh öğüre öğüre gittikten sonra, demek, inisiyatif viskinin eline geçiyordu. Ondan sonra da kaç tane içileceğine ve alkolizmin hangi şaşı zirvelerine kamp kurulacağına o karar veriyor olmalıydı. Ben şahittim çünkü. Adamın canı bir daha çekiyordu ister istemez... Vah zavallı Seden Hanım... Ne eşşekmişim ben... Babam da çok kalbini kırıyordu kadıncağızın. Ağlamak geldi içimden, ortam müsait değildi. Kendimi tuttum.

'Aaah ah!' dedim, bir sürü şey anlatmışım gibi. '...Yaa Senem... işte böyle...'

'Ne, işte böyle?'

Sesimi hüzünlü hüzünlü titrettim.

'Kardeşin elden gidiyo Senem,' dedim. 'Harbiden gidiyo.'

'Allah saklasın... ağzını hayra aç... nedir mesele?'

'Valla, hayır mı şer mi bilmiyorum. Ah bi dilim çözülse de anlatabilsem sana. Belki sen bilebilirsin o zaman.'

'Anlat madem.'

'Nerden başlıycamı bilmiyorum ki.'

'İstediğin herhangi bir yerden başla. Arkası, çorap söküğü gibi gelir kendiliğinden.'

'Tecrübe konuştu.'

'Hi hi hi... hadi hayatım... başla artık.'

Derin bir nefes alıp Senem'lerin sayısını bire indirmeye çalıştım.

'Peki lan...' dedim. 'İstediğim gibi, esasen istemediğim gibi de istemek zorunda olduğum gibi, rastgele anlatayım bari... Ama bak, sonradan söylemedi deme, ben konuşurken, en ufak bi müdahalede bulunursan, o dakka vazgeçerim anlatmaktan... ona göre... Şu andan itibaren, ben sana fikrini sormadıkça, ağzını bile açmıycaksın. Ben burda, kendi kendimeymişim de yüksek sesle konuşuyomuşum gibi yapıcam, tamam mı?.. Seyret bak, başlıyorum, anlaştık mı?'

Ağzında fermuar varmış da onu kapatıyormuş gibi yaptı. Kollarını da göğsünde çaprazlayıp kendini diskalifiye ederek, hanım kız oldu. Konuşmaya başladım ben de:

'İlk kez, dün gördüm 'O'nu... öyle ahım şahım bi tip değildi...'

Anlattıkça açıldım, açıldıkça anlattım. Her an daha da artan bir ilgiyle dinledi Senem. Normal olarak, absürd yerlerde, çene reflekslerine hakim olamadı zaman zaman. Ciyak ciyak bağırarak, sözümü kestiği de oldu, 'cık cık cık... olacak şey değil,' diyerek, lafıma kan doğradığı da... Her seferinde, baştan aşağı sıvadım tabii... 'Anlatmıycam işte,' diye küstüm küstüm, sırtımı döndüm. Yalvardı yakardı, omuzlarıma masaj yaptı, terliklerimi getirdi. Ben de zar zor ikna olmuşum gibi hava basarak, kaldığım yerden anlatmaya devam ettim... Aslında, 'beş para ver söylet, bir milyon sterlin ver susturama' durumlarındaydım. Konuşmayı ve anlatmayı, birilerinden, bu konuda bir şeyler duymayı o kadar çok istiyordum ki. Meğer, ne güzel şeymiş iç dökmek... Hani, Senem şaşırıp da; 'Sen bilirsin. Anlatmazsan anlatma,' demeye kalksaydı, ben yalvar yakar olurdum kesin. Gerekirse, ayak bileklerini bile ovardım. Yerlerde sürünür de gene anlatırdım, ama Senem'den yana, öyle bir kapris gelmesi olasılığı sıfırdan bile düşüktü. Dayanamaz, çatlardı çünkü. Dayanamadı da nitekim. Anlatmaktan caymamam için, bir tek, takla atmadığı kaldı. Hatta, zihnim açılsın diye, kahve bile yapıp getirdi. Ara sıra da yüz bulup ben em-

rettim, hiç yüksünmedi, yine yapıp getirdi.

Anlattım anlattım, bitti sonunda... Şefkat dolu gözlerle bakıyordu bana. 'Bakma daha,' diye tersledim. 'Hepsi bu kadar işte.'

'Niye bakıyorum, biliyo musun?' dedi.

'Bilmiyorum,' dedim. 'Benim adım, Murat mı ki bileyim..'

'Ben söyliyeyim o zaman... bence var ya... aşık olmuşun sen..'

'Git be!.. Ne aşkı!..'

'Yıldırım aşkı.'

'Onca şey anlattık sana... kolundan asıldıkları halde, kılı kıpırdamayan adam, bir tomruğu serçe parmağıyla kıyma haline getiren adam, içimden her geçeni, dank diye yüzüme vuran adam, evini benim zevkime göre tefriş eden adam... vara vara vardığın sonuç bu mu?'

'Anlatacakların bu kadarsa, varacağım yegâne sonuç da bundan ibaret olur tabii.'

'Kendiliğimden anlatabileceklerim bu kadar... Gerisini sen anlattır artık... madem işin uzmanısın..'

'Sen yapmak istemedikten sonra, ben nasıl içini döktüreyim?'

'Ne bileyim ben? Çeşitli sorular filan sor mesela...'

Ilımış kahvesinden bir yudum alıp sehpanın üzerine bıraktı fincanı. Biraz düşündü.

'Yemeğe davet etmeyi düşünüyo musun Murat'ı?' dedi.

'Ee, söz verdik bi kere,' dedim. 'Çağırıcaaz mecburen.'

'Ay öyle merak ediyorum ki... ne zaman çağırmayı düşünüyosun?'

'Bilmiyorum. Önce babama sormam lazım.'

'Sor sor... hemen sor... babam seve seve kabul eder... biliyosun, çok sever öyle şeyleri.'

Coştum birden.

'Senem be!..' dedim.

'Efendim canım?'

'Biraz da benim duygularımdan bahsedelim mi?'

'Ay ben de onu diyorum ya!.. Niye oturuyoruz burda?.. Hiç durma... hemen başla...'

'Bu yaptıklarımın hiçbiri bana uymuyo di mi?.. Sence, ne oluyo bana?.. O dediğin şey oluyo olabilir mi?'

'Aşk mı?'

'Anla işte.'

'Olabilir değil... olmuş bile... bence tabii.'

'Yani, bütün bu şeylerin mantıklı bi açıklaması var da ben bu adama mantık dışı güçler yükleyerek, hislenmemi kendime mazur mu göstermeye çalışıyorum?.. O kadar hasta mı oldum diyosun?'

'Ee tabii, di mi?.. Kim bütün bu anormal gibi görünen olaylar için, olmamıştır, diyebilir? Mutlaka olmuştur ki sen bana anlatıyosun. Sadece, görünen garipliklerin gerisinde, son derece makul, açıklanabilir şeyler vardır diye düşünüyorum... ama sen bu çocuğa aşık olduğun için, bu basit ayrıntıları gözden kaçırıyo olabilirsin... hatta, daha ileri giderek, şöyle diyebilirim; Murat'ın, kolay anlaşılabilir biri olmasını istemiyosundur büyük ihtimalle. Onun, gizemini koruması, senin ruhuna daha çok hitap ediyodur. Üstün bir insanla karşılaşıyosun, her üstün olmayan insan gibi, ona hayran oluyosun... böylece, aşık olduğunu, kendinden saklamayı başarabiliyosun... hep öyle yapmaz mıyız zaten?'

'Nasıl yapmaz mıyız?'

'Aşık olduğumuz adamın özelliklerini gözümüzde büyütmez miyiz?'

'Taktın aşka yani...'

'Taktım valla... arasana Cavidan'ı...'

'Ne alakası var şimdi?'

'Hayır, ara da bi sor bakalım, sen bayıldıktan sonra neler olmuş... Bütün sınıfın olacağını bildiği bir kavganın, sağa sola saklanan seyircileri ne yapmışlar? Jandarma falan gelmiş mi, gelmemiş mi? Eğer gelmişse, ki Yüksel'in ağzı burnu dağıldı diyosun, büyük ihtimalle gelmiştir, Murat n'apmış? Elini kolunu sallaya sallaya nasıl çıkabilmiş okuldan? Öyle kanlı bi kavga olacak, bizim jandarmalar, olaya el atmıycaklar... olacak iş değil. Eğer sahiden, kimse duyup görmemişse, bi gariplik var diyebilirim.'

'Hakkaten lan!.. Ben ortalıkta hiç kimseyi görmedim harbi... okul terkedilmiş gibiydi.'

'Ama hayatım...' dedi, '...sen bayılmışsın ya... ne olduysa o arada olmuştur... onun için Cavidan'ı ara diyorum.'

Yerinden kalkıp hoplaya zıplaya antredeki telefona koştu. Ahizeyi kaldırıp, bana gel etti.

'Gel gel...' diye seslendi oradan, '...bi ara şu kızı...'

Gidip ahizeyi elinden aldım. Cavidan'ı tuşladım. Kadın, yine jet hızıyla açtı telefonu. Mutat küfürleşmelerimizi yaptıktan sonra, sesini kesmesini rica edip bir bir sordum soracaklarımı. O da o ana kadar düşünemediği için kendine söve söve cevapladı. Okul, kavga sonrasında da kavga sırasında olduğu gibi, terkedilmiş nükleer santraller kadar boşmuş. Cavidan, konuştukça, anlattıklarına kendi de şaştı. En sonunda, cıvıtıp gece gece aklına bu soruları getirdiğim için iltifat etmeye başlamıştı ki, 'Ben de seni!' diyerek kapattım.

Senem, tepemde dikilmiş, tırnaklarını yiyordu.

'Ne dedi?' diye sordu. 'Yok muydu kimse dedi?'

Güldüm.

'O ne biçim gramer lan?' dedim. 'Katlettin caanım Türkçeyi.'

'Ay ne biliyim... konuşmandan öyle sezince heyecanlandım, biliyo musun...'

'Doğru sezmişin... kimse yokmuş... millet, bizimki adamları döverken, dikkati dağılmasın diye Beytepe'yi terketmiş o zaman zarfında.'

Yüzü kızarmıştı. Düşüncelerini okuyuverdim. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Bulamamış olacak, vakit kazanmak için sordu:

'Nasıl yani?'

Elimle, beni takip etmesini işaret ederek konuşa konuşa, oturma odasına geçtim.

'Bir kez daha söylüyorum... ortalıkta, bi Allah'ın kulu olsun yokmuş...'

'Çok garip ama di mi? Cavidan şaka yapmış olamaz mı sence?'

'Yok... pek öyle bi havası yoktu... ciddi konuşuyodu sanırım...'

Sağ elinin serçe parmağından havalanan et parçasını dişledi.

'Garip,' dedi. 'Çok garip... güpegündüz... okulun ortasında... ders vakti...'

Azarlayıverdim:

'Sen hâlâ mantıklı bi açıklama ara bakalım... Benim, elin herifine dil çıkarmam garip değil mi? Daha adını yeni öğrendiğim gün, iki odunu ufaladı diye, içimden bile olsa, ilanı aşk etmem garip değil mi? Sahip olduğu her şeyin, tıpatıp benim sahip olmayı düşlediğim şeylerden ibaret olması garip değil mi? Annemle babamın, durup dururken, öpüşen Guramiler gibi dudak dudağa dolaşmaya başlamaları garip değil mi? Benim, hem de sana, özel hayatımı anlatmaya karar vermem garip değil mi?..'

Hızımı almışken devam edecektim. Sözümü kesti:

'Tamam tamam... hepsi de garip... özür dilerim... ama kabul etmiyosun ki... n'apıcamı şaşırdım yani.'

'Neyi kabul etmiyorum?'

'Aşık olduğunu.'

Kızın aklı fikri romantizmdeydi. Bezgin bezgin feryat ettim:

'Haydaa...'

'Hayatım, bi kabul etsen, her şeyi anlamak öyle kolay olucak ki...'

'Aşk adamı böyle mi eder? Yani biri aşık olunca, onun çevresindekiler de mi anlama kıtlığı çekmeye başlar?'

'Orasını görücez bakalım... ama aşk adamı böyle etmekle kalmaz... daha bile kötü eder...'

'Valla mı?'

'Valla... bak n'apalım biliyo musun?'

'N'apalım?'

'Murat'ı arayalım. Sesini duymuş olurdum hem. Çok merak ettim.'

'Sesini duymak istiyosan, git kendin ara... beni kullanma...'

'Ay ben nasıl arıyayım? Tanımam etmem.'

'Nerden icap etti şimdi?'

Yumuşadığımı görünce yalvarmaya başladı:

'Gel Allah aşkına!.. Hadi, n'olursun!.. Bi bahane buluruz... ben de sizi dinlerim konuşurken... çocuğun sesini, konuşma tarzını filan bi duyayım... hadi ay... çok merak ediyorum...'

Ben de 'O'nun sesini duymak istiyordum esasen. Senem'in

ortaya attığı iyi olmuştu. Onun hevesine sığınıp kendi hevesimi söndürecektim bu sayede.

'Ne bahanesi bulucaz şimdi?' dedim, isteksiz bir sesle.

'Bugün onun evine yemeğe gitmişiniz ya... Yemekler çok güzeldi filan dersin...'

'Onu dedik... yemez, vaziyeti derhal çakar...'

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp dudağını mıncıkladı.

'Dudağını öyle yapma,' dedim.

'Düşünüyorum,' dedi.

'Çabuk düşün hadi. Geç vakitte de aranmaz ki... yanlış anlar insan...'

Parmağını şıklattı.

'Buldum!' dedi. 'Bize gelmek istiyomuş ya... onu sormak için aramışın gibi yaparsın. Hani, müsait zamanını öğrenecekmişin de annemlere ona göre soracakmışın gibi... ne dersin? Bunu yer mi sence?'

O kadar uzaktan da kafamın içini okuyacak hali yoktu herhalde.

'Yer yer...' dedim. 'Bunu iyi akıl ettin... hem senin de gönlün olmuş olur. Dur bakiim. Bugün yazdıydım numarasını... Nerdeydi benim fihristim?'

Yanından kalkıp yatak odamıza gittim. Çantamdan, telefon fihristini çıkarttım. 'M' harfini yakalamak için fazla zaman harcamama gerek kalmadı. Fihrist, adeta, yeni bir felaketi haber verir gibi, 'M' harfine kendiliğinden geliverdi çünkü. Ürperdim ama bu çapta acaiplikleri kaldırabilecek kadar şerbetlenmiştim çok şükür. Paniğe kapılmamayı başardım. En altta duruyordu numarası. Sırf Senem'e gıcıklık olsun diye, başında heyecanla beklediğini tahmin ettiğim, antredeki telefona gitmedim. Masama güzelce yerleştim ve odadaki telefondan tuşladım 'O'nun numarasını... Hayrettim yani... Soyadını sormayı unutmuştum... Sayfanın en altında, sadece bir 'Murat', bir de telefon numarası... Sarı çizmeli Memed Ağa...

Numara hemen düştü. İlk sinyali duyduğumda, oturduğum yerden doğrulup Senem'e seslendim:

'Sen orda niye bekliyosun kız? Biri mi arıycaktı?'

Koştura koştura geldi.

'Ay ne fenasın,' dedi.

'Sus,' dedim, '...çalıyo...'

Üçüncü sinyaldi. Telefonun açıldığını duydum önce. Ardından da 'O'nun o patiska sesini:

'Merhaba Sevgi... nasılsın?'

Ahize yılandı sanki de elimi sokmuştu. Atıverdim aşağı. Senem, düşürdüğümü sandığı için saf saf eğilip aldı. Elime geri tutuşturdu. Ondan sonra da çok merak ettiği Murat'ının sesini duyabilmek için kulağını kulağıma yapıştırdı. Uzun saçları gözüme girmesin diye de püsküllerini, tek eliyle tepesinde topladı. Boş vaktim olsa, halimize gülerdim. Ama o an, çok meşguldüm... Ürpermekle yani...

'Mu... Murat?' diye kekeledim.

'İyi misin?' dedi karşıdan.

O ne biçim sesti öyle? Hem korkutabiliyordu, hem de korkuturken güç veriyordu adama. Biraz kendime gelir gibi olmuştum. Cevap alamayacağımı bildiğim halde, sordum:

'Benim aradığımı nerden bildin? Anlatırsan iyi olabilirim belki.'

'Bu benim için doğal.'

Senem'in kulağıyla benim kulağım, aynı alıcının üstünde olduğundan, belki kulaklarımız karışmıştır da yanlış duymuşumdur diye, bu soru gibi cevabı tekrar sordum:

'Senin için mi doğal? Ben yanlış duymuyorum di mi? Yani, sen bizim bildiğimiz insanlardan değil misin? Onu mu demek istiyosun?'

'Ben doğalım... en az senin kadar... şimdi her şeyi anlatamayacağım için vereceğim cevapların, aklını karıştırmasından endişe ediyorum.'

'Anlat anlat... Cavidan kadar boş değilimdir... sen benim için endişe etme... her şeyi anlat... olmayacak ne kaldı ki düşüneyim?.. Hadi söyle bakalım... sen, bizim bildiğimiz insanlardan değil misin şimdi?'

'Cevap istiyorsan, şartımı kabul etmen gerekir.'

'Kabul ettik ya işte... ben de seni onun için aramıştım za-

ten... ne zaman uygunsan söyle de babamgile sorayım...'

'Beni, bunun için aramadığını biliyorum. Şartım ise daha başka.'

Senem yanımda olmasa ve kartal pençeleriyle ahizeyi, canını alacakmışcasına sıkmış bulunmasa, kesin, bir kere daha yere atardım... bilemiyorum, belki de düşürürdüm. Baktım, Senem'i de bir titreme almış... sevindim... Ne yapacağımı bilemediğim için aklımı okuduğuyla ilgili mesajı elime geçmemiş ayaklarına yattım.

'Şartın neymiş?' dedim, konuyu kafamdan uzak tutmak için. 'Bu sefer de kendini çaya mı davet ettireceksin? İyi tamam... gel... yarın öğleden sonra Cavidan'la beraber, bizde takılıcaaz mesela...'

Güldü mü ne.

'Şartım o değil,' dedi. 'Öğrenmek istiyor musun?'

'Öğrenir de kabul edersem, istediğim her şeyi anlatıcak mısın bana?'

İfadesi o kadar kesindi ki, cevabını duyunca, zangır zangır titremeye başladım.

'Evet!.. İstediğin her şeyi öğreneceksin.'

Bir tuhaf oldum... 'O'nunla ilgili ne biliyordum?.. Hiçbir şey... ne öğrenmek istiyordum?.. Her şeyi... 'O' ne diyordu?.. 'Her şeyi öğreneceksin.' Öğrenmeli miydim peki?.. Sır dolu kalması, 'O'na daha çok yakışmaz mıydı?.. Benim bu cahil halim, bana daha çok yakışmaz mıydı?.. Ya uzaylı idiyse sahiden?.. Ya, biz ayrı dünyaların insanları idiysek? Ya 'O'nu tastamam tanıdığımda, 'O'nun bana uygun olmadığını görecek idiysem?

Sormak, bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Odun şovundan filan geçmiştim çoktan. En çok öğrenmek istediğim şey, evini neye göre, kime göre dekore ettiğiydi mesela... Daha çok en çok öğrenmek istediğim şey, şu telefondaki; 'Merhaba Sevgi' meselesiydi... En fazla daha çok öğrenmek istediğim şey ise, neden bilinen insan türü bakımından doğaüstü olan marifetlerin, 'O'nun bakımından doğaaltı olduğuydu... Kimdi 'O'??? Veya neydi???

Şartını peşinen kabul edip bütün bilinmeyenleri bilinir kıl-

mak için hem can atıyordum, hem de korkudan üç buçuk... Yani, hem duymak istiyordum, hem de sağır olmak, hem öğrenmek isteğiyle yanıp tutuşuyordum, hem de öğreneceğim her şeyden tırsıyordum... İçimden bir şeyler, muhtemelen, 'O' hayatıma girdikten sonra, küsüp de beni terkeden eski Selen'in ruhu, beni, temkinli davranmaya zorluyordu. İçimden başka bir şeyler ise muhtemelen, 'O' hayatıma girdikten sonra hayatıma giren 'Sevgi'nin ruhu, olayların içine doğru, Beytepe otobüs kuyruğunda benim hep yaptığım gibi şiddetle arkamdan ittirerek, dalmaya zorluyordu.

Ne yapacaktım ben şimdi?.. Hiç... Sessiz kalmaktan başka ne yapabilirdim ki? Öyle yaptım ben de... Uzunca bir süre, sessiz kaldım.

Senem, 'O'nun şartını kabul edeyim diye, sessiz çığlıklarla, kıyameti koparıyordu yanı başımda. Kafası kafama yapışık, 'Kabul' anlamında, ikimizin kafasını birden, hızlı hızlı, aşağı-yukarı sallıyordu. Sol elimi yandan kaldırıp baş parmağımı, işaret parmağımla orta parmağımın arasına sokarak, mikrofon gibi dayadım burnuna. Çok bozuldu. Alı al moru mor oldu. Normal şartlar altında, küsüp gitmesi gerekirdi, ama merakından çatladığı için ar damarı da çatlamıştı sanırım. Aynı hareketi o da bana yaptı. Bu defa da ben çok bozuldum. Ondan hiç beklemezdim yani. Defolup gitsin diye ittirdim. Gitmedi. İyi ki de gitmedi, çünkü taa Seyranbağları'ndan duyduğum soru, tek başına duyulabilecek bir soru değildi:

'O yaptığınız işaret ne anlama geliyor?'

İkimiz birden attık ahizeyi bu kez. Senem, bana daha da sıkı yapışmış, eli böğründe kalakalmıştı. Çok hırslandım. 'Şartın neyse ne lan! Hepsine kabul. Söyle kimsin?' diye haykırmak için yerdeki ahizenin üstüne atladım. Aynı anda Senem de atlamaya karar vermiş meğerse... Yarı yolda kafa kafaya tokuştuk... Sanki biri bizi seyrediyormuş gibi hiç bozuntuya vermeden, aleti kulaklarımıza bölüştürüp doğrulduk. Konu, artık Senem'i de gayet yakından ilgilendiriyordu. Dişlerimi sıkıp mikrofona fısıldadım:

'Murat... kimsin sen?'

Senem'in alt dudağı, şişmiş gibi aşağı sarkmıştı. Seğirip duruyordu. Konuşulanları duyabileceğinden şüphe ederek, parmaklarımı gözünün önünde şıklatıp katalepsiden çıkarmaya çalıştım.

'Şartımı kabul et, kim olduğumu öğren.'

Senem'in kendinde olduğu derhal ortaya çıktı. Ter ter tepinerek, beni de birlikte hoplatarak, hop hop hoplamaya, yalvaran gözlerle, kabul etmem için pandomim yapmaya, kaldığı yerden tekrar başladı. İçimden, kızcağızın ağlanacak haline gülmek geldi... Ne yapıyordu bu Allah aşkına?.. Karşıdaki büyücü, ayıp el işaretimizi bile görmüyor muydu zaten?.. Kime, yanımda olduğunu çaktırmamak için, hâlâ sessiz kalmaya çalışıyordu? Herif, bulunduğu mekândan, halimize bakıp bakıp ne çok eğleniyordu kimbilir... Doğal ortamına gizli kameralar yerleştirilmiş yaban hayvanları gibiydik... Ne yapsak biliniyor, ne etsek görülüyordu... Hatta hatta, kendi adıma konuşuyorum, ne düşünsem, o da biliniyor ve görülüyordu...

Çoğunun aklının almayacağı bir çelişki içindeydim. Bir yandan, bütün bu aklımdan geçenleri bildiğini biliyor, öte yandan, 'Hayır Selen. Bu imkânsız. Saçmalama,' diye kendime kızıyor, beri yandan, o esnada kendime kızdığımı bildiğini de biliyor, şu yandan, bildiğimi biliyor olsa bile, benim bunu asla biliyor olamayacağımı biliyor, bu yandan da hiçbir şeyi bilmek istemediğimi bilmesini istemiyor, ama öbür yandan da felaket derecede istiyordum. Çelişkinin kendisinden bile daha çelişkiliydim.

Bir ilham geldi o an... Zihnim berraklaştı sanki. Neden kendim gibi davranmıyordum? Di mi?.. Madem, beni benden bile iyi okuyordu, niye Haldun'a malduna yaptığımı yapıp başka biriymişim havaları atmaya çalışıyordum 'O'na... Hem sonra, belki de 'O'nun için içimden ne geçtiği değil, dışımdan ne geçtiği önemliydi... öyle ya... eğer öyle olmasaydı, sınıfta, 'O'na bakıp 'Seni seviyorum' diye düşündüğümde, niye 'İlla ki bi de dışından söyle,' desindi?.. Eğer, aklımı okumak 'O'nu harekete geçirmeye yetecek olsaydı, atladığı gibi dudaklarımdan öpüp 'Ben de seni seviyorum,' demesi gerekmez miydi?.. Tabii ki gerekirdi. Çok aptaldım yani. Niye bunu daha önce akıl edeme-

diysem... Ohh!.. İçime tatlı bir huzur doluverdi... İçindeki içine boyun eğmeyi zayıflık sayan, kendine despot Selen'in, o harikulade, o enfes, o iğrenç, o iki yüzlü, o melun huzuru... Çok huzursuz bir huzur...

'Şartına bağlı arkadaş!' deyiverdim.

Senem, bu rahatlığım karşısında, dayanamayıp patladı:

'Şuna o işareti nerden bildiğini sorsana ay! Kurdeşen döküyorum burda.'

Bağırdığının farkında değildi garibim. Acıyarak baktım.

'Soracağını sordun ya uyanık,' dedim. Sonra da ahizeye dişlerimi sürttüm.

'Senem'in sorusunu duydun,' dedim.

'Duydum.'

'Ne diyosun cevap olarak? 'O'na da şart koşucak mısın?'

'Benim işim seninle. Şartımı kabul edersen, soracağın her soruyu cevaplarım.'

Benimle ne işi vardı acaba?.. 'O' da bana mı aşık olmuştu yani?.. Ben 'O'na aşık olmuş muydum peki?

'Off!' dedim bunalmış gibi. Bunalmış değil, epeyce korkmuştum aslında... 'Bana bir kere verirsen söylerim,' demeyeceği ne malumdu? Ama benim korktuğum, bu ahlaksız teklif değildi. Ben, başka şeylerden korkuyordum. 'O'nu tanımak ve bu arada da kazara beni tanımaktan korkuyordum. 'Tamam, pes,' diye devam ettim, 'hadi söyle bakalım... nedir şartın?'

'Bugün, sınıfta içinden söylediğin şeyi, yarın, yine sınıfta, önce bana, sonra da bütün sınıf arkadaşlarına söyleyeceksin. Ne diyorsun?'

Ne diyecektim? 'Ananın örekesi,' derdim elbette, ama terbiye hudutlarım, Cavidan'ın yüzölçümüyle sınırlı olduğu için, mecbur kalmadıkça, başkalarına sövme adetim yoktu. Hem zaten, ben gibi davranmaya da karar vermiştim. Ağzımı bozmaya ne lüzum vardı? Biraz da 'O' kudursundu bakalım.

'Ne zaman? Ne geçmiş benim içimden?' diye soğuk yaptım koç gibi.

Herifin umurunda değildi.

'Kavgadan sonra, gelip karşına oturdum ve sen, içinden de-

falarca haykırdın. İki kelimelik bir cümleydi,' dedi, gayet aldırmaz bir ifadeyle. 'Şartımı duydun. Kabul ediyor musun?'

Senem; 'Ediyor, ediyor...' diye bağırmaya başladı. Öyle bir bakış baktım ki anında kesti sesini.

'Muraat,' diye inledim ahizeye. Sesim, kedi miyavlar gibi çıkmıştı. Sırıttım.

'Efendim Sevgi?'

'Senin, Celal Bayar'la bi akrabalığın var mıydı?'

'Hayır,' dedi. Sesinde, ilk defa şaşkınlık sezdim. Daha da sırıtıp keyiflendim. 'Neden sordun Sevgi?'

'Hiiç... adamı bayıyosun da... Anladık, bi takım büyücü meziyetlerine sahipsin de ben mesleğinin sırrına, Senem kadar meraklı değilim, doğrusunu istersen. İçimden ne geçtiğini biliyomuş gibi konuşuyosun, ama büyük bi çelişkiye de düşüyosun bu arada... di mi? Eğer biliyosan, niye bana soruyosun? Sonra, diyelim, böyle bi iç hobin var, ben günün hangi saatinde ne düşündüğümü nerden bileyim? Sana, mertçe sorduk, kimsin necisin diye. Karşılığında istediğin şeye bak. Ne uydurayım da söyliyeyim şimdi sana?'

'Uydurma. Benim kim olduğumu öğrenmek istiyorsan, şartımı yerine getir. Ne sorduğumu biliyor, ama bilmiyor gibi davranıyorsun.'

'Yani, şu anki düşüncelerimi de okuyosun öyle mi?'

'Evet.'

Ne kadar kesin konuşuyordu. Ürüm ürüm ürperdim.

'Öğlenkini de okuduğunu iddia ediyosun...'

'Evet.'

'Ne düşünmüşüm peki? Söyle de bilelim. Niye açık açık sormuyosun?'

'Sen niye açıklamaktan çekiniyorsun?'

Üstüme çok fena geliyordu. Ben gibi davranıp bir kez daha çamura yattım:

'Vallahi de baydın, billahi de baydın. Sana bi dolu şey soracaktım, hepsini unutturdun.'

'İstersen, hepsini hatırlatırım.'

'Neyin hepsini?'

'Bana sormayı düşündüğün, ama aslında kendine sormak istediğin soruların hepsini.'

'Yok yaa?.. Bak helee... hadi hatırlat da görelim bakalım.'

Hatırlattı ve gördüm...

'Dünden beri, benimle, kendinden hiç beklemediğin şekilde ilgileniyorsun. Bu çok garip durumun, benden kaynaklanan bir izahı olmalı diye düşünüyorsun. Ben normal olursam, senin bana ilgi duyman, anormal sayılır çünkü. Sen kimsenin peşinden koşmazsın. Herkes senin peşinden koşar. Benim varlığıma ilgi duymandaki garabeti ortadan kaldırmanın bir tek yolu olduğuna inanıyorsun. Ben o kadar anormal olmalıyım ki sen de her normal insanın duyabileceği kadar bir ilgi duyabilmelisin bu anormal yaratığa. O zaman, sana göre, her şey açıklığa kavuşmuş olur. Şaşırtıcı olan bensem eğer, senin de diğerleri gibi şaşırıp etrafımda dolaşmanın ve bana ilgi göstermenin hiçbir garip tarafı kalmaz. Oysa, bilmediğin bir şey var ki ben de senin kadar normalim. Bunu anlamak istemiyorsun. İnan, anormal hiçbir tarafım yok. Benden korkmana gerek de yok. Sen kendinden korkma yeter. Eğer kendinden korkmamayı başarabilirsen, hayatta korkacak hiçbir şey olmadığını da görürsün. Korkma Sevgi... Beni tanımaktan korkma... Benden kaçış yok... o halde, korkmak niye?'

Büyülenmiş gibiydim. Başım dönmeye başlamıştı. Kulaklarımda ziller çalıyordu. 'O'nun söylediklerinden çok, söyleyişindeki kesinlik çarpmıştı beni. 'O', karşı yüzmeye dayanamayacağım bir akıntı gibiydi. Akıntı ne kelime, sel gibi, tufan gibiydi. İstediği yere götürebilir, istediği yerde bırakabilirdi. Götürsündü, bıraksındı, bence bir mahsuru yoktu, ama bende bunu söyleyecek yürek de yoktu. Her şeyi biliyordu 'O'... Her şeyi bilecek kadar anormal biriydi, ama normal biri gibi davranıyordu inatla. 'Ben anormal değilim,' derken bile 'Ben aslında acaip anormalim,' demenin bir yolunu bulacak kadar anormal biriydi üstelik. Ne yapabilirdim, nasıl kalkabilirdim bu işin altından? 'O'nun şartını yerine getirerek tabii. Yani 'O'na, 'Seni seviyorum,' diye, herkesin duyacağı bir sesle seslenerek. Sıkardı biraz. Hayatta diyemezdim. Hele bir sömestr sonu gelsindi

bakalım. Biraz vakit geçsindi...

Tiksindim kendimden. Hakikaten korkağın, ödleğin tekiydim ben. Kendi korkaklığıma olan tutkum, annemin alkole olan tutkusundan daha tutkuluydu. Selen denilen ve Selen adlı yaratık tarafından, aleme matah bir şeymiş gibi yutturulan, kakalanan yaratıktan ne kadar nefret etsem az gelirdi artık. Elbette, bütün bunları görmeme ve bilmeme sebep olan, 'Murat' adlı yaratıktan da iğrenmemde hiçbir sakınca olamazdı. 'O' değil miydi, başıma bu derdi saran?

Yüzümün, Senem'in yüzüne yapışık bölümü, terden vıç vıç olmuştu. Kızı hırsla ittirip yanağımı ablukasından kurtardım ve hazır, misler gibi nefret dolmuşken, ahizeye soluyarak, finali yaptım:

'Biliyo musun Murat... senin bi doktora ihtiyacın var bence... şöyle, iyi bi ruh doktoruna. Durumun hiç iyi değil. Yarın hatırlat da, babamın tanıdıklarından birinin telefonunu getiriyim sana. Çekinme. Megalomani de bi çeşit hastalıktır... nezle, grip gibi... bunda utanacak bi şey yok... çıkarsın doktorun karşısına, 'Ben her şeyi bildiğimi sanıyorum,' dersin, o sana gereken ilgiyi gösterir. Beyaz gömlek falan giydirir. Seni de açar, biliyo musun. Kara giyme saplantından da kurtulursun bu sayede.'

'Direniyorsun, ama bilmiyorsun ki, bana kimse direnemez.'

Çıldırdım. Ne sanıyordu kendini?

'Yok yok,' dedim, buz gibi bir sesle. 'Yanılmışım. Seninki megalomaniden de ileri bi safha. Bikaç gömlek eskitirsin bence... İlahi Murat... demek, sana hiç kimse direnemez ha?'

'Doğru söylüyorum.'

'Ve üstelik, anormal biri olmadığını da söylüyosun... bunda hâlâ ısrarlı mısın?'

'Evet.'

'Güzeel... hem son derece normal bir insansın, hem de hiç kimsenin karşı koyamayacağı kadar anormal bi insansın... iyiydi valla... hoşça vakit geçirdik sayende. Seni tanıdığıma çok memnun oldum Muratçım. Ama tedavin bitene kadar görüşmesek diyorum.'

'Direnme Sevgi. Bırak, sana kendimi tanıtayım.'

Bırakamazdım. İstediğim tek şey vardı, 'O'ndan ve kendimden uzak durmak.

'Gerek yok,' dedim ve bir kez daha sesini duymamak için, telefonu kapattım. Gözlerini fır döndüre döndüre, ellerini de beline dayamış, beni fırçalamaya hazırlanan Senem'e: 'Yıkıl lan karşımdan!' deyip bir gün içinde, başkalarının yanında, ikinci kez gözyaşlarıma yenik düştüm ve zırıl zırıl ağlamaya başladım. Fazla yüz göz olmamak için, sırtımı dönüp ellerimle suratımı saklamaya çalıştım. Arkadan, omuzlarıma sarıldı. Ona da uyuz olmuştum zaten. Rodeo aygırı gibi silkinerek, ellerini üstümden attım. Daha kuvvetli sarıldı bu sefer.

'Canım benim,' dedi. 'Sen hiç iyi değilsin.'

Silkinmedim artık. Ağlamaya devam ederek bağırdım:

'Hep senin yüzünden işte! Sana ne benim özel hayatımdan? Al madem! İstediğin oldu mu? Sesini duydun da başın göğe erdi mi? Ne diyodun demin?.. 'O'na aşık olduğum için özelliklerini gözümde büyüttüğümü mü söylüyodun? Al bakalım sana özellik. Bilmiş mi bilmemiş mi sınıfta içimden geçeni? Birbirimize yaptığımız bilek hareketini bildi mi, bilmedi mi? Cevap ver hadi... sen de şahitsin... aynı şey senin de başına geldiğine göre, ben şimdi sana, kalkıp da, 'Senemciim, sen Murat'a aşık olduğun için özelliklerini gereğinden fazla abartıyosun' desem, hoşuna gider mi? Gider mi ha? Çöz şu ahtapot vantuzlarını boynumdan da beni yalnız bırak hadi.'

Çözmedi. Çözmesini isteyen kimdi ki hem? Ne güzeldi. Belki yirmi seneden beri, belki daha uzun zamandan beri, abla kardeş, ilk kez sarılıyorduk birbirimize. Bunu söyleyecek cesaretim bile yoktu. Haklıydı 'O'...korkağın da korkağıydım ben... Kendi duygularıma ne kadar uzaktım Allah'ım...

Yüzükoyun, yatağa attım kendimi. Senem de sırtıma sülük gibi yapışmış olduğundan, onu da atmış oldum dolayısıyla. Birkaç saniye yattık üstüste. Altta ben, üstte Senem. Baktım, istifini bozmaya hiç niyeti yok, nefes nefese haykırdım:

'İn üstümden bee... boğacak mısın?'

İnip aynı benim gibi, yüzükoyun uzandı yanıbaşıma.

'Bana kızdığın falan yok senin,' dedi. 'Sadece, şu an, kendini

çok yalnız ve çaresiz hissediyosun. Ama inan bana, hepsi geçecek...'

Ağlamam kesiliverdi. Berbat bir gülme krizine yakalanıp kahkahalar atmaya başladım. Kızcağız, beş-altı defa; 'N'oldu?' diye sordu ama sonunda o da dayanamayıp vokal yapmak zorunda kaldı. Anladım ki, gülmek de esnemek kadar bulaşıcıdır. Beraber, güldük de güldük. Krizim geçince, doğal olarak onunki de geçti.

'Niye güldük biz?' diye sordu.

'Seni bilmem ama...' dedim, '...hayret yani... herifin sesini duyan, müneccim boku yemiş gibi oluyo... demek, sen de benim düşüncelerimi okuyosun artık ha?.. Bulaşıcı Nostradamus sendromu bi nevi... ona gülüyorum... helal olsun ha!.. Okuyun anasını satayım, çevirip çevirip okuyun bakalım... nereye varacaksa böyle...'

Biraz daha gülmek için kendimizi zorladıysak da başaramadık. Senem'e alıcı gözle baktım. Hoş kızdı. Dipceğizime uzanmış, kafasını havada tutmak için de dirseklerini yatağa yaslayıp elleriyle çenesine destek yapmıştı. Ayhan, ağzının tadını biliyordu demek. Ablamı benden alıp gidecekti pezevenk. Kıl kaptım.

'Bana neler oluyo Senem?' dedim.

Çenesinin ağırlığını tek eline verip öbür elini kaldırdı, saçlarımı karıştırdı.

'Kabul etsen de etmesen de sen aşık oluyorsun hayatım,' dedi.

Kızacak mecalim yoktu.

'Bırak şimdi pembe dizi ağızlarını,' dedim. 'Şu kadar soru, hasretle cevap yolu beklerken.'

Bilgiç bilgiç sırıttı.

'Cevap bekleyen onca soru neymiş?' diyerek, cevap bekleyen yeni bir soru daha sordu.

'Bi tanesini hemen yönelteyim,' dedim. 'Bil bakalım, anormal olduğuna, artık hiç kuşku bırakmayacak şekilde her ikimizi de ikna eden ve bunun için bayağı da çırpınan bu adam, neden anormal olmadığına ikna olmamız için de çırpındı ayriyeten?'

'Belki sahiden normal biridir?'

'Kız manyadın mı sen? İsmini söylemediyse bile, 'O yaptığınız hareket...' diye çoğul konuşarak, senin de yanımda durduğundan haberi olduğunu çaktırmadı mı? Hadi onu geç. El işaretimizi ne bildi?'

Suratında, 'Sahi yav!' gibilerinden bir dank etme ifadesi bekledim, ama onun yerine, muzip bir tebessümle karşılaştım.

'Gülünce kafam çok sarsıldı,' dedi. 'Herhalde ondan olsa gerek, esrarengiz ya da doğaüstü bir problemle karşı karşıya geldiğimizi düşünmüyorum artık. Evet, demin, sana çoğul konuşup arkasından da o çok ayıp harekete gönderme yapınca şoka girdim... doğrusu, hatırladıkça da ürperiyorum hâlâ... ama yine de, her şeyin çok basit bir açıklaması olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum... Bi senaryo ürettim bile...'

Yani, Senem var ya, eğer dediği gibi, her şeyi basitcene bir açıklayacak olsaydı, acaip bozulurdum ha. Benden zeki değildi inşallah.

'Hiç şüphem yok, alayını çözmüşündür problemlerin,' diyerek aşağıladım. 'Bize de rahm etsene şu ilahi senaryonu...'

Bana, lezbiyen karıların, aslen kendileri gibi karı olan, fakat karı değilmiş gibi davranan karılarına baktıkları gibi muhabbetle bakmaya başladı.

'Biraz uçuk ama telefon meselesi de dahil, her şeyi açıklıyo,' dedi. 'Bilime sırtımızı yaslıyoruz burada.'

Anladım ki, saçmalayacaktır.

'Yasla bakalım,' dedim.

'Telepati, parapsikoloji, telekinetik, psikokinetik... ne dersen de... beyindeki algılama ve yönlendirme gücünün bizden fazla olması... Yani aslen bizde de olan, fakat kullanmayı bilmediğimiz için başkalarında gördüğümüz zaman insanüstü sandığımız bi yetenek. Buna inanacak olursak, açıklayamayacağımız hiçbi şey kalmaz...'

'Nasıl?'

'Şöyle; Parla'ya düşünce transfer eder, o da ona ders notlarını verir. Sana veya bana düşünce transfer eder, kalkıp telefon ederiz. Kimin aradığını bildiği için hiç tereddütsüz, arayana,

daha sesini bile duymadan, ismiyle hitap edebilir. Hem Cavidan'a, hem de sana düşünce transfer eder, atlayıp evine gidersiniz. Senin aklından geçenleri de bu yeteneği sayesinde öğrenir ve evine en sevdiğin gülleri, eşyaları yerleştirir. Şeyi de açıklar bu... 'Kendimden hiç beklemediğim şeyler yapıyorum,' diyosun ya... Neden yapıyosun? Çünkü biri, beynine düşünce transfer ediyo, sen de bunları kendi düşüncelerin sanıyosun... Hocayla tartışmasından sonra, bütün sınıfı bir vaatle nasıl ikna ediyo? Çünkü onların da beynine hükmediyo... anlıyo musun? Nizamiyede ruhsat soracak beyinler de onun emrinde... Nasıl buldun bu teorimi?'

'Bombok.'

'Aaa! Neden ama?'

'Babam sana kaç defa dedi di mi, 'Novosibirsk Enstitüsü'ndeki Prapsikoloji Araştırmaları' falan okuyacağına, aç da Dostoyevski oku diye... boşuna dememiş adam. Bak, bozmuşun kafayı bunlarla işte..'

'Ama bütün dünya inanıyo bunlara... bilimsel olarak...'

'Kes kes... ben inanmadığıma göre, bütün dünya inanmamış oluyo... bu da aşk teorin kadar fos...'

'Ama... ben de sanmıştım ki...'

'Dur, sen söyleme... ben telepatik yeteneklerimi kullanarak, ne sandığını senin beyninden okuyayım... Sözünü kesmediğim ve sallabaşlar gibi kafa salladığım için anlattıklarına canı gönülden katıldığımı sanmıştın di mi'

'Evet.'

'Bak nasıl biliyorum. Bende de telepati yeteneği var mı sence?'

Cevap vermedi. Çok bozulmuştu. Tırnaklarının birini bırakıp diğerini dişliyordu.

'Bozulma hemen,' dedim. 'Söylediklerine inanmaya çalıştım, ama elini vicdanına koy da konuş. Ne açıkladın şimdi yani? Şu mantıksızlığa bak... Bu herif, eğer düşüncelerime hükmetme gücüne sahipse, niye benle uğraşıp duruyo sence?'

'O da sana aşıktır da ondan.'

'Yanlış anladın... onu sormuyorum... bak şimdi... bi an için, dediklerinin doğru olduğunu düşünelim... Bu adam, bana diledi-

ğini yaptıracak yeteneğe, güce sahip olmuş olsun. Tamam mı?'

'Tamam.'

'O zaman, niye beni ikna etmek için orasını burasını yırtıyo peki? Fareli Köyün Kavalcısı, fareleri ikna etmeye çalıştı mı? İki düdük öttürdüğü gibi taktı peşine götürdü di mi? Murat denen o yaratık da eğer beni istiyo olsaydı, madem senin teorini de doğru kabul ediyoruz, beni, her canı çektiğinde, hem de koştura koştura, evinin beyaz karyolalı yatak odasına atmaz mıydı? Veya, her ne istiyo idiyse, şöyle orta şiddette bi beyin dalgasıyla, elde etmez miydi? Niye, ille de içinden geçeni söyle, diye yalvarsın çocuk? Yollar beynime bi mektup, ben içimi dışımı dökerim istediği yerde... di mi? Hatta isterse daha açık saçık bi mektup gönderip beni, sınıfın ortasına yatırır, ondan sonra da çatır çatır, hiç gözümün yaşına bakmadan...'

Sözümü kesti:

'Anladım hayatım, anladım,' dedi.

'O zaman, bu açıklamanın dışında bi açıklama bul bana, ya da sonsuza kadar sus.'

'Haklısın ama bunların dışına çıkacak olursak, karşımızda, insan gibi olmayan bir insan, ya da insan olmayan bir canlı türü olduğuna inanmamız gerekiyo...'

'İnsan gibi olmadığı kesin de insan olup olmadığı meçhul... zombi midir, büyücü müdür, cin midir artık, garip bi şey işte...'

'Ay Allah korusun. Öyle cin filan deyip de şerri davet etme. İnanırsan gelirlermiş.'

'İnanmıyoduk ama geldi işte...'

Korkuyla titredi.

'Tamam n'olur...' dedi. 'Bu konuyu uzatmayalım. Bence, daha insani açıklamaları vardır bu işin... Parapsikoloji teorilerimin iflas ettiğini kabul ediyorum, tamam, ama yine de Murat'ın sana, senin de ona karşı ilgiden de öte bi şeyler hissettiğinize inanmakta ısrar ediyorum. Sen, kendi adına, bu soruya cevap verebiliyo musun, ona bak şimdi... ötesini sonra düşünürüz...'

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum ki. Zaten bilebilseydim, fiziksel ayrıntıların önemi kalır mıydı? İster büyücü olsundu, ister zombi, ister cin. Sevdikten sonra ne farkederdi?

Bunu bilsem yeterdi bana. Sevmiş isem, atlardım kollarına, sevmemiş isem, defederdim başımdan. Bilmiyordum ama...

Yoksa biliyordum da, bilmiyormuş gibi, kendime ayak mı yapıyordum? Kendi duygularımla kendi duygularımın arasında sıkışıp kalmış mıydım yoksa?.. Yoksa, 'O'nun tarafından mı sıkıştırılmıştım bu köşeye? Evet evet... benim hiç kusurum yoktu bu işte. Ben kendim sıkışmamış, sıkıştırılıp kaldırttırılmıştım... O kusmuk sarısı gözlü çakal tarafından hem de... Pis herifin tekiydi 'O'...Oynuyordu benimle... Alçak!..

Belki de haksızlık ediyordum 'O'na... gözleri kusmuk sarısı değil, bal sarısıydı belki. 'O'nun hiç kabahati yoktu canım. Ben kendi kabahatimi yükleyecek adam arıyordum ve en yakınımda 'O' olduğundan, her şeyi 'O'ndan bilmeye kalkıyordum. Esasen, kendimden ummadığım şekilde, bir erkeğe mail olduğum için, sataşacak yer arıyordum. Ben böyle şeyler yapacak kız değildim çünkü. Ben sevmezdim, yalnızca sevilirdim... o kadar... ama içim gidişiyordu işte... vidalarım gevşiyordu ve onları bir türlü sıkamıyordum... Alçak olan da bendim, kusmuk gibi olan da...

Acaba, kendime de mi haksızlık ediyordum? Sevmişsem ne çıkardı ki bundan? Suç muydu sevmek?.. İyi de, ya Tankut?.. Amaan, siktir et Tankut'u... ona bir şey yazmaz... Tankut'un varlığı da bir, yokluğu da birdi benim için. Olsa da olurdu, olmasa da. Hiç rahatsız olmazdım şahsen.

'O'nun varlığıydı beni rahatsız eden. Varlığı mı, yoksa başka bir şeyi mi? Odunculuğu mu rahatsız ediyordu beni? Yoo... Maçoluğu mu? Hayır... Sarı gözleri mi? I-ıh... Kapkara giysileri mi? Asla... Aşırıya kaçan nezaketi mi? Cık... Evinin mobilyaları mı? EVET!.. Arabası mı? AYNEN!.. Güller mi? KESİNLİKLE!.. Yakında yaşamaya başlayacağım bir hayata dair kesin işaretler mi? ELBETTE!.. Kendime olan direncimi her geçen an biraz daha hırpalayan ve beni, 'O'nun çağırdığı her yere gidecek kıvama hızla getiren olağanüstü gösterileri mi? MUHAKKAK!.. Beni çağdaş bir Mevlana olmaya davet eden, davetini umursamaz tavırlarımı umursamayan, ısrarlı 'Olduğun gibi görün,' ısrarları mı? TABİİ TABİİ TABİİ...

Kimdi 'O' peki? Nasıl oluyordu da insanların aklından geçenleri bilebiliyordu? Bilsindi, bana zararı yoktu da niye illâ ki çalışmalarını benim üzerimde yoğunlaştırıp aklımdan geçenleri söylemeye zorluyordu beni? 'O'na dert miydi? Allah'ın işine ne karışıyordu? Eğer Allah, insanların oldukları gibi görünmelerini isteseydi, onlara, kendilerini olmadıkları gibi göstermeye yarayan, çatallı bir dil verir miydi?.. Vermezdi tabii... Olacak şey miydi yani?.. Çalıkıran'ın çok pis bi herif olduğunu mu düşündün, pat diye söyleyiverirdin... 'Hocaa... amma da pislik herifsin haa'... Sübyancı bir milletvekili misin? Çıkardın haftalık, olağan basın toplantılarından birine; 'Valla ben, karının altı-on iki yaş grubuna girenini tercih ederim arkadaş,' derdin... Ondan sonra da bütün dünyanın ömrü, pirincin taşını ayıklamakla geçerdi... Yok canım... Bir tuhaflık vardı bu adamda... Neydi 'O' nun adı?.. Murat mıydı?..

Vaziyet aydınlanmıştı. Beni rahatsız eden, 'O'ydu...

Hiç de bile aydınlanmamıştı işte. Beni asıl rahatsız eden, 'ben'dim bal gibi. Ben, ben gibi olamamaktan rahatsızdım. Bu duruma beni uyandıran 'O' olduğu için de kendimi 'O'ndan rahatsız olmaya zorluyordum. Sık sık, 'O'ndan nefret etmeye çalışırken, suçüstü yapmıyor muydum kendime? Nefret etmeye de hakkım yok muydu? Vardı vardı... Kimsenin, beni ben olmaya zorlama hakkı yoktu... O güne kadar ne idiysem, o günden sonra da o olacaktım ve işte, asıl ben, bu bendim... Senem'i de sallayacaktım artık. İçini döken bir Selen, benim tanıdığım Selen olamazdı çünkü... Evet evet... Bu faslı burada kapatmalı ve sonsuza kadar da açılmasını önlemeliydim... Hep yaptığım gibi... Ohh... ne rahat...

'Eee, hadi artık...'

Hoplamışım.

'Ne diyosun be?'

'E hadisene... bi soru sorduk, daldın gittin. Ne düşünüyosun? Sen de Murat'ı seviyo olabilir misin sence?'

'Ne düşünüyorum biliyo musun?'

'Ne düşünüyosun?'

'Bu konuşma hikâyesinin, burda sona ermesi gerektiğini. Ye-

ter artık. İkimiz de kendimizi fazla ciddiye almaya başladık.'

Mosmor oldu.

'Aşkolsun,' dedi. 'Niye böyle yapıyosun şimdi?'

Harbiden de iyi soruydu. Niye öyle yapıyordum hakikaten? Ne güzel konuşuyorduk şurda. Durduk yerde kalp kırmaya değer miydi? Her ne kadar; '...kendimizi fazla ciddiye almaya başladık' diyerek, çoğul konuştuysam da o mesajı almış ve fazla ciddiye alınmaması gereken kişinin kendisi olduğunu anlamıştı... Ayıp etmiştim yani... Gönlünü almak için, yatağa dayayıp çenesine destek ettiği dirseğine, alttan bir kesme attım. Yüzükoyun kapaklandı.

'Ablam ablam,' dedim. '...ne düşündüğümü, ben bilmiyorum ki sana söyleyim. Bu kadarı bile çok geldi bana. Hayat boyu, Arnavutluk gibi, içe dönük yaşamışım, bu hususlar bakımından. Derken, 'O' gelmiş ve içimdeki diktatörü, Enver Hoca'mı nallamış. Coğrafyamın her köşesinden ayrı bi ses yükseliyo şimdi. İsyanları kim bastıracak, onu da bilmiyorum. Ben de ortalarda yokum çünkü. Car car car konuşmak hoşuma gitmiyo mu sanıyosun? Can atıyorum, bayılıyorum, ama korkuyorum da... Anla işte... Bi tuhaf haldeyim... Dilim tutulmak istiyo sanki... Hani, senelerdir görmediğin bi eski dostunla, hiç ummadığın bi yerde ansızın karşılaşırsın da konuşacak tek kelime bile bulamazsın ya... Aynen o triplerdeyim. Gücenme ama hem seni, hem de kendimi, evvelce hiç görmemişim sanki... yeni tanıyo gibiyim... ee, yeni tanıdığın biriyle, bu ne samimiyet, di mi?'

Konuşmam, onu teskin etmişe benzemiyordu. İçli içli dudağını kemirerek;

'Sen bilirsin madem,' dedi.

Öylece, bileğine çenesini yeniden yaslamış vaziyette, geriye uzattığı bacaklarını sallayıp duruyordu. Bir kesme daha attım. Hiç ders almamış, gene kapaklandı.

'Yapmasana yaa...' dedi nazlı nazlı, '...ne vuruyosun öyle?'

'Sen de yapma güzelim,' dedim ben de. 'Küsme, darılma diye sululuk yapıyoruz. Valla, kendimi, şunca sırrı verirken bile sır verir gibi hissetmiyorum. Günah işliyorum sanki. Çok de-

ğerli bi arkadaşımın dedikodusunu yapıyomuşum gibi geliyo, inanır mısın?.. Ama öte yandan da acaip konuşmak istiyorum ha... ah korkmasam... ah bi korkmasam...'

'Neden korkuyosun ki? Ben başkalarına anlatırım diye mi?'

'İstersen anlat... ben de Ayhan'la gizli buluşmalarını babama anlatırım... ben ondan korkmuyorum kızım, kendimden duyacağım şeylerden korkuyorum. Barıştık mı? Hadi bi sırıt bakiim...'

Sırıttı.

'Seni anlamaya başlıyorum,' dedi. 'Ama bazı olayları yarından önce, kafanda netleştirsen iyi edersin bence. Çok klişe bi söz olacak ama kendi korkularının üstüne gitmelisin. Yoksa, hep korkar durursun. Ne yapıcaksın yarın mesela? Çocuğa, telefonda veda ettiğin gibi mi davranıcaksın? Yoksa gidip özür mü dileyeceksin? Hiçbi tatsızlık olmamış gibi de yapamazsın... n'apıcaksın peki?.. Bunları da geçiştirelim mi, yoksa konuşalım mı?'

Beni bülbül gibi şakıtacaktı haspam. Yoksa bu Senem, akıllı mıydı?

'Ne demek istiyosun?' dedim. 'Çok kapalı konuştun. Aç biraz.'

'Senin, Tankut'la kaç senelik arkadaşlığın var?'

'Ne bileyim? Gün mü sayıyorum?.. Bi yedi-sekiz yıl vardır asgari...'

'Onu bırakabilir misin?'

'Ne alaka?'

'Sen cevap ver hayatım. Bi yere bağlıycaz heralde. Bırakabilir misin, bırakamaz mısın?'

'Neye bağlı olarak bırakmam gerekiyor?'

'Sadece kendi duygularına.'

'Bırakırım tabii, hem de hart diye bırakırım.'

'Peki, başka birini sevdiğin için de bırakır mısın? Yine kendi duygularına bağlı bi durum.'

'Aynen... Hiç tereddüt etmem... yeter ki seveyim...'

'Niye?'

'Ha?'

'Bu 'başka biri'ni niye sevesin?'

'Niye olacak? Fazlası vardır, eksiği yoktur da ondan.'

'Bunu hemen hissedebilir misin? Bi görüşte falan yani...'

Ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Yer miydim hiç...

'Hayatta hissedemem,' dedim.

'Emin misin?' dedi.

Emin olmama imkân bırakmış mıydı 'O'? Değildim elbette.

'Hisseder miyim sence?'

'Hissedersin bence. Aşkın, şu kadar senede meydana gelmesi gerektiğine dair, bilimsel bi araştırma mı var?'

Cavidan da böyle bir şeyler gevelemişti. Yüzümün kızardığını hissettim.

'Bi dakka, bi dakka,' dedim. 'Bütün bu soruların, benim korkularımla, onların üstüne gitmemle falan ne ilgisi var?'

'Hayatım... sıkıntını bulup kaynağında imha etmeye çalışıyoruz ya işte... Sıkıntının kaynağı korku... onu bulalım bakalım... neden korkuyomuşun, di mi?'

'İster sıkıntı de ister korku... bana ait duygular bunlar... benim saplantılarım... bana ait şeylerin kaynağı, benden başka kim olabilir?.. Beni mi imha ediceksin şimdi?'

'Tabii ki hayır... seni imha etmiyceez, bataklığı kurutucaz sadece... yoksa, sen kendi kendini imha edecek gibisin.'

'Yok artık. O kadar da uzun boylu değil. Hıyar mıyım ki intihar edeyim?'

'Öyle demek istemedim hayatım. Sen aşık olmuşsun ve bunu kabul etmek istemiyosun bence. Yani aşık olmuş olmaktan korkuyosun. Lafı dolandıra dolandıra bunu söyletmeye uğraşıyorum sana. Kabul etmemekte direnirsen, kendini çok incitir, kendi kendine çok acı çektirirsin diyorum.'

'Niye çektirecekmişim?'

'Seni bu kadar etkileyen biri varken, Tankut yeter mi sana artık? Düşünsene... Murat'a bile varmadım, Tankut da kim oluyo, demez misin?'

Güldüm.

'Yanlış söyledin,' dedim. 'Murat'a bile vermedim, olucaktı... ne veriliyosa artık...'

'Şaka bi yana... haksız mıyım?'

'Üff... haklısın galiba...'

'Dök içini o zaman.'

Sevgiyle baktım, kız kurusu ablama. Elimi omzuna koyup mırladım:

'Teslim oluyorum... al beni, soy ruhumu, çöz şu kopasıca dilimi... ne olacaksa olsun, razıyım... boğulucaksak, büyük denizde boğulalım. Açılmışken enginlere açılalım. Derin denizlere dalmaya cesaret edemezsek, inci bulup çıkarmak yerine, seramik kumu buluruz ancak.'

Gözleri parladı. Birdenbire can geldi kıza. Ani bir hareketle, kanto oynar gibi odanın ortasına fırlayıp; 'Buldum!' diye bağırdı. 'Bak n'apalım biliyo musun? Birbirimize yemin edip sırdaş hesap oyunu oynayalım.'

'Nasıl? Anlamadım...'

'Sana sorulan her soruya, mutlak surette, bildiğin en doğru cevabı vermek zorunda olduğunu düşün... n'apardın?'

Eğer mecbursam, verirdim tabii...'

'Tamam işte. Edeceğin yeminle, kendi kendini mecbur tutacaksın. Ondan sonra da ben ne sorarsam sorayım, doğru ve açık cevap vereceksin.'

'Allah Allah!'

'Sen de bana sorabilirsin... dilediğin her konuda...'

Bu hoşuma gitmişti işte. İleride, başım sıkışacak olursa, Senem'in aleyhinde kullanabileceğim birkaç ufak sır, sonsuz manevra alanı sağlayabilirdi bana.

'Valla mı?' dedim hevesle.

'Valla... istediğini sorabilirsin...'

'İyi... hadi hemen başlıyalım o zaman... önce ben sorucam ama...'

'Yoo... öyle olmaz o iş... şişeyle oynıycaz.'

'Ne ilgisi var?'

'Kalk kalk... oturma odasına geçelim. Ben hemen geliyorum.'

Yatak odasından birlikte çıktık. Önümden, koştura koştura mutfağa daldı. Ben oturma odasındaki kanepeye henüz yerleşmiştim ki, elinde boş bir Muscat Ottonel şişesiyle geri döndü.

'Şişeyle oynanan çeşitli oyunlar vardır,' dedi. 'Hepsinde de amaç, şişenin keyfine göre sıra belirlemektir. Biliyo musun?'

Biliyordum tabii. Cavidan'ın, yüzünü kızartıp video marketten aldığı bir ayıpçı filmde seyretmiştim.

'Biliyoruz...' dedim. 'O kadar da cahil değiliz... şişe çevriliyo, sonra o dönüyo dönüyo, bi yerde duruyo... ağzı kime dönük kaldıysa, o vatandaş, üstündeki giysilerden birini çıkarıyo... sonra, böyle böyle derken, herkes cıscıbıl kalıyo... şişe çevirme işi devam ediyo bu sırada... ama artık, şişenin ağzı kimi gösterirse, oradakiler o kişiyi...'

Telaşla sözümü kesti:

'Bu oyun, o oyun değil hayatım... sen gel, karşıma geç, otur bakalım.'

Gazetelikten çıkardığı bir ikili yaprağı, halının üstüne sermiş ve arkası kapıya dönük şekilde, yemek yiyecek gibi, gazetenin bir kenarına oturmuştu. Bana da, oturmam için, karşı kıyıyı işaret ediyordu. İtaat ettim. Eğleniyorduk hiç değilse.

'Şişeyi niye tam ortaya koydun? Hani benim dediğim oyun değildi? O da aynen böyle başlıyodu işte.'

'Dur bak, anlatıyorum. Şimdi, nasıl yapıcaz biliyo musun?.. Şişeyi, tam gazetenin kat yerine koyduk mu?.. Koyduk... şimdi, çeviricez... şişenin ağzı, gazetenin hangi yarı sahasında durursa, sorguya da o yarı sahadaki çekilecek... tamam mı?.. Diğeri ona istediği soruyu soracak, o da dosdoğru, hiçbi şey saklamadan cevap vericek... sonra, şişe çevirme sırası, sorguya çekilene gelicek... ama şans bu... şişe yine ondan tarafta durursa, soru yine ona sorulacak... anladın mı şimdi?'

Hoşuma gitmeye başlıyordu bu iş, ama belli etmedim.

'Aman Seneeem...' dedim. 'Çocuk işi bunlar yaa... kalk, o kadar oyun oynamak istiyosan, saklambaç filan oynayalım. Daha zevkli olur hiç olmazsa.'

Oralı olmadı.

'Bırak gırgırı,' dedi. 'Sana içinden geçenleri söyletebilmek için bin dereden su getiriyorum. Yorma beni hadi. Böyle, oyunun havasına bi kaptırınca, cevap vermek senin için de çok kolay olacak... Bi sorucam, tamaaam... arkası kendiliğinden geli-

cek... Yemin ettiğini bile unutup rahat rahat konuşacaksın.'

Uzatmadım daha fazla. Geçtim, işaret ettiği yere oturdum.

'İyi bakalım,' dedim. 'Şimdi n'apıcaaz?'

'Önce yemin edicez. Bize sorulacak her soruya, içimizden geçen en doğru cevabı, saklamadan vereceğimize ve başka hiç kimseye, ölünceye kadar söylemiyeceğimize dair... tamam mı?'

İzci selamı yaptım.

'Tamam. Yemin olsun.'

İtiraz etti.

'Yoo... öyle olmaz... 'En sevdiğim varlık üzerine yemin ederim ki...' diyceksin.'

'Amma pimpiriklisin. Bana güvenmiyo musun?'

'Olsun. Kural kuraldır. Yemin etmezsen, saymam.'

'Anladık. Al sana yemin... en sevdiğim varlık üzerine yemin ediyorum ki, ne sorarsan sor, cevaplayacağım.'

'Hah... şimdi oldu... ben de soracağın her soruyu cevaplayacağıma ve duyduklarımı hiç kimseye söylemeyeceğime dair, annemin üzerine yemin ediyorum.'

Yeminin, kimseye söylememe kısmını, bilerek es geçmiştim, o da aymamıştı. Duruma uyanmasın diye, hemen dikkatini dağıttım:

'Sen dayanamaz, yarın sabah, anneme anlatırsın her şeyi.'

'Aaa!.. Aşkolsun... annemizin üstüne yemin ettik.'

Yemin billah ederek, oyuna disiplin katmak, beni heyecanlandırmıştı. Sırtımda, ruh çağırma seanslarına özgü bir ürperti hissettim. Bu sayede, içimdeki zehiri atabilecektim belki. Ellerimi oğuşturarak, hevesle atıldım.

'Hadi başlıyalım... çeviriyorum.'

'Peki... çevir bakalım.'

Şişeyi, bel kısmından tutup ağzı tam istediğim yerde, yani Senem'den tarafta dursun diye, elimden geldiği kadar kontrollü çevirdim. Bir-iki tur atıp emrimi yerine getirdi o da. Oyunun kuralı gereği, ilk sorumu sordum:

'Ayhan'la hiç yattın mı?'

Senem'in, kendine ve daha çok da anneme özgü terbiye anlayışı, 'eşek' demeyi bile ayıp sayardı. Bu kızı bu hale annem

getirmişti. Yine de ben, Senem'in terbiye hudutlarının, annemin sandığından daha geniş olduğunu tahmin ederdim hep. Pancar gibi kızardığını görünce, tahminimde yanılmadığımı anladım ve iyiden iyiye keyiflenerek, sabırla beklemeye başladım. Üff... neler soracaktım neler... Şişeyi de istediğim yere gönderebiliyordum madem. Baktım oflayıp pofluyor, sorumu yineledim:

'Evet ablacığım... seni bekliyorum... Ayhan'la hiç yattın mı?'

'Ay aşkolsun...' dedi. '...öyle pat diye de... hiç olmadı yani...'

Sırıttım.

'Yemin ettirirken iyiydi ama di mi?' dedim. 'Eğer, yarın sabah, annemin ölüsünü öpmek istiyosan sen bilirsin...'

'Peki peki... öyle konuşma... soru sorma sırasının bana geleceğini de hatırlatmak isterim yalnız... ona göre...'

'Biliyoruz... cevap veriyo musun sen?'

'Tamam, vericez dedik...'

'Ver o zaman... yattın mı Ayhan'la?'

Ikındı, sıkındı, saçlarını önüne düşürüp yüzünü gizledi.

'Evet...' dedi ağzının içinden... 'Yattım...'

'Vay hayvan vaay...' diye bağırdım. 'Kaç kere devirdin lan çocuğu? Nasıl? İyi miydi bari?'

Bu defa da o bağırdı:

'Sorunu sordun ve cevabını da aldın canım. Her seferinde yalnızca tek soru sorma hakkımız var. Diğer sorularını sorabilmek için şişenin tekrar beni göstermesini bekliyceksin. Şimdi ben çeviriyorum. Sıkı dur.'

Şişecik, döndü döndü ve bana büyük bir mutluluk vererek, yine Senem'in yarı sahasında durdu. Ağzımı şapırdattım.

'Gördün müü...' dedim. 'Gerçekler, önünde sonunda gün ışığına çıkar... Söyle bakalım şimdi... kaç kere yattın?'

Oynadığına da oynayacağına da pişman olmuş görünüyor idiyse de gereğinden fazla utanmış gibi görünmesinden, için için zevk aldığını anlıyordum.

'Sayısını bilemem...' dedi, yüzüme bakmadan. 'Kış aylarında, hemen hemen, her görüştüğümüzde oluyo işte... Yazın da haftada bir-iki filan...'

'Vay bee...' dedim, sağ elimin tersini sol avcumun içine vurarak. 'Sen ne isterik karıymışın Senem!.. Ne yere bakan yürek yakanmışın!.. İhtiras, katar katarmış sende de bizim haberimiz yokmuş meğer!.. Vay anasını... Çocuğun, Ankara'daki maçlarda, niye bütün topları ıska geçtiğini şimdi anlıyorum... Servisleri fileye bile yetişmiyodu harbiden... Demek, hem takıma sabotaj, hem orgazmın dorukları haa?.. Helal olsun... ne diyim...'

Hiç konuşmadan, büyük bir hırsla çevirdi şişeyi. Bu kez, benim sahamda durdu.

'Şimdi düştün mü elime?' dedi zevkle. 'Söyle bakalım... sen Tankut'la yattın mı?'

Gururla cevapladım:

'Ben, bazılarının yaptığı gibi, hayatımı otel odalarında geçirmiyorum canım. Cevabım hayır. Ne Tankut'la, ne Tankut'tan başka bi erkekle, daha ileri gidiyorum, ne de Tankut'tan başka bi kadınla kızla yatmadım... zoofili veya nekrofili de takılmadım... Evlenmeden önce, asla böyle bi şey olmayacak... Nasıl? Şiştin mi?.. Ayrıca, şu bendeki medeni cesarete de dikkatini çekmek isterim. Bi soru hakkın olduğu halde, bissürü sorunun cevabını verdim sana. Görüyosun di mi? Halbuki sen, ikinciye bile ağladıydın hemen...'

Hevesi kursağında kalmıştı. Alt dudağını kemirmeye başladı. Ben de avuçladığım gibi çevirdim şişeyi. Kısmet, yine Senem'eydi. Şuh bir kahkaha atarak, en ağır darbemi indirdim:

'Oral da takıldınız mı kız?'

Ellerini mengene gibi yapıp kafasını araya sıkıştırdı.

'Evet...' diye fısıldadı, utanç içinde.

'Pardon...' dedim gıcıklığına. 'Duyamadım... ne dedin?'

'Evet!' diye bağırdı. 'Evet evet evet... evet dedim... oral da takıldık... duydun mu şimdi?'

Üstüne üstüne gidilince, insan böyle terbiyesizleşebiliyordu demek ki. Gülmekten altıma edecektim neredeyse.

'İlahi Senem...' dedim, kahkahalarımdan ilk başımı alabildiğimde, '...ne güzel oyunmuş bu yav... hep oynayalım tamam mı?.. Ay Allah senden razı olsuuun... altmış dokuz filan da yaptınız mı bari?'

Omuz silkti. Beni, kahkahalarımla baş başa bırakıp şişeyle ilgilendi bir süre. Sakinleştiğimi görünce, 'Çeviriyorum,' deyip çevirdi. Bu kez sıra bendeydi.

'Tankut'u seviyo musun?' dedi.

Çok pis bir soruydu. Asıl bu pislikler ortaya dökülsün diye başlamamış mıydık oyuna zaten?.. İyi ama ne diyebilirdim ki... Ne 'evet'ti cevabım, ne de 'hayır'... Tankut'lu onca yılımı, kafamın içinde şöyle bir evirip çevirdim. Durum muallaktı ve buna paralel olarak, cevabım da muallak olacaktı elbette.

'Bilmiyorum,' dedim.

'Aaa, o nasıl cevap öyle?'

'Bozulmaya kalkma... vallahi de billahi de cevabım bu... benzer sorularla bu cevabı sen kurcalıyacaksın artık... bunun için de yeni bi soru sorma şansı bulman gerekecek.'

Birkaç dakika önce, bana 'sıranı bekle' muamelesi çektiğinden, kaderine razı oldu.

'İyi hadi,' dedi. 'Çevir o zaman.'

Ayarlama yapmadan, hızla çevirdim şişeyi. O an için çok önemsemediğim bir şey oldu. Sonradan çok önemseyeceğim bir şey... Şişe, manyetizması bozulmuş pusula ibresi gibi dönmeye başladı. Yalpalamadan, sağa sola kaçmadan, hız kesmeden... döndü, döndü, döndü... Sonra, birdenbire enerjisi tükenmiş gibi, Senem'in yarı sahasında fren yaptı... duracak sandık ikimiz de... hatta ben, altmış dokuz hususuyla ilgili sorumu bile hazırlamıştım, ama şişe, adeta karar değiştirdi ve yavaş yavaş, başını bana doğru döndürdü, ardından da hareketsiz kaldı... Senem, benim sezer gibi olduğum tuhaflığı sezememişti...

'Gördün mü?' dedi. 'Allah hakkımı getiriyo işte...'

Gözümü şişeden ayırmadan tersledim:

'Hadi sor ne soracaksan... uzatma...'

'Tankut'u sevip sevmediğini neden bilmiyosun?'

'Bu da çok kazık bi soru, ama sana kıyak yapıp sanki sorulması lazım gelen bütün soruları sormuşun gibi, genişcene cevaplamaya çalışayım. Şimdi, şöyle oluyo; Tankut'la yedi-sekiz senedir, sözde flört ediyoruz di mi? Buna rağmen, çocuğa bi kez olsun, dayanılmaz bi muhabbet beslemişliğim oldu mu?

Hayır! Aslına bakarsan, benimkisi flört etmek sayılmaz. Sayılsa sayılsa, idare etmek sayılır... N'apayım... Oğlan ruhuma hitap etmiyo sanki. Mesela, o hayatta cesaret edemez de bazen ben onun elini tutuyorum, hiçbi elektriklenme falan olmuyo. Rüyama bile girmeyi başaramıyo... Yanımda, zaten bi halt başardığı yok, hiç olmazsa gözümün önünden çekilsin deyip savuşturuyorum, o zaman iyi oluyo... Kiraz dudaklarına yumulmak, somurmak istiyorum... tabii uzaktayken... ama karşıma alınca, ne isteğim kalıyo, ne hevesim...

Bence var ya, yakınıma sokulduğunda, onu olduğu gibi görebiliyorum, uzağa gittiğindeyse olmadığı gibi... yani hayal ettiğim, olmasını arzu ettiğim gibi...

Sen, gereken kişiyle, gereken şeyi, gerektiği kadar yaptığın için anlamazsın... ama inan ki harbi konuşuyorum... biliyo musun, daha şunca senedir, öpüşmüşlüğümüz bile yok Tankut'la... çocuk benden korkuyo çünkü... yavrum, bana öyle bi saygı duyuyo ki ben yere yatırıp da icabına bakmadığım sürece, değil öpmek, gözümün içine bile bakamaz...

Acıyorum bazen çocuğa... aklıselim düşündüğüm zamanlar tabii... diyorum ki, 'Kızım sen bu çocukla oynuyosun. Azat et gitsin. Yazıktır...' Buna sevmek denir mi şimdi? Denmez di mi?.. Beri taraftan, anlayamadığım bi sadakatle de bağlıyım Tankutcuğa... bi erkek arkadaşım olsun istesem, flört manasında yani, Tankut'tan başkası, aklımın ucundan bile geçmez... Zararsız çocuk, zararsız... Gülücen belki ama kalbini kırmak bile hoşuma gidiyo... Düşün artık ona olan bağlılığımı... o maviş gözler yok mu o maviş gözler... öyle kırgın kırgın süzmüyo mu onları?.. Bitiyorum, bayılıyorum... abisiymişim gibi teselli ediyorum o zaman. O da bana ayrı bi zevk veriyo... Çocuk, bana teslim... düşünebiliyo musun, ikimizi ilgilendiren her şeye, onun namı hesabına ben karar veriyorum...

Nasıl kararsızım görüyo musun? Ne Tankut'la olabiliyorum, ne de Tankut'suz... daha da uygun bi cevap bulabilmem için, senin daha uygun bi soru bulup sorman lazım. Sıranı bekle de şu şişeyi bi daha çevireyim bakalım.'

Rahatlamıştım biraz. Bayağı bir kuvvet harcayarak, var gü-

cümle çevirdim şişeyi. Daha doğrusu, kuvvet harcadım, ama çeviremedim. Hiç dönmedi alet. Halbuki, o ittirmeyle, kendi etrafında, on-on beş tur atması gerekirdi. Gazetenin üstünden fırlayıp çıksa bile yeriydi yani... ama öyle bir şey olmadı... Şişe, bütün kuvvetimle değil de son dermanımla hafifçe ittirmişim gibi, fizik kanunlarını, merkezkaç prensiplerini falan hiçe sayarak, nazlı nazlı, düşüne düşüne, vakur bir edayla bir tur attı sadece ve yine az önce yaptığı gibi, tamı tamına göbeğimi gösterdiği yere gelince, çakıldı kaldı. Korktum... Senem, bunu da anlayamazdı. Hem idrak kapasitesi yetmezdi anlamaya, hem de şişenin çevirmeni ben olduğumdan, ona harcadığım kuvveti bilemezdi. Durumu dile getirebilmemi sağlayacak, uygun sözler aradım, kafamın içinde. Bulamadım. Panik dolu gözlerimi Senem'in keyif dolu gözlerinin taa bebeğine diktim. Oralı bile olmadı. O sanıyordu ki soru sorma sırası bana geçmedi diye gözlerimi fır döndürüyorum. Dudaklarını şaplatarak, yeni sorusunu sordu:

'Tankut'lu bir gelecek düşünüyo musun peki?'

Şoku henüz atlatamamıştım.

'Kim gelecekmiş?' dedim.

Güldü.

'Yani diyorum...' dedi. '...ilerde evleneceğin adamı, Tankut olarak düşünebiliyo musun?'

Soru, o kadar gıcıktı ki şişenin isyanına kayan dikkatimi, ister istemez, cevap bakımından son derece fakir olan bu gıcık soruya yöneltmek zorunda kaldım. Tankut'la evlenmeyi düşünecek kadar ciddileşebilir miydim sahi? Yoksa, Tankut'la evlenmeyi düşünebilecek kadar ciddiyetten uzaklaşabilir miydim?

Boynumu oğuşturarak biraz zaman kazandım.

'Sanırım...' dedim, '...bunun için Tankut'a hastalık derecesinde bağlı olacağım zamanın gelmesi lazım. Bu soruyu, ara sıra kendime sormadım değil... ama üstünde uzun boylu durmadım hiçbi zaman. Sonuçta, şöyle kestirip attım; 'Eğer,' dedim, '...en sonunda, biriyle evleneceksem, bu biri, ancak Tankut olabilir.' Neden böyle düşündüm biliyo musun?.. Bi kere, bunca yıllık beraberliğimiz var ve bi terbiyesizliğini görmüş değilim

şu ana kadar... İkincisi, Tankut'un kişiliğini, ıcığına cıcığına kadar biliyorum. Kesin tespitim şu ki Tankut, ben ne olmasını emredersem o olacaktır. Yani ne dersem onu yapacak, ne istersem onu verecek, neye hayır dersem, onu defterden silecektir. Emir erim gibidir. Cavidan, onun bu haline 'Kapıkulu' yakıştırması yapar. Haklıdır da bence... Sustalı maymun gibidir Tankutum... Nerede, ne tepki göstereceğini ondan iyi bilirim. Çünkü benden izin almadan, tepki mepki göstermez. Anlatabildim mi?.. Belki bu, ruhuma hitap eden bi erkek imajı değil ama hükmetmeyi seven egoma cuk oturan bi imaj hiç olmazsa... n'apayım? Onun gibi uyumlu bi erkeği nerden bulurum?.. Elimdeki malzeme bundan ibaret şimdilik...'

Senem'in yorum yapmasını beklemeden, az önce ödümü koparan şarap şişesine el attım. İntikam alırcasına, kendimi bile yana savuracak bir kuvvetle çevirdim... Allah ne verdiyse... Olmuştu galiba... bu defa tamam gibiydi... dengesiz bir şekilde, fırıl fırıl dönmeye başlamıştı... Rahatlayıp yavaşlamasını bekledim... Yavaşlamadı... benden devraldığı enerjiyle, en az yedi-sekiz tur daha dönme hakkı olduğu halde, bu hakkını kullanmadı ve son üç turdur yaptığı gibi, dosdoğru göbeğimin deliğini nişanlayıp görünmez bir engelle karşılaşmışcasına, zınk diye duruverdi. Aynı anda da, buz gibi bir damla ter, sırtımı gıdıklayarak, pantolonumdan aşağılara süzüldü.

'Senem!' diye bağırdım.

Şaşkın şaşkın, şişeye bakıyordu. Bağırdığımı duyunca, kafasını kaldırıp hayran hayran bana bakmaya başladı.

'Ay ne enteresan çevirdin öyle,' dedi. 'Nasıl durdu zınk diye?'

'Bu şişe... bu şişe...' dedim birkaç defa.

'N'olmuş şişeye?'

'Görmüyo musun? Bu şişe beni konuşturmak istiyo.'

Şaka yaptığımı sanıyordu.

'Çok hoşsun,' dedi. 'Sen kendin çevirdin ya...'

Kendimi yapayalnız hissettim.

'Saçmalama,' dedim, şişenin kulağına gitmemesine özen göstererek. 'Ben bi şey yapmadım. O ne zaman duracağına kendi karar verdi.'

Endişeyle baktı bana. Elden gittiğimi düşünüyor gibiydi.

'Aaa?' dedi.

'Aaa yaa!' dedim, fısıldayarak. 'Bi de sen çevir bakalım.'

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, şişeye uzandı. Sonra, el yordamıyla şişenin nasıl olup da zınk diye durabildiğini anlamaya çalışarak, gazeteyi sıvazlayıp eline takılacak, görünmez bir engel aradı. Bulamayınca, gözlerini benden ayırıp eğildi, lobut kılıklı aleti incelemeye başladı.

'Valla garip bi şeyler oluyo burda,' dedim ürpererek. 'Hadi çevir şunu.'

Kıllanmıştı. Bir türlü eli varmıyordu çevirmeye.

'Ne olabilir hayatım?' dedi, beni oyalamaya çalışarak. 'Tesadüfen durmuştur öyle. Sen de yani...'

'Çevirsene yaa.'

'Ama soru sorma sırası bendeydi.'

'Kız tamam!.. Çevir de istersen elli tane sor. Hepsini cevaplıyacağım. Var gücünle bi çevir şu iti... Bilhassa benim önümde duruyo bu... çevir...'

'Tövbe estafurullaah...'

'Valla kalkıp giderim bak. Bi daha da hiçbi şey konuşmam senle... çevir diyorum.'

Nihayet çevirdi. Üstelik, kaygılarımın yersiz olduğunu ispatlamak amacıyla adamakıllı da kuvvetli çevirdi. Şişe, tam düşündüğüm gibi davrandı ve 'Selen doğru söylüyor,' dercesine, Senem'e direnerek, hatta Senem'le inatlaşarak, çeyrek tur ya döndü ya dönmedi, göbeğimin hizasındaki yerini tekrar aldı. Kızcağız, hortlak görmüş gibi bakıyordu varlığa. Ya dua okumaya başlamıştı ya da dudakları titriyordu. Ne olduğunu anlamak istercesine, şişeyi tutup bana bakan ağzını kendine döndürdü. Aynı anda da, alet, 'Elleme, ben Selen'e bakıcam,' der gibi, kendiliğinden geri dönüp ağzını bana çevirdi. Senem, şişeyi kızdırmamaya çalışarak, usul usul, elleri ojesini kurutur gibi omuzları hizasında, ayağa kalktı.

'Gel...' diye fısıldadı. 'Yer değişelim.'

İyi fikirdi. El ve ayak parmaklarımın üstünde emekleyerek, Senem'le yer değiştirdim. 'Kim çevirecek?' diye sordum Se-

nem'e. Daha, yerime yerleşmemiştim ki sorumun cevabı, şişenin bizzat kendisinden geldi. Dibine darı ekilmiş Muscat Ottonel şişesi, yatakta gerinir gibi, kendi etrafında disiplinsiz bir şekilde yuvarlanıp koyu renkli dudaklarını bir kez daha göbeğime nişanlayıverdi. Sanki ben Kuzey Kutbu'ydum, o da pusula... Alnımda biriken terleri, elimin tersiyle silip imdat istemek için, Senem'e baktım. O benden de beterdi. İki elini de göğe açmış, gözleri sımsıkı yumuk, sallana sallana dua ediyordu... İş başa düşüyordu anlaşılan... Bu korku filmini Senem başlatmıştı ama ben sona erdirecektim. Başka tarafa bakar gibi yapıp şişenin dikkatini dağıtmaya çalıştım. Sonra da hiç beklemediği bir anda, 'Ya Bismillah!' deyip, tekmeyi yapıştırdım. Kızıl kahve, şekilli cam, yediği darbenin etkisiyle havalanıp Senem'in suratına doğru uçmaya başladı, ama hemen toparlandı ve bir bumerang gibi, ters yay çizerek geri döndü, ardından da gazetenin ortasındaki yerine yumuşacık bir iniş yapıp hareketsiz kaldı. Senem görmedi sanmıştım, ama görmüş.

'Aman Allahım!' diye inledi.

Şişe mişe umurumda değildi artık. Duyarsa duysundu.

'Anlıyo musun şimdi?' diye bağırdım Senem'e. ' O yapıyo bütün bunları... Dün, sınıfa girmekle kalmadı 'O'...hayatıma da girdi... aynen bu şişenin girdiği gibi... ben istemediğim halde... anlıyo musun?.. Duygularım beni niye rahatsız ediyomuş, anlıyo musun?.. Anlıyo musun aşkı, meşki... ne aşkı lan!.. Ne aşkı?.. 'O' farklı diyorum, 'O' anormal diyorum, bunun aşkla-meşkle ilgisi yok diyorum... anlıyo musun şimdi ha?.. Anlıyo musuuun?..'

* * *

Kendime geldiğimde, bu kez kendi evimizin banyosundaydım ve suratım yine soğuk suyla oğuşturuluyordu. Oğuşturan ise, Cavidan değil, Senem'di.

Suları üstüme damlatmamaya çalışarak, dikkatle doğruldum.

'Yine mi bayıldım ben?' diye sordum Senem'e.

'Bayılsan daha iyiydi,' dedi Senem. 'Çok korkuttun beni. Kendi kendine, hiç susmadan, anlıyo musun? Anlıyo musun?

diye bağırmaya başladın. Yani, kendini kaybettin kaybetmesine de bayılmış gibi değil, kriz geçiriyo gibi... sinir krizi... nöbet...'

'Anladık. Bu konuda tecrübe sahibi sayılırız artık. Cavidan da böyle dediydi bugün.'

'Hay yaşa... tam anlattığın gibi oldu zaten... bağıra bağıra koluma girdin, geldin buraya kadar. İyi misin şimdi?'

'Ne bileyim ben!..'

Senem'in uzattığı havluyu alıp suratımı kuruladım. Şimdilik bir şey söylemeyecektim ama 'O'na teslim olmaya karar vermiştim artık. Telefon açıp şartını kabul ettiğimi bildirecektim en kısa zamanda.

'Biz buraya gelirken, o lanet şişe de peşimize takıldı mı?' dedim.

Senem, işin bu kısmını hiç aklına getirmemişti anlaşılan. Yüzü, korkuyla gölgelendi. Cevap vermeden, parmak uçlarına basa basa, banyo kapısına yürüdü. Duvarı vücuduna siper edip kafasını koridora uzattı. Kıkır kıkır güldüm haline. Hemen toparlanıp geri döndü. Yüzünde hem huzur, hem de yaptığı aptallıktan kaynaklanan bir utanç vardı.

'Yok,' dedi mahcup mahcup. 'Peşimizden gelmemiş... Neler oldu öyle Selen?'

Omuz silktim.

'Neler olduğunu tam manasıyla bilebilseydim, böyle lodos yemiş mezgit gibi durmazdım canım,' dedim. 'Bununla birlikte, senin bildiğinden çok daha fazlasını bildiğimi biliyorum artık. Birincisi, bu gördüklerimiz, rüya olamaz, çünkü ikimiz de aynı anda gördük. İkincisi, Murat denen o herif, herhangi bi herif değil. Üçüncüsü, bütün bu ve bundan önce olanların, benim o herife aşık olmamla hiçbi alakası yok. Eğer hâlâ 'var,' demeye kalkarsan, senle bi daha, hayat boyu konuşmam ve ayrıca, Ayhan'la yaptıklarınızı babama anlatırım.'

Anlatmayacağımı biliyordu. Güldü.

'Hadi çıkalım artık şurdan,' dedi.

Önümüzü arkamızı kollaya kollaya, ürkek adımlarla, banyodan çıktık. Arkada kalmak işime gelmediğinden, sanki cesaretimdenmiş gibi yaparak, kararlı adımlarla Senem'in önüne geç-

tim. Ancak, oturma odasının kapısına gelince eğilip çorabımı düzeltiyormuş ayaklarına yattım ki, Senem önden girsin...

Şişe, en son bıraktığım şekilde, boylu boyunca yatıyordu gazetenin üstünde. Yanından geçip kendimi köşeli kanepeye attım. Kararım kesindi. Eğer o şarap şişesi, bir kez daha ibresini bana çevirecek olursa, gözlerim kapalı olarak bayılacak ve gün ağarıncaya kadar da bir daha ayılmayacaktım. Korka korka bekledim bir süre. Hayır. Kıpırdamıyordu artık. Yine de ona güvenilmezdi. Gafil avlamak lazımdı. Yanımda sinmiş oturan Senem'in kulağına, çabuk çabuk fısıldadım.

'Derhal şu puştu gözümün önünden kaldır. Götür, çöp sepetine at, sonra da çöp sepetine benzin döküp yak.'

'Niye ben atıyomuşum? Sen kendin at...'

'Bu belayı başıma sen sarmadın mı? Açtığın çukuru örtmek de sana düşer. Hadi bakalım. Bi daha bayılırsam pişman olursun... ona göre...'

Daha fazla nazlanmadan kalktı. Bayıldığım takdirde, bu koca evde, o manyak şişeyle baş başa kalacaktı çünkü. Usul usul yaklaşıp aniden şişenin üstüne atladı, gazeteyi alelacele dürüp aleti içine hapsetti. Kundağı kucaklayıp her an yere atmaya hazır, mutfağa doğru fırladı. Bir dakika içinde, paldır-küldür geri döndü.

'Tamam,' dedi.

'Afferim kız!' dedim.

İçime, tatlı bir serkeşliğin çöreklenmeye başladığını hissettim. Hiçbir sorumluluğum, hiçbir korkum, hiçbir derdim yoktu sanki. Panik manik, hak getireydi. Kafamı geriye yaslayıp mırıldandım:

'Her şey, 'O'nun başının altından çıkıyo Senem... Al sana bi yemin daha... her şey 'O'nun başının altından çıkıyo...'

Beni taklit ederek, o da kafasını geriye yasladı.

'Bundan nasıl emin olabiliriz ki?' dedi.

Ters ters baktım.

'İnanmıyosan, getir mutfaktaki yaratığı, bi gösteri daha yapsın,' dedim.

'Pekiii... diyelim ki öyle... varsayalım, bu çocuk büyücü ve-

ya uzaylı... Neden böyle bi işe kalkışsın ki?.. Amacı ne olabilir o zaman? Ne istiyo senden?'

'Burda haklısın işte... tahmin ettiğim amaçla, onun söyledikleri, birbiriyle çelişiyo çünkü.'

'Nasıl yani?'

'Eğer, akşamüstü telefonda, 'Ben anormal değilim,' dememiş olsaydı, derdim ki bunu yaparak, yani şişe gösterisini yaparak, anormal olduğunu kanıtlamaya çalışıyo. Anlıyacağın, tahminim bu... Ağzıyla başka konuşuyor olsa da her hareketiyle ağzından çıkanı yalanlıyor. Ne zaman normal bi insan gibi davranmaya başlasa, anormal bi şeyler oluyo. Öğrenci normaldir mesela, ama Parla'yı ders notlarını vermeye ikna eden bi öğrenci, acaip anormaldir... Boş ders saatinde bizle şakalaşan bi arkadaş normaldir, buna karşılık, boş ders saatinde beş adet boş adamı oksijen komasına sokan bi arkadaş, anormaldir... Görüyo musun? Örnekleri artırabiliriz daha... Bu, 'Ben ne dersem diyeyim, inanmayın, yaptıklarıma bakın siz,' demeye getiriyo galiba... bunları yapabilen birine 'normal' denir mi hiç?.. Geliyorum ikinci soruna... Yani, benden ne istediğiyle ilgili soruna. Ne düşünüyorum biliyo musun?.. Bu, bi şey istiyo istemesine de sırf benden istemiyo sanki...'

'Yani?'

'Bana kalırsa, benim vasıtamla ulaşabileceği herkesle bi hesabı var bunun. Çevremdeki bütün insanlardan bi şeyler istiyo bence... kafayı çalıştır... niye bütün aile evdeyken yemeğe gelmek istiyo?.. İlk gelişte evlenme teklif etmiycek ya... Niye bu geceki gösteriye seni de şahit etti?.. Derdi benle olsaydı, benzer bi işi, yalnız başıma olduğum herhangi bir yerde yapabilirdi pekala... mesela, tuvalete girdiğimde, klozeti altımdan çekebilirdi, di mi?.. Ama n'aptı?.. Benimle beraber, seni de etki altına almaya çalıştı. Yani, tek derdi ben değilim bunun. Bu konuda da yalan söylüyo... Telefonda, işinin benle olduğunu söylemişti... Yine aynı yere geliyoruz... yaptığıyla söylediği çelişiyo...'

'Benimle ne hesabı olabilir ki?'

'Niye olmasın? Beni de yeni tanıdı daha... benle olduktan sonra, senle de olabilir doğal olarak.'

'Ama beni tanımıyo bile.'

'Bok tanımıyo... niye birbirimize tos vurduk, ben 'O'nunla telefonda konuşurken?'

'Doğru ya... korkmaya başladım iyice... aklıma kötü kötü şeyler geliyo, biliyo musun?'

'Bilmiyorum. Ne geliyo aklına?'

'Ya bu çocuk... şeyse?.. Allah saklasın yani...'

'Bence şey olamaz. Çok erkeksi bi görünüşü var.'

'Öyle demek istemedim... şey demek istedim... dilim de varmıyo biliyo musun?'

'Bilmiyoruz dedik ya... bi yorum yapacaksan yap artık... konsantrasyonumu bozuyosun.'

'Söylememek lazımmış... adlarını duyunca, gelip musallat olurlarmış... onlar... yani cinler...'

Elini trafik polisi gibi kaldırıp soru sormamı engelledi.

'Önce...' dedi. 'Özet bilgi veriyim sana... Onlar, bi başka türmüş ve sık sık insan türüyle temasa geçiyolarmış... *Saklı Dünyalar* adlı bi dergide okudum... Çok enteresan...'

Sözünü kestim:

'Onlar derken neyi kastediyosun?.. Cinleri mi?..'

Elini sobada yanmış gibi salladı.

'Şşşt... isimlerini söylemiyceez... çağırdık sanırlarmış...'

'Cinler mi?'

Yalvararak baktı.

'Çok rica ediyorum Selen...' dedi, ciddi bir sesle. 'İnanmıyo olabilirsin, ama benim inancıma saygı göster lütfen... onlardan, konuştuğumuz süre içinde, hep 'onlar' diye bahsediceez... tamam mı?'

İş uzamasın diye söz verdim.

'Tamam... söz... anlat bakiim 'onlar'ı...'

'Anlatıyodum zaten, sözümü kestin... ne diyoduk?.. Onlar, bizim türle zaman zaman temasa geçiyolarmış diyoduk, di mi... Bu temas, çeşitli şekillerde oluyomuş... temasın kuruluşunu demiyorum, şeklini diyorum... bazen taciz ediyolarmış, bazen yardım ediyolarmış, bazen de işbirliği kurup yardım alıyolarmış... onların çoğu kötü veya çoğu iyi diyemezmişiz, çünkü

iyilik ve kötülük, onların kültürlerinde farklı anlamlara geliyomuş... bu tarafa geçip bizden biriyle evlenenler bile oluyomuş ama iyisiyle kötüsüyle hepsinin asıl amacı, yani ortak amaçları, bizden birini, o tarafa çekebilmekmiş... bizim, uzaylı yakalasak, laboratuarlarda inceliyeceğimiz gibi, onlar da bizi o tarafta çok merak ediyolar ve incelemek istiyolarmış... bu işlerle ilgilenen bilim adamlarının bi kısmı, uzaylı sandıklarımızın, UFO dediklerimizin, Kocaayak denilen yaratığın, Kar Adamı Yeti'nin aslında onlar olduklarını iddia ediyolarmış, çünkü, aynı bizim dünyamızda olan yaratık çeşitliliği, onların dünyasında da varmış... geçmiş zamanların medyumları, mitolojik tanrıları, insanları akıl almaz ütopyalar peşinde koşmaya ikna edebilen, zır cahil, kanlı diktatörleriii... anlıyo musun?..'

Gözleri, deli gibi bakıyordu. Ürperdim.

'Bi dakka, bi dakka...' dedim. 'Murat'ın cin mi olduğunu söylemeye çalışıyosun sen?'

'Buna sen karar vericeksin,' dedi. 'Ama bence öyle...'

'Kafayı mı yedin sen kızım? Cinlerin, üniversiteye yatay geçiş yaptırdıkları nerde görülmüş?'

'İnansan iyi edersin... Tedbirli olmak bakımından...'

'İnanırsam, kafayı yerim kızım.'

'Allah esirgesin de öbür türlü boş bulunup gafil avlanmaktan iyidir hiç olmazsa.'

'Yani, beni götürmeye mi gelmiştir diyosun?'

'Ağzından yel alsın da tehlikeyi bilirsek, tedbirini de bulabiliriz belki...'

El vurup susturdum. Acı acı telefon çalıyordu. Yaşadığım dünyaya son kez bakıp ayağa kalktım. Arayan Cavidan olsa ne güzel olurdu. Ondan, bütün söylediklerim, daha ziyade, hakkında düşünüp de söylemediklerim için özür dileyip helallik alırdım hiç olmazsa. Sabaha çıkacağım belli mi olurdu bu saatten sonra?

Düşüne düşüne, telefonun başına gelmişim. Açtım. Avuçlarımın içi, terden sırılsıklam olmuştu.

'Aloo.'

'Merhaba Sevgi. Ben Murat. Seni aradım, çünkü...'

'Biliyorum... vakit geldi mi hemen?'

Sorumu duymamış gibi, istediği yerden konuşmaya devam etti:

'Değilim.'

'Ha?'

'Değilim.'

'Ne değilsin?.. Yani, şey mi değilim demek istiyosun?'

'Evet. Ben cin değilim.'

Gözlerimden sevinç gözyaşlarının inmesine mani olamadım.

'Yemin et.'

'Ben, kesinlikle cin değilim Sevgi. Senem'in aklı, uydurma hikâyelerle dolmuş. İnan.'

Ağlamaya yoğunlaştığım için, Senem'le aramızda geçen ecinni muhabbetiyle ilgili kesin bilgisine şaşırmayı akıl edemedim. Katılacak gibiydim. Karnıma kramplar giriyordu. Sırtımda bir çift pençe hissettim. Telefonu yere atıp pençelerin sahibine, yani Senem'e döndüm ve kararımı uyguladım.

* * *

'Neyse bari...' dedim, lavabodan doğrulurken, '...bu defa, her aklı başında insan gibi, gözlerim kapalı bayılmayı başarabildim.'

'Ay, öbür türlüsü daha iyiydi,' dedi Senem, havluyu uzatırken. 'Ne çektim seni banyoya taşıyıncaya kadar.'

Öpücük attım.

'Merak etme yavrum,' dedim. 'Bizde varyasyon çok. Bi dahaki sefere, öbür türlü bayılırız.'

Banyodan çıkıp oturma odasına yöneldim.

'N'oldu?' dedi Senem, önüme geçmeye çalışarak. 'Murat mıymış arayan?'

'Hıı...' dedim, önemsemiyormuş gibi. 'Seni tekzip etmek için aramış. 'O'nun hakkında söylediğin her şey, koca bir iftiradan ibaretmiş.'

Odaya gelmiştik. Kanepeye attım kendimi.

'Hadi koçum...' dedim. 'Bana bi kallavi neskafe çek de iki satır daha konuşalım senle.'

'O kolay. Önce telefonda ne konuştuğunuzu anlat, hiçbi şeyi atlamadan.'

'Anlatırım ama kahve getirmekten caymıycaksın.'

'Ay cayar mıyım? Ne zaman caydım?'

'Peki... bildiğin gibi, arayan 'O'ymuş... bana, durumu tek cümleyle özetledi. 'Değilim,' dedi.'

'Sordun ha?'

'Müsaade edersen anlatıcaaz... sormadım canım... sormama meydan vermedi çünkü. Direkman, soracağım sorunun cevabını vermekle yetindi.'

'Ciddi misin?'

'Heralde... niye bayıldık biz?'

'Cin olmadığını söyledi diye mi?'

'Heralde... sevincimden ağlamaya başladıydım en son... Sen n'aptın, ben bayılınca?'

'Hemen seni yatağa uzatıp telefonu elime aldım... 'Kusura bakmayın, Selen rahatsızlandı biraz,' dedim.'

'O ne dedi? Çok üzüldü mü?'

'Bilmem...'

'Ne demek o?'

'Kapatmış bile... sonra farkettim.'

'Ne dedi?.. Kapattım, boş yere ne konuşuyosun, falan mı dedi?'

'Aman, dalga geçme Allah aşkına.'

Kalktı, kahve servisimi yapıp yanıma oturdu. Zehir gibi kahve iyi gitti ha. Zihnim açıldı biraz. Zihnim açılınca da dilim açıldı.

'Mühim olan ne, biliyo musun?' dedim, '...mühim olan, aslında 'O'nun ne olduğu, kim olduğu, nasıl bi adam olduğu değil... mühim olan, 'O'nun ne demek istediği... Anladık ki, cin min hikâye... 'O' tıpkı nezaketi gibi abartılı, bi takım üstün özelliklere sahip bi adam... öyle bi adam ki sahip olduğu güçlerle, bırak beni, Cavidan kalibresindeki dişilerden bile, elini sallasa ellisini düşürür, olmuş armut misali... ister batağa, ister yatağa... anlıyo musun? Niye bana kadar alçaltıyo kendisini?'

'Ne varmış sende hayatım?'

'Sağol, çok naziksin de sana yakışmıyo... 'O'na yakışıyo... bırak şimdi yağ çekmeyi. Sağlıklı düşünmeye çalışıyorum ve diyorum ki; Niye ben?.. Niye elindeki sermayeyi daha kârlı yatırımlara yöneltmiyo?.. O kadar kafasız olabilir mi?.. Hiç sanmam... çok ama çok akıllı biri... bu kesin... öyle olmasa, beynini, kimsenin kullanamadığı gibi kullanabilir mi? Şimdi, can alıcı soruya tekrar dönelim? Niye ben? Beni beğendiğini hiç sanmıyorum. Neremi beğensin ki? Burnum kümük, sırtım bombe yapmış, kafam kel sayılır, dudaklarım kırmızı tükenmezle çizilmiş kadar ince, elmacık kemiklerim brakisefal, içim kötü, ruhum fesat. Hayır, içimi gördüğünü bilmesem, derim ki 'iyi yutturduk,'... ama içimi de biliyo... öyleyse ne istiyo?.. Di mi?.. Bi şey istiyo, ama ne?.. Niye bana, 'O'nu sevdiğimi söyletmeye çalışıyo? Neyime meftun? Mantıken, hiçbi yerime... Anlıyo musun problemi?'

'Anlamıyorum.'

'O kadar karışık mı?'

'Karışık olan, problem değil, sensin bence.'

'Biz ne dedik?'

'O bakımdan söylemiyorum. Anlıyamadığım, kendine neden haksızlık ettiğin... neren çirkin senin?'

'Sağol ablam... sen her gün gördüğün için göz alışkanlığı kazandın tabii, bu faciayı normal karşılayabiliyosun. Ama ben, akşamdan akşama, aynada görünce bile ürküyorum. İşim rast gitsin diye de sabahları bakmamaya özen gösteriyorum.'

'Çok yanlış düşünüyosun bence... Sana ilgi gösteren ilk erkek Murat mı sanki? Tankut ne oluyo o zaman?'

'Bunu düşünmedim mi sanıyosun? Devamlı bunla bozuyorum kafamı. Çocuğu sirkelik üzüm gibi eziyorum kaç senedir de bana mısın demiyo. Yine deli divane, yine deli divane... Hiddetime, şiddetime, nefretime, her şeyime tav, her cefama razı...'

'Başka?'

'Başka ne?'

'Sana tav olan başka erkek yok mu?'

'İyi dedin... var harbiden... hem de sürüsüne bereket... bunu da anlamak mümkün değil... ciğer gibi çocuklar, inanır mısın,

bölümdeki bütün Afrodit'leri es geçip bana yavşıyolar. Bi güzelliğim yok madem, niye, di mi?.. 'O'nu da mı oramla cezbediyorum acaba?'

'Nerenle?'

'Yani diyorum, 'O' da, büyücü müyücü olsa bile, erkek neticede... alayını neremle cezbediyosam, 'O'nu da oramla cezbediyorumdur heralde.'

'Kendini çirkin bulmakta ısrar mı ediyorsun buna rağmen?'

'Eee... aynalar yalan söylemez yavrum.'

'Hayatım, yeryüzünde, aynaya bakıp bakıp 'Ey ayna, söyle bana, benden daha çirkini var mı bu dünyada?' diyen biri olamaz bi kere, tamam mı? Hiçbir kadın, aynaya baktıktan sonra 'Amma da çirkinim,' demez.'

'Ben kadın değilim... kızım kız...'

'Her neyse... cinsiyet bakımından dedim zaten... hiçbir kız da demez böyle bi şeyi.'

'Ben diyorum ya işte.'

'Sanmıyorum. Bence sen, böyle bir ironiden gizli gizli zevk aldığın için kendini o şekilde düşünmeye zorluyosun. Belki, erkeklerin acı çekmesini istiyosun ve onlara en büyük acıyı, sevilmeye layık olmayacak kadar çirkin bir kadının tattırabileceğini zannediyosun...'

Aklıma bir şeyler gelmeye başlıyordu yavaş yavaş. Sözünün gerisi, ağzımdan çıkıverdi:

'Erkeklerin aptallığıyla eğleniyorum...'

Benim sözümün gerisi de Senem'in ağzından çıkıverdi:

'Belki, çok sevdiğin bir erkeğin, hiç sevmediğin bir kadına kapılmasını kabul edemiyosun ve bu yüzden, bütün erkekleri öyle sanıyosun. Onları, hep sevmeleri gerekenden uzak tutarak, onların şahsında, o sevdiğin erkekten intikam alıyosun...'

Boş bulundum bir an.

'Babamı mı kastediyosun yani?' dedim.

Dehşetle baktı bana.

'Ne dedin sen?' dedi.

Yaşlar yuvarlanıverdi gözümden. Alışmışlardı sabahtan beri. Brakisefal elmacık kemiklerimin yanından geçip dudaklarımın

bendini aşarak, oyuk boynuma doğru süzüldüler.

'Seneem...' diye inledim. 'Babamı hiç anlıyamıyorum... ne buluyo annemde? Niye katlanıyo onun şerrine? Alkolik ve geçimsiz bi kadınla çocuklarına yirmi senedir, bi gün köfte, bi gün pirzola reva gören bi kadınla, kendi her halta layıkmış gibi, kocasına evde puroyu bile çok gören bi kadınla, bi ömrü paylaşmaya nasıl razı gelebiliyo?.. Hiç anlıyamıyorum Senem. Erkekler hep böyle aptal mı olmak zorundalar?.. Üstelik, üstelik, ben de... ben de... hık demiş...'

Kucakladı beni.

'Annemin burnundan düşmüşsün,' dedi.

Burnumu, başımı göğsüne yaslarmış gibi yapıp kazağına sildim.

'Evet...' dedim zırlayarak. 'Aynen ona benzemişim... niye ama? Niye sana veya Cavidan'a benzememişim de anneme benzemişim... hiç olmazsa huy bakımından doğru düzgün birini taklit edemez miydim?..'

'Annemi seviyosun sen.'

'Hiç de bile...'

'Seviyosuuuun.'

'Valla sevmiyorum.'

'Niye beni kıskanıyosun o zaman?'

'O kadar belli oluyo muydu?'

'Hem de nasıl... ben de seni çok kıskanıyorum, biliyo musun?'

'Niye?'

'Babamla aranız çok iyi çünkü. O sana karşı, mükemmel bir baba.'

'Annem de sana karşı mükemmel bi anne... her derdini dinliyo senin. Beni hiç sallamıyo. Sen bi Ayhan'dan bahsettin, günde seksen defa sormadı mı gözüne uyku girmiyo kadının. Halbuki ben, 'Yarın Anglikan kilisesinde sade bi törenle evlenicem,' desem, bi yarım ağız, mutluluk bile dilemez...'

'Hadi canım... abarttın sen de... annem sana da en az bana olduğu kadar düşkündür. Bunu biliyosun... senin derdin başka...'

'Yok yaa?.. Neymiş benim derdim?'

'Sen babamı kıskanıyosun ve annemi sevdiği için onu paylaşmak zorunda kalışına bozuluyosun. Bu yüzden, babama acaip şekilde kızıyosun, ama onu sevdiğin için suçu annemde arıyosun... annemin sevilmeyecek nesi var?'

Toparlanmıştım biraz. Burnumu bir kez daha silip doğruldum. Ağlamıyordum artık.

'Tabii canım,' dedim. 'Ailesi, onu canı kadar seven kocası dururken, o gidiyo, Sıkoç Malt sektörüne sponsorluk yapıyo... ne kötülük var bunda? Di mi?..'

'Hayatım, o bi hastalık... babamınki gibi bi tiryakilik değil ki... annem alkolik... sıkı bi tedaviye ihtiyacı var onun... kendisine sırt çeviren bi kıza değil...'

'Alkolik olmayaymış madem... bana mı sordu?'

Sinirlenmişti, ama daha önemlisi, gözleri de dolu dolu olmuştu bu arada.

'Hiç kimse, durup dururken alkolik olmaz,' dedi titreyen bir sesle.

Huylandım. Bir şey saklıyor gibiydi benden.

'Ağzında bi bakla mı var senin?' dedim. 'Yeteri kadar ıslanmıştır. Çıkar istersen artık.'

Gözlerini kaçırdı.

'Ne olacak canım,' dedi. 'Belki bizim bilmediğimiz bi dert geçmiştir başlarından. Babam dayanmış, annem dayanamamıştır... belki, bu kadar hasarla atlattıkları, çok şiddetli bi geçimsizlik yaşamışlardır uzun süre... ne bileyim?.. Hem bilsem, senden saklar mıyım sanıyosun?'

'Evet.'

'Aşkolsun... valla saklamam bak...'

'Söz ver... eğer annemin bu hastalığa yakalanma sebebini öğrenirsen söyliycen bana, tamam mı?'

'Söz... ama sen de bana bi söz vericeksin.'

'Tamam. Söz bak... eğer bi şey öğrenirsem ben de sana söyliycem.'

'Ben senden başka bi söz istiyorum.'

'Ne konuda?'

'Bi daha kendine haksızlık etmiyeceksin. 'Ben çirkinim,' fa-

lan demiyceksin, hatta bunu aklından bile geçirmiyceksin. Çünkü sen, çok güzel bi kızsın.'

'Valla mı?'

'Valla... gizemli, efsunlu, gölge dolu bi güzelliğin var senin. Zuhal Olcay gibi tıpkı. Güzel olmak için, illa ki elma yanak-kiraz dudak, doksan-atmış-doksan mı olmak lazım?'

Sırıttım.

'Aynen Tankut'u tarif ettin ha,' dedim.

O da sırıttı.

'Bırak gırgırı şimdi,' dedi. 'Güzel olduğunu kabul et ve bunu hep kabul edeceğine dair, söz ver bana.'

Keyfim yerine gelmişti iyiden iyiye.

'Söz lan!' dedim. 'Çok güzelim anasını satayım. N'olucak!'

'N'olucak biliyo musun? Mesela, Murat'ı ele alalım... sana duyduğu ilginin altında, güzelliğinin haricinde bi sebep arayıp durmaktan kurtulucaksın. Neyse ne, kimse kim... erkek değil mi?.. İster uzaylı olsun, ister dünyalı, güzel bi kıza asılacak elbet...'

'Ve madem ben bu kadar güzel bi kızım, bütün diğer peş erkeklerimi salak yerine koymaktan kurtulucam. Belki de bu sayede normal bi ilişki kurmayı bile başarıcam... di mi?'

'Gördün mü bak? Ne güzel düşünüyosun... sana tümüyle katılıyorum... normal bi ilişki veya biçok normal ilişki kurabileceksin, çünkü gözünün içine bakan erkeklerin, layık olmayan birine yaklaşmaya çalışan aptallar olduğu saplantından kurtulunca, onlarla ilgili çok önemli bi şeyin de farkına varıcaksın.'

'Neymiş o çok önemli şey?'

'Erkeğin, sadece aseksüel bi mahlûk olmadığı, aynı zamanda 'erkek' olduğu...'

'Yaşa!.. Böylelikle, ancak hayallendiğim zaman öpebildiğim Tankut'u, normal şartlar altında, oda sıcaklığında da öpebilicem.'

'Kesinlikle.'

'Ne biçim yumulurum ama!..'

'Canım benim... bak, n'apalım biliyo musun?'

'Hayır, bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bu gece, söze

ne zaman böyle başladıysan, altından bi pislik çıktı.'

'Sana çay bile demlerim ama...'

'Harbi mi?'

'Sen teklifimi kabul et, gerisine karışma... yanına kahvaltı da hazırlarım.'

'Anlaştık. Teklifini duyalım.'

'Şu çocuğu bi daha arayalım.'

'Hayatta olmaz. Saat kaç oldu, biliyo musun? Ne düşünür hakkımda sonra?'

'Seni senden iyi tanıdığını, aklından her geçeni bildiğini söylemiyo muydun? Saat kaçta ararsan ara, kötü düşünemez, çünkü sen ne dersen de kalbini biliyor olacak.'

'Doğru hakkaten. Kimin malını kimden esirgiyorum di mi?'

'Hadi kalk. Hem tatlı bi şeyler söyle de gönlünü al. İlk konuşmanın finali felaketti.'

'Kalk kız... inceldiği yerden kopsun... arayalım da başımızdaki belanın evsafı hakkında biraz daha malumat sahibi olalım bari... hem de şöyle tatlı bi şeyler fısıldayalım kulağına... glikoz, polisakkarit falan desem olur mu? Yoksa kısaca karbonhidrat mı diyim?'

'Hi hi hi... ömürsün valla... içerden mi arıyacağız gene?.. İlk andan itibaren her şeye kulak misafiri olmak istiyorum bu sefer.'

'Zaten gizli saklı neyimiz kaldı ki? Bi özel hayatımız vardı kendimize mahsus, o da keçi anüsüne döndü sayende... Git bari, içerden fihristimi getir de bu telefondan arıyalım. Gene moralim bozulur filan da kendimi yatağa atarım, sen de fırsatı değerlendirip teselli ediyorum ayaklarıyla üstüme çullanırsın... bi kez daha ensest yaşamak istemiyorum.'

'Nerdeydi fihristin?'

'Bilmiyorum. Ya çantamın içindedir ya da masanın üstüne koymuşumdur. Hadi fırla.'

Fırladı. Arkasından uzun uzun gülecektim ama göz açıp kapayıncaya kadar, elinde fihristle döndüğü için, kısa bir süre gülebildim. Senem bana hizmet ediyordu ha? Olacak iş değildi yani.

Telefonun başında durup fihristi salladı.

'Hadi gel.'

Oturduğum yerden emrettim.

'Sen numarasını bul ordan, çevir. Ben de gelirim ağır ağır.'

Saygıda hiç kusur etmedi. Anında, on parmakla dalıp karıştırmaya başladı sayfaları. Yerimden kıpırdamadım. Hele bir tuşlasındı önce.

'Hangi harfe yazmıştın?'

Deli miydi neydi...

'Zö harfine yazdım,' dedim. 'İyi bak, bulursun. Sana güveniyorum.'

Alfabede 'Zö' diye bir harfimiz olmadığını bilenlere özgü, kırgın bir bakış attı bana. Sonra da fihristi kucağıma attı.

'Aşkolsun,' dedi. 'Biz o kadar salak mıyız?.. M'ye baktık heralde... al da kendin bul madem.'

Akşam üzeri olduğu gibi, yine ilk hamlede açıvermeyi umdum 'M' sayfasını, ama açamadım. Hem sinirlendim, hem de pirelendim bunun üzerine. Hayır, ben de biliyorum, ilk açışta açılacak diye bir kaide yok ama yine de pirelendim işte. Önce usul usul, iki parmağımla tırtlattım sayfaları. Baktım, 'M' bir görünüp bir kayboluyor, sabrım taştı, Senem'in yaptığı gibi, on parmakla daldım içine. Sonunda mücadeleyi kazandım ve sayfayı buldum. Gözlerim yanlış mı görüyordu acaba? Henüz paniğe kapılmanın erken olacağını düşündüğüm için önce, diğer sayfaları kontrol edip fihristin, benim fihristim olduğundan emin oldum. Ardından da hiç vakit kaybetmeden paniğe kapıldım.

'Seneem,' diye bağırdım. 'Çabuk buraya gel. Koş koş...'

Koştu geldi.

'N'oldu?'

'Şu sayfaya bak bakalım, ne görüyosun?.. Alıştıra alıştıra söyle bana.'

Baktı. Sonra kafasını sağa yatırıp tekrar baktı. Olmadı, sola yatırdı.

'Burda hiç telefon numarası yok,' dedi. 'Yalnız, garip bi yazı var.'

Biliyordum, ama ikinci defa bakmaya yüreğim yetmiyordu. Kafamı tavana kaldırıp sordum:

'Ne diyo o yazı?.. Yavaş yavaş oku bakiim.'

'Men... pesend... kar... kartıy... hon... men pesend kartıy hon.'

* * *

Lavabodan bir kez daha doğruldum. Senem'in uzattığı havluya, elimin tersiyle vurduktan sonra, sularımı üstüme başıma damlata damlata, yatak odamıza geçip kendimi, kendi yatağımın üstüne sırtüstü attım. Senem, tepeme dikilip ışığımı gölgeleyerek, kaygı dolu bir suratla beni incelemeye başladı. Ağzını açtığı anda, elimi kaldırıp susturdum.

'Dur,' dedim ondan sonra. 'İyi olup olmadığımı boş yere sorma. Bok gibiyim çünkü. Ayrıca, neden bayıldığımı da sorma, anlatıcam... 'M' sayfasından başlıyayım ilk önce... o sayfa, akşam 'O'nu aradığımda, dibine kadar doluydu ve kolayca tahmin edebileceğin gibi, az evvel okuduğun yazıyla değil, eşin dostun telefon numaralarıyla doluydu... şimdi ise sen de gördün ki bi tek numara ve isim kalmamış... hepsi yok olmuş... dikkatini çekerim, silinmiş demiyorum, yok olmuş diyorum... silinen bi şeyin izi kalır, di mi?.. Sen öyle bi emare gördün mü o sayfada?.. Görmedin... peki ne gördün?.. Bi yazı... hatırlamaya çalışma... ben hatırlıyorum, sana söyliyeyim... orada, 'Men pesend kartiy hon,' yazıyodu... şimdi sen diyceksin ki; 'O ne demek?'...ben de bilmiyorum... ama o yazıyı daha önce nerde gördüğümü biliyorum... var ya nerde gördüm biliyo musun?.. Dün gece, rüyamda gördüm... Allah belamı versin yalan söylüyosam... dün gece, Allah hayıra çıkarsın, bu herif, benim rüyama girdi tamam mı?.. Sınavdaydık... Mahmut Hoca kuiz yapıyodu... ben sağdan soldan kopya dileniyodum... o sırada, bu çıktı geldi ensemin dibine... kâğıdımı aldı, sonra geri verdi elime... ben, cevapları döşenmiştir umuduyla, kâğıda bi baktım ki ne göreyim?.. Aha o demin okuduğun yazı... şimdi anladın mı niye bayıldığımı?'

Yığılırcasına uzandı yanıma. O da benim yaptığım gibi tavana bakıyordu.

'Ay hayatım,' dedi. 'Emin misin rüyanda gördüğüne?.. Çok müthiş bi şey bu...'

'Hangi müthişi kastediyosun? Teke zortlatması oynayan şarap şişesini mi? Yoksa yazdığım telefon numaralarına yargısız infaz yapan telefon fihristimi mi? Yoksa yoksa, rüyamı beğenmeyip fihristime yerleşmeye karar veren o acaip yazıyı mı?'

Yan dönüp sağ kolunu üzerime attı.

'En sonuncusu...' dedi. 'Düşünebiliyo musun? Rüyanda görüyosun, ertesi gün başına geliyo aynen.'

'Evet düşünebiliyorum... ve hatta, hâlâ aynı rüyada olduğumu da düşünebiliyorum. Var mısın, karşılıklı olarak birbirimizi çimdikleyelim?'

'Yok ay... rüya değildir... her şey gerçeğe uygun, baksana...'

'Biliyorum da dün geceki rüya da böyle başladıydı, sonradan sapıttı. Ben gene de sağlam bi çimdik yemeden rahat edemiyeceğim.'

Yan dönüp sol elimi kalçasına koydum.

'Hazır mısın?' dedim. 'Ben burayı gözüme kestirdim.'

'Tamam... aynı anda ama... biir-kii-üüç'

Aynı anda bastık çimdiği ve aynı anda ciyakladık. Hiç ara vermeden, kahkahalarla gülmeye başladık ondan sonra da. Delirmiş gibiydik. Sanki gizli bir el, içimizdeki kahkaha efekti cihazının düğmesine basmıştı.

Kendimizi susturmayı başardığımızda, salya sümük üstümüze başımıza bulaşmış ve el-kol-bacak, birbirimize dolaşmış vaziyetteydik.

'Şu halimize bak,' dedim, pis pis sırıtarak. 'Namusu teslim edicez yakında. Bi dahaki bayılmamda hatırlat da üstüme şöyle rahat bi şeyler giyeyim. İşin kolaylaşır.'

Saçlarımı okşadı.

'Şimdi seni daha iyi anlıyorum,' dedi.

'Aslında lezbiyenmişim di mi?'

'Hayır canım... şaka yapmıyorum... demiştin ya 'Benden bi şey istiyo,' diye... onu kastediyorum... Kesinlikle senden bi şey istiyo... ya da sana bi şey söylemeye çalışıyo ve bunu öğrenmenin de tek yolu var...'

'Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyosun?'

'Evet... başka çare yok... şartını kabul ediceksin...'

'İyi de, sınıfta ayağa kalkıp müsamere yapar gibi, 'Ey ahali, ben bu adamı seviyorum,' nasıl derim? Ayrıca, aklım öyle bi karıştı ki artık babamı sevip sevmediğimi bile bilmiyorum. Kimbilir, belki de annemi seviyorumdur... belki Tankut'u bile seviyor olabilirim de haberim yoktur mesela... kabul ettik diyelim, yer mi bakalım?.. Herif içimi benden daha iyi biliyo...'

'Bu onun sorunu.'

'Buyur?'

'Bu diyorum, onun sorunu... sana 'beni sev,' demedi ki... 'içinden geçirdiğin şeyi bana söyle,' dedi... şartı bundan ibaret.'

'Yoo, yanılıyosun... sınıftakilere de söylememi şart koştu.'

'Biliyorum hayatım, ama bu da onun sorunu... sen sadece, onun ağzından gerçekleri duymak için ona şartını kabul ettiğini söyliyeceksin... hepsi o kadar.'

'Yav, şaşırdın mı sen? Herif aklımızı okuyo diyoruz. Anlamıyacak mı yalan söylediğimizi?'

'Bilemez ki... sen, yarın için bir söz veriyorsun... yarın ne olacağını kim bilebilir? Diyelim ki sen, zorla da olsa, sözünü yerine getirmek için okula gidiyosun... Tam o sırada, ben yolunu kesip 'Gitme, şu işleri beraber halledelim,' diyorum. Gider misin?'

'Giderim valla. Ne yalan söyliyeyim.'

'Hadi diyelim ki sana iş buyurmuyorum da, 'çok hayati bi şey için sana ihtiyacım var,' diyorum. O zaman n'aparsın?'

'Eh... o zaman kalabilirim...'

'Gördün mü işte... böylece de sözünü tutma şansın kalmaz.'

'Olur mu lan? Öbür günlere kıran mı girdi? Her gün yeni bi ihtiyaç bulabilecek misin? Hadi buldun diyelim, bizim dersler n'olucak?'

'Öbür günlerden bize ne hayatım? Sen ona, yarın için söz veriyosun... sadece yarın için... Kafanı çalıştır... sen ona diyosun ki; 'Evet Murat. Yarın, sana ve sınıf arkadaşlarıma, içimden geçen şeyi söyliyeceğim... dikkat ediyo musun?.. Yarın...'

Sırıttım.

'Evet,' dedim. 'Yarın diyorum ve yarın demek, yarın demektir... bunun, öbür günle bi alakası yoktur.'

'Di mi ama?'

'Aynen... çok zekiyiz ha... iyi de nasıl arıyacağız şimdi 'O'nu?.. Numara da kayıp.'

'Cavidan almamış mıydı onun numarasını?'

'Almıştı hakkaten. Dur, üstümden kalk da arıyayım şu salağı. Hem de uykusuna kan doğramış olurum ne güzel.'

'Kızcağıza da ayıp olucak ama...'

'Aman bırak bu götünü yiyim ayaklarını... sanki Cavidan'dan nefret ettiğini bilmiyo muyuz?.. Kızın uykusunu piç ettim diye yüreğin yağ bağlar şimdi senin...'

'Sen de benim düşüncelerimi okuyosun valla. Nasıl bildin?'

'Bu kadarcık şeyi bilmek için, adımın Murat olmasına gerek yok.'

Aradım Cavidan'ı. Onuncu çalışta filan açıp telefona anırdı:

'Olooo??'

'Kibarca alo diyceksin yavrum. Öyle anırılmaz telefonda. Ya arayan Murat olsaydı?'

Sigaradan kurumuş dudaklarını ıslatmak için birkaç defa ağzını şapırdattı.

'Manyak mısın sen be? Rüyanda mı gördün?'

Sesimi titrettim.

'Çok önemli bi şey olmasa aramayız heralde,' dedim içli içli. 'Rahatsız ettiysem kapatayım.'

'Hayrola? Bi sorun mu var yoksa?'

'Hem de ne biçim... bana ancak sen yardım edebilirsin Cavidan.'

Telaşlandı.

'Hayırdır inşallah? N'oldu kız? Bi kaza filan?'

'Eğer sen el atmazsan, o da olacak. Yardım edicek misin?'

'Ee heralde yani... ayıp ettin... söylesene nedir?'

'Ama bak, yardım edeceğine söz verdin, ona göre.'

'Uzatma da derdini söyle...'

'N'oldu biliyo musun? Murat'ın telefon numarasını kaybettim... Kaçtı?'

'Ne?'

'Murat'ın diyorum, telefon numarasını kaybettim... kaçtı allasen?'

'Senin Allah belanı versin... saat sabahın üçü lan... hiç mi vicdan yok sende? Bunun için uyandırılır mı adam?'

'Ama sevgilim, olanları bi bilsen...'

'Siktir eşşolueşşek!'

Cavidan, kalbimi bu son sözleriyle kırdığı yetmiyormuş gibi, büyük ihtimalle, telefonu da kırarak, suratıma kapattı. Senem de içeriden almış gelmiş, telefon fihristim bir elinde, kalem öbür elinde, Cavidan'ın vereceği numarayı yazmaya hazır, bekliyordu yanıbaşımda.

'Hiç bekleme,' dedim. 'Vermedi alçak.'

'Aa... niye?'

'Saat üç olmuş kız... çok bozuldu uyandırdım diye... sinir oldu salak... artık uyku da tutmaz onu... döner durur yatakta.'

Fihristimi Senem'in elinden aldım. Boş boş karıştırmaya başladım sayfaları. İlk olarak, 'M' sayfası açıldı gözümün önüne. O yazı yoktu artık, fakat telefon numaralarım, eksiksiz geri gelmişti. Bu durumu hiç yadırgamadığımı görünce, kendimi yadırgadım.

'N'oldu bil bakalım,' dedim Senem'e.

'Uykun mu geldi?'

Fihristi burnuna dayadım.

'Bak da gör, ne geldi!..'

'Aaa? Olur şey değil.'

'Haklısın. Çok değişik bi durum harbiden. Halbuki her şey ne kadar normal gelişiyodu. Ben de çok şaşırdım doğrusu. İnanılır gibi değil.'

'Ay ben aşırı derecede korkmaya başladım artık. Arasana hemen. Neyse çıksın ortaya.'

Zaten masadan kalkmamıştım. Sağlamca yerleştim sandalyeme.

'Her an bayılabilirim. Beni havada kapmaya hazır ol,' dedim Senem'e ve 'O'nun numarasını tuşladım. Gene üçüncü çalışta açtı:

'Merhaba Sevgi.'

Özlemişim. Ne güzel sesi varmış meğer.

'Sen de benim aramamı bekliyodun değil mi?'

'Biliyordum.'

'Doğru ya. Arayana bakma, aratana bak. Buradaki her şeyin mimarı sendin di mi?'

'Evet.'

'Neden peki? Ne istiyosun benden?'

'Cevap istiyorsan, benim şartımı yerine getirmelisin.'

Öfkelenmeye başlıyordum yavaş yavaş. Sesi ne kadar yumuşaktı. Öfkelenmese miydim acaba?

'Beni ne kadar hırpaladığının farkında mısın?' dedim. Sesim, istediğimden de yüksek çıkmıştı. Kesin öfkeleniyordum.

'Öğrendiğin zaman, dertlerin sona erecek.'

Ne demekti bu şimdi? Benim 'O'ndan başka derdim var mıydı ki? Savaşı başlatan kendisi değil miydi? 'O' gelene kadar, hiç derdim var mıydı benim? Halimden memnun yaşayıp gitmiyor muydum? Dertlerim nasıl bitecekti öğrendiğim zaman? Bana kimlik kartını bıraktıktan sonra, çekip gidecek miydi yoksa? Buna hakkı var mıydı?

'Beni neden teslim almaya çalışıyorsun?' diye bağırdım. 'Niye bana da şişelere, odunlara, Yükselgile kullandığın gibi kaba kuvvet kullanmıyosun?'

'Şartımı yerine getirirsen, öğrenirsin.'

Sesi, hem bana hiç aldırış etmezmiş gibi yumuşak, hem de üstüme titrermiş gibi yumuşaktı... hem çaresizliğimin farkında değilmiş gibi yumuşak, hem de beni çok iyi anlıyormuş gibi yumuşaktı... hem derin uyku gibi yumuşak, hem de anne öpücüğüyle uyanmak gibi yumuşaktı... hem kış güneşi gibi yumuşak, hem yaz gölgesi gibi yumuşaktı... hem yumuşak hem de yumuşaktı... yumuşacıktı anasını satayım, yumuşacıktı... beni hem yumuşatacak, hem de öfkeden düz duvara tırmandıracak kadar yumuşaktı... ikinci ihtimal gerçekleşti... öfkeden kudurmaya başladım. Yiyecektim 'O'nu... ama önce, künyesini okumam lazımdı...

'Şartın neyse kabul...' diye haykırdım. 'Kabul... yarın için söz veriyorum... kendini tanıtmaya başla artık...'

Yarın ne olacağını kim bilebilirdi ki? Belki sahiden yerine getirirdim sözümü, belki de Senem'in dediği gibi bir mazeret çıkıverirdi. Yarına Allah kerimdi ayrıyeten.

'Ben avlanmak için, ormana gitmem SELEN!.. Orman bana gelir!'

'Ha?'

'Yalan söylemekten vazgeçeceğin ana kadar, hoşçakal SELEN!'

Telefonu kapattı... Senem'e baktım... O da kulağını kulağımdan ayırmış, bana bakıyordu.

'Yemedi,' dedi.

'Ayrıca...' diye mırıldandım. 'Bana da Selen dedi... niye öyle dedi bana? Benim adım Sevgi değil miydi?.. Selen kim?.. Sevgi değil miydi beni adım?.. 'O'nun bana Selen demeye ne hakkı var?.. Ne hakkı var?.. Ne hakkı var?..'

* * *

'Kabak tadı verdi artık,' dedim, kafamı lavabodan kaldırırken. 'Ölmekten korkmasam, canıma kıyıcam yani.'

'Aman Allah esirgesin. Ağzını hayra aç. Niye canına kıyıyomuşun? Senin suçun ne?'

'Çek şu havluyu... istemiyorum... bi sonraki bayılmam için yüzümün suyu hazır dursun. Belki sular kesilir filan da ayıltamazsın ondan sonra.'

'Şu halde bile şaka yapabiliyosun ya hiçbir korkum kalmıyo valla... sen bu işin üstesinden geliceksin... vallahi de billahi de geliceksin... çok metanetlisin, çok... seninle gurur duyuyorum... canım benim.'

'İyi bi konuşmaydı. Madalya töreni ne zaman?'

Cevap vermedi. Koluma girip banyodan çıkardı beni. Oturma odasına geçtik birlikte.

'Ben güzel bi çay demliyeyim,' dedi. 'Yanına da bi şeyler ayarlarım.'

Gözüm döndü birdenbire.

'Ben de Tankut'u arıyayım bari,' dedim.

Dondu kaldı, olduğu yerde. Hızla bana döndü.

'Aaa?' dedi. 'Niye? Bu saatte mi? Nerden icap etti şimdi? Uyandırıcak mısın çocuğu?'

'Cevap kâğıtlarını toplamak için ne kadar süre veriyosun?

Çok sordun, zamanı biraz uzun tutman lazım.'

'Ay şaşırdım aniden öyle diyince. Hakkaten, nerden esti şimdi?'

Gözlerimi kaçırdım.

'Tankut'a ihtiyacım var galiba,' dedim. 'O normal bi insan hiç olmazsa. Belki onu seviyorumdur bile.'

'Harbi mi?'

'Ne bileyim... bakıcaaz duruma artık... hadi sen git, çayını demle.'

'Sen benden bi şey saklıyosun di mi?'

Kafası çalışıyordu ablamın.

'Saklamıyorum esasen de...' dedim, '...düşündüğüm bi şey var... onu uygulamaya koyuyorum.'

'Ne düşünüyosun?'

'Bu bi tahminden ibaret ama yine de denemeye değer... şimdi, ne düşünüyorum biliyo musun?.. Bence, bu herif, bi büyücü...'

'Büyücü mü?'

'Hıı... illuzyonist falan değil... aleni büyücü... Vudu bile olabilir... şu halimize baksana... başımıza gelenler, *Dünya'yı Kurtaran Adam* filminde, Cüneyt Arkın'ın başına gelenleri de geçti ve biz gülmüyoruz bile... gayet sakin bi şekilde oturmuş, çay may içiyoruz. Anlaşıldı ki cin değil... uzaylı da değil... hiç olmazsa bir-iki defa biip sesi filan duyardık öyle olsaydı... geriye ne kalıyo?.. Kara büyü... evet, kara büyü... onca eşya, benim keyfime göre, o eve kaç senede bulunur da yerleştirilir, düşündün mü?.. Peki, diyelim, iki senede... benim iki sene önceki zevkim böyle miydi peki?.. Hayır...'

'İyi de, bunların Tankut'u aramanla ne alakası var?'

'Sanıyorum, eğer duygularımda yanılmıyosam tabii, öfke ve yalan, bu herifi benden uzak tutuyo... demin mesela, hem öfkelenmiştim, hem de yalan söylüyodum... ne dedi? 'Doğru konuşuncaya kadar, bi daha yüzümü göremezsin,' demedi mi?.. Ben de 'O'ndan, öfkem ve yalanım sayesinde kurtulmuş olmadım mı?.. Şimdi de eğer hâlâ bizi izliyosa, 'O'na en büyük yalanımı söyliyceem işte, üstelik bunu, acaip öfkelendiğim için yapıcam...'

'Nasıl yani?'

'Telefonu açıp Tankut'a ilanı aşk edicem... bundan büyük yalan olur mu? Kafayı çalıştır... ben Tankut'u seviyo muyum?'

'Bunu bilmediğini söylemiştin.'

'Hah işte... biliyomuşum gibi konuşursam ne olur? Yalan söylemiş olurum di mi? Ben de onu yapıcam işte... büyücüyü öldürmenin tek yolu, kalbine kazık kakmaktır ve ben de şimdi o kazığı önce kakıcam, sonra da içinde çevirerek kanırta kanırta sokucam...'

'Ay deli olma...'

'Bi şey yapmayacak kadar bütün olanları kabullenmişsek, delirmişizdir zaten. Ha deli, ha zır deli... ne farkeder?'

'Yani Murat'tan kurtulmak mı istiyosun?'

'Aynen.'

'Hiç sanmıyorum.'

'Daha iyi ya... eğer kurtulmak istemiyosam, bu daha da büyük bi yalan anlamına gelir ki o zaman hiç tadından yenmez...'

'Bana yanlış yaparsın gibi geliyo.'

'Kendime özgü bi şey yapayım da isterse yanlış olsun... inan bana, büyücü bu herif. Hani senle bi film seyretmiştik videoda hatırlıyo musun?.. Ondan sonra, üç gece ışıkları söndüremediydik yatarken...'

'Şu vampir filmi mi?'

'Hıı... hatırlarsan, ordaki vampir de hep siyahlar giyiniyodu ve Suzın Sarandon'un beynini okuyodu... onu ele geçirebilmek maksadıyla, Suzın'ı, kendisini eve davet etmesi için ikna etmeye çalışıyodu... bütün ailenin bir arada olduğu bi saatte hem de... bağlantıyı kuruyo musun?'

'Ay eveet... o da sana öyle dediydi di mi?'

'Yaa... üstelik, kollarına, tek başına oldukları bi ortamda, büyük ihtimalle atlamaya hazır, benim gibi bi salak var karşısında ve 'O' ne diyo?.. 'Hayır,' diyo. 'İlle de evde annen, baban ve Senem de olacak... Çünkü bu vampirler böyle olurlarmış, bütün aile tarafından davet edilmedikleri sürece, o aileden bi çivi bile sökemezlermiş...'

'Ama o vampir filmiydi... sen büyücü diyosun... hem o film,

Amerikan ailesinin, başka filmlerde abartılan kuvvetli bağlarıyla dalga geçen bi çeşit komedi filmiydi...'

'Olsuuun... biz ne biçim korktuyduk ama?..'

'Görüntüler çok etkileyiciydi... bi de fondaki opera müziği... yoksa bayağı komik bi filmdi... az da gülmediydik hatırlarsan...'

'Beni, filmin ana fikri ilgilendiriyo... kararım kesin, Tankut'u arıycam.'

'Bence hata edersin.'

'Bence de sen gidip şu çayı demlesen iyi edersin.'

'Tamam, gidiyoruz... ama sen de bi daha düşün.'

'Anca gidersin canım.'

Antredeki telefonun başına geçtim. Saat dörde geliyordu. Tankut, dört saat sonra uyanacaktı nasılsa... Yavrum benim... Tuşlayıverdim o güzel numarasını... Dördüncü çalışta açıp bayan spiker diksiyonuyla, karşıdan inledi:

'Buyrun?'

'Rahatsız etmiyelim,' dedim. 'Siz bize buyrun.'

Sesimi tanıyınca, şaşkın bir sevinçle cıvıldadı:

'Aaa Seleen... sen misin?.. Nasılsın?'

'Kin ve garez doluyum sana karşı. Çok kızgınım, çok.'

'Neden ama?'

'Niye aramıyosun iki gündür?'

'Aradım Selen... bulamıyorum ki seni... Elmas Hanım'a kaç defa not bıraktım, söylemedi mi?'

'Bırak bu ayakları... arasaydın söylerdi.'

'Gerçekten aradım. İnanmazsan, yarın Elmas Hanım'a sor.'

'Sorucam tabii de aradığını söylese bile, bu seni kurtarmaya yetmez... çünkü madem gündüzleyin bulamıyosun, geceleyin ara, di mi?'

'Gece on'dan önce dönemiyorum ki eve... sen de dokuzdan sonra ararsam kızıyosun.'

'Kızarım tabii... genç bi kızın evi, dokuzdan sonra aranmaz... babam ne der sonra?.. Hem sen, şu geç vakitlere kadar sokaklarda sürtme işine bi açıklık getir bakalım... Ben sana izin verdim mi ki gece yarılarına kadar diskolara takılıyosun?'

'Diskoya gitmiyorum ki... amcamın oğlu, kısa dönem asker-

liğini yapmak için Amerika'dan gelmiş, onunla ilgileniyordum... Sağa sola gitmek istiyor çocuk... eve döndüğümüzde de saat on'u geçmiş oluyor... kızarsın diye, ben de...'

'Anladık... iyi bi mazeret değil ama yine de paçayı kurtardın şimdilik.'

'Çok mu üzdüm seni?'

'Havalara girme hemen. Benimle görüşemediğin için otur kendin üzül asıl. Ben hiç üzülmedim, sinirlendim sadece.'

'Üzüldüm tabii ya... ama inan ki çok özledim seni...'

Biraz yalan söylemenin zamanı gelmişti artık.

'Ben de seni özledim galiba,' dedim.

Karşı taraftan bir şapırtı sesi geldi kulağıma. Ya hıçkıra hıçkıra ağlıyordu mutluluktan ya da ahizeyi öpüyordu.

'Sahi mi?' dedi.

'Ben sana hiç yalan söyledim mi?' dedim.

'Selen... bunu bana hiç söylememiştin bugüne kadar... çok mutlu ettin beni...'

Biliyorduk heralde.

'Yok canım,' dedim. 'Sen hatırlamıyosundur. Çok söyledim ben sana bunu.'

'Sana, eğer kızmazsan bi şey söylemek istiyorum, Selen.'

'Söyle... kızmıycam.'

'Seni seviyorum.'

Tam zamanıydı.

'Sıkı dur,' dedim. 'Ben de seni seviyorum.'

Bu kez emindim. Hıçkırık sesiydi bu.

'Canım benim... canım benim...'

'Ve bundan sonra, bana 'canım' demene de izin veriyorum.'

'Canımsın... seni çok seviyorum.'

'Önceden az mı seviyodun yani?'

'Öyle demek istemediğimi biliyosun... yani...'

'Tamam tamam... kıvranmana gerek yok... anladık... bak, sana ayrıca, bi kıyak daha yapıcam, aklın durucak... n'apıyosun yarın?'

Sesindeki umudu görebiliyordum.

'Ne istersen... ne emredersen...'

'Emmoğlunu askerliğe hazırlama sürecini tamamladın mı yani?'

'Eziyet etme bana... seni bulamadığım için takıldım ona...'

'İyi o zaman... yarın n'apıyosun, biliyo musun?.. Okula gelip saat on ikide alıyosun beni... anlaştık mı?.. Hem de otobüs durağının oraya park etmek falan yok... direkman otoparka giriyosun, ondan sonra 'E' departmanının merdivenlerini tıpış tıpış çıkıyosun ve herkesin içinden salına salına geçip arzı endam ederek bizim sınıfa dalıyosun... sonrası malum. El ele tutuşuyoruz ve kıskanç bakışlar altında, ordan ayrılıyoruz...'

Kulaklarına inanamıyordu. Bu yüzden, hayatında ilk kez cesaret edip sözümü kesti:

'Ciddi misin Selen?'

Çocuk şok geçiriyordu ne de olsa. Cezalandırmadım artık.

'Selen yok... 'canım' diyceksin bana... herkesin sevgilisi ne güzel diyo...'

'Sen dememi istemezdin de ondan... yoksa, demez miyim!.. Canımsın... canım, canım, canım...'

'Yarın geliyosun o halde.'

'Uça uça... B-8'de misiniz?'

'Evet. Gecikme sakın. Öptüm seni... hadi çav...'

'Seni seviyorum... canım, canım...'

Kapattım artık. Acaip öfkelenmiştim. Yalnız, 'O'na mı, yoksa kendime mi öfkelenmiştim, bilemiyordum. Kuduruyordum hırsımdan. Ağzımdan, adeta kan damlatarak, oturduğu yerden şaşkın şaşkın bakıp duran Senem'e sırıttım.

'Yarın, filinta gibi Tankutumu görünce, içimden ne geçtiğini bi daha merak edemiyecek o ibne büyücü,' dedim.

Sinsi ve gergin adımlarla yürüyüp kanepeye, ters ters suratıma bakan Senem'in yanına oturdum.

'Bence hiç de iyi yapmadın,' dedi.

'Hoh hoh hoyyt!' dedim. 'Canıma değsin... bi de iyi yaptım ki hem... içimin yağları eridi valla... ohh... ne güzel yaptım...'

Uzanıp elini alnıma koyarak, ateşime baktı.

'Her şeyi birbirine bu derece karıştırman gerekmezdi,' dedi. 'Önce, duygularının durulmasını beklemeliydin.'

Elini tutup büktüm.

'Hâlâ, bunun bi aşk meşk olayı olduğunu düşünüyosun di mi?' dedim.

'Bırak kolumu yaa... acıtıyosun.'

Bıraktım.

'Haklısın,' dedim. 'Her şeyi birbirine buladım, kendimi çok kötü hissetmem gerekiyo normal olarak, ama sana bi şey diyim mi?.. Acaip iyi hissediyorum şu anda... ben var ya, iki günden beri, ilk defa 'ben' gibi hissediyorum, biliyo musun?.. Yalan, riya, husumet, entrika ve dalavere... işte ben Senem... işte ben... niye ben?.. Çünkü, onunla aramızda kurulmuş bulunan her nevi radyolink hattı koptu artık... neden koptu diyecek olursan, koptu, çünkü ben o eski ben oldum sonunda... ben o eski ben olunca, link hattı koptu veya link hattı kopunca ben o eski ben oldum... ne farkeder?.. Koptu ya... ona bak sen...'

'Bi dakka... Murat'ın seninle kurduğu esrarengiz bağ, sen yalana dolana sarılınca kopuverdi öyle mi?'

'Bravo... aynen öyle... telefonu suratıma kapatırken, bizzat kendisinin de belirttiği gibi yani...'

'Büyücüden kurtuldum diyosun.'

'Demiyorum, kurtulduğumu deklare ediyorum. Biliyorum çünkü. Adım gibi eminim. Ayrıca, 'O' da zaten telefonu kapatırken...'

'Duydum duydum... o zaman niye ekstra bir çaba içine girdin?'

'Ha?'

'Madem, telefonda sana söylediği son söz, değişmediğin takdirde ilişkinin sona ereceğine dair bi mesajdı da, niye Tankut'u kullandın?'

'Ne olarak?'

'Büyücünün kalbine çakılacak kazık olarak. Ayıp değil mi çocuğa?'

'Aman ona bi şey yazmaz. Mutlu da oldu hem. Bayram harçlığı almış gibi hissediyodur şimdi. Sevincinden zıp zıp zıplıyodur yatakta. Hem burada mühim olan Tankut değil... benim ben... benim ruh sağlığım mühim...'

'Bence yanılıyosun.'

'Tankut'unki de mi mühim?'

'Onu demek istemedim...Bi kere, bence Murat, büyücü falan değil...'

'O zaman vampir.'

'Taktın o filme... hayır canım... ne büyücü, ne de vampir o...'

'Ne biliyosun? Onca olaya şahit oldun. Açıkla o zaman.'

'Tamam... senin dediğini doğru kabul edelim bi defalık... diyelim ki büyücü... ama kabul et ki kötü kalpli bi büyücü değil.'

'Haydaa... ne biliyosun yaa?'

'Kötü olsaydı, Yüksel yerine, Cavidan'la ikinizi döverdi. Melek gibi bi büyücü o. Pırıl pırıl bi kalbi var.'

'Gözün oynadı galiba?'

'Kanım kaynadı ay... ne bileyim... hele şu son yaptığın şeyden sonra, çok mazlum duruma düştü gözümde... isteseydi, şişeyi oynattığı gibi telefonu da oynatırdı, arayamazdın Tankut'u filan...'

Bu kızda ne cevherler varmış meğer. Hem dinlemeye devam ettim, hem de düşünmeye başladım.

'...tutturmuşun, 'öfke bu adamı uzak tutuyo, yalan bu adamı uzak tutuyo,'...uzak tutuyo olsaydı, en baştan karşına çıkar mıydı?.. Evini barkını sana göre döşediğinde, sen, o çok methettiğin eski sen değil miydin? O, eğer sana geldiyse, o haline gelmedi mi zaten?'

O halime gelmişti tabii... yalın halime veya 'l' halime gelecek hali yoktu ya... 'O' geldiğinde, 'O' da biliyordu ki ben o eski 'ben'dim... bunu bile bile gelmişti koç gibi. Sanmaya çalıştığım gibi radikal öfke veya marjinal yalan, 'O'nu benden uzak tutmaya yetecek olsaydı, zaten gelmezdi... salak mıydı o kadar?.. Malını bilmez miydi 'O'?.. Devam ediyordu Senem... ben de her an biraz daha yumuşayarak dinlemeye devam ediyordum...

'...aklınca, lanet zincirini kırdığını sanıyosun ama fena halde yanılıyosun... kimsenin boynunda lanet zinciri filan yok... Büyücü de olsa, Murat'a hâlâ ilgi duyuyosun ve az önce Tankut'u aramanın gerçek nedeni de sadece bu... ilkokul çocukları gibi

nispet yapıyosun aklınca.'

Artık dinleyemeyecektim. Çok fazla şey biliyordu. Birinin, onu susturması lazımdı.

'Kes!' dedim.

'Kesmiycem işte... senin asıl öfken kime, biliyo musun!.. Kendine kendine...'

'Kes!'

'Hayır, kesmiyorum... dinliyceksin. Kendine öfke duyuyosun, çünkü ona ilgi duymayı kendine yediremiyosun... bu yüzden de var gücünle onu suçlamaya çalışıyosun...'

'Hiç de çalışmıyorum.'

'Bal gibi de çalışıyosun. Gerçekle yüzleşmek, işine gelmiyo çünkü.'

'Gerçeklerle kucak kucağayız ya zaten.'

'Ya yarın okula gittiğinde n'olucak?.. Napıcaksın onu görünce? Sıranın altına mı saklanıcaksın?'

'Çok uykusuz kaldım zaten. Yarın da okula gitmeyiveririm.'

'Öbür gün? Sonraki gün? Gelecek hafta?'

'Senem, aklımı karıştırıyosun. Kes artık. N'apiyim yani, taksiye atlayıp herifin evine mi gidiyim şimdi?'

'İyi iyi... kestim bakalım... bi daha hiç konuşmıycam bu konuda... sen de bildiğini okumaya devam et rahat rahat... önüne geleni kullan!.. Tankut'u Murat'a karşı kullan, Cavidan'ı Tankut'a karşı kullan, beni kullan, babamı kullan... yeter ki kendini kullanma... sen bi köşede emirler yağdırarak otur, hiçbi şeye elini sürme, herkes senin yerine, senin işlerini görsün, sen de mutlu olduğunu san... aynen bu gece olduğun gibi gittikçe kördüğüm ol, ondan sonra da seni seven, sana değer veren insanları da bi telefonla kördüğüm et... öfkelendim de iyi geldi, yalan söyledim de iyi geldi diye kendini kandırıp dur... yazık be... hem sana yazık, hem onca insana yazık... benim teorimi de dinle o zaman... Murat, Hızır'dır belki de... sana yardım edip seni kendine getirmek için gelmiştir... bu yardımı da ancak istersen, istediğini söylersen alabileceksindir... nasıl? Beğendin mi teorimi?.. Şimdi iş başa düşüyo... hadi bakalım... Davran!.. Anca kurtarırsın bu saatten sonra...'

Bas bas bağırıyordu bana. Ellemedim artık. Gerisini dinlemedim de zaten. İşime gelmiyordu çünkü. Ses etmeden kalkıp mutfağa geçtim. Senem'in koyduğu çayı aldım. Küçük tepsiye, biraz bisküvi, biraz da kahvaltılık koyup zaman kazandım. O hâlâ bağırıyordu içerden.

'Kaç bakalım kaç... her zaman kaçacak bi mutfak bulursun istersen...'

Haklı mıydı neydi?.. Çözüm, problemi çözmekten kaçmak mıydı?.. Annemle babam bile çözmüşlerdi problemlerini... üstelik onlar, iki ayrı insandılar... bense, iki aynı insan olduğum halde, kendi problemimi çözemiyordum... Çözemeyecektim de bu gidişle... Ben, kendime karşı, 'O'nun bana karşı olduğundan daha çok bilinmeyenle doluydum... Nasıl edip de bilebilirdim acaba?.. Problemin içine dalarak mı?.. Yoksa probleme uzak durarak mı?.. Çözüm, problemin içinde olmasındı sakın?.. Problem, benim içimde olduğuna göre, çözüm de benim içimde olmasındı?.. Çözüm ben miydim yani?.. Hem problem, hem de çözüm isem, nasıl çözecektim problemi? Ne kadar çok soru soruyordum kendime... çözüm bendim işte... problem de ben... Çözüm, problemin ta kendisiydi, problem de kendisinin çözümü... Problemi ortadan kaldırabilmem için, kendimi ortadan kaldırmam gerekiyordu, kendimi ortadan kaldırdığımda ise çözümü ortadan kaldırmış oluyordum... Ne yapacaktım ben şimdi... 'O'nu da kaybetmiştim artık... Küsmüştü bana 'O'. Kesin darılmıştı. Yarın sınıfta, belki de tanımazdan gelecekti. Belki Cavidan'la el ele tutuşup o beyaz Şevrole'sine atlayacak ve Tankut'la ikimiz, Nizamiye'den ruhsat almak için bekleşirken, rüzgâr gibi geçip gidecekti yanımızdan...

Elimde tepsi, oturma odasına geçtim. Senem, suçlu suçlu oturuyordu.

'Ay kusura bakma hayatım,' dedi. 'Çok üstüne geldim. Öyle enteresan bi gece geçirdik ki... ne yaptığını bilemiyo insan...'

Başka zaman olsa, hazır özür dileyen bir Senem bulmuşken, nazlanır da nazlanır, milyonlarca taviz elde etmedikçe yakasını bırakmazdım ama başka zaman değildi.

'Aldırma,' dedim, tepsiyi sehpaya koyarken. 'Hepsini haket-

tiydim zaten. Alçağın biriyim ben.'

'Öyle söyleme... gene kendine haksızlık ediyosun.'

'Başka ne zaman ettiydim ki?'

'Çirkin olduğunu düşünüyodun ya...'

'Tamam işte... şimdi de çirkin bi ruhum olduğunu düşünüyorum.'

Gülüp, elimi tuttu.

'N'apalım biliyo musun?' dedi.

'Asla!..' dedim. 'Proje üretmekten vazgeç. Bittim artık. Dayanacak gücüm kalmadı.'

'Ben de onu söyliycektim zaten. Odamıza geçip yatağa uzanalım diycektim.'

'Sen iyice bozdun niyeti... hadi geçelim bakalım... n'olacaksa olsun.'

Gidip üstümüzü başımızı çıkarmadan, öylece attık kendimizi yataklara. Ama yanlış anlaşılmasın, herkes kendi yatağına attı kendini.

'Ne diyosun?' diye seslendi yattığı yerden. 'N'apıcaksın yarın.'

'Yarın, artık bugün oldu,' dedim. 'Bilmiyorum... galiba, 'O'na teslim olacağım.'

'Ciddi misin?'

'Hem ciddiyim, hem de bitkinim Senem... uyumak istiyorum, darılmazsan.'

Darılıp darılmadığını bilmiyorum... Güp diye gitmişim...

Rıhtıma benzer bir yerde dikiliyormuşum... Hafif üşüyerek, hafif ürpererek... Bir tekneye takılmışmış iki gözüm... Yelkenli bir tekneymiş, gayet eski model... direklerinden, yelken niyetine sallanan, yıpranmış, yırtılmış, parçalanmış çaputlar, onun sanki çok uzun zamandır orada beklediğini söylüyor gibiymiş... Biraz açıkta demirlemişmiş tekne... rıhtıma doğru, bir filika geliyormuş ağır ağır... sırtları kıyıya dönük iki denizci, öne-geriye yata yata asılıyorlarmış küreklere... karşılarında, yüzü bana dönük, kollarını göğsünde çaprazlamış bir adam dikiliyormuş, bütün haşmetiyle... adamın bir ayağı, filikanın kenarına dayalıymış... kapkara giysiler varmış üzerinde... giderek yaklaşıyormuş kıyıya ve o yaklaştıkça, kürek çeken deniz-

ciler silikleşmeye, gözden kaybolmaya başlıyorlarmış... Ben, rıhtımın kıyısına doğru ilerliyormuşum... 'Gitme!' diye bir çığlık duyuyormuşum arkamdan... dönüp bakmaya gerek duymuyormuşum, çünkü o sesin anneme ait olduğunu biliyormuşum... Sonra, yine tanıdık bir ses daha duyuyormuşum... babamın sesini: 'Gitmesi gerekiyorsa gidecek...' diyormuş... 'Engel olmaya çalışma boşuna... bırak gitsin... biz de seninle briç kulübüne gideriz.'

Filika, kıyıya yanaşıyormuş... aşağıya bakıyormuşum, eğilip... sadece 'O' varmış filikanın içinde... kürek de yokmuş, kürekçiler de... gülüyormuş bana, sapsarı gözlerinin en içiyle... elini uzatıp: 'Gel,' diyormuş ipek sesiyle... Elimi uzatıyormuşum... hoplayıp kucağına, çekip gidecekmişim 'O'nun götüreceği yere... Tam o sırada, annem yetişip manikürlü tırnaklarını geçiriyormuş bileğime... Beni kuvvetle geri çekip arkasına alıyormuş korumak ister gibi... 'Bırak kızımın yakasını,' diyormuş 'O'na... 'Bırakamam,' diyormuş 'O'...çünkü 'Sevgi beni seviyor,'... sonra tekrar elini uzatıp bana sesleniyormuş: 'Gel Sevgi... beni seven, bana gelir... mutlaka gelir...' Annemin arkasından cevaplıyormuşum 'O'nu: 'Evet. Sen ormana gitmezsin, orman sana gelir,'... 'O' da beni cevaplıyormuş: 'Biliyorsun... bana kimse direnemez...' Babam gelip annemi çekiyormuş aramızdan... yanında da Senem varmış... annem, babamın göğsünü yumruklayarak ağlamaya başlıyormuş... 'Bırakmayın, gitmesin... gitmesin,' diye çığlıklar atıyormuş... Senem, bana eliyle 'Git,' işareti yapıp annemi kandırmaya çalışıyormuş... 'Bırak gitsin anne... seni hiç sevmezdi zaten... hem evden bi boğaz daha eksilir, hem de ben, kendi başıma kullanabileceğim bi telefona kavuşurum... bırak gitsin...' Elimi yeniden uzatıyormuşum filikadaki kara giysili, sarı gözlü adama... hemen, elini geri çekiyormuş 'O' da... 'Hayır,' diyormuş... '...önce, içinden geçeni bana söylemelisin... yoksa seni götüremem...' Bozulup bir adım geri atıyormuşum... 'Sen söyle...' diyormuşum... '...önce sen söyle, sonra ben söyliycem... söz...' Filika, yavaş yavaş uzaklaşmaya başlıyormuş kıyıdan... küreksiz, tayfasız... 'O' uzaklaşırken, ellerini iki yana açıyormuş, 'Ne yaptın

sen?' der gibi... Bağırıyormuşum arkasından: 'Niye söyliyemiyosun!.. O kadar kolaysa sen söyle... kaçma!'...Uzaklaştıkça, kürek çeken gemiciler belirmeye başlıyormuş yeniden... 'Kaçmıyorum...' diyormuş 'O'...sanki yanıbaşımdaymış gibi geliyormuş sesi... 'Hep buralarda olacağım. Sen çağırınca, tekrar geleceğim... o söylemekten korktuğun şeyi söyleyeceksin, ben de seni alıp götüreceğim.' 'Nereye götüreceksin?' diye bağırarak soruyormuşum... '...bari onu söyle...'... Az açıkta bekleyen tekneye çıkıyormuş usul usul... Beni duymuyor gibiymiş artık... Tekne, demir alıyormuş, ama hiçbir yere gitmiyormuş... Oralarda turlar atıyormuş... Kara giysili, sarı gözlü kaptan ise güvertede ellerini göğsünde çaprazlamış, bana, sadece bana bakıyormuş... her zaman bakmış, hep bakacakmış gibi...

14 Ekim, Çarşamba

Sabahın dördüne kadar oturan ben değilmişim gibi erkenden uyandım. Hiç de yorgun, uykusunu alamamış bir halim yoktu. Kendimi çok takdir ettim. Kişiliğim de değişmemişti henüz. Senem, bana hâlâ güzel görünüyordu. Bir müddet gerindim yattığım yerde. Oksijenin, saçlarımın dibinden, ayak tırnaklarımın ucuna kadar, hücrelerimin duvarlarına çarpa çarpa gezinmesini temin ettim. Ben hızımı aldığımda, Senem, gerinmeye yeni başlamıştı.

'Günaydın canım,' dedi.

'Günaydın,' dedim ve banyoyu ondan önce kapmak için yataktan fırladım... Dişlerimi fırçalarken, aynaya baktım uzun uzun. Ağzı köpürmüş halimle bile, güzel bir kız sayılırdım Allah için. Senem'in hakkı vardı galiba... Hatta ağzından kan damlayan halimle bile fena sayılmazdım... Huyluyumdur... Sabah kalkar kalkmaz, ilk iş, dişlerimi kanatıncaya kadar fırçalarım... Yok canım... güzel kızdım harbiden de...

Odaya geri döndüm. Senem hâlâ geriniyordu.

'Kalk... banyo boşaldı,' dedim. O toparlanıp çıkarken de yatağıma kapanıp yastığa dökülen saçlarımı saydım... On altı çıktı... Muhteşem bir olaydı bu... Kellik tehlikesini atlatıyordum

galiba... Ne güzel bir gündü Allahım!.. Bir de 'O'nunla arayı düzeltebilseydim... Yaşama sevinciyle dolardım o zaman... Yatağa oturup saçlarımı fırçaladım... Yüz kırk beş defa... Sonra giyinmeden salona geçtim... Zaten hiç soyunmamıştım ki...

Babam, koltuğuna gömülmüş, gazetesini okuyordu. Ses etmeden yanaştım. Usulca eğilip alttan, gazetenin ortasına şaplağı yapıştırdım. Ödü koptu. Gazeteyi havaya atarken, uzanıp pantolonumun kemerinden yakaladı. Kaba kuvvet kullanarak, kendine çekti. Ondan sonra da kucağına yatırdığı gibi, tıraşsız suratının testere dişi gibi sakallarını narin yanaklarıma sürttü. Nasıl bağırdım... İntikam hırsı geçmiş olacak, kucağına oturmama izin verdi.

'Nasılsın kelim?' dedim.

'İyiyim gülüm,' dedi.

'Sakalların da formda maşallah,' dedim. 'Kafan ayna gibi ama suratındaki her delikten, vasati dört sakal fışkırmış.'

'Ne yaparsınız Selen Hanım?.. Allah kelleri böyle teselli ediyor.'

'Anlıyorum...Devekuşlarını da böyle teselli ediyo biliyosun... kuş kategorisine girmesine izin vermiyo, ama bi çift kanat takarak teselli bulmalarını sağlıyo...'

'Beni benzetecek başka bir yaratık bulamadın mı?'

'Aslan diycem ama yelelerin yanlış yerinde... tepende olabilseydi, benzetirdim muhakkak...'

'Seni evlatlıktan reddediyorum.'

'Hi hi hi...'

Annem, babamla araları iyi olduğu zamanlarda, muhabbetimizi kıskanmazdı. Biz itişip kakışırken, hiç yardım istemedi bu yüzden. Kahvaltıyı kendisi hazırladı.

'Hadi bakalım,' dedi en sonunda. 'Kahvaltı hazır.'

Görüyorduk herhalde. Kör değildik... Kalkıp masaya geçtik... Senem, henüz makyajını tamamlayamamıştı... 'Siz başlayın,' diye bağırdı içerden...Babamın sağ yanına oturdum ben... annem de sol yanına, yani benim tam karşıma... Koca çay fincanlarını görünce, 'O'nun evindeki devasa eşyaları hatırladım ister istemez... Hiç kullandırmazdı annem bu fincanları. Ner-

den icap etmişti acaba?.. Sırıtmaya başladım... Neydi bunca değişiklik Allahım?..

Anneme hayran hayran bakıp yutkunan Akil Bey, pis pis sırıttığımı görünce, bu haliyle kafa bulduğumu sanmış olmalı ki, üstüne alındı.

'Hayrola deli kız?' dedi. 'Aklına bir şey mi geldi?'

Annem, 'Aşkımızdan mı utanıcaz?' der gibilerden, uzanıp babamın elini tuttu. O da aynı manayı çıkarmıştı herhalde.

'Size gülmüyorum gençler,' dedim. 'Rahatınıza bakın. Çağımızda böyle şeyler normal karşılanıyo artık. Dün tanıştığım bi arkadaşı hatırladım da ona gülüyorum.'

Annem hiç ilgi göstermedi. Zaten beni ilgilendiren hiçbir şey ilgilendirmezdi onu pek. Ama babam, her daim balıklama dalardı benim ilişkilerime.

'Çok komik bir arkadaştı galiba?' dedi.

'Yoo...' dedim, merakını kaşıyarak.

'Esprili?'

'Yoo...'

'Nesini hatırlayıp da güldün o zaman?'

Çatlardı söylemesem.

'Çok da esprili bi tip sayılmaz yani,' dedim, '...fakat çok enteresan biri... bu kesin... Çok enteresan tutkuları var... her şeyin büyüğüne meraklı... büyük fincanları görünce, aklıma o geldi...'

Çenem tutmuyordu artık. Devam ettim:

'...Cavidan'ı bilirsiniz... kendi yağıyla kavrulan, kafa kafaya toslaşmadıkça karşısındakini farketmeyen bi canlı türüdür... bu yeni arkadaşımızı o bile farketti... o kadar enteresan bi çocuk yani... gerisini siz düşünün artık...'

Cavidan, babamın şirketine de bizim eve de babasının çiftliğine girer gibi, aklına estikçe girip çıktığı için herkes, gayet iyi tanırdı onu. Babamı seven benim sevdiğim gibi, beni seven babam da, terbiyesizliği, dobralığı, göz kamaştırıcı kinayeleri yüzünden, Cavidan'ı çok severdi. Ne var ki, annemi seven Senem ve Senem'i seven annem, adabı muaşeret anlayışlarının kilometrelerce dışında buldukları için, pek hazzetmezlerdi kızca-

ğızdan. Yine de haklarını teslim etmek lazım. Ona karşı, asla kaba davranmazlar, incitmezlerdi de...

'Ooo!' diye sesini baydı Akil Bey. '...şu sabah kahvaltılarında bile hatırlara geliveren, çok enteresan arkadaşınız erkekti demek?'

Tuzluğu okkalayarak yılıştım:

'Valla, görünüşü öyle de teferruatlarını bilemiycem pek.'

Görgü Kolu Başkanımız Seden Hanım, hemen duruma müdahale etti:

'Selenciim?.. Nasıl söz o öyle?.. Bırak bakiim tuzluğu... çok ayıp ama...'

'Pardon annecim,' dedim mecburen. '...elimden kaçtı...'

Akil Bey, kızının bir erkeğe ilgi gösterdiğini hisseden her normal baba gibi ürpererek devam etti sorguya:

'Ne zaman tanıştınız? Ne biliyorsun her şeyin büyüğüne meraklı olduğunu? Dün okula gitmedin mi sen?'

'Kendini çok sıkma babacım...' dedim. 'Anladım senin derdini...'

'Neymiş benim derdim?'

'Benim de o yeni arkadaşımıza, senin az önce anneme baktığın gibi bakıp bakmadığımı öğrenmeye çalışıyosun... di mi?'

Sakallarını kaşıdı.

'Ne bildin?' dedi gülerek.

'Biliriiim... ben malımı bilirim...'

'Eee?.. Cevap?'

Tabağımdaki parçalanmış omlete çevirdim gözlerimi.

'Cevap müsbet,' dedim, kulaklarıma inanamayarak. 'Dünkü halimin, senin az önceki ve Cavidan'ın dünkü halinden hiç farkı yoktu... Kapıldığım o şeye, daha önce kapılmışlığım olmadığından, adını koyamıyorum... melankoli veya şizofreni olabilir... ama sadece sempati olmadığı kesin... bunu açık yüreklilikle itiraf etmek isterim...'

Neler diyordum ben? Bu konuşan ben miydim?.. Kafamı omletten kaldırıp önce, karşımda oturan anneme baktım. Sandalyenin yayı bir tarafına batıyormuş gibi huzursuz huzursuz kıpırdanmaya başlamıştı. Gerek kendisi kadar olmasa da hatırı

sayılır derecede kibarlık budalası olan Tankut'un elden gideceği korkusuyla, gerekse konuşmaya başladığı günden bu yana, özel hayatını ilk kez aile meclisine getiren küçük kızının ruh sağlığının elden gittiği kaygısıyla, telaşa kapılmıştı. Haklıydı kadın... Dönüp babama baktım... O daha beterdi. Her ne kadar, uzaktan bakılınca, şen şakrak bir sabah kahvaltısının başına üşüşmüş mutlu aile bireyleri gibi görünüyor idiysek de yakından bakınca, benim bu yaptığım, bizim ailenin yaradılış koşullarına çok uzak düşüyordu... Dolayısıyla her ikisi de mesajımı ciddiye almak zorundaydılar... Hayır, şurda, benim yaptığım itirafın bin mislini Senem yapmış olsaydı ve mesela deseydi ki; 'Dün sünnet oldum,' ikisi de hiç ilgilenmez, büyük ihtimalle konuyu değiştirmek için, borsadan, menkul kıymetlerden falan bahsetmeye başlarlardı... Senem'in, kendine saklı hiçbir şey bırakmadan, her başına geleni, her yemek masasına yayma alışkanlığı, bizim aile için ne kadar alışılmış bir alışkanlıksa, bu tür bir alışkanlığa benim alışma olasılığım, o kadar alışılmamış bir alışkanlıktı çünkü... Telaş sarıvermişti sofrayı... İkisi de yeni görüyorlarmış gibi bakıyorlardı bana... Bu öten, onların lal kuşu muydu?

Birinin konuşması, bu yaraya, küçük kıza belli etmeden, bir neşter vurması gerekiyordu. Seden Hanım, benimle konuşmayı hiç bilmediği için söze kocası girsin diye, boşalan fincanlara çay servisi yaparak zaman kazanmaya çalıştı.

'Vay vay vaay...' dedi Akil Bey. '...bu çocuk neymiş böyle?.. Benim kapalı kutu kızımı konuşturan biri çıktı sonunda demek?'

Kendi sözünü kesip kıs kıs gülmeye başladı. Telaşı geçmiş görünüyordu. Hatta pek keyiflenmişe benziyordu. Bunun nedenini tahmin edebiliyordum. Onu mest eden, benim, Tankut'tan başkasına gözümü kaydırmış olmam ihtimaliydi. Aynen Cavidan gibi, 'Her erkek, Tankut'tan daha erkektir,' diye düşünürdü ve biti kadar sevmezdi çocuğu çünkü...

'Çok şaşırdım doğrusu,' dedi Seden Hanım da.

Mahmurlaştım birden. Her şeyi babama anlatmak için yanıp tutuşmaya başladım. Eğer masadaki üçüncü 'tekil' şahıs, Se-

den Hanım değil de mesela Senem olmuş olsaydı, hiç durmaz, hızımı almışken, bütün olup bitenleri yumurtlardım. Ama tuttum kendimi. Bununla birlikte, uzun süre tutmaya da gücümün yetmeyeceğini bildiğim için öğleden sonraya, hem Cavidan'ı, hem de Tankut'u angaje ettiğimi unutmuş gibi yaparak, Akil Bey'imin sakin sularına demir attım.

'Akil Bey...' dedim, '...yoğun işlerinizden başınızı kaldırabilirseniz, öğleden sonra, bir iş görüşmesi yapmak üzere ziyaretinize gelmek istiyorum.'

Seden Hanım'ın kıskanç bakışlarından gözlerimi kaçırdım... Akilime baktım... O, bu randevulu ziyaretlerin amacını iyi bilirdi. 'Bana saatlerini ayır,' demekti bu. 'Sana ihtiyacım var,' demekti. 'Beni dinle ve bana yol göster,' demekti... Bunlar, benim, babam bulsun da ruhumun kasasını açıp içerilere bir göz atsın diye, anahtarı yere düşürme manevralarımdı.

'Hayhay...' dedi coşkuyla. 'Kaçta gelirsin?'

Cavidan'a ve Tankut'a verdiğim randevuları amorti edebilmek için kesin bir saat vermekten kaçındım.

'Akşama doğru işte...' dedim.

'Okey!.. Dörtten sonraki bütün günüm sana ait.'

Senem, jet gibi girdi salona. Fincanda dura dura aptes suyuna dönmüş çayı, kafasına dikti. Herkesi, aynı hızla yalap şap öptükten sonra, 'Geciktim. Akşama görüşürüz,' deyip evi terketti. Fırsat bu fırsattı. Saate bakar gibi yaptım.

'Biraz daha oyalanırsam, ben de gecikicem,' dedim. 'Kalkayım da hazırlanayım ağır ağır.'

Odama geçtim. Üstümü değiştirip idare eder bir şeyler giydim. Klasörümü hazırlıyormuş gibi yaparak kendimi kandırdım. Annemle babam, dış kapının oradan; 'Biz çıkıyoruz canım,' diye sesleninceye kadar da benim için hiçbir anlam taşımayan bir dolu kâğıdı, takıp çıkartarak ve tekrar takıp çıkartarak, bu işi ciddi ciddi sürdürdüm... Nihayet gidiyorlardı işte... Fırlayıp şen şakrak yolcu ettim ikisini de... Annemin şaşkınlığı bir kat daha arttı... Asansörün alt katta durduğundan ve geri dönmediğinden emin olduktan sonra, kapıyı kapatıp odama döndüm. İlk iş, Cavidan'ı aradım.

'Efendim,' dedi karşıdan.

'Sonunda, efendin olduğumu kabul ettin demek... aferim sana!'

'Iyy!.. Gene mi sen?.. Gecelerimin kâbusu!.. Ne o?.. Okula benden önce gitmek için kiraladığın helikopterden mi arıyosun?'

'Okula niye senden önce gidecekmişim? Derdime ne?'

'Yeni sevgilimi elimden almak için tabii ki... başka ne işe yararsın?.. Yuva yıkıcı!'

'Senin yeni sevgilin kim bakiim?.. Ben tanımam bile... hem tanısam ne çıkar? Senin sevgilin, benim dünya ahret kardeşimdir ayol... ayıp ettin... niye elinden alayım ki?'

'Sen, bi Kösem Sultan maharetiyle çocuğu ağına düşürünceye kadar Murat'tı... şimdi, o artık asker... yani yeni kapıkulun... yakında onu da Tankut'a benzetirsin, kendine bile hayrı kalmaz...'

'N'apmışım Tankut'a?.. Nesi varmış yavrumun?'

'Eskiden belki bi 'şey'i olmuş olabilir, ama sen, tıpkı kişiliği gibi onu da elinden almışındır çocuğun... dünya ahret bacım olsun... bari öbürünü harcama lan... yazıktır... vebal altında kalırsın bak... dostça söylüyorum...'

'Bırak kendine acındırmayı da git bi iş bul çalış... sapasağlam adamsın... mal da yerinde... benden merhamet dilenmeye utanmıyo musun?.. Hem sabah sabah, sen laf sokuşturasın diye aramadık heralde... insan bi günaydın der, niye aradığımızı sorar, di mi?'

'Ne var? Niye aradın? Bu sefer de kendi telefon numaranı mı unuttun?'

'Ne telefon numaramı unuttum, ne de dün gece yaptığın hakareti... insan, o saatte zahmet edip arayan bi arkadaşının suratına telefonu çarpar mı öyle?'

'Haklısın... sonradan ben de çok pişman oldum yaptığıma... sana kızmaya bile değmez çünkü... ciddiye alındığını sanıp mutlu da olmuşundur sen... yanılıyo muyum?'

'Yanılıyosun tabii... o olaydan sonra uykun kaçmıştır diye çok üzüldüm. Yüreğim parçalandı.'

'Ne kaçacak kızım? Yattım, fosur fosur uyudum... seni mi takıcam kafama?'

'Yani niye aradığımı merak etmiyo musun şimdi?'

'Biliyoruz niye aradığını... Murat'ın telefonunu sordun ya.'

'Ama niye sordum bakalım?'

'Niye sordun?'

'Dün gece, bizim evde, acaip bi gösteri daha yaptı... ortalığın, benim ve Senem'in altımızı üstümüze getirdi.'

'Dur dur dur... ne dedin sen? Dün gece sizde miydi Murat? Yemeğe davet etmek için bi gün bile bekleyemedin ha? Kaçıyo muydu be? Acelen neydi?'

'Yok anam yok... kapıdan içeri adımını atmadı... ne yemeği sayıklıyosun... dışardan taciz etti bizi.'

'Zilinize mi basıp kaçtı?'

'Hayır canım... o kadar da yaklaşmadan becerdi işi... önce telefon numarası çekti... bayıldım bayıldım ayıldım da bayılmalara doyamadım... bi görecektin...'

'Demek telefon sapıklığı yaptı ha? Vay adi herif... ben de adam sandıydım...'

'Adam olsaydı sana yapardı di mi?'

'Yok ay... beni bilirsin... hiç hoşlanmam öyle şeylerden... başka n'aptı?.. Hep duymayı istediğin küfürleri duyduğun için bayılmadın heralde...'

'Gerisini okulda anlatırım artık. Daha Tankut'u arıycam çıkmadan.'

'Manyak mısın sen be? Madem okulda anlatıcaktın, niye sabah sabah arayıp da meraklandırdın beni? Anlat şunu adam gibi... n'oldu dün gece?'

'Eğer telefonu açtığında bana iyi davransaydın anlatırdım, ama şansını kaybettin... okulda görüşünceye kadar sabredicek sin mecburen...'

'Okula varana kadar meraktan çatlarım kız.'

'Banane? Çatlarsan çatla... dert mi bana?.. Hem dün gece de ben çatlıyodum meraktan, ama bak şimdi sapasağlam ayaktayım... çok korkuttu beni, biliyo musun? Tırsıttı... soğudum galiba 'O'ndan...'

'Niye kız?.. Anlatsana.'

'Anlatmıycam dedim... hiç yavşama boş yere... cezalısın... en dar zamanımda aradım seni de bi elimden tutmadın... porno rüyalarını bana tercih ettin... şimdi çek bakalım ceremesini... anlatmıyorum işte...'

'Hayır, anlatmak istemiyosan anlatma, tamam da bi ipucu ver hiç olmazsa. Sana bi kötülük yaptıysa bilelim, biz de ona göre tavır koyalım gerekirse. Biliyosun, senin düşmanın, benim de düşmanımdır.'

'Yemezler canım... nefesini tüketme... okula gelene kadar sabrediceksin... orda anlatıcaz dedik, anlatıcaz... bizde yalan yok.'

'İpucu vermezsen ölümü gör.'

'Anlamazsın ki.'

'Valla anlarım.'

'İyi o zaman... ilk ve son ipucumu veriyorum... sıkı tut... var ya... 'O' dün gece n'aptı biliyo musun?.. Bizim evdeki eşyaları uzaktan hareket ettirdi... hepsini değil ama o kadarı şapkamızı uçurmaya yetti...'

'Büyücü mü lan bu herif?'

'Ben de öyle dedim ama Senem çok kızdı bana.'

'Baban ne dedi bu işe?'

'Onlar evde yoktu... bi tek Senem'le ben vardık...'

'Murat'ın marifeti olduğu ne malum?'

'İtiraf etti telefonda... Senem de şahit üstelik... akıllara zarar şeyler oldu... bu daha bi şey değil... asıl öbür yaptıklarını bi görsen...'

'Anlat ki görelim...'

'Eğer gönlümü hoş tutarsan, öğleden sonra bize geldiğinde hepsini bir bir anlatırım.'

'Hani okulda anlatıcaktın?'

'Vazgeçtim... olaya yaklaşımını beğenmedim... senden, daha fazla hassasiyet beklerdim doğrusu.'

'Allah senin belanı versin.'

'Merakından kuduruyosun di mi?'

'Ben hiç olmazsa meraktan kuduruyorum... senin gibi ihtirastan değil... daha görür görmez ağzının içine düştün heri-

fin... o da senin ağzına sıçtı işte... layığını buldun...'

'Sen öyle san... 'O'nunla, maddi manevi hiçbi ilişkim kalmadı artık... Murat mıydı neydi adı?.. Al hepsi senin olsun... bi daha yüzüne bakarsam namerdim...'

'Ne yani? Murat'ı bana mı devrediyosun?'

'Aynen duyduğun gibi işte... hemen sür sürüştür, yırtmaçlı bi şeyler giy, okula koş... Nasıl olsa 'bu salaklardan biri gelir,' diye erkenden damlamıştır gene...'

'Sen n'apıcaksın?'

'Ben boş kalmam, dert etme... Tankut'la idare ederim bi süre...'

'Uygun birer koca bulana kadar, kız kıza oturup çeyiz hazırlarsınız... Tankut, mis gibi danteller işler, sen de onları çarşafların kenarına dikersin.'

'Çok aşağılıyosun biricik sevgilimi... seni de görücez bakalım... hele o büyücüyle düşüp kalkmaya başla da...'

'Benim olsun da çamurdan olsun... sen sözünü unutma yalnız... onu bana bırakıyosun. Ağzından çıktı bi kere...'

'Ayıp ettin... bizde söz bir, Allah bir... Hadi koş bir an önce de müjdeyi ver çocuğa... yollarımızı gözlüyodur şimdi...'

'Tamam... okulda görüşürüz.'

'Koş koş... vakit nakittir...'

Benden atik davranıp önce o benim suratıma çarptı telefonu. Hemen Tankut'u tuşladım. Bol keseden randevular dağıtmıştım ve birinden birini sallamam gerekiyordu. Cavidan'ı sallasam, intikamı acı olurdu. Babamı sallasam, kendimi sallamışım gibi olurdu. En zararsızı Tankut'tu. Sesi soluğu çıkmazdı nasılsa... Öğleden sonra, babamın çağırdığını, yanına gitmek zorunda olduğumu belirtip bir önceki emrimi iptal ettim. Çıt çıkaramadı tabii.

İyi idare etmiştim Allah için. Okul çıkışı, biraz Cavidan'la oyalanırdım, ondan sonra da başımdan def edip babamın yanına giderdim. Tankut arar da bulamazsa, ki bulamayacaktı zaten, derdine yanardı artık. Bir de onunla mı uğraşacaktım!..

Üstüme başıma yeniden çeki düzen verip evi terkettim ve merdivenleri ikişer ikişer, atlaya atlaya indim. Asansör bekle-

meye dahi sabrım yoktu. Biri, dışarıda beni bekliyordu sanki... O heyecanla, adeta sokağa çıkmadım da fırladım... Gözüm nerde duracağını biliyordu... Pek fazla aramadan, önce kaldırımın kenarına, bizim sokağın bütün trafiğini tıkayacak şekilde park etmiş beyaz Şevrole'nin, sonra da beyaz Şevrole'nin yanına kolları göğsünde bağlı parketmiş, siyah giysili adamın üstünde durdu. Aniden hız kestim, ardından da sert bir fren yaparak, sokak kapısının önünde, ürpertilerimle baş başa, kalakaldım... 'O' gelmişti ve orada öylece durmuş, doğrudan bana bakıyordu... Bir tek araba geçmeye kalksa, 'O'nun arabası yüzünden geçemezdi... ama geçecek bir tek araba yoktu ortalıkta... Bir gün önceki kavganın olduğu saatte, bizim okulun boşaldığı gibi, şimdi de bizim sokak boşalmıştı. İnanılacak şey değildi... Fevzi Çakmak Sokak'ta, sabah trafiğinin en yoğun olduğu saatte, Kumrular'a geçmek isteyen kimse yoktu... Biraz daha ürperdim... Kendisinden ne istendiğini anlamaya çalışan kurt köpeği gibi, kafamı bir sağa, bir sola yatırarak, 'O'na bakmaya başladım... Yüzünden en küçük bir ifade dahi okunmuyordu... Ya benimkinden?.. Hiç şüphem yoktu ki bütün duygularım, ağzımda, burnumda, kaşımda, gözümde geçit resmi yapıyordu... Tiklerimi, seğirmelerimi taa yüreğimde hissediyordum... Kurulmuş bir oyuncak gibi ilerlemeye başladım arabaya doğru. Aynı anda, 'O' harekete geçti. İtiraz etmeye hiç hakkım yokmuş, 'O'nunla gitmeye mecburmuşum gibi yarı beline kadar eğile büküle, reverans üstüne reverans yapa yapa geldi, göğsüme bastırdığım klasörümü elimden aldı, geri geri yürüyüp, arabanın arka koltuğuna bıraktı. Geriye doğru ters bir dönüş yaptı, adeta diz çökerek, ön kapıyı açtı. Konuşmak, bir şeyler söylemek istiyordum. Bu arabaya binecektim ama Yüksel'in arabasına binen 'ben'le bu ben arasında bir alaka yoktu... bunu bilsin istiyordum... menfaatim için değil, 'O'nun için binecektim... bunu söylemek istiyordum... 'O'na, işime yaradıkları sürece idare ettiğim adamlardan biri olmadığını, hiç olmazsa fısıldamak istiyordum... Belki biliyordu, belki kafamın içindeki sözleri, ben bile duymadan önce duyuyordu, ama olsun... ben, benden duymasını istiyordum... beni, ben-

den dinleyip benden bilmesini istiyordum... Dün gece 'O'na, sırf kendimi kandırmak için kızmıştım... 'O'nunla savaşım yoktu benim... benim savaşım, benimleydi... bunu anlamasını istiyordum... belki anlıyordu, ama olsun... ben, 'ben'i kendim anlatmak istiyordum... ama ne? Ne gezerdi bende o yürek?.. Yapamıyordum ki... hiçbir şey yapamıyor, hiçbir şey söyleyemiyordum... gözü açık bayıldığımda, bir-iki kelimelik tekerlemeleri söylüyormuşum hiç olmazsa... 'O'nun karşısında, o kadarını da yapamıyordum... Belki 'O'nun 'Sevgi'si olsam yapabilirdim, ama 'Selen'dim artık...

'Günaydın Sevgi. Nasılsın?'

Gene 'Sevgi' olmuştum demek. Geçip buyur ettiği ön koltuğa kuruldum. 'O' kapımı kapatırken, ben de sesimin akordunu kontrol etmek maksadıyla, sessizce seslendim:

'Günaydın...'

Direksiyonun başına geçmişti bile. Sorusunu tekrarladı:

'Nasılsın?'

Cesaretimi toplamıştım biraz.

'Nasıl olduğumu benden iyi biliyosundur,' dedim. 'Niye soruyosun ki?'

Güldü. Ellerini direksiyon simidinin üstüne koyup karşıya, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'na baktı birkaç saniye. Sonra dönüp bana baktı ve tekrar güldü.

'Benden korkmana gerek yok,' dedi.

Sarı tebessüm, biraz şımartmıştı beni.

'İyi ya işte...' dedim. 'Söyle de bilelim o zaman... kimsin sen?'

'Senin bir fikrin var mı?'

'Fikir sebil... ama hepsi iflas... uzaylı, cin, illuzyonist, büyücü, Hızır... hiçbiri değilsin di mi?'

Cevap vermedi. Giderek derinleşen sarı farlarıyla içime bakmaya başladı. Haddehane paydosundan sonra, ılık sularla duş alıyormuşum gibi oldum... gözeneklerimi tıkayan bütün tortular, tozlar ve hışırlar, akıp gitti... Beraberinde de yılgınlığımı, şaşkınlığımı, yalnızlığımı alıp götürdü... Baktı, baktı, baktı... içimdeki direnci, sonsuz bir teslimiyete dönüştürecekmiş gibi

baktı... tam başarmak üzereydi ki mahcup olmuşcasına kaçırdı gözlerini ve yola çevirdi. Eğer yanlış görmediysem, kontağı falan çevirmeden çalıştırdı arabayı... Hayret bile edemiyordum artık...

Fevzi Çakmak Sokak'tan roket gibi fırlayıp Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'na vurduk. Hem de ne vurma... Sanki yüz metre ilerde, Kızılay'ın trafik lambaları yokmuş gibi... sanki o lambalar hep yeşil yanmaya mahkummuş gibi... Anormal bir süratle, gaz kesmeden daldık kavşağa... Bu durumdan korkmadığımı farkedince kendi boşvermişliğimden acaip korktum... Hızlı giden bir at arabasından bile korkardım ben... Hakkım da vardı... Alanya-Anamur yolunda, babamın Volvo'sunun sağ arka lastiği, bizi sollayıp da uçuruma atladığı günden beri, ailecek, hızlı arabadan korkar olmuştuk... Gelgelelim, nereye kaybolmuşsa kaybolmuştu ve içimdeki sürat fobisi, bütün aramalarıma rağmen bulunamıyordu... Beni asıl korkutan da işte bu korkusuzluğumdu... Önümüzde seyreden araçlara, parçalayacakmış gibi hızla yaklaşıyor, sonra onları, bir saniye içinde, yüzlerce metre gerimizde bırakıveriyorduk... Bütün bunlar, Ankara'nın içinde, göbeğinde oluyordu... Ne kırmızı ışık tanıyorduk, ne de kırmızı ışık bizi tanıyordu... Basıp geçiyorduk ve kimsenin ruhu duymuyordu... Aslen biz yokmuşuz da onlar varmış, aslen onlar yokmuş da biz varmışız, aslen ne onlar, ne de biz varmışız gibi uçuyorduk asfaltın üzerinde... Kükreyerek öne atılan, kavşakları, köşeleri geometrik dönen Şevrole'nin içinde, sırtımıza sinek konmuş kadar dahi sarsılmadan yol alıyorduk... ya da yol bizi alıyordu... Giden biz değildik de, önce ön cama doğru bizi yutacakmış gibi yaklaşıp sonra da sağımızdan ve solumuzdan rüzgâr gibi geçip arkamızda kalan manzaraydı sanki... Evet evet... biz duruyorduk, Beytepe bize koşuyordu... Zaten, 'O' avlanmak için ormana gitmezdi... orman 'O'na gelirdi...

Meclis'in, Milli Kütüphane'nin, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı'nın önünden ne zaman geçmiştik de ODTÜ'nün oralara gelmiştik?

'Cesaret!'

'Ha?' demişim.

'Kim olduğumu öğrenmek istiyorsan, yüreğinden geçeni, ağzınla söylemelisin. Biraz cesaret.'

Zaten yolu izlediğim falan yoktu. 'O'nu izlemeye çalıştım.

'Bu ısrar neden?' diye sordum. 'Beni benden iyi tanıyosun... çeneme olan bu düşkünlüğün niye?.. Niye beni terbiye etmeye çalışıyosun?'

'Bazen ruhlar bedenleri terbiye eder, bazen de bedenler ruhları.'

'Bunun benle ne alakası var?'

Yola bakmıyordu adam. Arabayı kendi haline bırakmış, tamamen dönmüş, bana bakıyordu. Hiç yadırgamadım.

'Katil ruhu taşıyan bir adamın bedenini hapishaneye atarsın. O beden, o duvarlar arasında, ruhu terbiye eder...'

Ahkâm kesebileceğim bir konuydu. Lafını böldüm:

'Metin İnceleme Dersi'nde Şekspir'in bi şiirini okuduyduk geçen sene... o da öyle bi şeyler diyodu... 'Ruh, sevmeyi öğreninceye kadar, inzivadadır... hapiste, zindanda filan değildir...' diyodu... bunu mu kastediyosun?'

Duymamış gibi devam etti:

'Yapmayı istediğin bir şeyi sana yasak eden bir ruh, bedeninin içine hapsetmiştir kendisini. Beden, ruhun yapamadığını yaparsa, onun efendiliğini kabul etmiştir...'

Neler saçmalıyordu bu?.. Ben kendi kendimin Tankut'u muydum yani?.. Yapmak istediğim bir dolu şeyi, Tankutuma, yani bedenime yasaklayan bir despot ruhum olduğu yalan mıydı?.. Bedenim bir gün isyan edip de ruhuma postasını koyup 'Yapmak istiyosun ya lan işte,' deseydi ve men edileni yapsaydı, o açılan hürriyet kapısından, ruhum da süzülüp çıkabilir miydi yani?.. Cavidan'ın terbiyeden nasibini almamış dilini, kendi terbiyesiz ruhum içini döksün de rahatlasın diye, kışkırtıp kışkırtıp kendi bedenimmiş gibi, yolları açmak için kullanmıyor muydum her zaman?.. Ona küfür ettiriyordum, sonra da cevap hakkımın doğmuş olmasına sığınarak, aslen ben öyle şeyler yapmazmışım ama Cavidan'a uymuşum da mecburen küfür ediyormuşum gibi numara yapmıyor muydum kendime?

Eskişehir Yolu'nu üstten biçen köprüye girip kıvrılarak,

Beytepe rampasına sardırdık. Sağ tarafta Beysukent, sol tarafta da, galiba Nizamiye, bir görünüp bir kayboldu... Nizamiye'nin sürmeli demir kapısı, kapalı değil miydi?

Son kavşağı da dönmüştük. Okul binalarının bulunduğu geniş asfaltta, bir fayton hızıyla ilerliyorduk artık. İlerlemiyor da seyran ediyorduk, salınıyorduk...

'Okyanusu testiye sıkıştırmışsın. Bırak dışarı çıksın.'

'Buyur?'

'Dokunmuyor, koklamıyor, görmüyor, duymuyor ve konuşmuyorsun... Bütün yolları, aşılmaz sandığın bentlerle örmüşsün...'

'Ben mi?'

'İstersen, aşabilirsin.'

'Neyi? Nasıl?'

'Ruhun korkuyorsa, bedenine bırak kumandayı... O, seni Tekne'ye getirecek...'

Buz gibi olmuştum. Rüyamdan mı bahsediyordu? Onu da mı görüyordu artık? Cesaretimi toplayıp sordum:

'O teknenin kaptanı sen miydin?.. Yüzünü hatırlayamıyorum şimdi...'

'O, Kaptan'ın Teknesi'ydi.'

'Meali ne o rüyanın? Nereye götürecektin beni?'

Gözlerine kara bulutlar çöktü.

'Bunu öğrenmek ister miydin?' dedi.

Bilmiyordum. Hatta korkuyordum. Benim tek öğrenmek istediğim şey, 'O'nun benden ne istediğiydi.

'Bilmem...' dedim, '...öğrenmek istediğimi söylersem, cevabı hemen vericek misin?'

'Önce, şartımı yerine getireceksin, sonra öğreneceksin.'

Çok şey istiyordu. Ben gelemezdim o kadar zora.

'Bi düşünürüz bakalım,' dedim.

Otobüs durağının önünden geçip otoparka girdik. Bulduğumuz bir arabalık boşluğa, çizgi film arabaları gibi tek bir manevra dahi yapmadan, zınkkadanak yerleştik. Kendi kendine marşa basan Şevrole, kendi kendine kontak kapatıp motorunun homurtusuna son verdi. 'O'na bakmaya başladım. Elleri

direksiyonun üstündeydi. Karşıya, çok uzakta bir yere bakıyordu. Elini tutmak geldi içimden... Aynı anda da bana dönüp elini uzattı.

'Ne yani?' dedim, ne dediğimi bilmeden.

Hiç konuşmadı. Elini daha da uzatıp sol dizimin üstünde tımbırdattığım sol elimi yakaladı. Vücuduma bir enerji yayıldı. Tankut'ta bulamadığım elektriklenme bu muydu acaba?

Elim elinde, gözlerime bakmaya başladı. Öpecek gibi yaklaştı usul usul. Gözlerimi yumdum... Öpmedi... biraz daha umutla bekleyip çaktırmadan araladığım kirpiklerimin altından, niyetinin ne olduğunu anlamak için baktım... 'O' da bana bakıyordu... Hemen açtım gözlerimi... Biraz daha yaklaştı, yaklaştı, sonra da fısıldadı:

'Öpmemi umma!..' dedi. 'Ben, en sonunda öperim ve henüz bunun zamanı gelmedi.'

Çok bozuldum. Elimi sertçe çekip dizimin üstüne geri koydum.

'Ne umması?' dedim. 'Kim umuyo da sanki?'

Geri çekilip güldü.

'Kim ummadığını söylüyorsa,' dedi.

Rutin kapı açma seremonisini beklemeden kendimi dışarı attım. Önden önden, çabuk adımlarla indim yapay tepeyi. E Departmanı'nın önündeki meydana gelmiştim ki klasörümü arka koltukta bıraktığımı hatırlayıp geri döndüm. Döner dönmez de 'O'nunla burun buruna geldim.

'Klasörünü aldım,' dedi. 'Merak etme.'

'Ne merak etmesi canım?' dedim, '...ben sana bakıyodum, nerde kaldın diye... senin malzemelerin nerde?'

'Ne malzemesi?'

'Kalem, silgi... gene mi dayılanacaksın hocalara yoksa?'

'Hayır.'

'Ama bozuluyolar, eli boş gönlü hoş gelene... ne diyceksin sorarlarsa?'

'İhtiyacım olmadığını.'

'Hıı... çok tatmin edici bi açıklama olucak... hemen anlıycaklardır seni.'

Sınıfa girene kadar tek kelime daha konuşmadık. Ben reveransını kabul edip önden daldım içeriye. Kimse takmadı beni, ama arkamdan da 'O'nun girdiğini görünce, saygılı bir suskunluk aldı herkesi. Şakalaşanlar şakalaşmayı, konuşanlar konuşmayı kesip, 'O'ndan bir 'Günaydın,' koparabilmek umuduyla toparlandılar. Mütebessim bakışlarla kafa salladılar, dağdan gelip bağdaki Yüksel'i okşayan yeni sınıf arkadaşlarına. 'O' da almıştı mesajı. Önüme düşüp cam kenarına doğru yürürken, 'Günaydın,' dedi ortaya. Bunu bekliyorlarmış, tam tahmin ettiğim gibi. Çok sesli cevapladılar:

'Günay-ay-nay-gün-dıın!'

Klasörümü, cam kenarında, ben oturayım diye altıma sürdüğü sıranın yazı platformuna bırakıp oturdum. 'O' da hemen yanımdaki sıraya oturdu. Sınıf mevcudunu süzmeye başladım yan gözle. Aşağı yukarı mevcudun tamamına yakını da bizi süzüyordu. Beraberliğimizden anlam çıkartıyorlardı tabii... içleri fesattı çünkü... Birkaç kişiyi muzip muzip gülüp yanındakiyle, gözü bizim üzerimizde, fısıldaşırken yakaladım. Derhal kaşlarımı çatıp mimik yaparak, bakmamalarını işaret ettim. Tırsıp önlerine döndüler. Benden tırsacak halleri yoktu tabii... 'O'ndan tırsıyorlardı...

'Kimden o?'

Bana soruyordu.

'Ne kimden?' dedim.

'Boynundaki kolye.'

Kolyem çıktı da sallanıyor sanıp hemen elimi boynuma attım. Çıkmamıştı. Hissedilir şekilde kabartı da yapmamıştı. Ama 'O' bilirdi tabii... Kimden olduğunu da bilsindi madem.

'Hiiiç,' dedim sırıtarak.

'Gerçekten de, Tankut, senin için hiç mi?'

Sırıtamadım artık. Adam Tankut'u da biliyordu ve ben şaşırıp bir hayret çığlığı bile atamıyordum. Ya alışıyordum ya değişiyordum ya da değişmeye alışıyordum... Ayrıca biliyordum ki alışmış, kudurmuştan beterdi. Buna paralel, bu garip satrançtan zevk bile alıyordum neredeyse...

'Her şeyi biliyosan...' dedim, keyif aldığımı sezdirmemeye

çalışarak, '...Tankut'un benim için hiç olup olmadığını da bilsene...'

Bir bilse, ne güzel olurdu aslında. Bana da söylerdi hem... İşini zorlaştırmak için, aklımdan, Tankut'u öptüğümü geçirdim. Sonra da için için; 'Canım Tankutum... biricik sevgilim benim,' falan diye, çocukcağızın, duymaya hasret kaldığı ne kadar sevgi sözcüğü varsa, tekerlemeye başladım... Bir an boş bulunup 'O'nu bu şekilde kıskandırabileceğimi bile düşündüm... Aklımca, Tankut'a güzel sözler söylemeyerek eziyet ediyordum, 'O'na ise, bunca güzel sözü, telepatik antenlerinin kaplama alanı içinde, Tankut için söyleyerek... Sadist bir sırıtma, ince dudaklarımı, kulak memelerime kadar gerdi... Yok yok... kıskanacaktı mecburen... erkek değil miydi neticede?..

'Kıskanmıyorum. Kendini yorma.'

Sırıtmam, oralarımda bir yerlerde dondu kaldı ama sırıttığımdan değil... Gerilen dudaklarımı, yerine geri gelmeye ikna edemediğimden.

'Ha?' demişim.

'Duydun,' dedi. 'O' sırıtıyordu artık... Yok, olmadı... 'O' sırıtmazdı, sadece gülerdi... 'O' gülüyordu artık... 'Hadi, var mısın ruhlarımızı tokuşturmaya?' der gibiydi gözleriyle. 'Ben her şeyi bilerek ve bildiğimi belli ederek davranayım, sen de seninle ilgili her şeyi bildiğin halde, bilmiyormuşsun gibi davran. Kimin gücü, kime yeterse... var mısın?' Kar topu kardan adam filan hikâyeydi bu saatten sonra. Çığ atıyorlardı sırtımdan aşağı... öyle ürperiyordum yani...

'Kimsin sen?' diye gıcırdattım dişlerimi.

'Tankut kim?'

Nihayet, cevabını bildiğim bir soru sormuştu. Hevesle yanıtlamaya başladım:

'Devlet Mimarlık mezunu...'

Sözümü kesti:

'Senin için kim?'

Nerden bilecektim ben. 'O' söyleseydi ya...

'Sen söylesene.'

'Eğer, sen bilebilseydin, bunu söyleyebilirdim.'

Bildiğimi bildiğim her şeyi bildiği yetmezmiş gibi, bilmediğimi bildiğim her şeyi de biliyordu herif. Ürpermekten gına gelmişti artık. Yalvardım:

'Allah aşkına... kimsin sen?.. Allah aşkına!.. Allah aşkına!..'

Ağlamak üzereydim. Yalvara yalvara yaklaşıyor, yaklaştıkça daha çok yalvarıyordum:

'...ne olur söyle... oynama benle... söyle... söyle...'

Omuz başlarımdan yakalayıp durdurdu 'O'na doğru akışımı.

'Bunu yapmana gerek yok,' dedi. 'Beni istediğini itiraf et... ruhunu özgür bırak... o zaman öğreneceksin...'

Cinlerim tepeme çıkıverdi. Kendimi en güvende hissettiğim tek kuytuya, öfkeme sığındım.

'Kendini çok fazla ciddiye alıyosun...' diye tısladım. 'Hiç dert değilsin bana. Kim olduğun umurumda bile değil... Tankut'u soruyosan, onu biliyorum ama... o, benim sevgilim, hem de harbiden... sevdiğim tek erkek o benim...'

Hodriye hodri, beni rahatlatmıştı bir nebze. Madem oynuyordu, gücüm tükeninceye kadar ben de oynayacaktım. Sahadan çekilmek yoktu bundan böyle. Bu kararlı kararımı da aklımdan okuyor idiyse, ürkmüş olmalıydı. Gururla, gözlerine diktim gözlerimi. Şöyle, az da olsa, bir; 'Her kuşun eti yenmezmiş, şimdi anladım,' ifadesi aradım. Bulamadım... 'Ne inatçı kızmış! İşimiz çok zor,' ifadesi bulmayı umdum. O da yoktu... Ulan, hiç olmazsa, bir; 'Tüh Allah kahretsin. Yediremedik,' ifadesi olsaydı bari!.. I-ıh... nafile... o da yoktu... Sadece, muzip muzip gülen, papatya göbeği sarısı, bir çift göz vardı karşımda... Gevşedim... Öfkemin mülteci kampı, iltica etmeye çalışan ruhumu, kapının önüne koyuvermişti. Dımdızlak açıktaydım artık... Çaresiz, ben de güldüm 'O'na...

'Yalanı bırak artık,' dedi ve sağ kolunu, omzuma dolayıverdi.

Olacak şey değildi. Sınıfın içinde, milletin ortasında, ben, bir erkekle sarmaş dolaştım ha?.. Ve yine ben, buna itiraz bile etmiyordum ha?.. Üstelik, yine aynı ben, ar namus tertemiz, bir de bana sarılan adamın göğsüne başımı yaslıyordum ha?.. Olacak şey değildi...

Halimden memnun, şımardım:

'Hayıır... valla yalan söylemiyoruuum...'

Saçlarımı okşadı.

'Elini tutmamı da ister misin?' diye sordu.

Kikirdedim. Ne güzeldi işte... İçim dışım birdi 'O'na...

'O biraz cesaret ister,' diye işve yaptım.

'Ne?'

Boştaki elimi kaldırıp burnuna dayadım.

'Aha, şu elimi tutmak...'

Tutuverdi tabii... Tam istediğim gibi... Sınıfta onca insan varmış, ne düşünürlermiş, hiç umurumda değildi o an... Bir tek kişi hariç... Ben jet motorlu Şevrole'yle, kırmızı ışık dinlemeden, 'O'nunla tatlı tatlı muhabbet ederek yolları yutarken, tıklım tıklım otobüslerde, sabah verdiğim söze inanıp da bir umut, 'Onu tavlamak için yollara düşen zavallı Cavidan... çıkıp gelmişti sonunda ve alıcı kuş misali dikiliyodu 'O'nun arkasında. Hemen çektim elimi.

'Oh oh oooh...' diye bağırarak, kara gölgesini üzerimize düşürdü. Gözleri kin ve nefret kusuyordu... 'Allah muhabbetinizi artırsın...' diye devam etti. '...ne bu samimiyet? Burayı fuhuş yuvasına çevirmişiniz bakıyorum... bari biz çıkalım da sizi baş başa bırakalım.'

Haklıydı kızmakta. Fena satmıştım kızcağızı. Ne dese kabuldü, ama elalemin ortasında da bağırılmazdı ki böyle.

'Cavidancım... canım...' dedim. '...lütfen yani... ayıp oluyo ama...'

Gözlerini düşmanca kısıp ses tonunu bir perde daha yükselterek devam etti:

'...adi dönek senii... hani sabahleyin telefonda söz verdiydin?.. Hani söz bir Allah birdi?.. Murat'a asılmıycam, demedin miydi?.. Senin olsun demedin miydi?.. Alçak...'

Herkes bize bakıyordu. Kolunun altından çıktım 'O'nun. Klasörümü açıp karıştırmaya başladım.

'Cavidan, yeter...' dedim. 'Herkes bize bakıyo... şunca yıllık arkadaşlığımız var...'

'Sus!.. Arkadaşmış!.. Senin var ya, bi iltihap kadar bile kıymetin yok artık gözümde... Yok, benim Tankutum bana yeter-

miş de yok bilmem neymiş de... yeter lan bu milletin senden çektiği...'

'Cavidan?..'

'Cavidan'ını daa, seni dee...'

Baktım olacağı yok, işi pişkinliğe vurmaya karar verdim:

'N'apiyim hayatım?' dedim. '...çocuk, senin eline düşüp de kader kurbanı olmasın diye, kol kanat gerdim insaniyet namına.'

Durakladı. Bunu benden beklemiyordu.

'Kalleş!' dedi yalnızca.

'Benim kıymetimi, tıp dünyası ilerde anlıycak...' dedim. '...kendimi denek olarak feda ediyorum, senin haberin yok...'

Hızı kesilmişti. Aynı perdeden çamur attığımı görünce, neşesi de kaçmıştı. Dönüp, 'O' na saldırdı bu kez:

'Yazıklar olsun be Murat! Hiç mide yokmuş sende... Dalyan gibi delikanlısın ama bahtın kara... yazıklar olsun!..'

'O', tatlı tatlı gülerek, ayağa kalkıp kucakladı Cavidan'ı. Kendi sırasını gösterdi.

'Günaydın Cavidan,' dedi. 'Sen buraya otur, ben kendime başka sıra getireyim.'

Sınıfa, alıcı gözle bir daha baktım. Kapalı gişeydi yani. Yüksel bile, kırık burnunun üzerinde karga gagası gibi duran atelini alıp gelmişti... Sırıttım... Hemen başını eğerek, saygıyla selamladı. 'O' kendine bir sıra ayarlamak için sınıftan çıkarken, Cavidan da yanıma oturup yeniden, ama bu kez alçak sesle havlamaya başladı:

'Bravo ha!.. Sırf irade çıktın... bravo valla...'

'Haklısın canım.'

'...Tam bir irade konsantresi gibisin... iradesi az olanlar, seninkini sulandırıp sulandırıp kullanabilirler... doğayı da kirletmez hem...'

'Ne desen haklısın sevgilim.'

'Gayrı Safi Milli İrade.'

'Valla ne güzel bok atıyosun... sana aynen katılıyorum...'

'Sen, herif ortalarda yokken es, gürle, yanına sokuldun muydu da gıdısı okşanmış kedi gibi mırla... vay bee... helal ol-

sun haa... arkadaşa bak bee...'

'Ben hayatımda, hiçbi zaman, bu kadar doğru sözü üstüste işitmedim... haklısın yavrum... bana alçak bile denmez..'

Şaşırmıştı. Sigarasını yakıp, suratıma üfledi.

'Ciddi mi söylüyosun?' dedi.

'Tabii ciddi söylüyorum... alçak lafı beni paklamakta aciz kalır... bana derin veya dipsiz filan demek lazım esasen..'

İyice şaşırmıştı.

'N'oluyo sana be?' dedi. 'Kafa mı yapıyosun benle?'

Elini tuttum. Tiksinerek itti. Aldırmadan anlatmaya başladım:

'Durum bildiğin gibi değil harbiden de... sabah senle telefonda konuştuyduk ya... o ana kadar vallahi de billahi de kararım kesindi... babamla, tabii daha önce de bugün öğleden sonra senle konuşuncaya kadar, Murat'la ilgili bütün hislerimi askıya alacaktım... O kararla evden çıktım... bi de ne göriim?.. Seninki gelmiş, kapının önünde arabasıyla beklemiyo mu? Binmesen olmaz şimdi... kalbi kırılır... bindim el mahkum... sonra da...'

Sözümü kesti:

'Arabasına bineydin de herifin üstüne binmeyeydin olmaz mıydı? Madem öyle bi kararın vardı, iki-üç saat kendini dinleyeydin, sonra beni dinleyeydin, sonra da babanı dinleyip ne halt ediceğin vardıysa ondan sonra edeydin olmaz mıydı?.. Sonra n'oldu da zina yapmaya başladınız peki?.. Okula gelirken, kuytu bi mekanda arabasının benzini mi bitti?'

'Yok ay... uçarcasına geldik okula... anlatıcaam da kulaklarına inanamıycaksın... hiçbi şey olmadı aramızda... valla bak...'

Çok aşağılık bir mahluğa bakar gibi bakmaya başladı. Sigarasının dumanını dahi suratıma üflemeye tenezzül etmedi.

'Neticeye gel neticeye,' dedi. '...demin gördüklerim şakacıktan mıydı? Onu mu demek istiyosun? Murat benim mi yani?'

Dalgamı taşlıyordu zilli. Haklı olduğu için dalgasına taş koymadım. Taşlasındı, deşarj olsundu biraz.

'Yok yani...' dedim. '...bırakmıyosun ki sözümü bitireyim... ne diycem bakalım, di mi?.. İşte, arabasına bindim ya, içimde böyle, sıcak sıcak bi şeyler oldu tamam mı... içim kabardı

içim... kararımdan dönmediysem de, kararlılığımı kaybettim o an... yani bi nevi tereddüde düşüverdim...'

'Oradan da kucağına düştün doğal olarak.'

'Yok valla.'

Sırıttı.

'Aman Seleen,' dedi, beni çok şaşırtan, dostça bir ses tonuyla. '...ben her şeyin farkındayım kızım... Murat mal mı ki, sen bırakıcan, bana kalıcak?.. Sana yemin, hiçbi şey hissetmiyorum ona karşı...'

'Harbi mi kız?'

'Harbi... şöyle harbi yani... çocuğa bi şeyler hissediyorum hissetmesine de bu hislerimin, senin belden aşağı hislerinle alakası yok... biraz arkadaşça, biraz kardeşçe sevmek benimkisi... daha çok da inanmıycaksın ama sen seviyosun diye sevmek...'

'Valla de.'

'Valla bak... düşünüyorum da belki bu oğlana kapağı atmayı başarırsan, sen de kurtulursun, Tankut da kurtulur... gider, gönlüne göre bi erkek bulur o çocuk da kendine, hayatını yaşar... Sana ne diycem biliyo musun?.. Murat'ın gözü şu an için, senden başkasını görmüyo... bunu değerlendir... böyle fırsat, hayatta bi defa gelir insanın ayağına... Atla üstüne, kap götür... sen ona yeter misin bilmiyorum ama o sana bikaç numara fazla olduğu için, büyüdüğün zaman da giyersin...'

'Ama Cavidan...'

'Dur da bitirelim... bak, benden sana tavsiye, Murat'a da Tankut'a yaptığını yapıp patronluk taslamaya kalkma... ağzının orta yerine sıçar, haberin olsun... ona göre artık...'

Sanki, biz bilmiyor muyduk 'O'nun kalibresini?.. Biz ağzının içine düşmek için ayağımızın kaymasını beklemiyor muyduk sanki? Cavidan'ın aklına mı ihtiyacımız vardı?..

'Orasını biz de biliyoruz ama...' dedim. 'Kazın ayağı...'

'Uzatma kızım... çok naz aşık usandırır... Murat, başka biri değil ki kendini ağırdan satasın... dua et ki o kendini ağırdan satmıyo... fırsat bu fırsattır... gözünü aç da gör... ben bunu bilir, bunu söylerim... senin gibi bunu bilip şunu söylemem... inşallah basmıştır kafan...'

'Ama bilmiyosun ki olanları... aynı Senem gibi konuşuyosun... bu işte bi tuhaflık var diyorum, kimseye anlatamıyorum... bıktım valla...'

'Tuhaflık diye, aynada gördüğün o şeye derler... bu işte hiçbi tuhaflık yok...'

Kendimi, korku filmlerinde, zombi gördüğü halde, kasabanın şerifi veya turizm gelirine kafayı takmış menfaatçi belediye başkanı tarafından ciddiye alınmayan başrol oyuncusuna benzetiyordum. Belki 'O', elinde bir kartalın pençesinde taşıdığı sincap gibi duran sırayla sınıfa girmeseydi, bir gece önce olanları, oracıkta anlatmaya başlayacaktım Cavidan'a. Şurama kadar gelmişti artık...

'O' karşımıza otururken, ben de dalgın dalgın kafasını kaldırmış, camdan dışarı bakan Cavidan'a döndüm. Ne düşünüyordu acaba öyle kara kara? Soracaktım ama Çalıkıran, sınıfa girdiği için, soramadım... NE??? Çalıkıran mı girdi?.. Neler görüyordum ben?.. Şaşkın şaşkın sağa sola bakınmaya başladım. Herkesin şaşkın şaşkın benim oturduğum köşeye baktığını görünce, dönüp asıl bakmam gereken kişiye baktım... Yani 'O'na...

'Bunu nasıl başardın?' dedim, sesimi iyice kısarak.

Omuz silkti.

'Sana söylemiştim,' dedi.

'Ne?.. Ne söylemiştin?'

'Bana hiç kimsenin direnemeyeceğini.'

'Aa eveet...' dedim anlamışım gibi. '...söylemiştin hakkaten de...'

Çalıkıran, her zamanki Çalıkıran'dı ve her zamanki gibi, paldır küldür başladı derse:

'Uyandınız mı arkadaşlar?.. Öyle umalım...'

Pirelli'sine imzalayalım diye, boş yoklama kâğıdını uzattı. 'O', yan dönmüş, dikkatle dinlemeye başlamıştı adamı. Fıttırıyordum meraktan. Sırtına dokundum.

'Bi dakka yaa...' dedim. 'Ne zaman bağladın adamı?.. Nerde görüştün?.. Gece gece çıkıp da evine mi gittin, n'aptın, söylesene.'

Döndü. Sağ elinin işaret parmağını dudaklarıyla burnuna diklemesine dokundurarak, sus, işareti yaptı.

'Dersi dinle,' dedi.

Bozuldum.

'İyi be,' dedim.

Fonetik dersinin nesini dinleyecektim ki? Bana neydi Dünya dillerinin ses düzeninden? Bana neydi Swahilice'den, Bantuca'dan, Çuvaşça'dan?.. Bana neydi o dillerde yazılmış birtakım metinlerin incelenmesinden, deşifre edilmesinden, transkripsiyonundan? Dert miydi bana Urduca filan? 'Şu ses, şu anlama gelir, bu ses, bu anlama gelir... işte size ipuçları... hadi bakalım, şimdi bunu İngilizce'ye çevirelim,' gibi bir pratik uygulamanın bana ne faydası vardı Allah aşkına?.. Yok Urduca'da da Almanca'da olduğu gibi, kelimelerin erkeği dişisi varmışmış da, yok Arap alfabesi kullanılırmışmış da... Sindim yerime... omuzlarımın arasına büzülüp Çalıkıran'ın işaret parmağına hedef olmamak için görünmez adam olmaya çalıştım... Ballıydım bu hususta... hayatta piyangonun bana vurduğu görülmemişti.

Cavidan beni dürtüyordu. İşaret parmağımı burnuma sokup gözlerimi de şaşı yaparak 'O'nu taklit ettim:

'Suss!.. Dersi dinle.'

'Salak...' diye fısıldadı telaşla. 'Hoca seni çağırıyo... uyuyo musun?'

İğne batmış gibi zıpladım yerimde. Çalıkıran, iki metre kadar sağımdan, işaret parmağını namlu gibi uzatmış beni gösteriyordu:

'Yu pıliiz'

Yüzümü şirin yaptım.

'Mi?'

Parmağını indirip sol eliyle beni tahtaya buyur etti:

'Yes mileydi... et last... dı pırablım iz veyting for yor solüyşın.'

Banaydı harbiden de. Yıllar sonra, ilk kez piyango vuruyordu demek. Yani adam diyordu ki; 'Eh, heralde sana dedik kızım... kime diycez başka?.. Nihayet anladın yani... kalk da şu probleme bi el at bakalım.'

Kalktım çaresiz. Tahtaya doğru yürümeye başladım. Çalıkıran, tahtaya benden daha yakındı. Hemen önüne geçip eline aldığı tebeşirle, yazmaya başladı:

'Men pesend kartiy hon.'

Kenara çekildi ondan sonra da. Sırıtarak, eserini inceliyordu. Bu kadarı da fazlaydı artık. Çok fazlaydı... çok fazla... ama çok fazla...

'Sori?'

Yüksek sesle söylemiştim galiba. Dönüp Cavidan'a baktım en son. Ayaklanmıştı...

* * *

'Biliyorum...' dedim eğildiğim yerden Cavidan'a. 'Gene gözü açık gittim di mi?'

'Fena alıştın sen iki gündür,' dedi. 'Bi doktora götürelim seni.'

Sesi kaygılı geliyordu. Kafamı kaldırdım.

'Bu daha bi şey mi?' dedim. 'Dün gece, en az yetmiş beş defa bayıldım bu şekilde.'

Tuvalet kâğıdını uzattı.

'Yok deve...' dedi.

'Yalanım varsa ekmeğe kör bakiim,' dedim, yüzümü kurularken. 'Sana öğleden sonra her şeyi anlatıcam, ondan sonra hep birlikte bayılıcaz artık.'

'İyi de dün gece, Murat'ın yaptığı majikal şov yüzünden bayıldığını söylememiş miydin?'

'Evet.'

'Şimdiki bayılmanın nesini anlatıcan o zaman? Bunun çocukla ne alakası var?'

Kâğıdı tortop edip yere attım.

'Sence ben, tahtaya kalkmamak için bayılmış numarası yapmış olabilir miyim?'

Düşünüyormuş gibi yaptı.

'Yok...' dedi. 'Çok salak bi görünüşün vardı... Milletin ortasında o kadar rezil olmayı göze alamazsın sen...'

'Hah işte... niye bayıldım biliyo musun?.. O yazıyı, daha önce de görmüştüm ben.'

'Hangi yazıyı?'

'Men pesend kartiy hon.'

'O ne be?'

'Salak... adamın tahtaya yazdığı o Urduca yazıyı diyorum.'

'Ne bileyim ben... ders mi dinliycem hiç işim yokmuş gibi?'

Dönüp, tuvalet kabinlerini kontrol ettim.

'Çişin mi geldi şimdi de?'

'Saçmalama... kimse var mı diye bakıyorum... söyliyeceklerimi kimsenin duymasını istemem çünkü...'

'Çok mu gizli?'

'Öyle sayılır... bi duyan olsa, adımız deliye çıkar harbiden... bak şimdi... iyi dinle... o dediğim yazıyı var ya, daha önce de görmüştüm ben... işte o yüzden bayıldım... veya şoka girdim... ne dersen de...'

'Nerde gördüydün?'

'İki ayrı yerde ve birer gece arayla gördüm... sadece bi tanesini bil şimdilik... öbürünü de evde anlatıcam... nerde gördüm biliyo musun?.. Sıkı dur... rüyamda gördüm rüyamda...'

'Ne?'

'Rüyamda gördüm diyorum... önceki gece... 'O' sınıfa giriyodu bi kuiz sırasında ve elime silme bu yazıyla doldurulmuş bi kâğıt tutuşturuyodu...'

Sustum. Cavidan'ın gözleri büyümüştü.

'Harbi mi söylüyosun?' dedi.

'Vallahi de harbi, billahi de harbi... kafayı yememe ramak kaldı Cavidan... bildiğin gibi değil... sen de tutturmuşun, herifi elinden kaçırma diye... ben kendimi elde tutmaya çalışıyorum, geçtim heriften...'

'Bi dakka şimdi... durumu bi toparlayalım... sen, Urduca mı ne haltsa, o yazıyı daha önce hiçbi yerde görmediğinden emin misin?'

Ters ters baktım.

'Biliyosun,' dedim. '...ben, ilk ve orta öğrenimimi Pakistan'da tamamladım. Bu nedenle, Urduca'yı ana dilim gibi bilirim... Cavidan, bana deli muamelesi yapma!.. Aklın varsa da Senemleşip, duruma mantıki açıklamalar getirmeye kalkma...

Sadece bana inan, yeter...'

'Kızma hemen... hani olur, bi filmde, bi altyazı filan geçer, insanın bilinçaltına yerleşir merleşir... ondan sonra da gün gelir..'

İttirip tuvaletten dışarı çıktım. Hızlı hızlı tırmanmaya başladım merdivenleri. Soluk soluğa yetişti peşimden.

'Sana da iki laf etmeye gelmiyo,' dedi. 'Ne bozuluyosun? Bizim bi fikrimiz olamaz mı yani?'

Hiç yüz vermeden yoluma devam ettim.

'Hani sana her şeyi anlatıcaktım ya..' dedim, suratına bakmadan.

'Hıı... evet...'

'Bok anlatırım artık... avuçlarını yala...'

Önüme atılıp yolumu kesti.

'Eğer anlatmazsan ölümü gör bak,' dedi.

Anlatmam lazımdı. Anlatmak istiyordum.

'Yorumunun salakça olduğunu kabul edip benden af dilersen, bi düşünürüz.'

'Tamam... kabul... çok salak bi yorumdu... özür dilerim.'

'Yorumun ne kabahati var? Salak olan sensin. Öyle söyle bakiim.'

'Ben salağım... benim yorumlarım hiçbi boka yaramaz... beni ciddiye almamak lazım. Senden tekrar tekrar özür diliyorum... bi daha ağzımı açarsam şerefsizim... oldu mu? Anlaştık mı?.. Anlatıcak mısın şimdi?'

Sırtını tapışladım.

'Afferim...' dedim. 'Saygıda kusur etme, ciğerimi ye.'

Neşelenip koluma girdi. Tarih Kürsüsü'nün önünden geçip beraberce sınıfın yolunu tuttuk.

'Ne zaman anlatıcaksın peki?'

'Yoo... sululuk yok... eve gidince anlatıcaz dedik, anlatıcaz... beni gargaraya getirmeye çalışma.'

'Tamam abi... ayıpsın..'

Ders bitmişti anlaşılan. Millet, B-8 koridoruna yayılmıştı sürü gibi. Bir mahcup oldum ki o kadar olur yani. Başımı önüme eğip yanlarından geçmeye çalıştım. Ne mümkün? Haldun bir yandan, Seyfi öbür yandan, kestiler yolumu.

'Nasıl oldun Selen?'

'İyi misin şimdi?'

'Eve git dinlen istersen... biz yoklamayı idare ederiz.'

Şenol başka bir yoldan, Suda bir diğer başka yoldan...

'Git git... ben sana notları ayarlarım...'

'Korkuttun bizi kız... N'oldu öyle?.. Kan şekerin mi düştü?'

Bariyerleri birer birer aşıp sınıfa, köşedeki yerimize kapağı atmayı başardık en sonunda. 'O' görünürlerde yoktu... Alacağı olsundu 'O'nun... Hem beni hayatta hiç düşmediğim kadar utanç verici bir duruma düşürüp hem de kaçmak var mıydı öyle?.. İnsan merak ederdi de biz dönene kadar beklerdi hiç olmazsa...

'Çekmiş gitmiş alçak,' dedim yerime otururken. '...görüyo musun şu yaptığını?'

'Deme çocuğa öyle ay...' dedi Cavidan. '...Prostat sorunu vardır belki de... her tenefüs, zor atıyo kendini helaya...'

'Başımıza müneccim mi kesildin? Ne biliyosun tuvalete gittiğini?'

'Amaan... banane senin sevgilinin ürogenital sisteminden...'

'Sevgilim falan değil 'O'... beni korkutan bir acaip adam yalnızca... hepsi o kadar.'

'Gene mi karar değiştirdin?'

'Karar vermemiştim ki değiştireyim.'

'Eee? Hani demin, sabah arabasına bindiğinde, ılgıt ılgıt bi şeyler oldu diyodun?'

'O dediğim, o an içinde bulunduğum durumu anlatmak içindi... esasen, 'O'na ne zaman baksam, bi şeyler oluyo bana, ama bunun aşkla falan ilgisi yok... varsa bile, benle bi alakası yok... böyle efsunlu, ne idüğü belirsiz bi adama aşık olunmaz, yalnızca şaşırılır veya hayret edilir... sirkte, beş parça kap kacağı tek elinde döndüren bi palyaçoya, beni hayran hayran bakarken görsen, 'sen bu ibişe aşık olmuşsun,' diyebilir misin?'

'Diyemem hakkaten... çok haklısın yani... ne anlatıcanı bilmiyorum ama hepsi de şu rüya işi gibiyse, sana acırım.'

'Ben de çok acıyorum bana... hele bi dinle, beğenmezsen hepsini iade edebilirsin...'

'Şimdiden beğenmeye başladım bile.'

'Hadi hadi... yağ çekmene gerek yok artık... affettik... rahatına bak... sigara migara iç.'

Çantasına tepetaklak daldı. Ben de sınıfta kimseye bakmak zorunda kalmayayım diye, klasörümdeki kâğıtları düzenliyormuşum gibi yaptım. Çok şükür, kadın hocamız geldi, millet toparlandı da kafamı kaldırabildim.

'Seninki gene gelmedi, görüyo musun?' dedi Cavidan.

Bir süre, ciddi ciddi, 'O'nun nerede olabileceğini tartıştık... Sonunda fikir birliğine vardık ki, 'O', dersin başlama saatini kaçırdığı için yeni bir hoca-öğrenci muharebesi başlatmamak amacıyla, kapının önünde, dersin bitmesini bekliyordur...

'Onurlu çocuk canım...' diyordu Cavidan. 'Hocaları tanımıyo tabii, hepsini Çalıkıran'la aynı kefeye koyuyo ister istemez... böyle ince şeyleri düşünüyo o... 'Girersem,' diyo, '...hoca gene ağır konuşur, gururum kırılır. En iyisi dışarda bekliyim,' halbuki biz olsak, kapıyı bile çalmadan, sanki dersin başladığından haberimiz yokmuş gibi dalarız sınıfa. Ondan sonra da iki saat yalakalık yaparız hocaya... özür üstüne özür dileriz... o yapmıyo işte... n'apıyo?.. Dışarda bekliyo... onurlu çocuk onurlu...'

Sözünü bitirmemişti ki, 'Onurlu Çocuk', kapıyı bile çalmadan, sanki dersin başladığından haberi yokmuş gibi daldı sınıfa. Özür üstüne özür diledi hocadan. Bir ben yemedim bu numarayı. Senarist kendisi olduğu halde, Cavidan bile yedi. Hoca zaten hep yerdi. 'Geç' işareti verdi ve 'O' da, sıraların arasından kıvrıla büküle geçip yanımdaki yerine oturdu. Hemen sataştım:

'Senin doğum günün ne zamandı Murat?'

'Neden sordun?'

'Doğru dürüst bi kol saati hediye edeyim diyorum... dersleri bi türlü tutturamıyosun da...'

'Merak etme,' dedi gülerek. 'Zaman, benim uzmanlık alanım!'

Gözleri, gözlerimin orta yerine saplanmıştı... Çekemedim kendiminkileri. Sarı ışığın kaynağına doğru yüzmeye başla-

dım. Halimden memnundum. Bol bol da oksijen vardı havada. Teslim oldum, olacaklara. Zaten olmasam da oldurulacaktım... bunu biliyordum...

'Çok güzel,' dedi. 'İşte böyle... Gel... Korkma benden...'

İyi, gelelim de, nereye yani?.. Hatırlatmasa, korkacağım falan yoktu... da, ne demek istiyordu şimdi bu?..

'Yanındayım ya zaten,' dedim. 'Nereye geleyim?'

Kolunu kaldırıp omzuma dolayıverdi... Apıştım...

'N'apıyosun ya?' dedim, otomatik bir refleksle. '...milletin ortasında?..'

Güldü yine. Sonra da uzanıp boştaki eliyle, boştaki elimi tuttu... İçim de eridi ama... Nasıl hoşuma gitti... Yine de ben, bendim... böyle hafifliklere gelemezdim...

'Çeksene Muraaat...' dedim. '...herkes bize bakıyo ama...'

Bir taraftan; 'Allahım... inşallah çekmez Yarabbim... inşallah çekmez...' diye dualar ediyordum, diğer taraftan da; 'Dua etme salak!' diye fırçalıyordum kendimi. 'Aklını okuyo herif... rezil oluyosun.'

Aklımı okuduğundan mı, Allah dualarımı kabul ettiğinden mi bilmem, çekmedi hiçbir uzvunu... kolu omzumda, eli elimde, daha da sıkı sararak, gözlerimin içine bakmaya devam etti... ya da omzum kolunda, elim elinde, ben 'O'nun gözlerinin içine bakmaya devam ettim... ne farkeder?..

Cavidan da tıpkı sınıfın diğer bireyleri gibi, bu çarpıcı manzara karşısında eşekten düşmüş karpuza dönmüştü. Sınıfın diğer bireylerinden farklı olarak, aramıza doğru sünüp bulaştı:

'Sizi karı koca ilan ediyorum çocuklar. Allah ayırmasın. Tenefüste unutturmayın da vaftiz edeyim. Yalnız, yanımda sadece Murat'a yetecek kadar kutsal su kalmış... Selen'in de suratına tükürürüm artık.'

Boştaki elimle, Cavidan'ın burnunu makasa alıp gözlerine yaş hücum edinceye kadar sıkıştırdım. Sonra da, 'O'na yeniden naz yaptım:

'Valla bu bizi rezil edicek Murat... bırak istersen artık...'

Gözlerimin en içine baktı.

'Gerçekten bırakmamı istiyor musun?'

Naz yapıyorduk herhalde... Bilmiyor muydu sanki?.. Keyfimizin içine etmenin ne alemi vardı?.. Ne diyecektim ben şimdi?.. 'Hayır efendim! Ne münasebet! Beni sarım sarım sarmalayıp mıncık mıncık etmeni arzu ediyorum,' mu diyecektim?.. Diyemezdim tabii... Bu gerçeği söylemek, yalanı saptırmak olurdu... Oysa, benim hayatım yalandı... Kıvırıp cevap hakkını 'O'na devretmem, daha akıllıca olacaktı.

'Her şeyi biliyosun ya...' dedim. 'Bunu da bil.'

Üstüme gelmeyi tercih etti.

'Senin bildiğin her şeyi bilirim... bu doğru... ama bilmediğini bilemem,' dedi.

Bilmiyor muydum yani? 'O'nun bana meydan aşığı muamelesi çekmesi hoşuma gitmiyor muydu?.. Hoşuma gittiğini bildiğim bilgim, yanlış bir bilgi miydi?.. Yoksa hoşuma gidip gitmediğini mi bilmiyordum?.. Peki, ne bok biliyordum ben?.. Çok bozuldum kendime! Ama 'O'na daha da çok bozuldum... İçin için haykırdığım her şeyi görüp duyduğu halde, niye illa ki dışın dışın da haykırmamı isteyip duruyordu?.. Niye yani?

İnsaf aradım gözlerinde... Ruhumda gördüğüyle yetinebileceğine, ayriyeten, bir de söylememe hiç gerek olmadığına, hiç çekinmeden, gereğini yapabileceğine dair telepatik dilekçeler yolladım kendi gözlerimle... Kabul etmedi... Ben de bu derece hoppa olmayı kabul edemezdim artık... Hiç istemediğim halde:

'Çek elini o zaman...' dedim... '...madem bilmiyosun...'

Anında çekti. Peşinden de omzumda unutması için Allah'a yalvardığım kolunu çözdü. Hoca dahil, yirmi sekiz kişilik sınıf mevcudu içinde, tek başıma, yapayalnız kalıverdim... Gözleri bile benim değildi artık... tahtaya bakıyordu... Öksüz kalan elimle, kapalı klasörümün üstünde darbuka çalmaya başladım... Birdenbire uzanıp elimi tuttu tekrar... 'Hah!' diye bağırdım içimden. '...sonunda, dilimden umudu kesti, ruhumla yetinmeye karar verdi. Hiç bırakmayacak artık.' Yanılmışım... meğer, elimin altında darbuka fonksiyonu gören klasörümü almaya çalışıyormuş eşşoğlueşşek!.. Nasıl fena oldum!.. Nefret dolu bakışlarla izlemeye başladım hareketlerini... Klasörümü, önce kendi yazı platformunun üzerine koydu. Yine göremediğim bir yerlerin-

den, acaip şık bir kalem çıkardı. Boş bir sayfa açtı. Hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladı. Bitirince de yeniden kapatıp az önce, piç gibi ortada bıraktığı elimi kaldırdı, klasörü ritm saz olmaya uygun haliyle benim platformumun üzerine koydu, elimi de hiçbir kıymeti yokmuş gibi, onun üstüne yerleştirdi.

Güleyim mi, ağlayayım mı bilemedim. Ya 'O'nu da Haldunlaştırmıştım sonunda, ki diliyle söylemeye cesaret edemediği sözleri, kâğıda dökecek hale gelmişti, ya da beni taklit etmeye başlamıştı... Ben nasıl, dışa vuramadığım hoşlukları, ruhumdaki mektup kâğıtlarına döşenip, zarfı açma işini 'O'na bırakıyor idiysem, 'O' da, aynı ben gibi davranıp mektubunu döşeniyor, zarfı, yani klasörü açma işini de bana havale ediyordu... Bu davranışıyla, ne demek istiyordu bana?.. 'İstesem, senin bu klasörü açabileceğin kadar rahat, ruhunu açabilirim, ama ruh senin... onu sen aç,' mı demek istiyordu?.. Ne yazmıştı acaba?.. Acaip merak ediyordum... Ama açmayacaktım... asla açmayacaktım... önce 'O' beni açsındı, sonra düşünürdüm klasörü açıp açmayacağımı... madem, ruhum 'O'nun olduğu halde açmıyordu, hadi bakalım, klasör de benimdi o zaman...

'Okumayacak mısın?'

'Ha?'

'Okumayacak mısın?'

'Hayır... Ne yazdığını kendin söyle... senin dilin yok mu?'

'Bunu bana mı soruyorsun, kendine mi?'

Yok anam... bu herifle aşık atamazdım ben... her hamlede, başka bir çeşit mat ediyordu şahımı... Ortamı sulandırmaktan başka çarem yoktu.

'Bu sefer de Çince mi yazdın?' dedim aldırış etmez bir edayla... 'Nasılsa ilk rüyamda görürüm bunu da...'

'Bunu Türkçe yazdım.'

'Öbürü niye Urduca'ydı madem?'

'O, bir ipucuydu.'

'Neyin ipucu?'

'Zamanı gelince göreceğin finalin.'

Ürperdim.

'Peki...' dedim. '...az önce bayılmasaydım, deşifre edecektim

nasılsa... ne manaya geliyodu o cümle?'

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

'Okula kaydolduğun ilk yıl...' dedi. '...Haldun, defterindeki boş sayfalara ne yazıyordu?'

Benim için yorucu bir hal almasına rağmen, bir defa daha ürperdim.

'O kadar eskiyi de mi biliyosun?'

'Ne yazıyordu?'

'Sen bil...'

'I LOVE YOU.'

'Evet...' dedim ve bir kez daha ürpermeye gerek duymadım artık. 'Hem pes, hem de I LOVE YOU... Men pesend kartiy hon, o anlama mı geliyo?'

Kafasını 'evet' anlamında usulca eğip elimi tuttu.

'Tekrar söyler misin?' diye sordu.

Söyledim:

'I LOVE YOU, MEN PESEND KARTİY HON'

'Bunu bana mı söylüyorsun?' dedi, gözümün içine bakarak.

Haldun'un, defterime, 'O'nun da, rüyamda sınav kâğıdıma yazdığı şeyi 'O'na söylüyordum tabii, ama 'O' bunu sormuyordu. 'O', sonunda dilimin çözülüp çözülmediğini soruyordu. Çözülmemişti gayet tabii... öte yandan, 'Sana söylemiyorum,' dediğim takdirde, adım gibi biliyordum ki, elim gene öksüz kalacaktı... Hiç konuşmasaydık daha iyi olmaz mıydı?

'Olmaz.'

'Ha?'

'Konuşmalıyız... Mutlaka konuşmalıyız.'

Elini sımsıkı tuttum.

'Sonra...' diye yalvardım. 'Sonra... lütfen...'

Ders bitene kadar, öylece, el ele oturduk. Çok mutluydum. Cavidan sırnaşmasa, daha mutlu olacaktım.

'Tanıdık bi kuyumcu var And Çarşısı'nda... Oraya gidelim mi yüzükler için?'

Bütün millet, tepemde dikilmiş, bana bakıyordu sanki. Elimi kurtarmaya çalıştım. Bırakmadı sahibim... İyi de oldu...

'Bana bak...' diye çıkıştım Cavidan'a. '...o kopasıca çeneni bi

daha açacak olursan, öğleden sonra havanı alırsın... tek kelime anlatmam... ona göre...'

Sırıtarak elimizi tapışladı.

'Tamam tamam... bu mutluluk karşısında sonsuza kadar susuyorum... söz...'

'O'na döndüm.

'Nasılsa biliyosundur,' dedim. 'Öğleden sonra Cavidan'la bize gidicez... dün akşam olanları anlatıcam... belki o bi akıl verir diye düşündüydüm... kızdın mı?'

Acıtmadan sıktı elimi.

'Anlatmalısın zaten,' dedi. '...Bu, seni rahatlatır.'

Rahatladım biraz. Yapacağını ben yalnız başımayken yapmadığı gibi yaptıklarının reklamını yapmama da izin veriyordu. El ele tutuştuğumuz kimi geriyor kimi germiyor anlamak için kafamı kaldırıp kürsünün oralara baktım. Şenay, avurtları çökmüş yüzü ve kan bürümüş gözleriyle bizden tarafa bakıyordu. Sırıta sırıta yaklaşmaya başladı. Korktum.

'Aaa!' diye bağırdım, 'O'na doğru sokularak. 'Şenay'a bakın... bi tuhaflık var kızda!'

'Hakkaten,' dedi Cavidan. 'Niye deli gibi sırıtıyo o?.. Üstümüze geliyo kız..'

Şenay, iyice yaklaşmıştı artık. Aramızda iki sıra kalmıştı. Durup, seslendi bana:

'Seleen... ben onu oyalarım... sen kaç...'

Kızcağız, kafayı yemişti galiba.

'Sakin ol Şenaycım...' dedim. 'N'oluyo sana? Niye kaçayım?'

'Kaç Selen... ben onu oyalarım...'

Koridora çıkanların çoğu geri dönmüştü. Gözle görülmeyen bir emniyet şeridinin gerisinden, Şenay'ın aklına ulaşmaya çalışıyorlardı:

'Şenaay... hadi gel bahçeye çıkalım biraz..'

'Gel Şenay... Selen'in bi şeyi yok... gel hadi...'

Bundan sonra olacakları biliyordum. Yüzüme, karşı koyamayacağım bir şiddetle yayılmaya başlayan tebessümü gizlemeye çalıştım... Gizleyemeyeceğimi anlayınca da deli gibi gülmeye başladım. Aynı anda da, Şenay; 'ÇALIKUŞU-ÇALIKUŞU'

diye bir acaip türkü tutturup oynamaya başladı... Kimse, neden güldüğümü bilmiyordu... Kahkahalarımın izin verdiği ölçüde, anlayış bekleyerek, önce Cavidan'a, sonra Parla'ya, sonra Top Aşkın'a filan baktım... Hepsi ağlıyordu... bense, aynen iki gece önceki rüyamda yaptığım gibi tempo tutuyordum:

'Oh ooh... altmış yetmiiş...'

Sonrası malum...

* * *

Lavabodan, Cavidan'la birlikte çıktık. Soru sormaya korkuyordu. Benim de Şenay gibi kafayı yediğimi düşünüyordu büyük ihtimalle. Ben sordum o yüzden:

'Şenay'ı götürdüler mi?'

'Bilmiyorum... Ben seni tuvalete getirmek için ayrıldım sınıftan... ama götürmüşlerdir heralde... koluna girdilerdi biz çıkarken...'

'Ben gözü açık mı bayıldım peki?'

'Hıı... altmış yetmiş diye el çırpa çırpa geldin buraya kadar.'

'Yapma bee... rezil olduk iyice ha...'

'Takma kafana... bi açıklaması vardır elbet...'

'Var tabii... hepsini anlatıcam sana...'

'Hemen eve gidelim de anlat o zaman.'

'O nerde?'

'Murat mı?.. Aşağıda, otoparkta bekliyo... eve atıcak bizi...'

'Hadi o zaman.'

* * *

Öyle yapmam gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldım ve yol boyunca ne ben tek kelime ettim, ne de Cavidan'ın konuşmasına izin verdim. 'O' da bizi, göz açıp kapayıncaya kadar atıverdi bizim eve... Telefon edip Körfez'den poğaça moğaça getirttik. Cavidan'ı karşıma oturttum. Rüyalarımdan şarap şişesine, fihristimden telefon gösterisine, Men pesend kartiy hon'dan, bunun I Love You anlamına geldiğini nasıl öğrendiğime, Şenay'ın yürek parçalayan delirişi sırasında neden içler acısı bir sapıklıkla alkış tuttuğumdan, Senem'in cin peri masallarına kadar,

her şeyi bir tamam anlattım. Üstelik, Senem'e yaptığım gibi konuşma yasağı da uygulamadım. Kızın çığlık çığlığa müdahalelerine bile hoşgörü gösterdim. Zaman zaman Senemleşip karşı mantık yürütmeye kalktıysa da bir sonraki maceramın, bütün mantığını çürüttüğünü gördükçe, ağır ağır pes etmeye, aynen benim gibi, neyi kabul ettiğini anlamadığı halde, her şeyi kabul etmeye başladı. En sonunda da anlattıklarıma inanmadığı takdirde Senem'e sorabileceğine dair teminatımı dahi almaya gerek görmedi.

'İkna oldum,' dedi. 'Çok manyak şeyler oluyo... kabul ediyorum...'

'Peki, benden ne istiyo sence?'

'Kendisine sormak lazım... korktuğum ne biliyo musun?.. Bütün rüyaların çıkıyo ya... ya seni sahiden de alıp götürürse?'

'Yok... götüremez...'

'Ne biliyosun?'

'Bilmiyorum... olayların gelişimi öyle gösteriyo... ben 'O'nu sevdiğimi, istediğimi söylemediğim müddetçe harekete geçemiyo...'

'Sevmiyo musun peki?'

'Katiyyen!'

'Sınıftaki haliniz neydi o zaman?.. Dudak dudağa yanak yanağa?'

'Abartsaydın artık... sadece el ele tutuştuk bi kere... o da 'O'nun zoruyla oldu zaten... ben hiç istemedim harbiden...'

'Külahıma anlat sen onu... demin yalana yalana 'Ne biçim hoşuma gitti,' demiyo muydun?'

'Diyodum ama şimdi düşününce, niye öyle hissettiğimi gayet iyi anlıyabiliyorum. Ben o anda, dün övcelediği odundan farksızdım anlıyo musun?.. Beni, istediği zaman, istediği kıvama getirebileceğini ispatlamaya çalışıyodu... bence bi tek, şeyime dokunamıyo şimdilik.'

'Neyine?'

'Gönlüme tabii... okuyo, görüyo, duyuyo ama şekil veremiyo... eğer şekil verebilseydi, 'İlle de sen şekil ver,' diye tutturmazdı... ne diyosun?'

'Hem katılıyorum, hem de katılmıyorum... sınıftayken, bütün prensiplerini çiğnemeni sağlayabilecek bi heykeltraş, yani gönlünü istediği gibi yontan bi adam var karşında... sonra dün gece, telefonun öbür ucundaki adam çıkıyo ortaya... yalvarıyo sana... 'N'olursun,' diyo, 'içinden geçeni herkese ve de bana söyle...'

'Haklısın valla... bayağı çalışıyomuş kafan... n'apıcaz şimdi?'

'Telefon edip sorguya çekicez... başka ne yapabiliriz?.. Kendi kendimize konuşa konuşa kafayı yiyip Karum İş Merkezi'nde Şenay gibi halk dansları gösterisi yapmak istemiyosak tabii...'

'İyi de ne diyeceği şimdiden belli... 'Selen bana içinden geçeni söylemeden, ağzımdan tek kelime alamazsınız,' diycek...'

'Orası belli olmaz... sen hele şu klasörünü bir getir bakalım... ne yazmış görelim... belki bir bir itiraf etmiştir...'

'Hakkaten kız... dur şuraya koyduydum...'

Telefon sehpasının üzerine bıraktığım klasörü alıp Cavidan'ın yanına döndüm. Yirmi parmakla dalıp kolayca bulduk aradığımız yeri. Umduğum gibi, Urduca ilanı aşk filan çıkmadı karşımıza. Çok kısa, emir gibi bir mesaj vardı yalnızca:

'Akşam sekizde tanışacağız. Beni bekleyin.'

Önce Cavidan'la birbirimize baktık, sonra da itişe kakışa telefonun başına koştuk. Ezberlemiş numarayı zilli. Hemen tuşladı. Kulaklarımızı birlikte yapıştırdık alıcıya. Üçüncü çalıştan sonra açtı:

'Merhaba arkadaşlar... nasılsınız?'

Hazırlıklı olduğum halde sarsıldım. Cavidan, çok daha fazla sarsıldı tabii. Saçlarını kökünden yakalayarak, ahizeyi atıp kaçmasına engel oldum.

'Niye aradığımızı biliyosun,' dedim.

'Evet,' dedi. 'Benimle şimdi tanışmak istiyorsunuz.'

'Memnun oldum,' dedim. 'Benim adım Selen... bi insan türüyüm... pek benzemiyo ama sanırım yanımdaki de öyle... bi de sizi tanısak?'

'Hayhay.'

Cavidan'la aynı anda bağırdık:

'Harbi mi?'

'Eğer, bu akşam, beni davet ederseniz, tanışırız.'

Bozulmuştum ama umutlanmıştım da.

'Şartından vaz mı geçtin yani?' dedim.

'Şimdilik, beni istemediğini biliyorum,' dedi. 'Baştan beri de biliyordum. Doğrusu, çok az kimse ister beni.'

'Niye ısrar ettin o zaman?'

'Seni hazırlamak için.'

Bir bok anladığım yoktu... ne demeye çalışıyordu bu?.. Niye tir tir titriyordum ben?

'Neye hazırlamak için?' diye sordum.

'Finale!'

'Ne finali? Neyin finali?'

'Sabret... Akşam öğreneceksin.'

'Ya seni davet etmezsem?'

'Edeceksin! Mecbursun?'

Şaka yapıyordu herhalde.

'Ben çok ciddiyim bak...' dedim. 'Daha babamgile soramadım. Belki onlar kabul etmezler.'

'Ben, yine de geleceğim.'

Yok yok... şaka yapmıyordu bu... Ciddi bir şekilde, metazori yapıyordu. Bir şeyler sorması için, Cavidan'a kaş göz ettim. Fırsat kolluyormuş. Hemen sordu:

'Şenay'a olanlarla bi ilgin var mı Murat?'

'Evet.'

'N'aptın kıza?.. Oksijen komasına sokarak, beyin hücrelerini mi öldürdün?'

'Hayır... o da hepiniz gibi benim varlığımı hissetti ve tepki gösterdi... yakında normale dönecek... Çalıkıran'ı hatırlayın...'

Dayanamadım. Can alıcı soruyu sordum:

'Ne varmış senin varlığında?.. Neyini hissetti de kafayı yedi?.. Madem, biz de hissediyosak, niye kafayı yemiyoruz?'

'Herkesin tepkisi farklı olur bana... yakın çevrende, değişiveren insanları düşün!'

'Hepsi, senin yüzünden mi yani?'

'Akşam, kesinlikle ikna olacaksın. Bekle...'

'Metazori geliyosun ha?'

'Elimde değil... Gelmek zorundayım.'

İlk defa ürpermediğimi, terlediğimi farkettim. Konuşacak durumda değildim. Benim yerime Cavidan konuştu:

'Akşam ben de gelicem... ona göre...' dedi. 'Benim soracağım soruları da cevaplıycaksın, tamam mı?'

'Hayır. Sen gelmeyeceksin.'

Cavidan'ın dudağını büzüp ağzından çıkmak üzere olan küfürü geri gönderdim.

'Sen ne karışıyosun bizim misafirimize?' dedim. 'Hadi ben davet edersem?'

'Etmene engel olurum.'

Biliyordum. Olurdu kesinlikle. 'O'nunla uğraşılmazdı. Bütün gösterilerini, bana veya bize, bunu kabul ettirebilmek için yapmıştı... Telefonu indirdim aşağıya.

'Biliyosun Cavidan...' dedim. 'Babamgil, eve bi erkek arkadaşımızı davet ettiğimizde, başka misafir istemiyolar... hem o bakımdan sıkıntı çıkar, hem de karşımızdaki sıkıntı, gereken sıkıntıyı çıkarmak için bizzat çaba harcar... gözünü seveyim... idare et... inatlaşma şunla da neyin nesiymiş öğrenelim... hepsini anlatırım nasılsa... ha?.. Ne diyosun?'

Ters ters bakıp odaya doğru yürümeye başladı.

'Yavşayacağın baştan belliydi zaten,' dedi. 'Ne halin varsa gör... karışmıyorum... bundan sonra da evine geleni...'

Hemen ağzıma dayadım ahizeyi.

'Küstürdük Cavidan'ı senin yüzünden,' dedim. 'Beğendin mi yaptığını?'

'Zamanı gelince, o da tanıyacak beni. Bırak gitsin.'

'Niye gidiyomuş?'

'Gidecek.'

Hakikaten de gidiyordu Cavidan. Toparlanmış, klasörünü koltuğunun altına sıkıştırmış, çantasını da omzuna asmış, arkamdaki sokak kapısını açıyordu.

'Dur kız,' dedim. 'Nereye?'

'Ebene sor... o iyi bilir... pis dönek!.. İğrenç mahluk...'

Telefonu elimden attım ama yetişemedim. Kapıyı gürültüyle çarpıp çıktı. Peşinden koşacaktım. Hava ağırlaştı birden. Korkuyla sarıldım telefona.

'Tamam gitti,' dedim. 'Yapma şu işi.'

'Akşam görüşürüz.'

'Bi dakka... ya babam kabul etmezse?'

'Hoşçakal.'

Telefonun başında kalakaldım. Birkaç dakika, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonra, anneme telefon ettim.

'Anne... akşama bi misafirimiz var... ne diyosun?'

'Senem?.. Sen misin canım?'

'Hayır anne... ben Selen... canın olmayan kızın...'

'Ah yavrum... darılma hemen... sesiniz o kadar benziyor ki...'

'Biliyorum... ne diyosun şu misafir işine?'

'Kim?.. Tankut mu?'

'Hayır... 'O'...hani, sabah bahsi geçmişti ya...'

'Aaa... tamam... sevinirim... ben de merak ettim aklını karıştıran delikanlıyı... gelsin gelsin... kaçta gelicek?'

'Sekizde.'

'Tamam canım... uygun.'

'Var mı bi diyceğin?'

'Öpüyorum canım. Görüşmek üzere.'

'Olur.'

Kapatıp Senem'i de aradım. Sevinçten deliye döndü. 'Ay meraktan çıldırıyorum, ne güzel akıl etmişsin..' filan derken, suratına kapattım. Aklım Cavidan'daydı. Çok ayıp olmuştu kıza... Biraz daha bekleyip eve ulaşmasına yetecek kadar bir zaman sonra, aramaya karar verdim. Saate baktım. İkiye geliyordu. Babamın yanına gitmek için çok erkendi henüz. Oturma odasına geçtim. Müzik setini kurcalarken, kapı çalındı. Cavidan'ın geri döndüğünü düşünerek, sevinçle kapıya koştum.

'Kimoo?' diye bağırdım gıcıklığına.

'Benim canım,' dedi Tankut.

Buz kesmiş ellerimle açtım kapıyı. Bebeğim, boynunu kurbanlık koyun gibi bükmüş, upuzun saplı bir Baccara goncası uzatıyordu bana. Kendisi, o goncadan bile güzeldi belki.

'Tankuut...' dedim. 'Ne işin var senin burda?'

'Çok özledim... kızacağını bile bile, dayanamadım, çıktım geldim... girebilir miyim?'

Ağzımı Japon balığı gibi, açıp açıp kapatmaya başladım... Bu çocuk, bu kadar güzel miydi Yarabbim?.. Bir insan, bu kadar enfes olabilir miydi?.. Bu enfeslikte bir insan, benden başkasının olabilir miydi?.. Ben miydim, iki gündür; 'Tankut da kim oluyor? Bırakıveririm kapının önüne!' diye vayır vayır öten?.. Ben, bundan vazgeçecek kadar salak olabilir miydim? Sezmiş de mi gelmişti ne?.. Nasıl da süzülüyordu; 'Şu güzelliğime, şu el değmemişliğime, şu masumiyetime, şu sana aitliğime bak da karar ver. Benden vazgeçebileceğinden emin misin?' der gibi... Emin olabilir miydim?.. Hiç olmuş muydum?.. Niye gelmişti sanki?.. Niye?.. Üstelik de izinsiz mizinsiz... fırçalamaz mıydım şimdi ben bunu?.. Nah fırçalardım... elimi sürmeye bile kıyamazdım... kızamazdım ona... kıramazdım...

'Girebilir miyim?'

'Ha?'

'Çok kızdın di mi?'

'Ah hayır canım... ne iyi ettin... girsene.'

'İyi mi ettim gerçekten? Memnun oldun mu?'

Kenara çekilip yolu açtım.

'Gülümü de getirmişsin ki...' dedim. 'Memnun olmam mı hiç?'

Odada kıvrandı biraz. Benden izin almadan oturmayacak ya... İtip az önce Cavidan'ın otura otura ısıttığı yere devirdim.

'Sana kola getireyim,' dedim.

'Hayır canım... lütfen... içmek istemiyorum...'

Ellerimi belime dayayıp gözlerimi kocaman kocaman açtım.

'Bana itiraz mı ediyosun yani?'

Hemen teslim oldu.

'Peki... içeyim, tamam.'

İnsanın böyle bir sevgilisi olması, ne bulunmaz bir devletti. Ne bir itiraz, ne bir yan bakış, ne bir üstünlük kurma girişimi, ne kafasına göre konuşma, ne de kafasına göre sus olma gıcıklığı... Sevgili denilen şey, 'ne istersen o olan şey' değil miydi esasen? Ve Tankut, ben ne istersem o olan değil miydi?.. O halde, Tankut sevgilim mi oluyordu?..

Bıraktım kola getirmeyi falan, çocuğa hayran hayran baka-

rak karşısına oturdum. Sevinç içindeydim. Allah, fakiri sevindireceği zaman, önce eşşeğini kaybettirir, sonra da buldururmuş ya... öyle bir sevinç... Bir cesaret, yanına gidip göğsüne başımı yaslamak istiyordum... o da 'O'nun yaptığı gibi, kolunu omzuma atardı ne güzel... de, nerdeydi bende o cesaret?.. Hele hele onda nerdeydi?.. Ellemesem, gidinceye kadar öylece oturup, mahcup mahcup, gözlerini kaçırmaya devam ederdi... ama ellemek istiyordum... yanına hoplayıp kendimi küçük de düşüremezdim... ne yapacaktım o halde?.. Emredecektim tabii... ikimiz de öylesinden anlardık...

Elimi, yanımdaki mindere vurup,

'Gel bakiim buraya,' dedim.

Titreye titreye, eli ayağına dolaşa dolaşa geldi, yancağızıma oturuverdi. Ondan sonra da uslu çocuklar gibi, ellerini dizlerinin üstüne koyup dondu kaldı. Omzundan tutup çekerek, geriye yaslanmasını sağladım. Bakamıyordu bana. Sadece itaat ediyordu.

Yan gözle inceledim şöyle profilden... Ne kadar da şefkate muhtaç bir hali vardı... Nasıl düşünebilmiştim onu anasının kucağına göndermeyi?.. O kadar gaddar olup, 'Git. Seni sevmiyorum,' diyebilir miydim?.. Ağlardı be... hüngür hüngür ağlardı hem de...

'O'nun, sınıfta bana yaptığı gibi, sağ kolumu usul usul arkasından dolayıp omuz başını avuçlayıverdim. İffetine el uzatılmış kutsal bakire gibi ürperdi, ürktü... Kalbi, omuzunda atmaya başladı... Hâlâ bakamıyordu... Alışkın değildi çocuk, ne yapsın?..

Kuvvetle kendime doğru çektim... Kaskatı devrildi göğsüme, sonra yumuşayıp kafasını bıraktı... Bağrımdaydı işte... Ona, istediğim her şeyi yapabilirdim... İşe, sol elimi uzatıp sol elini tutarak başladım... titreyen sol elini... Bu sefer de ben ürktüm kendimden... Ne yapıyordum ben böyle?.. Veda mı ediyordum, hoşgeldin karşılaması mı yapıyordum? Yoksa azıyor muydum?.. Hazır, kendi yüreğime bu kadar yaklaşmışken, içeride ne olduğuna bir baksa mıydım acaba?..

Elini bırakıp çenesini tuttum. Sineme vurduğu o güzel başı-

nı kaldırmak, gözlerimi gözlerinin yeşil derinliklerine daldırmak, sonra da Allah izin verirse, kiraz dudaklarına saldırmak istiyordum... Çevirdim küçük suratı kendime... Uzun kirpikleri, utangaç utangaç aralandı... Ardarda, iki tane cam göbeği yeşili şimşek çaktı gözlerimin içine... Kiraz dudaklar titremeye başladı... Ya da benim içim titrediğinden, bana öyle geldi... Yok yok... titriyordu harbiden... hani, hiçbir art niyet gözetmeden öpseydim şöyle bir kere...

Zaptedilmez bir hale geliyordum ağır ağır... Isınma turlarım bitmişti... Her an, müsabakaya başlayabilirdim... Kendime hakim olabilmek için gözlerimi sımsıkı yumup 'O'nu düşünmeye çalıştım... Tıpkı, 'O'nun yanındayken, Tankut'u düşünmeye çalıştığım gibi ama beceremedim... Suratını hatırlayamadım bile... Sadece sarı bir şeyler... hepsi o... Ne için feragat edecektim burnumun dibindeki taş bebekten?.. Suratı bana hâlâ meçhul bir acaip yaratık için mi?.. Sahi... sekiz senedir aklıma gelmeyen bu feragat işi, niye 'O' geldikten sonra aklıma gelmeye başlamıştı?.. Çünkü 'O' öyle istemişti... benim zerre kadar kabahatim yoktu... her şey, 'O'nun başının altından çıkmıştı... Ben de her fani gibi, 'O'nun varlığına tepki göstermiştim bir nevi...

Düşünmek iyi gelmiyordu... açtım gözlerimi... kiraz dudaklar, bayağı yaklaşmıştı... Esasen, kafamın duruş açısına bakılacak olursa, ben kiraz dudaklara yaklaşmıştım... Bu da mühim değildi... İnsan, gözü kapalıyken, ne yaptığını bilemiyordu harbiden...

Gözümü tekrar kapatıp ne yaptığımı bilmeden, biraz daha yaklaştım... Kümük burnum, Tankutumun, benim olan, bana ait olan, asil burnuna değiverdi... Bir miktar voltaj yayıldı vücuduma... Burun da et, dudak da... o ona değdikten sonra, o da ona değemez miydi sanki?.. Ne olurdu ki değseydi?.. Dünya mı yıkılırdı? Kıyamet mi kopardı?.. İçimden, bir ses yükseldi: 'Men pesend kartiy hon... men pesend kartiy hon...'

Öpüverdim... Bu öyle ani oldu ki, ikimiz de beklemediğimiz için aralık duran dudaklarımızı kapamaya fırsat bulamadık... Ön dişlerimiz, 'çaat' diye tokuştu... Kanal tedavisi yaptırıyormuş gibi oldum... 'Bu boşa gitti,' dedim içimden... hiç vakit

kaybetmeden tekrar yumuldum... bu kez başardık... dişlerimizden önce, dudaklarımız buluştu. Tükenmez kalemlerimle, kirazların etrafına kalınca bir daire çizdim... Öpüştük yani... uzun uzun öpüştük...

İyi kıvırıyordum Allah için... şu yaşında ilk tecrübesini yaşayan biri olarak, hiç de fena sayılmazdım... Sinema kültürü işte... Yine de Tankut alçağı, benden çok daha tecrübeliye benziyordu... Tabii, benden daha çok sinemaya gitmiş de olabilirdi, ama bu zayıf bir ihtimaldi... Benim bildiğim Tankut, beraber olmadığımız zamanlarda, her an arayabileceğimi umarak, boş vakitlerini, telefon başında geçirirdi çünkü... Böyle asortik öpüşme varyasyonlarını nerde etüt etmişti o zaman?.. Yoksa, 'babamın şantiyelerinde staja gidiyorum,' ayaklarıyla, Romanya'ya, Belarus'a falan gittiğinde, boynuzlama stajlarını da mı tamamlamıştı?.. Hain... Sadakatsiz kahpe... Karının orospusundan korkmayacaksın zaten erkeğin orospusundan korkacaksın...

Çılgın bir öfkeyle, benim Rus kızları gibi olmadığımı kanıtlamak için daha bir ihtiraslı yumuldum dudaklarına... Somurdum, dişlerimin arasında incittim, suyunu çıkardım... Baktım, ellerim de rahat durmuyor, belden aşağı vurmamak için kafa derisine geçirdim parmaklarımı... Saçlarına asılmasam, kimbilir nerelerine asılacaktım?.. Gözüm dönmüş bir kere... O yavrum da, öylesinden hoşlandığımı sanıp benim saçlarıma dolamasın mı parmaklarını?.. Kahkahalarımı zor bastırdım... Birbirinin boynunu kırmaya çalışan pankreasçılar gibi, karşılıklı boyunduruklaşarak, bir süre daha öpüştük...

Bademciklerim sızlamaya başlamıştı artık... Dudağımı, lavabo pompası gibi, 'plöp' diye çekip geriye yaslandım. O da beni taklit etti... Yan yana, ayaklarını da halıya uzatmış, geriye yaslı iki tip... Bir orgazm sigaramız eksikti yani... bir de orgazmımız tabii...

Lider ben olduğum için sessizliği önce ben bozdum:

'Bunu yaptığıma inanamıyorum.'

'Ben de...'

Çocuğa tecavüz etmişim gibi hissediyordum kendimi... Suratına bakamıyordum... Lambır lumbur kalkıp koşarak uzak-

laşmak istiyordum oradan... Bir bahane bulamayınca, konukseverliğe sığındım:

'Buzlu bi kola iyi gider di mi şimdi?.. İçeriz beraber...'

'İçeriz... dur ben de sana yardım edeyim...'

Yalnız kalmam lazımdı.

'Otur oturduğun yerde,' dedim sertçe. Sonra yumuşayıp devam ettim: 'Ben hallederim. Sen keyfine bak canım.'

Nereye gittiğimi görmesin diye odanın kapısını kapatarak çıkıp dosdoğru banyoya koştum. Yanaklarıma ve çeneme sıvanan salyaları, bol suyla temizleyip duruladım. Aynada, uzun uzun baktım gözlerimin içine... 'Adi kadın!' diyerek, aksimin suratına tükürdüm... o da bana tükürdü ama değdiremedi...

Mutfağa geçtim. Belki kendiliğinden kaçıp gider diye elimden geldiğince ağırdan aldım kola hazırlama işini... Ama yok... Ne mümkün?.. Benden izin almadan bir yere kıpırdayabilir miydi sünepe?..

Böyle de erkek mi olurdu canım?.. Erkek dediğin, 'öyle' olurdu... 'O'nun gibi olurdu yani... Yetki ve selahiyetlerini sonuna kadar kullanırdı... Eline düşmüşüz, kızana gelmiş sokak köpeği gibi kuyruğumuzu kaldırmışız... yap gereğini işte... salak!..

Kolasını götürüp eline tutuşturdum. Kendiminkini de süs olsun diye sehpanın üzerine bıraktım. Güzelliğini görünce yumuşamıştım yeniden. Bir kez daha yoldan çıkmamak için geçip karşısına oturdum... Hiçbir şey değişmedi... Her an hızla savrulup yoldan çıkabilirdim... Sapık bir röntgenci, açık bir yatak odası penceresi görür de geçip gidebilir miydi?.. Oğlana sevgiyle, yok yok, tutkuyla, arzuyla, ihtirasla bakmaya başladım... Elimde değildi, ne yapayım?.. Bıyıklarım olsa, onları da burardım... Bu gidişe bir dur demek lazımdı... yoksa çok fena olacaktı... Aklıma babam geldi...

'Saatin kaç?' dedim.

Baktı Rolex'ine.

'Üçü beş geçiyor canım,' dedi. 'Bir yere mi gidecektin?'

'Hıı... dediydim ya sabah... babamla buluşucaktık... okul çıkışında Cavidan askıntı olunca, savuşturamadım... Sen gelmeden bikaç dakka önce çıktı o da... Kusura bakmazsan...'

'Olur mu canım?.. Hadi hazırlan da bırakayım seni arabayla... bekletme Akil Amca'yı...'

Bu çocuğu seviyor muydum yoksa?.. Anlayışsa anlayış, güzellikse güzellik, ihtimamsa ihtimam, nezaketse nezaket... arabaysa araba, paraysa para... nesi eksikti 'O'ndan?.. 'O'nun bir Rolex'i bile yoktu üstelik... Hep geç geliyordu derslere...

'Okkey...' dedim. 'Cavidan'dan sonra seni de sepetlemiş gibi olacak ama... yerinin farklı olduğunu anlamışındır artık...'

'Anladım canım, anladım.'

Sevgiyle bakıyordu gözleri... hatta bakmıyor, ışıldıyordu... güzel gözleri...

Gözse göz... 'O'nunki pis bir sarıydı, bununki tabiat yeşili... Biraz okyanustan almış, biraz Baccara yaprağından, biraz zümrütten, biraz fosfor mağaralarından...

Canımdı benim... Tatlı zavallımdı... İçimi de göremiyordu ayriyeten... Beni olduğum gibi değil, göründüğüm gibi biliyordu... Böylesi daha iyi değil miydi?.. Söylerdin yalanını, aymazdı... içinden söverken, suratına pişmiş kelle gibi sırıtırdın, uyanmazdı... Böyle düşünüyorum, derdin, inanırdı... 'Seni seviyorum,' derdin, yerdi...

'Seni seviyorum,' dedim.

Yedi.

'Ben de seni seviyorum canım... çok seviyorum...'

'Seni hep sevdim,' dedim.

Gene yedi.

'Biliyorum canım... teşekkür ederim... ben de seni hep sevdim...'

Orası malumdu... Kalktım.

'Hadi o zaman,' dedim. 'Atıver beni Cinnah'a.'

'Tabii.'

'Çantamı alıp geleyim, sen asansörü çağır.'

Kapıdan çıkmasını bekleyip 'O'nun, klasörüme yazdığı notu yırttım, cebime soktum. Sonra da çantamı alıp koştum peşinden. Yanına varana kadar, sevmiyordum onu. Asansöre girip de kapıyı kapattığımız zaman, tekrar farkettim ki seviyorum. Dudaklarına bir kez daha atladığımda, kendimi yılan ruhlu

kadın gibi hissettim...

Araba, 'O'nun arabası gibi değildi. Kontak, anahtarla açılıyordu mesela. Sonra, her kırmızıda duruyordu. Vites değiştirmelerde, duruma göre, öne veya geriye yığılıyordu insan... Bilinmeyen bir şoför sürmüyordu onu... Bilinen bir şoför, tahammül edilebilir bir hızla sürüyordu... Manzara gelip geçmiyor, o ağır ağır, manzaranın içinden geçiyordu...

Yol boyunca hiç konuşmadık. Gemi azıya almıştım artık, bir-iki defa, kırmızı ışıkta, yeniden öpüşmek istediysem de son anda tuttum kendimi...

Cinnah'a vasıl olduk sonunda. Şirketin önüne yanaşıp durduk.

'Sakın...' dedim, 'inip de kapıyı açmaya kalkma.'

'Peki canım.'

'Hadi öptüm. Hoşçakal. Beni daha sık ara e mi?'

'Tabi canım. Ararım. Hoşçakal.'

İnip koşaradım daldım şirkete. Kafamda fink atan sorular, kulaklarımdan taşıp ayaklarıma dolanmaya başladığı için bir kat merdiveni bile yürüyerek çıkmayı göze alamadım. İki saat asansör bekledim. Çıkarken de içerdeki boy aynasında, bir kez daha tükürdüm suratıma.

Babamın sekreteri Figen Abla, beni görünce ayağa fırlayıp çığlık çığlığa bağırarak boynuma atladı. Elinde büyüdüm sayılırdı. Kendimi bildiğimden beri, babamla çalışırdı. Ben de alışmıştım ona... hatta diyebilirim ki annemden bile çok alışmıştım... Acaip severdim... Cavidan'ın kırk beş yaşındaki haliymiş gibi gelirdi bana... İlerlemiş yaşına rağmen, çok çekici, çok güzel, çok alımlıydı... ve de bekardı... Sık sık fesatlanır, babamla şey yapıp yapmadıklarını takardım kafama... Ama yapmış olsalar dahi kızmazdım ikisine de... Helal olsundu... Figen Abla bekardı zaten, Akil Bey de ruhen bekar sayılırdı...

Babam, Figen Abla'nın, bütün genel müdürlerinden daha becerikli olduğunu söylerdi hep... Bir patron için en önemli şey, kimin telefonuna çıkılıp kiminkine çıkılmayacağıymış... En az o iş kadar önemli olan diğer şeyler de dişçi randevusu ne zaman, yakınlarının doğum günü ne zaman, evlilik yıldö-

nümü ne zaman, geçen sene ne hediye alınmıştı, bu sene ne moda, ne almak lazım gibi şeylermiş... İyi bir sekreter, patronuyla işi arasına girip zaman çalacak engelleri temizleyen, aynı zamanda, patronunun sosyal hayatıyla kucaklaşmasına imkân hazırlayan sekretermiş...

Figen Abla'yla cilveleştik biraz. Sonra kucağından kalkıp kapağı Akil Bey'in odasına attım... Canım, beni görür görmez, dudağının kenarındaki puroyu kül tablasına bırakıp masasının etrafından dolandığı gibi peşrev çekip diz vurarak, 'kucak kucak' yaptı. Hopladım bağrına.

'Hoşgeldin gülüm,' dedi.

'Hoşbulduk kelim,' dedim ben de.

Doğruldu. Her geldiğimde yaptığı gibi, Figen Abla'yı aradı:

'Figencim... şu andan itibaren toplantıdayım... Nazmi Bey'i ara... kumaşları Mersin Gümrüğü'nden çekip Bursa'ya göndersin... Bize de iki neskafe yolla...'

'Yaşa!' diye tezahürat yaptım.

Kül tablasından purosunu alıp karşımdaki misafir koltuğuna geçti. Çok ince adamdı babam. Patron tahtına kurulup tepeden baka baka misafir ağırlamazdı hayatta. Gece bekçisi, derdini anlatmaya gelse, onu da böyle, çaylı kahveli, izzet ikramla karşılar, derdini dinleyip yardımcı olurdu. Bir taneydi kelim... İnsaniyetli adamdı... Kolay değildi bu devirde böylesini bulmak...

'Eee?' dedi purosunun dumanını burun deliklerinden fışkırtarak. 'Anlat bakalım.'

Sormasaydı da anlatacaktım zaten.

'Hiç sorma babacım...' diye başlayıp bir saat boyunca, yutkuna yutkuna, ürpere ürpere, ne oldu ne bittiyse, milimi milimine anlattım. Hiç utanmadan, Tankut'la öpüştüğümü bile... Tek, Senem'in sapık ilişkisini es geçtim...

Bu arada, üç tane neskafe götürmüşüm. Sonuncuyu içtiğim sırada, midemden lık lık sesler geliyordu artık...

Akil Bey, kaşlarını çata çata, kelini kaşıya kaşıya, Obruk Platosu kadar çatlak alnını kırıştıra kırıştıra, fikir yürütmeden dinledi. Her şeyi dökmüştüm. 'Bitti,' dedim.

Gülümsedi.

'Bu anlatacaklarına inanmayacağımdan korkuyor muydun buraya gelirken?' dedi.

Bunu aklıma bile getirmemiştim. Tuhaftı harbiden de... Kimin babası kızından bunları duysa, hemen çaktırmadan telefona uzanıp ailenin ruh doktorunu arardı normal olarak.

'Yoo...' dedim. 'Tuhaf ama bütün bu tuhaflıklara inanacağından adım gibi emindim... Ama gene de inanmıyosan, Senem'e ve Cavidan'a sorabilirsin... Hatta, Çalıkıran vermez ama Yüksel'den bi yazılı açıklama getirebilirim.'

Ters ters baktı suratıma.

'Bana ne Cavidan'la Senem'den,' dedi. 'Sen dururken, onlar kim oluyor?'

Çok mutlu oldum. İşte, bu benim babamdı.

'Peki...' dedim. 'Ne düşünüyosun?'

Bir puro alıp giyotinle doğradı. Orasını burasını yaladı. Yakıp dumanını içine çekmeden dolaştırdı ağzının içinde. Sonra, üfleyip elinde çevire çevire inceledi bir süre.

'Sarı gözlü mü demiştin?' dedi.

'Hı hı... sapsarı hem de... ne düşünüyosun?'

'Birtakım, olağanüstü şeyler yaptı... ve sana katılıyorum, son üç gündür, bizim evde de olağanüstü şeyler yaşanıyor... Sen Senem'le kapışmıyorsun, ben de annenle...'

'Bu, 'O'nun varlığına tepkiymiş işte... dedim ya...'

'Dedin, evet... ne düşündüğümü sormuştun az önce... söyleyeyim o zaman... Korkuyorum kızım... hiçbir şey düşünemiyorum şu an... sadece, olayları toparlamaya çalışıyorum... korkaklığı, bana yakıştıramadığını da biliyorum ama korkuyorum elimde değil... çok korkuyorum...'

Hiç sesimi çıkarmadım. Felaket derecede ciddi görünüyordu. Devam etti:

'...çocuğun yaptığı şeyler, eşyanın tabiatına aykırı... senin yaptığın şeyler, senin tabiatına aykırı... en aykırı olan şey ise, iki gündür, durup dinlenmeden kendi içine bakmaya başlamış olman... bundan hep kaçardın sen...'

'Hı hı...'

'Niyetini anlamaya çalışıyorum.'

'Benim mi?'

'Hayır, onun... neden bize geliyor?.. Ne istiyor?.. 'Çağırmasanız da gelirim,' ne demek?'

'Di mi? Dağ başı mı burası?'

'Onu kastetmiyorum... ısrarını çözemiyorum... sana, o Urduca cümleyi açıklarken, bir ipucundan bahsetmiş...'

'Hıı... 'finalin ipucu,' dedi hem de.'

'Bunu, az önce, evden telefonlaştığınızda da söylemiş... Bundan korkuyorum işte... Neyin finali?.. Ne olacak bu gece?.. Seni mi alıp götürecek?..'

Ürperdim.

'Ay yok...' dedim. 'Valla gitmem.'

Devam etti:

'...ama götürmek isteseydi götürürdü... sen de bunun farkındasın... güç yetmez biri o... belki de tek derdi sen değilsin... bizimle de finali var belki...'

Biraz rahatlamıştım. Dert benden uzak olsundu da.

'Valla mı?' dedim.

'Öyle görünüyor... yoksa bizimle tanışmayı niye zorlasın?'

'Sence, sizi mi götürücek diyosun?'

Boş vermiş bir yüzle sırıttı.

'Benim için hiç farketmez...' dedi. '...size dokunmasın da... bana ne yapıyorsa yapsın.'

Katiyyen kabul edemezdim.

'Asla izin vermem,' dedim. 'Annem dururken seni n'apsın?.. Alsın onu götürsün ille de birini götürmesi lazımsa... sen de rahat rahat puronu içersin evinde...'

Elindeki puroya hasretle baktı. Sonra da bana, kaşlarını çatarak.

'Nasıl konuşuyorsun öyle?'

Omuz silktim. Namludan çıkan mermi, geriye döner miydi?

'Her şeyi biliyorum...' dedim. 'Sen ne kadar belli etmemeye, mutlu bi aile reisi gibi davranmaya çalışsan da ben her şeyin farkındayım... her gün kahrından ölerek geliyosun eve... bunu anlamıycak kadar salak mıyım?.. Asıl eşyanın tabiatına aykırı

davranan sensin... bu işi inatla sürdürmeye çalışıyosun ve aykırı bi şekilde, sürdürmeyi başarıyosun da... seni, sonsuzun da sonuna kadar, dağdan aşağı yuvarlanan kayaları, sırtında geri çıkaran o adama benzetiyorum... bilmiyosun ki sen ne kadar çıkartırsan çıkart, Seden Hanım, bi tekmede alayını aşşağı gönderecek gene... Bu kahrı niye kendine reva görüyosun baba?.. Çocukların da büyüdü artık... niye yüklü bi tazminat verip kurtulmuyosun o kadından?'

Acı acı baktı yüzüme.

'O kadın, senin annen kızım... öyle konuşma,' dedi.

'Yoo Akil Bey...' diye restimi çektim. 'Neydi kavlimiz?.. Ya hep ya hiç... ya her şeyi dökücez, ya hepsini yutucaz, di mi?.. Mızıkçılık ediceksen bilelim... yok, etmiyceksen, bırak içimizi dökelim.'

Sırıttı.

'Dök, tamam,' dedi. 'Sonra da ben dökeceğim ama...'

'Heralde yani... öyle sırıtıp durma yalnız... dikkatim dağılıyo.'

'Sırıtmıyorum gülüm.'

'Madem sırıtmıyosun, dudaklarının kenarları, kulak memelerinin orda ne geziyo?'

'İyi, tamam. Sırıtıyorum. Çünkü böyle konuşman, yasak kente cesaretle dalman, hoşuma gidiyor.'

'Haa, oldu o zaman... bunun için sırıtıyosan, sırıtabilirsin... bence mahsuru yok... ne diyoduk?.. Evet... senden bahsediyoduk... sen var ya sen... acaip mutsuzsun Akil Bey... son iki günü de buna dahil ediyorum, dikkatini çekerim... Seden Hanım sana sokuluyo, sırnaşıyo, azıcık yüreğini serinletiyo ya, bu belki de öbür halinden bile daha çok üzüyo seni... çünkü bu defa da, bunun ne zaman biteceğini düşünmeye başlıyosun kara kara... Eski, karısını kaybetmiş Akil Bey mi, yoksa karısını kaybedeceğini bilen ve bunun korkusuyla soğuk yemiş tel gibi gerilen Akil Bey mi tercih?.. Tabii ki kaybetmiş olan... kayba alışırsın çünkü, ama kaybetme korkusuna hayatta alışamazsın... biri pörsür gider, öbürü her gün biraz daha olgunlaşır, büyür, kök salar...'

'Bitti mi?'

'Şimdilik bitti sayılır... başını sonunu karıştırdım zaten... mikrofonu sana devrediyorum... aklıma geldikçe katkıda bulunurum...'

Yerine iyice yerleşti. Çok önemli bir açıklama yapacağı zaman, hep böyle davranırdı. Genellikle de bu tavrın peşinden gelen açıklama, acı bir açıklama olurdu.

'Sen anlatırken...' dedi, oflaya puflaya, '...kafamda, evliliğime dair bütün anılar geri geldi ve anlattıklarınla birbirine karıştı... Sonra, ağır ağır, her şey yerine oturdu... Nihayet, müthiş gerçeği gördüm... Kendisini Murat olarak tanıtan o çocuğun, kim olduğunu anladım... ve şimdi de sana anlatacağım...'

Normal olarak, bağıra çağıra kucağına atlayıp 'Söyle de söyle!' diye tutturmam gerekirdi, ama söylemesini istemiyordum sanki... çıkmıyordu sesim... kılımı kıpırdatamıyordum... babama kulak verdim...

'Annen, evlenmeden önce böyle değildi... hayat dolu, neşeli, esprili, tıpkı senin gibi ağzı bozuk, şakacı, tatlı bir kızdı...'

Purosundan derin bir nefes çekti.

'...tıpkı sana benzerdi Seden...'

Ürperdim. Hâlâ benzemiyor muydu zaten? Hık demiş de maalesef, onun burnundan düşmemiş miydim?

'...sadece tip bakımından değil, huy bakımından da aynı sendi... tahakkümcü, bencil, işine geleni duyan, gelmeyene sağır olan, çevresindeki herkesi kullanan...'

Babam da ne çok konuşuyordu yani...

'...ve yine tıpkı sen gibi, bütün erkekleri peşinden koşturan, onları kendine aşık edip çok daha güzel kızları kıskançlıktan çatlatan bir tatlı cadıydı... şirin mi şirindi... bir Tankut'u bile vardı...'

Üşüyor muydum ne?

'Yapma be...' dedim. 'Neydi adı? Akil olmasın sakın?'

Başını eğdi.

'Evet,' dedi. 'Adı Akil'di... o Akil, Tankut'un sana taptığı gibi tapardı annene... öl dese ölecek kadar severdi... işte o Akil, bu Akil artık... kurtulmak için ölmeyi bile dileyecek hale gelen Akil...'

'Saçmalama allasen... niye sen ölüyomuşun?.. O ölsün madem...'

'Doğru konuş.'

'İyi, tamam... ikiniz de ölmeyin... ben buna da razıyım...'

'Bir teyzen olduğunu biliyor muydun?'

'Ha?'

'Senin bir de teyzen vardı, biliyor musun?.. Yani annenin ablası... çok güzel bir kızdı... kazadan sonra, eşiyle birlikte yurtdışına yerleşti... bir daha da hiç görüşmedik?'

'Amma vefasız ablaymış.'

'Vefasız olan o değildi... annen istemedi görüşmeyi... annesiyle babasının ölümünden, o kazadan ablasını sorumlu tuttu adeta... bir kalemde defterden sildi onu... ısrarlarım fayda etmedi... size ondan bahsetmemem için bana da yemin ettirdi...'

'Manyak mı bu kadın ya?.. Niye öyle yapıyo?'

'Doğru konuş.'

'Ama hak ediyo yani... o kadar da olmaz ki... bizi annesiz bıraktığı yetmiyomuş gibi bi de teyzesiz bırakıyo... ablasını da kardeşsiz tabii...'

'Dinle... o kaza olduğunda, annen, İktisadi Ticari İlimler Akademisi son sınıf öğrencisiydi... tıpkı senin şimdi İngiliz Dil Bilimi, son sınıfta olduğun gibi...'

Acaip titredim. Ne demek istiyordu yani?

'...adı, Akil olan bir Tankut'u vardı... Tankut, yani ben, tembihlediği gibi, evde oturmuş, annenden telefon bekliyordum... en son görüşmemizin üzerinden iki hafta geçmişti ve beni hiç aramadığı gibi, telefonlarıma da çıkmıyordu... kararsızlığına yoruyordum, çünkü yıllar süren arkadaşlığımız sonrası, ilk kez, iki hafta önce, yani son buluşmamızda öpüşmüştük onunla... tıpkı, tıpkı...'

Tükürüğümü zorla yuttum.

'Benim bugün, seneler sonra ilk kez Tankut'la öpüştüğüm gibi.'

Gözleri mi yaşarmıştı, bana mı öyle geliyordu? Devam etti:

'...işte o gün, telefonla aradı beni... öyle özlemiştim ki, ne dediğini anlayamadım ilk başta... ahizeyi öpüp duruyordum... meğer, kaza haberini veriyormuş bana... annesiyle babasının,

Merzifon yolunda, özel arabalarıyla uçuruma yuvarlandığını, ikisinin de yanarak can verdiğini söylüyormuş...'

Ben de ağlıyordum galiba.

'Demee,' dedim, hıçkırarak.

'...ne dediğini anlayınca, uçarcasına gittim evine... onu teselli etmek istiyordum... o güzel yüzünde göreceğimi sandığım acıyı silebilmek için canımı vermeye hazırdım... ama ne gördüm biliyor musun?.. O andan sonra hep göreceğim, şu anda da hep birlikte gördüğümüz ifadeyi gördüm... umursamaz, boşvermiş, yılmış...'

'Sonra?'

'Hiçbir şey olmamış kadar sakindi... insanın kanını donduracak kadar... okuluna devam edip bitirdi... sonra da bana evlenme teklif etti...'

'Ha?'

'Duyduğun gibi... o artık eski Seden değildi... kaza, benim fikrimce, onda onulmaz yaralar açmıştı... şirin, sevimli, tatlı kız gitmiş, ciddi, kuralcı, soğuk ve mesafeli bir kız gelmişti onun yerine... sanki benimle evlenmesi de, sizleri doğurması da, belli bir kural gereğiymiş gibiydi... seni doğurduktan sonra içkiye başladı... bir daha da hiç bırakmadı... Senem'i hep çok sevdi... ablasına benzer o... bir su damlası kadar benzer... hasretini onunla gidermeye çalıştı sanırım...'

Bozulmuştum. Gözyaşlarımı silip lafa karıştım:

'Demek, benim gibi bi yaratık doğurduktan sonra içkiye verdi kendini ha?.. Çok mu çirkindim?'

Gözyaşlarını silip güldü.

'Harika bir yaratıktın... yumuk yumuk ellerin vardı... seni annenin kucağında gördüğüm an, olağanüstü bir şeyler olacağını anlamıştım...'

'Niye ki? O zaman da mı çok bencildim?'

'Güldürme beni... o zaman da annene benziyordun... onun minyatür bir kopyası gibiydin... seni kucağıma almak istedim... vermedi annen... dedi ki; 'Sakın sevme onu.'

Yerimden fırladım.

'Ne dedi, ne dediii?'

'Sakın sevme onu, dedi... onun seni sevmesine de izin verme, dedi...'

'Manyak mı bu kadın yaa?.. Hiç boş yere, 'doğru konuş,' filan demeye kalkma. Beni sevmeyen bir kadına yalan muhabbet yapacak halim yok bundan sonra... ben biliyodum zaten. Beni biti kadar sevmediğini biliyodum... canım cicim lafları hep hikâyeydi... kalp kalbe karşı neticede... demek, senelerce annemi neden sevemediğimi düşünüp boşuna üzmüşüm kendimi... ilkokulda, velî toplantısına bile gelmediydi bi kere olsun... ama Seneminin peşinden koştururdu her yere... alacağı olsun onun...'

'Sakin ol.'

'Olmıycam!.. Kırıp dökmek istiyorum her şeyi... vay bee!.. Ne salakmışız bee!.. Bi de için için diyodum ki; 'Annedir, sevmez olur mu? Belli etmeyi bilmiyo. Ben de belli etmeyi bilmediğimden, uzaktan uzağa seviyodur...' diyodum... Demek, doğduğumuz gün takmış bize kadın...'

'Önce, ben de senin gibi düşündüm... lohusalık dönemini atlatmasını bekleyip 'Ya tedavi ol, ya da boşanalım. Senin ruh sağlığın yerinde değil,' dedim.

'Hay ağzına sağlık!.. N'aptı, yalvarıp ayaklarına mı kapandı?.. Nasıl elde tutabildi seni?'

Ayağa kalktı Akil Bey... Omuzlarımı iki kocaman pençesiyle sımsıkı tutup gözlerimin en içine baktı.

'Bana, senden ve pek öyle görünmese de Senem'den neden uzak durmamız gerektiğini anlattı... o gün, onu çok iyi anladığımı sandım... ölümden korkuyordu o... ama ölmekten değil, öldüğü takdirde, arkasında, kendisi gibi, sevdiklerinden öksüz kalmış çocuklar bırakmaktan korkuyordu... Kafasına göre bir mantık geliştirmişti... onu sevmezseniz, öldüğü zaman yalnızlık çekmeyecektiniz... Tam bir ölüm paranoyasıyla kıvranıyordu... her an, her an ölümü, Azrail'i bekliyordu... onu gördüğüne inanıyordu...'

Ben, işin bu kısmını hiç bilmiyordum tabii... Yüreğim sızladı anneme...

'Azrail'i mi görmüş yani?'

'Duydun işte... Hiç yalnız bırakmadım onu, o günden sonra...

Canım, anlayış gördüğü için çok mutlu oldu ve sık sık gülümsemeye başladı... her şeyi anlatmak, onu rahatlatmıştı... anlattıklarına inandığımı görmekse, bana güvenmesini sağlamıştı... Yine içti, ama ara sıra da olsa, son iki gün olduğu gibi, kollarıma bırakmaya başladı kendini... yine senden uzak durdu, ama artık ben, seni çok sevdiği için öyle davrandığını biliyordum... sana olan sevgisinin büyüklüğünü anlıyor musun şimdi?.. O kadar çok seviyor ki, içinden geldiği gibi asla sevemiyor... çektiği acıyı düşünebiliyor musun?.. Tamam, yaptığı çok yanlış, ama kendince ne kadar haklı, baksana... o zaman, daha da haklıydı... ölüm, çok yakınından geçmişti. Azrail, evine uğramıştı...'

Kapı açılınca, sözü yarım kaldı. Figen Abla, gözlüklerini düzelterek, düzgün adımlarla, yanımıza geldi.

'Biletlerinizi getirdiler Akil Bey,' dedi.

'Güzergâh?'

'THY ile Tacikistan'a uçuyorsunuz. Ordan, Pakistan Havayollarıyla İslamabad'a... Genel Müdür sizleri havaalanında karşılayıp küçük bir şehir turu yaptırdıktan sonra, kara yoluyla Rawalpindi'ye götürecek... Akşam, Rawalpindi Valisi'nin resepsiyonuna katılacaksınız.'

'Teşekkürler Figencim.'

'Biletleriniz.'

'Teşekkür ederim... İstersen çıkabilirsin... artık iş yok bugün... Kızımla çarşıya çıkacağız.'

'Ne güzel. Sizi kıskanıyorum.'

Atlayıp yanağımı rujladı.

'İyi alışverişler canım,' dedi. 'Patronumu çok hırpalama. Ekonomik davran.'

Sonra da babama döndü.

'Unutmayın,' dedi. 'Rawalpindi Valisi'nin eşinin elini sıkmayacaksınız.'

'Gitmeden önce, protokolü bir daha gözden geçiririz beraber.'

'Tamam. İyi akşamlar.'

'Mor tavşanlar,' dedim.

'Pis kız,' dedi çıkıp giderken.

Babam, yeniden oturmuştu misafir koltuğuna. Bu sefer, da-

ha da özenli yerleştirdi kaidesini. En önemli açıklama başlıyor olsa gerekti...

'Anlıyorum ki...' diye başladı, 'Paranoyak falan değilmiş Seden... O haklıymış... Azrail'i gerçekten görmüş... Senin başına gelenleri duyduktan sonra başka ne düşünebilirim ki? Bu olaydan, çıkması gereken sonucu çıkardığımı sanıyorum... anlattığım zaman, bayılmayacağına söz verir misin?'

Ne demeye çalışıyordu Akil Bey? Seden Hanım, Azrail'i görmüşse, bunun, benim anlattıklarımla ne ilgisi vardı?.. Şey mi demek istiyordu yoksa... Ürperten adamı mı kastediyordu?.. 'O'nu yani??? Öyle dememiş miydi en başta?.. 'O'nun kim olduğunu anladığını söylememiş miydi?.. Yani?.. Yani?..

'Çok ürkütücü bir gerçeği, bayılmadan göğüslemeye hazır mısın kızım?'

Ha akşamleyin 'O'ndan dinlemişim, ha orada, babamdan dinlemişim... ne farkederdi? Kollarımı göğsümde çaprazlayıp kendimi sarmaya çalıştım.

'Hazırım galiba...' dedim.

'Peki... dinle o zaman... sen anlatırken, bütün bu olup bitenleri, sanki daha önce bir yerlerde görmüşüm veya duymuşum gibi bir hisse kapıldığımı farketmiştim ve seni dinledikçe hatırladım ki aynı şeyleri, daha önce, başka biri daha anlatmıştı bana... sana inanmam, bu yüzden, çok kolay oldu... ne zaman, kim anlattı, katiyyen tahmin edemezsin...'

Korkudan üç buçuk ata ata tahmin edebiliyordum bal gibi de ama tahmin etmiş olmak istemiyordum... yanılmış olmak istiyordum... annem olmasındı, ne olur Allahım, annem olmasındı!..

'Bir sabah duydum gülüm... aynı hikâyeyi, yirmi yedi yıl önce, seni babaannenin evine bırakıp anneni hastaneden eve getirdiğim günün sabahı duydum...'

İşte, korktuğum başıma geliyordu. Üşümeye, hatta donmaya başlamıştım. Dişlerim takırdıyordu... Dikkatimi, duyacaklarıma yoğunlaştırmaya çalıştım...'

'Ben de çok kızmıştım o zaman... davranışlarını, akıl hastalığıyla açıklayabildiğim için ikinizi de hastaneden almış, ama

ona güvenemediğimden, seni babaannenlere bırakmıştım... anneni eve getirip biraz da sert bir sesle, böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimi, o güne kadar, ilgisizliği sadece bana yönelik olduğu için bir gün düzeleceği umuduyla sabrettiğimi, ama çocuğumuza ilgisiz kalışına izin veremeyeceğimi söyledim... ardından da bir ruh doktoruna gitmesini ve öyle önerildiği takdirde, kliniğe yatıp tedavi görmesini şart koştum... Şartımı kabul etmeyecek olursa da boşanacağımızı belirttim... daha fazla tahammül edemeyeceğini söyledi ve bana anne ve babasının ölümünden beri içinde yaşadığı kâbusu anlatmaya başladı... hani, aynen Tankut'un yaptığı gibi, ben de o zaman, evine habersiz gitmiştim ve ilk kez öpüşmüştük onunla... sonra da beni, kaza haberini verinceye kadar aramamıştı...'

'Evet?'

'Öpüşmemizden önceki üç günün hikâyesini anlattı bana... sınıflarına kara giysili, enteresan güçleri olan, yeni bir öğrenci gelmiş üç gün önce...'

Olan oluyordu artık... Ne duyacağım ortaya çıkmıştı... Babamı sustursam da olurdu ama umut dünyasıydı neticede... belki yanlış anlamış olabilirdim... Yalvarırcasına baktım kelime... Avuçları terlemiş olmalıydı, pantolonuna siliyordu... Çok huzursuzdu, çook...

'Düşünce okuyormuş... Murat gibi yani... annenin aklından ne geçerse biliyormuş... tanıştıklarının ikinci gününde, annen ve ablası, mucizevi birtakım olaylara şahit olmuşlar... Seden, defalarca baygınlık geçirmiş...'

'Baba...' diye inledim... 'Adı?.. Adı neymiş?..'

'Sen tahmin et...'

Korkuyordum.

'Mu... Murat mıymış mı?'

Kafa salladı.

'Neden korktuğumu anlıyor musun yavrum?' dedi.

'Ben... ben de çok korkuyorum baba... ölüyorum korkudan...' Dilim itaat etmiyordu artık. Kafasına göre takılıyordu. 'Gözöz... gözleri ne rek... renk-miş? Sarıymış mı?.. Yani, sarı mıyımış mı?'

Babam ağlıyordu galiba.

'Sarıymış...' dedi boğuk bir sesle. '...siyah giysileri ve gözleri haricinde, hiçbir özelliği yokmuş akılda kalan... telefonlaşmışlar o gece... kim veya ne olduğunu sormuş ona annen... o da bunu ancak...'

Biliyordum ancağını.

'...Davet... davet...'

'Evet... ama annen davet etmemiş... çok korkmuş... o da her şart altında geleceğini söylemiş ve dediğini de yapmış... ertesi gece, annesi, babası, ablası evdeyken, çalmış kapılarını... sonra da o müthiş kehanetini yapmış...'

'Ne?.. N'apmış?'

'Annesiyle babasının, Merzifon yolunda öleceklerini söylemiş... o, konuşmasını yapıp bitirinceye kadar, hiçbiri kıpırdayamamış yerinden... Felçli gibi, yığılıp kalmışlar koltuklarına... sonra, dileyenin ölümü unutabileceğini söylemiş ve buharlaşırcasına kaybolmuş gözden...'

Titremem geçer gibi olmuştu, ama gözbebeklerim titremeye başlamıştı onun yerine... ağlamak üzereydim galiba.

'Sonra?' dedim, düzgün bir sesle. Konuşma kabiliyetim, geri gelmişe benziyordu.

'Annenin anlattığına göre, o gece, yorgun düşene kadar, bu olayı tartışmışlar... annenle Senem, dedeni ve anneanneni, bu yaratığın birkaç gündür, çok olağandışı şeyler başardığını söyleyerek ikna etmeye çalışmışlar, çünkü ihtiyarlar, bu kehanete inanmak istemiyorlarmış... annen, yemin billah ederek, bu çocuğun, sınıfta yarattığı garip etkiden bahsetmiş... Senem de bir gece önceden, o etkinin bir kısmına şahit olduğunu söyleyince, inanır gibi olmuşlar...'

Sözünü kestim:

'Senem, annemin ablasıymış di mi?.. Teyzem yani...'

'Evet... ablanın adını da o yüzden Senem koyduk zaten...'

'Anlıyamıyorum... hem küsüp hayatından çıkartıyor, hem de ilk çocuğuna onun adını veriyor... ne iş?'

Yüzü, bir anda çarşamba pazarına döndü Akil Bey'in. İlk kez kekelediğini gördüm ömrü hayatımda:

'Bu... bu... uz... uzun... uzun hikâye... uzun... sonra... sonra anlatırım...' Yutkunup devam etti:

'Senin anlattıklarının, annenin anlattıklarıyla ne kadar uyuştuğunu görüyor musun?'

'Hıı.'

'Aynı zamanda, fizik yapın, tipin, Murat onun evine o malum gece çıkıp gidinceye kadar, karakterin?'

'Maalesef.'

'Eksik parça ne?'

'Ha?'

'Her şeyin aynen tekrar ediyormuş sayılabilmesi için ne eksik?'

Biliyordum ama bilmek istemiyordum. En azından, duymak istemiyordum. Çocukluğumdan beri, 'iki resim arasındaki sekiz farkı bulunuz' kabilinden dikkat oyunlarına ısınamamıştım zaten... Esasen, neyin eksik olduğunu da bulmuştum... 'O'nun, davetsiz çıkıp gelişi eksikti... aileyi karşısına beşibiryerde gibi dizip kehanetini söylemesi eksikti... ailenin anne ve babasının, trafik kazasında... amanin!.. Neler düşünüyordum ben öyle?

Hemen, biraz daha doküman toplamaya giriştim.

'Hani...' dedim. 'Sadede gelmeden önce, meçhul teyzemi de dinleyince inanmışlar diyodun?.. Ona rağmen, niye çıkmışlar yola?'

'Unutmuşlar... sabah kalkınca, her şeyi unutmuşlar... tek hatırlayan annenmiş... çılgına dönmüş tabii... onlara, açıp, gece hepsi yattıktan sonra, tuttuğu notları okumuş... yatmadan önce, yola çıkmama kararı verdiklerini hatırlatmaya çalışmış... nafile!.. Dönüp Senem'e yalvarmış uzun uzun... iki gece önce, onun da şahit olduğu olayları tek tek anlatmış... Günlüğünü kucağına koyup zorla okutmuş... o da hiç sonuç vermemiş... sonra dönmüş, bir gece önce, ne yaptıklarını sormuş... Televizyonda, Vahi Öz-Mualla Süer filmi seyrettiklerini söylemişler ailecek... Onlar da Seden'i inandırmaya çalışıyorlarmış, anlattığı şeylerin olmadığına... ağlamış, yalvarmış... kabul ettirememiş... derken, Senem'i okula götürüp öyle bir tipin mevcudiyetini kanıtlayabileceği gelmiş aklına... ama okulda da hatırlayan çık-

mamış. Sinir nöbetleri geçirerek evine dönmüş... günlüğüne yazdıkları da olmasa, kendinden şüphelenecek hale gelmiş... İçinde bulunduğu durumu gözünde canlandırabiliyor musun?.. Azrail, evlerine gelip davetiye bırakıyor, ama davetiyeyi hatırlayan yok, annenden başka... buluşma yerine, yani finale göndermemeyi başarabilirse, kurtulacaklar, ama hepsi, harıl harıl yol hazırlığında... kimseye derdini anlatamıyor...'

Ağladığımı, dudaklarıma tuzlu bir şeyler değince farkedebildim.

'Vay anasını...' dedim ağlamayan bir sesle. 'Bile bile lades ha?.. Ne işleri varmış Allah'ın Merzifon'unda?'

'Senem'in nişanlısı Merzifon kaymakamıymış... hafta sonu için davet etmiş ailece...'

'Annem de gitmiş mi mecburen?'

'Hayır... ancak o şekilde onları da gitmekten vazgeçirebileceğini ummuş... 'Ben hastayım, gitmeyin, beni bırakmayın,' demiş.'

'Benim doğumumdan sonra, hastaneden çıktığımız gün anlattı bunları sana, öyle mi?.. Ne tepki gösterdin tam anlamıyla?'

'Tabii ki inanmadım.'

'N'aptı o zaman?.. Sana da mı günlüğünü okuttu?'

'Hayır... o günlüğü yırtıp Senem'in suratına atmış kazadan sonra... bir daha da yüzüne bile bakmamış... Benim de inanmadığımı görünce, baktı ki boşanmakta da ısrarlıyım, Gölbaşı'na yattı üç ay... bir daha da o olaydan hiç bahsetmedi... Sizlerle biraz daha fazla ilgilenmeye de başladı... Viski merakına göz yumdum, çünkü normal bir insan gibi davranabilmek için çok zorluyordu kendisini... bir de ben zorlamak istemedim...'

'Senem nerde şimdi? Yurtdışında demiştin.'

Gene suratı karıştı Akil Bey'in.

'Bilmiyorum,' dedi, zorlanarak. Yalan söylüyormuş gibi, gözlerini kaçırdı ardından da. '...İzlerini kaybettim,' diye devam etti. 'O kaymakamla evlenmişti. Sonradan, çocuk diplomat oldu. İlk görev yeri Endonezya'ydı... ara sıra annene sezdirmeden telefonlaşıyorduk... Bağlantı koptu sonradan.'

Yüreğim kan ağlıyordu. İçim katılıyordu Seden Hanım için.

Ne anlayışsız, nankör mahlukmuşum ben!.. Boğazımdan kopan hıçkırığı kendi haline bırakıverdim.

'Akil Bey...' dedim, böğürerek, '...n'olacak şimdi?.. Kimin için geldi 'O'...kimin için geldi?.. Bu defa kime verecek davetiyeyi?.. Annemle sana vermesin n'olur!'

Akil Bey de böğürdü.

'Asıl size vermesin kızım... hiçbirinize vermesin...' Açtığı kollarına koşup atladım.

'N'apıcaz şimdii?' dedim, zırlayarak.

'Eksik parçayı tamamlayacağız... annenin bahsettiği Murat'la, senin bahsettiğin Murat, kesinlikle aynı kişi... Zaman içinde yorulmadan ve ihtiyarlamadan gezen...'

Duymak istemiyordum.

'Sus n'olur!'

O da susmak istemiyordu. Devam etti:

'Belki de zamana bir at gibi binen... belki onu, kılıç gibi kuşanan...'

'Haayıır!!!'

'En kararlı, en dakik, en acımasız melek...'

Kemiklerini kırıp, parçalayıp, içine saklanmak istiyordum. Parmaklarımı, etine saplayarak sarıldım.

'Sus artık... n'olur sus... akşam gelsin, kendisi anlatsın... belki yanılıyoruzdur...'

'Yanılmıyoruz yavrum... bunu sen de biliyorsun... bu gece gelecek ve annenle bana, finalin davetiyesini verecek o... bundan kaçış yok... kimse kaçamaz ondan... hiç kimse...'

'Ne biliyosun size davetiye vericeni? Belki bana verecek?.. Allah Allah!'

'Hayır kızım... otuz üç sene önce olanları hatırlasana... her şey birbirinin aynı... O adam ve şimdiki adam... annen ve sen... başınıza gelenler... karşılaşma ve üç gün içinde kaynaşma şekliniz... eve kendisini davet ettiriş biçimi... her şey aynı... sonuç da aynı olacak... ve sen, annen gibi davranmayacaksın... hatırlayanlardan olursan eğer, bunu bir ders olarak alıp çocuklarından sevgini eksik etmeyeceksin... ayakta kalacaksın kızım... dimdik ayakta kalacaksın...'

Çok fena ağlıyorduk.

'Söz ver bana gülüm... söz ver... hayata küsmeyeceksin... ergeç senin için de gelecek olandan, korkmayacaksın...'

Tıkanıyordum artık.

'Suss!!' diye haykırdım. 'Sus!.. Yeter artık!.. N'olur sus!'

'Söz ver!' diye haykırdı o da. 'Önce bana söz ver.'

'Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?.. O zaman anneannemle dedemi götürdüyse, onların vakti geldiği için götürmüştür... Birbirine benzer olaylar yaşamış olmamız, sizin vaktinizin geldiğini göstermez ki!'

Biraz durulmuştu hıçkırıklarımız.

'Finalin ipucunu hatırlıyor musun peki?' diye sordu, burnunu seyrek saçlarıma gömerek.

'O Urduca sözü mü?.. Hatırlıyorum tabii... Men pesend kartiy hon...'

'Hah... Urdu dili, hangi ülkede konuşuluyor?'

Burnumu çektim.

'Pakistan'daa... ama... ama... yani, deminki biletler?..'

'Evet gülüm... deminki biletler... hafta sonunda, annenle birlikte... şube açılışı için...'

'Pakistan'a gidiyosunuz... gitmeyin n'olur!.. Mutlu aile imajı vermeyiverin bu defa da...'

'Gitmek zorundayız yavrum... ne olacaksa Pakistan'da olacak ve biz zaten, yarın sabah, bütün her şeyi unutmuş olacağız..'

İsyan ettim:

'Biletlerinizi yırtarım geceleyin?'

Saçlarımı burnuyla emercesine kokladı.

'Ben bir holding sahibiyim... oraya, her halükârda giderim... Rawalpindi Valisi'ni bekletmek olur mu? Yakışır mı bana?'

'Ama baba?.. Ama?.. İstemezseniz gitmezsiniz... kimseyi zorla götürmüyo oo...'

Bir elime dişlerimi var gücümle geçirirken, diğeriyle de boş kalmamak için göğsünü yumrukladım.

Son kez öpüp kokladı saçlarımı:

'Gülümmm...' dedi dolu dolu. 'Ona kimse karşı koyamaz ki... zamanı geleni alır götürür... bilmiyor musun?'

'Bilmiyorum,' diye mızıkçılık yaptım. 'O da kim oluyomuş?.. Kim?'

'Azrail gülüm... Azrail... En dakik melek... Canların avcısı... ama o...'

Ne diyeceğini biliyordum. Gerisini ben getirdim.

'...avlanmak için ormana gitmez... orman ona gider... orman gider 'O'na... 'O'na...'

* * *

Kendime geldiğimde, babamın patron tuvaletindeydim. Figen Abla, bir elinde limon kolonyası, bir elinde ıslak havlu, bir babamın üstüne eğiliyordu, bir benim üstüme... Şansımıza, arkadaşı telefon edip de uğrayacağını söyleyince, çıkmamış... Koro halinde sayıklar bulmuş bizi... Suyu tavsiye ettim babama... Bol su iyi geliyordu... Tecrübe işte...

'Gidelim mi gülüm?' diye sordu Akil Bey.

Yüzümü kurularken, Figen Abla'nın saatine baktım. Yediyi on geçiyordu.

'Gidelim kelim,' dedim. '...ailemizin Azrail'ini bekletmeyelim.

* * *

Arabayla eve doğru yol alırken, aklım, hep olmazlardaydı... Olamazdı böyle bir şey!.. Ne demekti Azrail?.. Evet, 'O' biraz acaip bir yaratıktı ama hepsi o kadardı işte... Bizler acaip değildik ki... Biz normaldik, sağlıklı, aklı başında insanlardık... Böyle bir hikâyede figüran olmayı kabul edemezdik... İnanmamalıydık... Azrail, yakışıklı yakışıklı giyinip kuşanır mıydı hiç? Benim bildiğim Azrail, şöyle iki-üç metre boylarında, siyah keşiş abası giymiş, kuru kafa suratlı, eli tırpanlı bir tipti... Koskoca Azrail, gariban bir kızın telefon fihristiyle, şarap şişesiyle, kalbiyle, egosuyla oynar mıydı?.. Azrail dediğin, biraz ağırbaşlı olacaktı, molla takılacak fakat baktı mıydı da tırsıtacaktı adamı. Canlarını aldığı insanların iskeletleriyle falan oynayacaktı mesela. Elinde, aşık kemiklerinden kallavi bi tespihle dolaşacaktı ortalıkta... Hiç, sigara içen Azrail olur muydu allasen?.. Sonra, Azrail'e bak... telefon edip randevu istiyor... vay

babam vay!.. Yok canım... olmazdı öyle şey... Hele bir eve varaydık hayırlısıyla, anlayacaktık nasılsa neyin ne, kimin kim olduğunu...

Bunları babama söyleyemiyordum tabii. O, benden çok daha fazla aklı başında bir insan olduğu için, hiç şüphem yoktu ki, en az bin defa sormuştu bu soruları kendine... Zaten epeyce dalgın ve gergindi... Bir de adamı sinirlendirmemek lazımdı... Elinin tersiyle bir tane ekleştirirdi filan da, neme lazım... Teybe Gipsy Kings koymaya kalktım diye acaip ters baktı mesela... 'Rahat dur,' dedi. '...düşünüyorum.'

Eve yaklaştıkça, bir kasavet çöküyordu üstüme... 'Ya babam haklıysa?' diye soruyordum kendime. 'Ya, Pakistan'da bir kaza olup da annemle beraber, hadi annem neyse de, babam, canım babama şey olacaksa?..' Ben n'apardım o zaman? Hangi kayaya vururdum kafamı?.. Nasıl dayanırdım Akil'siz bir hayata?.. Kesin, Seden Hanım triplerine girerdim derhal... Tankut'a benimle evlenmesini emreder, ondan sonra da tez zamanda önüne döktürürdüm yavrumun ipek saçlarını... Elimde bir viski kadehi, akşamlarını zehir ederdim çocuğun... Bir gün pirzola kızartırdım, bir gün köfte... Kadere bak... tarifini de Azrail'den alacaktım mecburen, çünkü 'O'nun köftesi çok güzeldi... Senem'le ben de küsüşürdüm harbiden... Hele bir hatırlamasındı yarın, bir daha yüzüne bakmazdım... Ya babam?.. Ben, eğer, bu hikâyenin eski versiyonunda olduğu gibi, tek hatırlayan olacak ve yarın sabahtan itibaren 'Gitme baba. Kaza geçireceksiniz,' diye yalvarmaya başlayacak idiysem ve babam da bana inanmayacak idiyse ne olacaktı?.. Ona da küsecektim doğal olarak... Cenazesine bile gitmeyecektim... İki defa babasız kalacaktım o zaman... Hem babama küstüğüm için, hem de babam kazada şey olduğu için...

Neler saçmalıyordum ben?.. Niye salak salak düşünüp içimi karartıyordum boş yere? Akkoyun, karakoyun belli olacaktı biraz sonra nasıl olsa... Eve de gelmiştik zaten...

Asansöre binmeyi ikimiz de istemedik. Önden önden çıkarken, dayanamadım gene.

'Akil Bey..' dedim ensemin arkasına doğru. 'Kendinizi çok

akıllı sanıyosunuz ama biraz sonra bütün tahminlerinizin yanlış olduğunu açık ve seçik göreceksiniz canım.'

'Akıllı olmadığım için çok sevinirim o zaman.'

'Sevinçten göbek atmaya hazırlan o zaman.'

Sesimizi kesip tırmanmaya devam ettik. Son katı çıkarken, bu kez babam sordu:

'Nasıl bir çocuk bu?'

'Ha?'

'Suratı... yüzü... neye benziyor?'

Hiç hatırlamıyordum.

'Bilmem,' dedim. 'Burnu var mıydı desen, onu bile bilmem... o yanımda yokken, gözleri haricinde hiçbir şey hatırlayamıyorum.'

'Ooof off!'

'Niye iç çekiyosun?'

'Annen de böyle söylemişti.'

Sus olduk... Evimizin kapı tokmağıyla kapı çerçevesi arasına bir gül sıkıştırılmıştı... Bir Baccara goncası... Sanki biri gelmiş de evde bulamayıp geri dönmüş gibi... Sevinçle cıvıldadım:

'Bak... gelmiş ama girmemiş... bi de neler söylüyodun çocuk hakkında.'

Bir elimdeki goncaya, bir bana baktı.

'Girmediğini ne biliyorsun?' dedi.

'Kapı kapanmadıkça, bu gül, tokmakla çerçeve arasına sıkışır mı? İçeri girdikten sonra, anahtar deliğinden mi çıkartacak elini? Bak bakalım, durur mu başka türlü?'

Zile dokundu.

'Şarap şişesi, kendi kendine döner mi?' dedi.

Buz kestim ama çaktırmadım.

'Olsun,' dedim. 'Besbelli ki sihirbaz falan... eğer Azrail olsaydı, gül koymazdı buraya. Hazin duruşlu bi mezarlık söğüdü dikerdi.'

Senem açtı kapıyı. Şakırdamasına ve fingirdemesine bakılırsa, içeride korkunç bir şeyler olmuyor demekti.

'Aaa... babacım, nerde kaldınız ama?.. Saat sekiz buçuğa geliyo...'

Akil Bey, biraz gevşer gibi olmuştu.

'Trafik kızım, trafik...' dedi. 'Biliyorsun akşam saatlerini.'

Önce babamı, sonra da beni öptü Senem. Kulağıma fısıldamayı da ihmal etmedi bu arada:

'Ay çok tatlı çocuk, biliyo musun.'

'Burun delikleri de var mı?'

'Ha?'

Girdik içeri. Salon tarafından, hoş sohbet mırıltıları geliyordu.

'Annen nasıl?' diye sordu babam.

'Ay, halinden çok memnun... O da çok tuttu çocuğu.'

Babam, daha da gevşedi.

'Gördün müü?' dedim alçak sesle. 'Eğer, o dediğin adam olsaydı, şimdi kızılca kıyamet kopuyodu evde. Unutmadığına göre, eve girdiği anda tanırdı onu...'

'Nasıl tanısın?.. Yüzünü hatırlamadığını söyledi dedim ya... sadece gözleri...'

'İyi ya işte... onlar da Seden Hanım'ın bildiği sarı değilmiş demek...'

'Allah Allah?'

Salona girdiğimde, gözüme ilk çarpan, bir vazo dolusu Baccara goncası oldu. 'Devamını da içeri getirmiş demek,' diye düşündüm. Sonra sağa dönüp 'O'nunla göz göze geldim. Gülüyordu... amma, ne güzel gülüyordu. Ağzımın şakülü anında kaydı. Ne diyeceğimi bilmez halde, orta yerde donakalmışken, 'O'nun, vals yapar bir edayla yaklaştığını gördüm. 'Hoşgeldin Murat,' sözümü yeni bitirmiştim ki reveransını patlatıp iki büklüm oldu önümde, elimi şappadanak öptü. Ailemin huzurunda çok mahcup olmam gerektiğini biliyordum ama bir türlü olamadım. Senem'in hasedinden çatlayan bakışları altında, 'O'nunla kolkola girdim ve annemi selamladım.

'Merhaba annecim.'

'Merhaba canım... geciktiniz ama.'

'Trafik işte.'

Babam, henüz görünürlerde yoktu. Etrafıma bakınıp 'O'nun oturduğu koltuğun yanındaki ikili kanepenin, yine 'O'na yakın ucuna oturdum. O anda da babam girdi salona. Bir iki

duble, ayaküstü atıvermiş gibi kızarmıştı suratı. Hele keli, aynaydı mübarek, ayna...

'Hoşgeldin delikanlıı.'

Kucaklayacakmışcasına açtığı kollarıyla 'O'na doğru yürürken, 'O' da ayaklandı ve adeta süzülerek, babamın yanına gidip elini sıktı.

'Selam Akil Bey.'

Babamın suratı bir gerildi, bir gevşedi. Bozuntuya vermemeye çalıştı. Bu herif, hep böyleydi işte. Çalıkıran'a da 'bayım,' deyip dellendirmedi miydi adamı?

'Geç yavrum, otur. Rahatına bak.'

'Teşekkür ederim.'

Oturdu herkes. Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

'Seni tebrik ederim Selen,' diyerek, sazı aldı annem. Bu, onun klasikleşmiş sorguya başlama üslubuydu. Ne zaman ben veya Senem, daha çok ve her zaman Senem, eve yeni bir arkadaş getirsek, Seden Hanım, avını ürkütmemeye çalışan bir Setter hassasiyeti gösterir ve söze hep bu klişeyle başlardı. Devamı da malumdu artık: 'Çoook saygılı, çoook efendi ve çoook yakışıklı bir arkadaş edinmişsin kendine...'

'Teşekkür ederim Seden Hanım.'

Ben de ilave ettim mecburen:

'Sağ ol annecim.'

Babama baktım. Nasıl mutluydu yavrum.

'Yalnıız...' diye devam etti Seden Hanım, 'Murat, beni çok mahcup etti. Sana söz verdiği için, elleriyle köfte harcı ve spesyal bir salata hazırlayıp getirmiş. Sözde biz onu yemeğe aldık. Olacak şey mi şu?.. Hah hah hah...'

Sahte muhabbet başlamıştı işte. Akil Bey, durumu kavradığı için yardıma koştu:

'Karnımız zil çalıyor hayatım. Hazırlayalım mı sofrayı?'

'Ben hazırlarım canım. Siz oturup sohbet edin biraz. Misafirimizle ilgilenin.'

Misafirimiz, lafa karıştı:

'Köfteyi kendim kızartmak isterim Seden Hanım.'

Seden Hanım'ın da canına minnetti zaten.

'Eh Murat,' dedi sahte sahte. 'Alacağın olsun ama... madem ısrar ediyorsun, anlaştık. Ben mutfağı hazır edince çağırırım seni.'

'Hayhay.'

Senem'i de peşine takıp çıktı salondan. Biz de kaldık içerde, baba, kız ve kutsal ruh...

'Delikanlı...' dedi babam. 'Kızım senden çok bahsetti bana.'

Elâ gözlerini babama çevirdi 'O'...da, elâ mıydı ki gözleri? Sarı, hem de sapsarı değil miydi? Lens mi takıyordu yoksa milleti kendine baktırmak için?

'Bütün konuştuklarınızı biliyorum Akil Bey.'

Babam, gözle görülür şekilde ürperdi. Hemen atıldım:

'Aramızda yabancı yok o zaman... ne diyosun babamın yaptığı yorum hakkında? Yanlış düşünüyo di mi?.. Sen 'şey' filan değilsin esasen, di mi?'

Elâ gözler, bana döndü.

'Önce, yemeğimizi yiyelim,' dedi. 'Her şeyi öğreneceksiniz.'

İnadı inattı ve adı da Murat'tı... bilirdim, onun için üstelemedim. Babama döndüm. Dalgın dalgın, ipek Bünyan'ın tüylerini saymaya çalışıyordu.

'Bu var ya baba...' dedim. 'Bi köfte yapıyo, bi salata yapıyo... söylemesi ayıp bi daha hayat boyu Seden Hanım'ın yaptığı köfteye dönüp de bakmak istemiyceksin... ben gene de söylemiş olayım... aile saadetimiz bakımından, ağzını sürmeme hakkına sahipsin...'

Akil Bey, sırıtmaya çalışıyordu. Dönüp, 'O'na göz kırptım.

'Di mi Murat?.. Yemezse bozulmazsın di mi?'

Cevap vermedi. Yerinden doğruldu. Salonun kapısına doğru ilerlemeye başladı. Gene çişi geldi sandım.

'Nereye?'

Cevap, kapıdan kafasını uzatıp seslenen Senem'den geldi:

'Muraat... annem seni bekliyo.'

Dönüp gülümsedi.

'Mutfağa gidiyorum,' dedi.

Salonda, Akil Bey'le baş başa kalmıştık. Kalkıp kelini öptüm.

'Ben de içeri geçip üstümü değiştireyim,' dedim. 'İğrenç puro kokuyorum.'

Belimden tutup burnunu karnıma gömdü. Uzun uzun kokladı.

'Oooh...' dedi. 'Mis gibi, mis...'

Çıktım salondan. Kapı önünden geçerken, mutfağa bir göz attım. Seden Hanım duvara yaslanmış, bizimkinden köfte tarifi alıyor, Senem de diliyle dudaklarını yalaya yalaya not tutuyordu. Görüp de iş buyurmasınlar diye, sessizce uzaklaştım. Odaya girince, ilk iş, üstümü değiştirdim. Kıyafet balosuna gidecekmişcesine süslenen Senem'le annesinin yanında kırk örüklü yanaşma kızı gibi görünmemek için, hafif bir makyaj yapıp, biraz Amaraj süründüm. Sonra da gönlünü almak için, Cavidan'ı aradım. Bildiği ve yeni derlediği bütün küfürleri etmesini bekledim sabırla. Hıncını alıp alamadığını sordum en sonunda. 'Eh...' dedi. 'Şimdilik ferahladım bi miktar... Biraz sonra gene ara da hakaretler kısmına geçeyim. Şu an edemem, çok yoruldum.' İki tane de ben sallayıp kapattım telefonu. Ne de olsa, içerde, ağır misafirim vardı. Fazla bekletmek, yakışık almazdı. Tam odadan çıkıyordum ki şeytan dürttü, hızla geri döndüm. Tekrar aradım:

'Aloo.'

'Kız... 'O'nun gözleri ne renkti?'

'Ne diyosun sen be?'

'Çabuk söyle... 'O'nun gözleri ne renkti?'

'Kimin?.. Murat'ın mı?.. Sarıı?.. Niye sordun?'

'Lens olma ihtimali var mı sence?'

'Hiç sanmam... lens olsa kaçmaz benden... rengi görünce acaip dikkatli inceledim çünkü... gözüne kirpik kaçmış gibi de durmuyo hem.'

'Ha?'

'Lens olsaydı diyorum, gözüne kirpik kaçmış gibi dururdu... kesin lens değil... niye soruyosun?'

'Şu anda gözleri elâ da... hafif bi yeşile çalıyo üstelik...'

'Bu lenstir o zaman... dikkatli bak.'

'Bakıcaz heralde.'

'Beni aramayı unutma...daha bissürü hakaret ediceem... içimde kalmasın...'

'İyi iyi... bakarız...'

Kapatıp, koştura koştura çıktım odadan. Mutfağın önüne gelince, adımlarımı yavaşlattım. Seden Hanım yalnızdı artık. Tam paçayı kurtarıyordum ki, enselendim.

'Seleen... gel canım... şu servise yardımcı ol da masayı hazırlayalım hep beraber.'

İçimden söve söve, bardak tepsisini aldım. Bir daha iş buyurmaya cesaret edemesin diye de mutfaktan çıkarken, tökezlemiş gibi yaptım. Kristalleri kırılacak diye ödü koptu.

'Tamam tamam,' dedi. 'Onları götür de Senem'i gönder sen buraya.'

Nasıl sevindim. Bir kuğu gibi süzüldüm salona. Üçlüyü kurmuşlardı. İlk olarak, 'O'na baygın baygın bakan Senem'in tadını kaçırdım:

'Seneem... bi ziyaretçin varmış... hadi gözün aydın...'

Suratını buruşturarak kalktı, ikili koltuğun 'O'na yakın köşesini bana bıraktı. Ben yerime kurulurken, babam da etrafı kolaçan edip usulca sordu bana:

'Yavrum... Cavidan'ı aradın değil mi?'

Babama da bir haller oluyordu galiba.

'Ne bildin?' dedim.

'Üstelik, iki kez ardarda mı aradın?'

Şaşırmıştım adamakıllı.

'N'oluyo sana ya?' dedim.

'Bir şey olduğu yok kızım...' dedi. 'Murat söyledi az önce.'

'Haa...' dedim. '...öyle desene... ben de seni kaybettik diye üzülüyodum.'

Sezdirmeden, 'O'nun gözlerini incelemeye başladım. Cavidan'ın metoduyla, gözüne kirpik kaçmış gibi durup durmadığını anlamaya çalışıyordum.

'Lens değil.'

Titredim.

'Efendim oğlum?' dedi babam.

'Selen gözlerimde lens olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onu izah ettim.'

'Haa... ben de bana bir şey söyledin sandım.'

Lens değildi de madem, neden sarı da değildi o zaman? Sormayacaktım. Başka bir planım vardı.

'Ben bi mutfağa bakayım,' deyip kalktım. Odama koştum. Cavidan'ı bir kez daha aradım. 'O' biliyordu nasılsa. Aklımda kalacağına, yapardım, rahatlardım.

'Aloo.'

'Lens değilmiş.'

'İyi baktın mı?'

'Hem iyi baktım, hem de 'O' kendisi söyledi.'

'Demek, gece ve gündüz, ışık alışına göre renk değiştiriyo... Bazı insanların olurmuş öyle.'

Kafam, hiç alışmadığım kadar hızlı çalışıyordu.

'Saçmalama lan!' dedim. 'Şimdi senden bi şey yapmanı istiycem, tek bi soru sormadan yapıcaksın tamam mı?.. Sebebini sonra söylerim.'

'Tamam. İste.'

'Hemen bi kâğıt kalem al eline.'

'Niye?'

'Hani soru sormıyacaktın?'

'Aman... havalara girdi bu da iyice... kediye 'bokunun kimyasal değeri var,' demişler, o da o gün bugündür üstünü örtermiş... bekle azıcık...'

Bekledim. Bu arada, ne kadar akıllı olduğumu düşünerek, kendimle gurur duydum.

'Evet... söyle bakalım... getirdim.'

'Yaz oraya: 'Murat'ın gözleri sarı...'

'Aklına bi beste mi geldi? O ne biçim not öyle?'

'Kız yaz diyorum... soru sorma...: 'Murat'ın gözleri sarı. Elbiseleri siyah. 14 Ekim Çarşamba gecesi, Selen, bana onun göz rengini sordu. Ben de ona bu cevabı verdim. Bu notu, Murat adındaki sarı gözlü, esrarengiz adamın varlığını, ileride hatırlayamama ihtimaline karşı, sigorta olarak kaleme alıyorum... Ben Cavidan TATAR'... Yazdın bitti mi?'

'Bitti. Allah seni kahretsin. Ne bu kız?'

'Kes. Hemen içeri dönmem lazım. Şimdi o kepçe kulaklarını iyice aç da beni dinle... o yazının altını güzelce imzala ve bu

gecenin tarihini at... Sonra da katiyyen bana söylemeden, asla kaybedemeyeceğin bi yere sokuştur... tamam mı?.. Gece seni arayıp yalvarsam bile, bana söylemiyceksin... anlaştık mı?'

'Aynı casus filmleri gibi oldu... bi bok anlamadım ama acaip heyecanlandım... tamam lan!.. Kendin kaşındın... ayağımın altını yalasan nereye sakladığımı söylemiycem sana.'

'Anlaştık. Hadi kapatıyorum.'

Yemek masası kurulmuş, herkes yerini almıştı. Babamla annem, karşılıklı iki uca yerleşmişlerdi. Senem, annemin soluna, 'O' da Senem'in soluna oturtulmuştu. Doğal olarak, benim yerim de babamın solu oluyordu. Yani, 'O'nun tam karşısı.

Senem'in hamaratlığı üstündeydi. Servis işini kimseye bırakmadı. Önce, misafirin kasesine, annemin standart misafir çorbasını doldurdu. Tereyağında yakılmış arpa şehriye çorbası.

'Kıtır ekmek de ister misin Murat?'

'Hayır. Teşekkür ederim.'

Seden Hanım, konuğuna iltifat edecek ya, Senem'in, kepçeyi yeniden servis tenceresine daldırmasına mani oldu:

'Hadi bakalım Senem,' dedi. 'Bizlere de Murat'ın yaptığı köfteyle salatadan koy. Bakalım, aşçılığı nasılmış.'

Yemek faslını uzatmak istemiyorum. Şu kadarını söyleyeyim, başta Seden Hanım olmak üzere, kimse Seden Hanım'ın diğer standartlarına dokunmadı. Karides soslu spagetti de zeytinyağlı fasülye de 'O'na kaldı. Babam, dört köfte gömdü. Senem'le ben üçer tane götürdük. Seden Hanım, gözü servis tepsisinde kalmasına rağmen, yiğitliğe bok sürmedi, iki taneyle yetindi. Biber salatası ise kapanın elinde kaldı. Sonunda yemek bitti, muz jöleli profiterol de geldiği gibi el değmemiş, mutfağa geri gitti.

Pek ciddi muhabbet olmadı yemekte. Bol bol 'Aman da eline sağlık,' bir o kadar bol 'Pek de maharetliymişsin canım,' falan...

Ne olacaksa, yemekten sonra olacaktı ve öyle de oldu nitekim. Durumun hassasiyetine özgü, ayrıca da yaşadığımız felaketin şanına yakışır bir başlık atmam lazım bu kısma. Bu nedenle, arka sayfaya geçiyor ve belki her şeyi çözüyor, belki de kördüğüm ediyorum...

Finalin Başlangıcı

Geldiğinde oturduğu koltuğa oturmuştu. Acıklı bir şey duymuşcasına öne eğikti kafası. Biz, babamla beraber, 'O'nun koltuğuna yetmiş derecelik bir açı yapan, ikili kanepede oturuyorduk. Ben, 'O'ndan taraftaydım. Senem, 'O'nun sağındaki, Seden Hanım da tam karşısındaki teklideydiler. Hava, gizli gizli metan gazı veriyorlarmış gibi ağırlaşmaya başlamıştı, ama koku, çiçek kokusuydu...

'Zaman geldi,' diye başladı söze, o yumuşacık, hem ısıtan, hem üşüten sesiyle. Ben üşümeyi tercih ettim. Belli etmeden, yan gözle, Seden Hanım'ı süzüyordum. Rahatsızlanmış gibiydi. Alnı parlıyordu. Belki terden, belki gece bakım kreminden. Orasını bilemem.

'...size, kendimi tanıtmama izin verin...' Kafasını hâlâ kaldırmamıştı. Usul usul kanıma karışmaya başlayan bir narkoz gibiydi sesi. Ama uyutan değil, uyandıran bir narkoz...

'...bütün insanların korktuğu finalim ben...'

O sözünü ettiği 'Bütün insanlar' familyasına ben de giriyordum muhakkak, çünkü acaip korkmaya başlamıştım. Niye kimseden ses seda çıkmıyordu allasen?

'...ve bütün insanların koştuğu başlangıcım...'

'...şaşırtan, ama şaşmayanım...'

'...ruhların tufanı, tufanların Nuh'uyum...'

Kulağıma, garip bir tıkırtı gelmeye başlamıştı. Sağa sola bakındım. Annemin oturduğu koltuktan geliyordu. Kadın, titremiyor, zangırdıyordu çünkü. Gıcık kaptığım günler, geride kalmıştı artık. O, annemdi. Bulabildiğim az bir sesle, araya girip sözünü kestim:

'Çok güzel konuşuyosun da, sadede gelsen artık diyorum. Bak, annem rahatsızlandı.'

'Bırak konuşsun. Kesme sözünü.'

'Ha?'

Rahatsızlandı diye kol kanat gerdiğim kadın, bana posta koyuyordu. Çok ağırıma gitti. Omuz silkip sesimi kestim.

'Kaldır kafanı,' dedi o kadın. 'Gözlerine bakmak istiyorum.'

'O', ağır ağır kaldırdı kafasını... Sarı gözleriyle önce bana, sonra Akil Bey'e, daha sonra da Seden Hanım'a baktı. Demek, vakti gelince sararıyordu onlar...

'Aman Allahım...' dedi Seden Hanım. Birbirine çarpan çeneleri, iniltisine vokal yapıyordu. '...sensin... sensin... geldin demek?'

'...hep gelirim... bunu sana da söylemiştim... ben, vakitle birlikte gelirim...'

Babama dönmüştü Seden Hanım.

'Geldi sevgilim...' diyordu sayıklar gibi... '...işte geldi... görüyor musun?.. Geldi 'O'... söylememiş miydim sana?..'

Babam, ayağa kalkıp karısının yanına gitti. Ellerini, koca avuçlarının içine aldı.

'Bugün anlamıştım canım...' dedi. '...bekliyordum...'

Seden Hanım, benim babamın kelini okşadı.

'Bekliyor muydun?' dedi. 'Nasıl?'

Annem tanımıştı 'O'nu... ve bu, babamın tahmini doğru demek oluyordu. Metin olmaya çalışarak, parmak kaldırdım.

'Benden öğrendi,' dedim.

'Evet hayatım,' diye onayladı babam. 'Senin yıllar önce yaşadığın olayların hepsini yaşamış Selen... Sarı gözlü ve kara giysili bir adamdan bahsetmeye başladığı anda anladım her şeyi...'

'N'oluyo yaa!.. Ne anladınız?.. Niye ağlıyosun anne?'

Senemdi. Yanımdaki tek kişilik mindere vurdum sol elimle.

'Gel gel...' dedim, burnumu çekerek. Ben de ağlıyordum galiba. 'Birazdan anlarsın niye ağladığımızı.'

Hiç sulu göz görmeye dayanamazdı zaten. 'Ama n'oluo yaa?' diye zırlaya zırlaya kalkıp yanıma geldi.

'Vakit geldi demek,' dedi babam. İçimizdeki en metanetli adam oydu, o da alı al, moru mordu.

'Eğer ben geldiysem, vakit de gelmiştir... eğer vakit gelmişse, onunla gelen ben'imdir...'

Dönüp Senem'e bakmaya başladı.

'Korkma!' dedi. 'Korkuyu ortadan kaldıracak ameliyatı yapar, korkağı ortadan kaldırırım ben...'

Senem, 'hık' deyip kesti ağlamayı.

'Bana mı diyosunuz?' dedi.

'İçine kurt düşeceğine, kurtların içine düşmeye razı oldun sen... Özün sözün bir!.. Korkma benden...'

'Siz kimsiniz?'

'Bana doğru koşanları sarıp yalnızlıktan kurtaran dostum ben... hiç dostu olmayanım...'

'Pardon? Anlıyamadım.'

'Bin kere kovulsam, kapında bekleyenim... Korkma benden!'

Niye Senem'e yağ çekip duruyordu? Onu mu götürecekti yoksa?

'Olayların tuzağına düştüğün her an, unuttuğunum... korktuğun zaman, hatırladığın...'

Senem, donuk donuk bakıyordu. Galiba oydu kurban.

'İnsan, önem vermediği şeyi unutur Senem... bak bana... en önemli olanım ben...'

'Kimsiniz yani?'

'Çökmeyen bir tavan var mıdır?.. Bütün tavanları yerle bir edenim... ölmeyen cellat var mıdır?.. Cellatların da ipini çekenim... sonum ben... finalim... korkma...'

'Şey misiniz o zaman?'

'Evlerin yabancısı, ülkelerin sahibiyim... hiç kimse olmadığım için, bir kimse olanım... evrene sığamayan insanı, mezara

sığdıranım... ölüm'üm ben Senem... hiç unutma beni... hiç unutma ki yaşadığın sürece öğretebileyim sana... korkarsan unutursun... korkma!.. Sev!.. Sev beni... hatırla... her hücrenin gönlünde sarayım var benim... sev beni Senem... zamanını bekle ve özle beni... senin için de geleceğim... bekle...'

Dayanamayacaktım artık.

'İyi de...' dedim hıçkırarak... '...ne bilelim bakalım, senin 'O' olduğunu?.. 'O' musun harbiden?'

Sarı gözlerini bana çevirdi.

'Seni, seninle tanıştırmadım mı?' diye sordu.

'Ha?' demişim.

'Korkutmadım mı seni hiç? Milyonlarca defa ürpertmedim mi?'

Ürpertmişti elbette. Hem de etlerimi, kemiklerimden dökecek şiddette.

'Kasırgalar kopartmadım mı yüreğinde?.. Hem aşık, hem düşman etmedim mi seni?'

Hüngür hüngür ağlıyordum artık. Ulur gibi çıkıyordu sesim.

'Hiç de bile... aşık falan olmadım... sana...' diyebildim.

'Kalbinde uyuttuklarını, mahmuzlayıp da uyandırmadım mı?'

'Haayıır...'

'Karartmaya çalıştığın hayatına, bir kibrit olsun çaktırmadım mı?'

'Ben kendim düşündüm hepsini bi kere... tamam mı?'

'Öz varlığına, keskin ve derin bir bakışla baktırmadım mı?

Kendini keşfettirmedim mi sana?

Keşfettirdikçe reddettirmedim mi?

Bütün inkârlarını kabule zorlamadım mı?

Bütün kabullerini inkâr ettirmedim mi?

Seni, kendinden bile saklayıp, kendinden başkasının bulamayacağı bir yüreğin olduğunu öğretmedim mi sana?'

Konuşmasındı artık! Sus olsundu!

'Öğrettin...' diye hıçkırdım. 'Yeter... sus n'olursun!.. Her şeyi sen öğrettin... kabul!'

'Ben öğrettim... sana ve herkese ben öğrettim... Dünya kurulalı beri öğretiyorum, kırılıncaya kadar da ben öğreteceğim... çünkü ben, en iyi öğretmenim Sevgi... söyle kimim ben?.. Sana, sevmeyi bile öğreten değil miyim?'

'Evet... öğretmenimsin sen!'

'Sona kadar, bütün başarı sanılanların yenilgi, en büyük kayıp sanılan son'un, en büyük zafer olduğunu öğretenim... kimim ben Sevgi?.. Kimim ben?'

'...sen... sen...'

'Kaçtığını sandığın her an, peşine düştüğünüm... kurtulmayı dilediğinde, özlediğinim... en derin nefretinle seni kucaklayıp bağrına basan, seni topyekün sevgiye, aşka çevirenim... kimim ben?.. Her şeyin boş olduğunu öğreten değil miyim?'

'...O'sun... 'O'sun...'

'Ben bir avcıyım Sevgi... sense bir av... geldiğimi zannettiğin zaman, seni ayağına getirtenim ben... çünkü...'

'Çünkü sen, avlanmak için ormana gitmezsin... orman sana gelir...'

'En dakik olanım ben... aşkına koşanı kucaklayan, sevmeyi öğreneni kuşatan, beni isteyeni alıp götürenim... kimim ben?.. Kimim?'

'Ölümsün sen... ölüm...'

'Finalim ben... sonun sonuyum... yeniden başlaması gerekene, sonsuzluğun kapısını açanım... beni görebilene her şeyi öğreten, öğreneni de öğrenmeyeni de alıp götürenim...'

Burnumu çektim. Ürpermiyordum artık. Korkmuyordum da.

'Beni mi alıp götüreceksin yani?' dedim.

'Sıra kimdeyse, o gelir benim peşimden.'

Etrafıma baktım. Senem, taş kesilmiş gibiydi. Annemle babamın samimiyetlerine ise diyecek yoktu maşallah... el el üstünde kimin eli üstünde oynuyorlardı... Nasıl kıskandım... itiraf edeyim, babama da çok bozuldum... biricik kızı, burda Azrail'le konuşuyordu, o ise orda mutluluğunun Azrail'iyle hatıra fotoğrafı çektiriyordu... Peki, sıra kimdeydi?

'Biliyorum...' diye söze başladı Seden Hanım. 'Sıra bende... çocuklarımı rahat bırak pis büyücü'

Bu lafı bir yerlerden hatırlıyordum, ama nerden?

'Hâlâ öğrenemedin mi sevmeyi?.. Öğrenemedin mi Seden?.. Öğrenesin diye 'Sevgi' demedim mi sana?'

Kıskandım birden. Anneme de 'Sevgi' demişti demek...

'Annemle babamı aldın benden... neyini seveyim senin?.. O gece, tekrar geleceğini söyleyip gittin... Beklemeyi bilir misin?.. Eğer başka bir 'şeyi' bekleyip durursan, elindeki 'şeyleri' sevebilir misin?'

Annem ne güzel konuşuyordu yav!.. Ne laflar varmış kadında meğer...

'Öğrenmeliydin!.. Beni sevmeyi öğrenmeliydin... çünkü ben, her şeyi sevmeyi öğretenim... seni her şeye sahip kılıp hiçbir şeyin sana sahip olmasına izin vermeyenim... öğrenmeliydin sevmeyi... vaktin çok az kaldı... bu senin son şansın... öğren artık... korkma... öğren!.. Ölümü unutmayan, sevmeyi nasıl unutur?.. Nerede hata yaptın?..'

'Öğrensem ne değişecekti? En sonunda, gene çıkıp gelmeyecek miydin?'

Doğruydu Allah için... Ben sevmiştim, gelmişti... annem ise sevmemişti, gene gelmişti.

'Gelecektim... vakit gelince, ben de gelirim...'

'Sonuç değişmediğine göre?'

'Sonucu değiştirerek çağıracaktın beni... ben de gelip senin değiştirdiğin sonucu değiştirecektim...'

'Ölüm korkusuyla yaşarken, ben nasıl değiştirecektim sonucu?'

'Anne kasaplık yaparsa, çocukları kuzu sevmeyi nereden öğrenecek?'

'Ne demek oluyor bu?'

'Anne aslan, ceylan peşinde koşarsa, yavru aslan, ceylan görür de parçalamak istemez mi?'

'Açık konuş.'

Evet yani... Çok Fransız kalıyorduk burda.

'Sevmeyi başarsaydın eğer, Selen, 'Sevgi' ile tanışabilirdi... Kendisiyle barışabilirdi... Beni bu kadar erken çağırmazdı... Korkmazdı sevmekten...'

Hoppalaa... Kendi kendine gelin güveyi oluyordu adam... Ben mi çağırmıştım sanki?

'Hayatı sevemeyen, ölümü sevecekti çaresiz...'

'Küçük kızımı rahat bırak pis büyücü!'

Hah!.. Şimdi hatırlamıştım işte... Rüyamda duyduğum sözlerdi bunlar... da, o rüyaydı, bu ise gerçek... Seden Hanım, rüyalarım hariç, böyle muhabbetli konuşmazdı benim hakkımda, adımı böyle sevgiyle anmazdı... İyi miydi acaba?

'Beni o çağırdı... Nasıl bırakabilirim?'

Valla çağırmamıştım... Atıyordu...

'O daha bebek... beni götür...'

'Neden öğretmedin ona sevmeyi?.. Neden sevmedin onu?.. Neden kucaklamadın bir defa olsun?'

Ağlamaya başladım yeniden. Vereceği cevabı biliyordum Seden Hanım'ın... Eğer gözyaşlarım, gözüme gelen görüntü ışınlarını yanıltmıyor idiyse, o da ağlıyordu galiba... Bir de bana şefkatle mi bakıyordu ne?.. Allah Allah!..

'Gene geleceğini söyleyip gittin o gece... her an, her saniye seni bekledim... sarı gözler aradım yeryüzünde... çocuğumu kucaklamaktan korktum... ben, annemi çok seviyordum, sen alıp götürünce yıkıldım... geri geldiğin gün, bebeğim de yıkılsın istemedim...'

Çok acaip ağlıyordum artık. Zavallı Seden Hanım!.. Bana, onun kaybına tahammülün antrenmanını yaptırıyordu ne yapsın?.. İyi iş çıkarmıştı Allah için... Babamın ofisinde, paylaştığımız müthiş kaderi öğrendiği ana kadar ölmüş olsaydı, burnumun direği bile sızlamazdı... ama şu an?.. Şu sözleri duyduktan sonra... ağlaya ağlaya bana bakıp da 'BEBEĞİM' deyişindeki sızıyı, aha şu yabani ruhumun taa en ücra köşelerinde hissettikten sonra?.. Razı gelebilir miydim onun ölmesine?..

'...yavrumun kendini öksüz hissetmesini istemedim... benim gibi kuruyup kalmasını istemedim... çabucak unutmasını istedim 'bu kadını'...ne zaman geleceğini bilmiyordum ki...'

Çok duygulanmıştım. Seden Hanım, beni sevdiği için beni sevmemişti, orasını biliyordum, Senem'e gıcığı neydi o zaman?.. Ona niye muhabbet kesilmişti?

'Peki ya Senem?' sorusu çıktı ağzımdan... Çıkmaz olaydı...

Seden Hanım bir bana, bir Senem'e baktı.

'O senin ablan değil,' dedi.

'Nee?' diye bağırdık Senem'le beraber... Akil Bey, yerinden kalkıp Senem'in yanına geldi. Önüme dikilip bu sefer de onun elini tuttu.

'Annesi, onu doğurduktan kısa bir süre sonra intihar etti,' dedi, ona bakıp ortaya konuşur gibi. 'Anneannenle dedenin ölümünden kendini sorumlu tutuyordu... çünkü, Seden'in bütün ısrarlarına rağmen, o yolculuğa çıkmaktan vazgeçirmemişti ailesini... Bu onun kusuru değildi... Vazgeçiremezdi, hiçbir şey hatırlamıyordu... ama Seden onu uyarmıştı ve kaza, ona söylendiği şekilde, söylenen yerde, saatte gerçekleşmişti... Vicdan azabından hiç kurtulamadı teyzen... Annene sığınmaya çalıştı... o ise, o yakıcı öfkeden kurtulamıyordu...'

Senem, şok geçiriyordu.

'Neler diyorsun babacım?' diye inledi.

'Dinle kızım...' diye devam etti Akil Bey. Ona konuşuyordu artık. 'Seni doğurduktan üç gün sonra, annen, yani senin gerçek annen, Seden'e bir mektup bırakıp intihar etti... 'Ona benim adımı koy ve benden esirgediğin sevgiyi ona göster,' diyordu mektupta... Kocası, yani baban da uydu bu vasiyete... seni bize bırakıp yurtdışına gitti... zaman zaman ararlı... bize asla adresini, telefonunu vermedi... yıllar önce, irtibatımız kesildi... belki evlenmiştir, belki de...'

Senem, saçlarını sessiz sessiz yolmaya başladı. Dönüp kucakladım. Umduğum şeyi söyleyerek teselli etmeye çalıştım:

'Canım... sabah hiçbir şey hatırlamıycaz nasılsa... rahat rahat ağla... parala kendini... ama şunu da unutma... senin iki tane mis gibi annen oldu... benimse bir tane bile olmadı...'

Ben de ağlayıp paralamaya başladım kendimi. Akil Bey, zorlukla yer açıp aramıza oturdu. Kafamı kaldırıp göğsüne yasladım. O da ağlıyordu.

'Şimdi ne olacak?' diye bir çığlık duyunca, çığlığın geldiği tarafa baktık hepimiz. Seden Hanım'dı... Ellerini iki yana açmış, 'O'nun karşısına dikilmiş, meydan okur bir duruşla haykırıyordu:

'Ne olacak?.. Planın ne?.. Kimi alıp götüreceksin bu defa?.. Beni götür... bebeğime dokunma... beni götür!'

Biliyordum artık ki onun bebeği bendim.

'Anneee...' diye miyavladım oturduğum yerden.

'O' dosdoğru annemin gözlerinin içine bakıyordu.

'Sen, vaktin gelene kadar, burada kalacaksın...' dedi.

'Kimi götüreceksin?.. Söyle... kimi?'

'Hafta sonunda bir yolculuğa çıkılacak...' dedi 'O'...Sarı gözleri, babamla öz kızının üzerindeydi... '...ve yolculuk, teknede sona erecek... Kaptan'ın Teknesi'nde... sizler gelmeden, tekne demir almayacak... zamanında orada olun!'

'İkimiz mi?' diye bağırdım... Bakmadı bana... Yerimden fırlayıp ayaklarına kapanmak istedim... 'Beni annemden ayırma... onu seviyorum ben... ayırma...' diye, hiç olmazsa oturduğum yerden yalvarmak istedim... yapamadım... kıpırdayamadım bile... üstümde, tonlarca ağırlık vardı... oksijen sıkıntısı da başlamıştı... Hepimizin gözü, 'O'nun üzerindeydi... 'O' ise, hiçbirimize bakmıyordu artık... Ayağa kalkmıştı...

'Gidiyorum...' dedi. '...Orman, bana gelsin...'

Yavaş yavaş silinmeye başladı kara silueti...

'Dileyen, unutsun beni... Kaptan'ın Teknesi'nde görüşeceğiz!'

Kaptan'ın Teknesi'ni görmüştüm ben. Ölümün yelkenlisiydi o... oraya götüren aracın adıydı... Biliyordum ki babamın uçağı olacaktı Kaptan'ın Teknesi... veya onu Rawalpindi'ye taşıyan Limuzin... veya tepemize düşecek bir saksı... veya ayağımızın altına giriverecek bir muz kabuğu... ölümün adıydı o... tam gaz, burdan oraya götürenin adı... 'O'nun adıydı... veya 'O'nun adı 'Kaptan'dı da alıp götürdüğü, yükü taşımak için kullandığı bütün yöntem ve araçlar da 'Tekne' oluyordu... Ne bileyim ben... Ben, rüyamda gördüğümü bilirdim... Denizin dibinde yüzlerce yıl yatmış gibi, yüzlerce defa suyun yüzüne çıkıp yüzlerce defa batmış gibiydi... Şanına yaraşır bir gizemi, yakından bakmadıkça görünmeyen tayfaları, taşıdığı yolcuları, kıyıdakilere göstermeyen sis bulutu vardı onun... pusu vardı... Kaptan'ı ondan daha çok akılda kalmıyor, o ise, Kaptan'ı kadar akılda kalabiliyordu... Nasılsa, binip görecektim Hanyayı Kon-

yayı... Allahtan, babam da yanımda olacaktı... Senem'le annem de, yani benim öz annem de, oturup şişe çevireceklerdi günün birinde... Sıra hangisindeyse, o ayılıp ayılıp bayılacaktı. Bir an önce gelselerdi bari... Hiç olmazsa, Cavidan kaltağı gelseydi... Kim benim dilimi çözdürecekti orada?.. 'O'na bakmaya başladım tekrar... Ne kadar yakışıklıydı!.. Nasıl olmuştu da aklımda tutamamıştım bu güzel yüzü... Hiç ama hiç unutulacak gibi değildi... Ölümün yüzü ne kadar güzeldi!.. Ne kadar çekiciydi!.. Ne kadar ürpertici ve de ısıtıcıydı!.. Ben ürpermeyi tercih ederdim şahsen... Ürperdim... Çok ürperdim...

Artık yoktu 'O'...Hayatıma girdiği gibi ani çıkıp gitmişti evimden... Giderken de bana en çok lazım olan şeyi yanımda götüremeyeceğimi söylemişti... Annemi... Biricik Sedenimi... Ebeveynlerimden kadın olanını... Ebeveynim olduğunu yeni öğrendiğim kadını... Ama yok... Her işin bir kuralı vardı ve ölümün kuralı da belliydi... Çakmıştım vaziyeti... Şaşmayan, fakat acaip şaşırtan bir kuraldı bu... Sekmezdi... Çaresi yok, Seden Hanım burda kalıp 'O'ndan korkmamayı, 'O'nu sevmeyi öğrenecekti... Değil mi ki, babamla bana, 'O'nu sevmeyi öğretmişti, şimdi de sıra ondaydı işte... Eşşek gibi öğrenecekti, hiç şansı yoktu harbiden... de, uçak bileti Seden Hanım'ın adına değil miydi?.. Ben nasıl gidecektim, 'Men pesend kartiy hon'un olduğu memlekete?.. Bir yol bulurdu 'O' herhalde... Koskoca 'Kaptan'ın yalan söyleyecek hali yoktu ya...

15 Ekim, Perşembe

Finalin Finali

Malum dün gece, geç vakte kadar oturduk. İlk birkaç saati, Senem'i teselli etmeye ayırdık mecburen. Piç gibi ortada kaldığını düşünüyordu. O kadar bozulmuştu ki, Akil Bey'le benim, Kaptan'ın Teknesi'ne doğru ufaktan ufaktan yelken açtığımızı bile unutmuştu neredeyse. Seden Hanım, inleye inleye beni kucaklayınca aydı. Sarmaş dolaş oluverdik. Seden Hanım çok akıllıydı ya, diyordu ki babama:

'Akilcim... bilet benim adıma değil mi?.. Nasıl olur da, Selen, Pakistan'da 'şey' olur?'

Babam, bir umut, koşa koşa gidiyordu odasına. Portföyünü kapıp geliyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben bile umutlanıyordum... Portföyden çıkan biletlere dalıyorduk ailecek... Bilgisayardı bu... Ne bilecekti, 'Seden'le 'Selen' arasında bir harf oynadığını... Yanlışlıkla 'D' yerine 'L' basıvermişti alet... Oturup hep beraber ürperiyorduk ondan sonra... Bir kez daha dank ediyordu ki, şaşmayan, ama şaşırtan bir sistemi vardı 'O'nun... Koskoca bilgisayarı bile şaşırtmıştı işte...

Hafta sonunda, kuzu kuzu uçağa atlayıp gidecektik Akil Bey'le beraber... Artık, yere mi çakılırdık, başka bir piyango mu vururdu, orası rufailerin bileceği işti... Her türlü varyasyo-

nun adı 'Tekne'ydi ne de olsa... varyasyonların taktik hocası da 'Kaptan'...

Çok ağladık o gece canım, acaip ağladık... Meğer biz bir aileymişiz de haberimiz yokmuş... Başöğretmen gelip de öğretmeseymiş, o kadarcık şeyi bile öğrenemeyecekmişiz... Yazıklar olsun bize!..

Uzatmayayım, sonunda herkes yattı tabii... ama ben yatmadım... Otuz üç sene önce, yine böyle bir gecenin ardından, Seden Hanım'ın yaptığı gibi, olanları yazmaya başladım... Ne kadar dosya kâğıdı, teksir kâğıdı varsa yığdım önüme... Babamın lise bitirme hediyesi olarak aldığı altın varaklı günlüğümü iptal ettim... Kalan boş sayfalarını da kopartıp önümdeki kâğıt yığınını besledim... Heyula gibi bi şey oldu böyle... Ondan sonra da oturdum, çatır çatır yazmaya başladım her şeyi... Senem, sabah uyanıp da gerinmeye başladığında, hâlâ yazıyordum. Eski Senemdi o artık. Bana kıl, annemin annesi olmadığını bilmeyen, beni de kendisine kıl, küçük kardeşi sanan, dırdırcı Senem...Hatırlamayan, hatırlamadığı da daha iyi olan Senem.

'Bütün gece, haşır haşır haşırdadın... ne uyuduğumu bilemedim valla... çok saygısızsın, biliyo musun?' dedi.

Kalkıp öptüm.

'Özür dilerim ablacım,' dedim. 'Rahatsız olduğunu söyleseydin, gider salonda yazardım.'

Acaip şaşırdı. Dalga geçiyorum sandı ilk önce. Baktı ki melekler gibi gülücük dağıtıyorum, gevşedi.

'Dert etme...' dedi. 'Olacak o kadar.'

Sevgili ailemle birlikte oturup kahvaltımı ettim. Canım annemden, okula gitmemek için izin istedim. Babam dururken kendisinin ciddiye alındığını görünce, şok geçirdi. Az kalsın, çaydanlığı üstüne deviriyordu... Akil Bey'e dün geceyle ilgili birkaç soru sordum. Erkenden yatmışmış... Masada Seden Hanım'a ters ters bakıyordu zaten.

'Hayatım...' dedi. '...olacak iş değil biliyorsun... açılışlara eşlerle beraber katılma kuralını ben getirdim şirkete... neden böyle yapıyorsun?'

'Gelmek istemiyorum Akil... Politikacı eşi gibi peşinde do-

laşmaktan yoruldum... Bu açılışa da yalnız katıl... hasta olduğumu söylersin...'

'Olmaz Sedencim... Biletler alınmıştır bile... Üstelik, Rawalpindi Valisi, bizler için resepsiyon verecek... Skandal olur... Yöneticilere şirin gözükmek zorundayız...'

'Gelemem Akil... Bu konu kapanmıştır... Tek kelime daha duymak istemiyorum.

Akil Bey, sinirli sinirli, peçeteyi atıp kalktı masadan.

'Ben çıkıyorum,' dedi.

'Güle güle babacım,' deyip fırladım peşinden. 'Beni öpmeden mi çıkıyorsun?'

Kapının ağzında fren yapıp sırıtarak döndü bana.

'Baksana güzel kız,' dedi. 'Hafta sonunda, şöyle güzel bir Pakistan seyahati yapmaya ne dersin? Çok yakışıklı da bir kavalyen olacak. Sana söz veriyorum.'

Biliyorduk herhalde... Ürpermekse, kaderimizdi artık.

'Sakın...' diye iki yana nazlı nazlı sallandım ayakta, '...bu kavalye, kel olmasın?'

Sırıttı.

'Biraz alın tarafları açık ama o kadar da kel sayılmaz canım,' dedi. 'Ne dersin? Geliyor musun?'

Titrediğimi belli etmemeye çalıştım. Mecbur değil miydim zaten?

'Eh... mecburen gelicez artık...'

'Gülüm benim... ben hemen biletleri değiştirtirim... kafamıza göre takılırız seninle.'

Biletlerin değiştirilmesi aşaması da böylece gerçekleşmiş oluyordu. 'D' yerine 'L' basacaktı makine... ne vardı ki bunda?

'Anlaştık da...' dedim. 'Vali Bey seni çok yanlış anlıycak.'

'Niye o?'

Salındım. Endamımı işaret ettim.

'Kendinden elli yaş küçük bi kadınla evlenen adama ne derler?'

Kocaman öptü.

'Ben de seni metresim olarak tanıtırım o zaman,' dedi. Tam kapıdan çıkarken durdu, bana döndü tekrar.

'Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim gülüm,' dedi.

'İstesem de bırakamazdım kelim,' dedim ben de.

'Ha?.. Niye o?'

'Yani, ne zamandır böyle egzotik bi yolculuğun hayalini kuruyodum,' diye kıvırdım. '...o bakımdan...'

'İstediğin oldu işte...'

'Evet... istediğim oldu.'

Yolcu ettim kelimi. Salona geçip annemle muhabbet etmeye çalıştım biraz. Derdinden kurtulmuştu işte. Hatırlamıyordu artık. Yüz vermemeye çalıştıysa da samimiyetim onu çok şaşırtı. İşe gitmek için evden çıkacağı zaman, biraz da yüzünü kızartarak, 'Beni öpmiycek misin Selen?' bile dedi.

Evde, akşama kadar tek başıma oturup hatıralarımı yazmaya devam ettim. Akşam üzeri, Cavidan aradı:

'Nerdeydin kız? Tankut'u dağa mı kaldırdın?'

Ağzını yokladım.

'Hayır canım... Murat'la beraberdim...'

'Murat kim?'

Hatırlamıyordu işte.

'Murat 124... yeni çıkmış...'

'Azdın ya, hadi hayırlısı... nerdeydin hakkaten?'

Kıvırdım:

'Ay hiç sorma... Hafta sonunda babamla beraber Pakistan'a uçuyoruz... hazırlık yaptık... alışverişe filan çıktık...'

'Hastir lan!.. Sen kim, Pakistan kim?.. Akil Amca, orda bi utanç abidesi gibi dolaştırır mı seni yanında?'

'Ölünü öpiyim doğru söylüyorum kız... valla bak...'

'Harbiden de mi?'

'Harbiden de... ne gönderiyim sana ordan?'

'Hayrola, yerleşmeye gidiyosun galiba... Pakistan'lı erkeklerin çeşitli ebatlarıyla ilgili bi şey mi duydun?'

Dilim sürçmüştü. Hemen üstünü örttüm.

'Yok ay... ne yerleşmesi... manyak mıyım, elin Pakistan'ına yerleşicem?.. Öyle, iki günlük, resmî bi ziyaret benimkisi...'

'Ders çalışamıycaksın ama... senin için rahat etmez şimdi... giderken kitaplarını filan da götür e mi?'

Metanetim tutukluk yapmaya başlıyordu. Ağladım ağlayacaktım. Cavidansız da hiç çekilmezdi orası harbiden. Kim güldürecekti beni? Kime sallayacaktım?

'Götürücem tabii,' dedim yutkunarak. 'Ben, ders çalışmadan durabilir miyim hiç?'

'Bilirim bilirim... hayatta duramazsın... bak ne diycem kız... yarın bize gelsene... beraber kıralım okuldan... hem sana sipariş listemi veririm.'

'Şimdiden yazmaya başlıycan galiba... para peşin ama...'

'Yok deve... sen al, ben bi ara uğrar, bırakırım sana... anlaştık mı?'

'Yemezler canım.'

Çaktırmadan ağlıyordum ığıl ığıl.

'Onu demiyorum salak... bize gelmen hususunda diyorum... geliyo musun?.. Anlaştık mı?'

Aklım hatıralarımdaydı. Gitmeden bitirmek istiyordum.

'Belli olmaz,' dedim. 'Önce bitirmem gereken bazı işler var... yetiştirebilirsem gelirim kesin...'

'Yan çizme... erkek ol biraz... geliyo musun, gelmiyo musun?'

Ah Cavidanım ah!.. Ah tatlı kaçığım ah!.. Gelinmez yerlere gideceğimi nasıl söylerim sana?.. Sen kime küfür edeceksin sahi?.. Kimin Tankut'una 'kışt' deyip de tadını kaçıracaksın?.. Ne yapacaksın bensiz, a hayvan, ne yapacaksın?..

'Yan çizmiyorum hayatım,' dedim. Giderek daha fazla zorlanıyordum kendimi tutmakta. Gözlerimin zırıltısı sesime renk vermesin diye olağanüstü çaba harcıyordum. Başka zaman olsa, ne güzel çarpardım şunun suratına telefonu halbuki... 'Beni ne kadar yanlış tanıtmışlar sana...'

'Döneksin sen dönek... Baban seni gezmeye götürüyo ya, akşama kadar kıçında dolanıp yağ çekersin artık...'

Bilsen alçak kadın... bilsen nereye gittiğimi!.. Bir daha sorayım bakalım, bilebilecek misin?

'Kes sesini de hesap ver bakalım... nereye sakladın o notu?'

'Ne notu?'

Bilmiyordu işte. Hatırlamıyordu. Yine de zorladım şansımı:

'Hani dün akşam seni arayıp da iki satır bi şeyler yazdırdıydım ya?.. Altını imzalayıp sakla dediydim...'

'Üşüttün mü kız sen? Ne zaman aradın beni?'

Hatırlamıyordu.

'Hatırlamıyosun di mi?' dedim.

'Orası mühim değil de ben esas, senin beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim... pışşt... bana bak... benim ben... Cavidan... cep telefonu olmayan Cavidan...'

'Ne alaka?'

'Salak... dün annemler İstanbul'dan geldi de onlarla beraber gazinoya gitmedim mi ben?'

'Gittin mi?'

'Dalga geçiyosan, bilelim... kaçta aradın peki?.. Belki telesekreteri ben konuşuyorum sanmışındır... senin kafan o kadar çalışır çünkü...'

Pes ettim.

'Boşver kaçta aradığımı,' dedim. 'Rüya gördüm heralde.'

'Yola gel şöyle... Bi an kafayı yedin sandım da sevindim... Harbi hatırlayamadın mı dün annemgilin geldiğini?.. Okulda görüştünüz ya...'

Bir şeyler oluyordu bana gene. Hepsi de rüya mıydı yoksa?

'Hatırladım canıım...' dedim. 'Hatırlamam mı hiç?.. Hatta Seval Teyze, bana da çok ısrar etti gazinoya beraber gidelim diye de ben kabul etmedim...'

'Güldürme beni... annem seni görünce Azrail görmüş gibi oluyo.'

Ürperdim.

'Benim annem de seni sevmiyo biti kadar.'

'Yarın geliyo musun?'

'Belli olmaz dedim ya...'

'Cehennemin kara dibine kadar yolun var o zaman!.. Kahpe!..'

Kapattı suratıma. Oturup, güzelce, rahat rahat ağladım... Kız, niye kapatıyorsun?.. Bir daha ne zaman görüşebileceğimizi biliyor musun?.. Beni kapı dışarı ederken, bir daha karşılaşamama ihtimalimiz olduğuna hiç kafan basmıyor mu?.. 'O'nun, bizi nasıl kuşattığına aymıyor musun?.. Düşünmüyor

musun ki, tenefüste çişe gitsem, dönmeyebilirim bir daha?.. 'O' kaç tenefüs yok oldu ortadan da kimbilir kimleri aldı götürdü iş başındayken, çakmadın mı?.. Ne bileceksin Cavidanım?.. Ne bileceksin?.. Bana göründü 'başöğretmen', öğretti bir şeyler... sana görünmedi ki daha... ne bileceksin?.. Ama ne biçim ders dinledim biliyor musun?.. Sular seller gibi ezberledim konumu... karada kürek çekmeyecekmişsin, bu biiir... hazine denilen şey, viranelerde bulunurmuş. Korkmadan dalacakmışın viran yüreğinin labirentlerine, bu ikiii... canının çektiği birini, seni sevmedi diye yargılamaya kalkmayacak, sevmek istiyorsan sevecekmişsin, bu üüüç... yargıçların da yargılanacağı, cellatların da yağlı ilmekte sallanacağı gün gelirmiş, bu döööört... nasıl çalışmışım ama?.. Ah Cavidanım ah!.. Şakacıktan bile sırtını dönmeyecekmişin sevdiğine... niye suratıma çarpıyosun telefonu kız? Eşşolueşşek!..

Yazdım bütün gün... Bütün gece de yazdım... Senem rahatsız olmasın diye de kalkıp salona geçtim, orda yazdım üstelik.. Hiç durmadan, bitirene kadar yazdım... parmaklarıma kara sular indi... ama sonunda da bitti...

Planım şu:

Bunları, kalınca bir paket kâğıdıyla sarmalayıp Cavidan ayısına ihbarlı kargoyla yollayacağım... Teslim tarihi olarak da Salı gününü bildireceğim... Olur a, bütün bu yaşadıklarım, belki sadece, yaşadığımı sandıklarımdır da aslında hepsi rüya veya halüsinasyon filan olur, dönüp de gelirim bakarsın, Cavidan, beni yedi düvele rezil eder... İçimi, dışımı döker ortaya kaltak... Yazdığım, virgülünü atlamadan yazdığım hissiyatımı, aleyhimde delil olarak kullanır... Şantaj yapar bana... Ondan her şey beklenir... Adi mahluk!.. Eğer dönecek olursam sağ salim, gider kargo şirketinden geri alırım paketimi, o salağın da ruhu duymaz...

Yok, Allah esirgesin, bu yazdıklarımı sahiden yaşamışsam, o zaman, Salı günü, 'Tekne'de olacağım demektir ki Cavidan da bunu alsın, neresine sokarsa soksun... Benim, gerçekte kim olduğumu bilmeye, 'O'nun arkasından, en çok yaklaşan insanım, biricik fıstık arkadaşım, anlasın ki 'O' sahiden var... aya-

ğını da denk alsın... Seden Hanım'ı çok feci fırçaladı çünkü... Bir insan, atıp tuttuğu kadar, idrak da edebilirse 'O'nun bir gün gelip de götürüvereceğini, belki harbiden insan olmayı öğrenebilir... Hiç kimseye hayrım olmadı... En başta da kendime... Bari Cavidan'a bir kıyağım olsun... Son kopyam olsun... Son kopyam...

Haa, unutmadan... Babam geldi akşam... Biletim okeylenmiş... Yarın öğlen uçağıyla gidiyormuşuz... Kargo işini sabah hallederim... önce, Cavidan'a bir çift sözüm olacak...

Cavidanım, aşkım;

Nerde öldüm, bilmiyorum ama eğer bunu okuyorsan, nerde öldüğümü, televizyondan filan duymuşundur nasılsa... Aktarlar çarşısına koşup bitmeden kınanı alabilirsin.

Şimdi, senin için fesat ya, diyeceksin ki, 'bu kız, beni vicdan azabından kudurtmak için yazıp göndermiş hikâyeyi.' Valla değil... Seni aymak için gönderdim ben. Yoksa, kendi halimde ölüp giderdim, di mi? Derdime neydi yani?

Ölmüş bir insanın, ölmeden önce, öleceği yeri ve şekli bilmiş olması, hikâyenin doğruluğu hakkında, senin gibi anlayışı kıt birini bile ikna etmeye yetecektir. Ama senden beklenir, eğer hâlâ ikna olmamışsan, çarşamba gecesi, telefonla yazdırdığım notu, nerene sokmuşsan çıkar ve oku. Kendi el yazın ve kendi imzan da seni ikna edemezse, sen harbiden de tahmin ettiğim kadar geri zekalısın demektir...

'O' var Cavidan... Valla var... Bir gün, sana da gelecek... Hatırlamayacaksın belki ama gerekli ipucunu vermişim sana sayfalar dolusu... Aç aç oku, oku oku aç... Ölümün 'var' olduğunu harbiden bilmek, sana adam gibi adam olmayı öğretecek... Bu kıyağımı da unutma... Bir gün, bir yerlerde, sana sevgiyle bakan, veya 'Sevgi' diye seslenen, kara giysili, ama ille de sarı gözlü birini görürsen; 'HAH!' de kendi kendine ve hemen bavulunu topla-

maya başla... Ben burada yerini ayırtmış olacağım... Gelirken, yeni küfürler getir... Büyük bir ihtimalle, o koca mobilyalı ev, bütün kapılarını ardına kadar açmış olacak sana... Senin zevkine hitap etmiyorsa da birkaç gün misafirimiz olursun mecburen... Sonra da mutlaka sana göre döşenmiş, kendi evinde keyfine bakarsın... Yeni dedikodularını bekliyorum...

Cavidanım;

Arkamdan çok ağladın mı kız?.. Ölüm haberimi duyunca, lodos yemiş mezgite döndün mü?.. Seden Hanım ne yaptı acaba?.. Ablam olmayan ablam ne yaptı?.. Bana bak, seni zaten hiç sevmezlerdi, kapıları suratına çarpmışlardır ama telefonla filan taciz edip de Senem'e Seden Hanım'ın hakiki kızı olmadığını söylemeye falan kalkma sakın...

En çok, teyzemi merak ediyorum... Orada onu da görürüm herhalde, görmezsem de canım sağ olsun. Daha kimleri göreceğim kimleri... Üff! Düşünebiliyor musun, hiç akrabam yok sanırken, yedi ceddimle tanışacağım... Ellerini öp öp bitmez artık!..

Kes zırlamayı!.. Erkek ol biraz... Hiç öleceğim aklıma gelir miydi benim? Ama bak, koç gibi öldüm işte... Şimdiki aklım olaydı Cavidan, ruhuma binmeye, onu ehlileştirmeye kalkmaz, onun beni ehlileştirmesine izin verirdim... Sana tavsiyem, ölümün de 'var' olduğunu biliyormuş gibi yapıp duran insanlara benzeme... 'VAR' olduğunu harbiden bil...

Çocuklarla çok oynadım. Vicdanım sızlıyor. Benim adıma, Haldun'dan ve Tankut'tan özür dile... yok yok... dileme... kafayı yedin sanırlar... ne ilginç di mi? İlk defa adam gibi bir laf edeceksin, deli muamelesi yapacaklar... ne gülerim ama!

Hadi, bitiriyorum artık. Daha yapacak bir sürü işim var. Paketinle uğraşacağım, yarın sabah, kargoya vereceğim, inşallah geri alan da ben olurum, olmazsam eğer, gidip Pakistan'larda 'Kaptan'ın Teknesi'ni arayacağım...

Bir dolu iş...

Kendine iyi davran... Beni sakın unutma... ama en çok da 'O'nu unutma, tamam mı?.. İnşallah, torunlarını görene kadar yaşarsın da öbür tarafa buruş buruş gelirsin... Seni, eşe dosta ninem olarak tanıtırım artık.

Sarışın kaltağım, aşkım, cilveli fıstığım... bir an önce gel de Afrodit'i filan çatır çatır çatlat burda... Güzellik görsün millet...

Her müsait noktandan, hayvani bir iştahla öpüyorum canım. Beni özle e mi?

Belki inanmayacaksın ama;

'Men pesend kartiy hon'

NOT: Bitirdiysen, öküzün trene baktığı gibi bakıp durma kâğıtlara. Dudağını da yolma artık. Yak bi sigara da suratıma üfle koç gibi...

20 Ekim, Salı

Selenim, alçak arkadaşım;

Oturmuş, temiz temiz ağlarken getirdiler hikâyeni. Son bir darbe daha vurmadan, şurdan şuraya gitmeyeceğini biliyordum zaten. Bir taraftan, gözlerim şişene kadar ağladım, bir taraftan da tenefüse bile çıkmadan okudum. Senin şimdi kafan basmaz, tenefüs dedim diye, okulda okuduğumu filan sanırsın. Hayır canım. Kaza haberini aldıktan sonra, okula gitmek kim, ben kim? Evde okudum tabii ki. Tenefüs kelimesini, hâlâ espri yapabildiğimi kanıtlamak için kullandım. Soruyorsun ya hani, 'çok ağladın mı?' diye. Evet. Çok ağladım. Çok da özledim üstelik. Nerdesin hayvan?

Okudum bitti be Selen. Ne olacak şimdi? Kendi başıma, ne yapacağım ben burda? Kime küfür edeceğim? Kime sallayacağım?

O notu buldum, haberin olsun. Deli gibi, dolana dolana aradım evin her yerini. Sonunda, söylemesi ayıp, hijyenik pedlerimden birinin arasında buldum. Kullanılmamış tabii. Anladım ki, yazdıklarının hepsini, son gece hariç, ben de seninle beraber yaşamışım. Ama ha-

tırlamıyorum, elden ne gelir? Şöyle demişim o notta: 'Murat'ın gözleri sarı, elbiseleri siyah. 14 Ekim, Çarşamba gecesi, Selen, bana onun göz rengini sordu. Ben de ona bu cevabı verdim. Bu notu, Murat adındaki sarı gözlü, esrarengiz adamın varlığını, ileride hatırlayamama ihtimaline karşı, sigorta olarak kaleme alıyorum...Ben, Cavidan TATAR.'... Altına da imzamı atmışım. Yazı benim yazım. Ne diyelim, sen haklısın. Kabul. 'O' var... Hiç unutmayacağım sevgilim, 'O'nu hiç unutmayacağım ve bugünden başlayarak, duyduğum bütün klas küfürleri ezberlemeye başlayacağım. 'O'nun ne zaman geleceği belli olmaz çünkü. Tedarikli olmak lazım.

Bana bak. Kendi zekanı takdir ede ede bir hal olmuşsun ya, aslında boka sürülecek akıl yokmuş sende. Neydi o yorumlar öyle? Yok efendim, 'Kaptan'ın Teknesi', ölümün adıymış da, 'Tekne' ölümün şekliymiş de... Çok salakmışsın, bir kere daha inandım. Bak anlatayım da şaşır. Televizyonda nasıl verdiler kaza haberini biliyor musun? Dediler ki; 'Ecelin Şaşırtıcı Tecellisi: İşadamı Akil Akcan ve kızı Selen Akcan, bir açılış için gittikleri Pakistan'da, bindikleri teknenin alabora olması sonucu, Umman Denizi'nde kayboldular... Selen Akcan, geziye, son anda hastalanan annesinin yerine katılmıştı...' Senin kafan basmaz, gerisini ben anlatayım. Rawalpindi Valisi bilmem kim, babanın şirketinin Karaçi Limanı'ındaki antrepolarının açılışına baban tarafından davet edilince, jest olsun diye bir tekne turu düzenlemiş... yemekli memekli... Fırtına patlayınca da olanlar olmuş... Asıl mühim olan içinde battığınız teknenin adı... Kulaklarına inanamayacaksın... Teknenin adı neymiş biliyor musun?.. Ne bileceksin, bakmayı bile akıl edememişindir sen. Ben söyleyeyim: 'KAPTAN KA CİHAZ'mış... Türkçesini de söylediler... 'Kaptan'ın Teknesi' demekmiş... Anladın mı salakcığım... Hadi geçmiş olsun... 'O' adamı böyle yapar işte... Şaşmaz, ama şaşırtır... Gözünün içindeki ipucunu görememişsin.

Kız bana bak... Ben çok acaip ağlıyorum ya... Ne yapıcam ben sensiz? Hayvan, bir bilet de bana ayarlayamadın mı? Kalleş, namert, menfaatçi köpek, iğrenç yılan! Aşşağılık kadın... canım, canım, canım, canım...

Off! Şimdi işin yoksa, sarı gözlü bi adam bekle... N'olursun, oralarda görürsen, göndersene bana. 'Cavidan sana bi şey diyecekmiş' de. Tamam mı? Ben gerisini hallederim... Gönderirsin di mi?.. Söz mü bak?

Bu kâğıtları kendi elceğizimle dosyalıyacağım. Bakkal defteri gibi olmuş aynı. Başı kıçı belli değil. İhtimamla da saklayacağım. Sanmıyorum ama ileride ağlamayı veya seni, veya ölümü unutacak olursam, açıp okuyacağım tekrar.

Daha fazla yazamayacağım. İki işi bir arada yapmak zor oluyor. Oturup ağlayayım rahat rahat. Şu sigaramı da tellendirip suratına üfleyeyim güzelcene...

Hoşçakal canım. Bak, çarpmıyorum artık suratına. Hanım hanımcık veda ediyorum sana. Hoşçakal bebeğim. Sana ne desem az. Hoşçakal hayatımın tadı tuzu. Bak, kapatıyor muyum hiç?.. Sen hattı kapatana kadar hoşçakal... Hoşçakal kümük burunlu Baccara Goncam...

Asıl ben seni, hem de koccaman:

'MEN PESEND KARTIY HON'

İletişim'den

Sezgin Kaymaz

BÜTÜN ESERLERİ

Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir

ROMAN / 274 SAYFA

Geber Anne!..

ROMAN / 365 SAYFA

Lucky

ROMAN / 493 SAYFA

Zindankale

ROMAN / 527 SAYFA

Sandık Odası

ÖYKÜ / 357 SAYFA

Medet

ÖYKÜ / 296 SAYFA

Ateş Canına Yapışsın

ROMAN / 238 SAYFA

Kün

ROMAN / 479 SAYFA

"Gelirken, ne kadar gerçeküstü varsa, hepsini beraberinde getirdi 'O'...

'O'...
Vakitle birlikte, vakitlice gelen...
Hayatımı allak bullak eden, sonra da ortalığı bana toplatan...
Bir kapı aralandı üç gün önce ve 'O' girdi hayatıma...
Güneş kadar yakıcıydı, buz gibi don...
Deprem kadar yıkıcıydı,tufan gibi bir son...
'O'ydu hepsi de...
Ruhumun tufanı, tufanımın Nuh'uydu...
Kim, benim sandığım 'ben' olmadığımı öğretebilirdi bana?...
Vakti, bir kılıç gibi kuşanan kim olabilirdi?...
Kimdi, hiç tanımadığım halde, hep beklediğim?...
Sarı gözlü, kara giysili, o yakışıklı kimdi?...
'O'ydu elbette!"

Üniversiteli öğrenci hayatının sebepsiz bir neşeyle anlamsızlık buhranları arasında gidip gelen olağanlığı içinde bir "kafa kızlar" muhabbeti... Ve bu olağanlığın tepesine düşen olağanüstü bir aşk hikâyesi - üç günlük bir şey... Sezgin Kaymaz'dan, şen-şatır anlatılmış bir gündüz düşü daha...

TMO 011462 FFH
TMG 114624 FFH

iletişim

ISBN-13: 978-975-470-713-7
9 789754 707137